BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

James Patterson

Autorul senzaţionalelor romane: *PISICA ŞI ŞOARECELE, FECIOARA, PIAŢA NEAGRĂ, CLUBUL MIDNIGHT, PĂIANJENUL, SĂRUTĂ FETELE, FUGARII, NUMĂRUL LUI THOMAS BERRYMAN*

JACK & JILL

Numărul 1 în topurile americane

James Patterson

JACK & JILL

Traducere: VIRGINIA BOJA

EDITURA LIDER

Bucureşti

JACK AND JILL
Copyright © 1996 by James Patterson

Prolog

Începe jocul

I

Sam Harrison coborî agil din Fordul Aerostar albastru metalizat pe care îl parcase pe strada Q, în cartierul Georgetown[1]. *Nu degeaba sunt atât de populare poveştile de groază,* se gândea el pe când încuia maşina şi verifica alarma. *Nu poveştile de groază cuminţi pe care le ascultam în jurul focului de tabără când eram copii, ci ororile din viaţa de zi cu zi, care se petrec în jurul nostru în ultimul timp.*

Eu însumi trăiesc o asemenea poveste. Sunt pe cale să devin erou al groazei. E atât de uşor! E îngrozitor de uşor să treci pragul şi să păşeşti în întuneric.

De două săptămâni era umbra senatorului Daniel Fitzpatrick. Îl urmărise peste tot – la New York City, Londra, Boston şi, în sfârşit, la Washington. În seara asta îl va ucide pe senatorul Statelor Unite. Cu sânge rece, ca o execuţie. Nimeni nu va şti din ce cauză. Nu vor avea niciun indiciu care să-i ajute mai târziu.

Iată prima şi cea mai importantă regulă a jocului numit Jack şi Jill.

În multe privinţe jocul părea să urmeze regulile manualului vânătorului de celebrităţi. Era sigur de asta pe când îşi ocupa postul de veghe, peste drum de clădirea cu numărul 211 de pe strada Q.

Şi totuşi, la o privire mai atentă, oricine îşi putea da seama că jocul ieşea din orice tipar cunoscut până atunci. Avea să facă ceva mult mai provocator decât să-l pândească pe senatorul Fitzpatrick cum dă peste cap indecent de numeroasele cocteiluri Glenlivet, la The Monocle, barul lui preferat din Washington. Aceasta era cea mai adevărată formă de nebunie, credea Sam Harrison. Nebunie în stare pură. *Nu credea că e nebun. Credea însă cu tărie în jocul hazardului.*

---

[1] Zonă rezidenţială în Washington.

Daniel Fitzpatrick apăru dintr-o dată, la nici treizeci de metri – îi despărţea strada udă şi strălucitoare. Senatorul apăruse la timp, sau aproape la timp.

Îl urmări pe senator cum cobora greoi din Jaguarul cupeu, model 1996. Purta un pardesiu gri şi eşarfă de mătase. Era însoţit de o femeie delicată şi subţire, îmbrăcată cu o rochie neagră. Ţinea pe braţ un impermeabil Burberrys. Senatorul îi spusese ceva şi ea izbucnise în râs. Îşi aruncase capul pe spate ca un cal frumos şi nervos. Aburii respiraţiei sale calde se împrăştiau în răcoarea nopţii.

Femeia părea să fie mai tânără cu cel puţin douăzeci de ani decât senatorul. Sam ştia că nu e soţia lui. Şi dacă se mai culca totuşi cu nevastă-sa, Dannyboy Fitzpatrick o făcea arareori. Femeia blondă şchiopăta uşor – lucru care-i făcea pe cei doi să arate şi mai curios sau mai degrabă memorabil.

Sam Harrison deveni şi mai atent. *Măsoară de două ori, de cinci ori dacă e nevoie.* Mai trecu o dată în revistă toate detaliile – pentru ultima oară. Ajunsese în Georgetown la unsprezece şi un sfert. Arăta ca şi când ar fi locuit în acest cartier şic, elegant. Arăta perfect pentru rolul pe care-l avea dejucat.

Un rol mare într-o piesă extrem de importantă – una dintre cele mai importante din istoria Americii. Sau din istoria teatrului american, ar fi spus unii.

Mai exact, rolul principal.

Rolul îi cerea să poarte ochelari cu rame groase, profesionali. *El nu purta ochelari. Nu avea nevoie.*

Părul lui era blond deschis. De fapt nu era blond.

Îşi spunea Sam Harrison. De fapt nu-l chema Sam. Şi nici Harrison.

Pentru această seară specială îşi alesese cu grijă ţinuta: pulover negru pe gât, pantaloni cenuşii-antracit cu manşete şi pantofi cafenii. *El nu era spilcuit de fel.* Părul des era tăiat scurt, amintind vag de Kevin Costner în *The Bodyguard,* care nu era tocmai unul dintre filmele lui favorite. Avea în mână un sac mic negru pe care îl agita ca

pe un baston, acum că pornise hotărât spre intrarea în clădirea cu numărul 211. În sac era o cameră de luat vederi.

Plănuise să înregistreze pe peliculă cât mai mult din ceea ce avea să se întâmple. Pentru că avea să devină istorie. Istorie în adevăratul înţeles al cuvântului: America la sfârşit de secol, America la sfârşit de eră, America la sfârşit.

Cu un sfert de oră înainte de douăsprezece intră la 211 printr-un hol întunecos care mirosea puternic a amoniac, a praf şi a învechit. Urcă la etajul al patrulea, unde se găsea apartamentul senatorului, cuibul lui de dragoste din capitală.

La ora douăsprezece fără zece minute se afla în faţa uşii lui Daniel Fitzpatrick, 4J. Se încadrase destul de bine în timp. Totul mersese bine până acum. Conform planului.

Uşa strălucitoare de mahon se deschise în faţa lui.

Se uită la femeia suplă cu părul blond-cenuşiu. Era încă tânără. Nu arăta atât de bine ca atunci când o privise de la distanţă. Era aceeaşi femeie care coborâse din Jaguarul albastru împreună cu Fitzpatrick. Femeia care şchiopăta.

În afară de agrafa de aur din păr – o leoaică de la Muzeul de Artă Modernă din New York – şi de lănţişorul de la gât, era goală.

— Jack, şopti ea.

— Jill, răspunse el zâmbind.

II

În alt cartier din Washington, într-o altă lume, un alt ucigaş în devenire juca un joc la fel de înfricoşător. Găsise o ascunzătoare minunată printre pinii deşi şi cei câţiva stejari bătrâni din parcul Garfield. Se instalase confortabil ca într-un cort format din ramurile care atârnau şi tufişurile înalte.

— Să trecem la treabă, şopti el, deşi nu mai era nimeni în

ascunzătoare.

Avea să fie o aventură minunată. Credea asta cu toată inima, cu tot trupul şi cu ce-i mai rămăsese din suflet.

Se aşează turceşte pe iarba deasă şi începu să-şi aranjeze faţa şi părul. Vocile din capul lui fredonau o melodie a grupului rock Hole. Bună muzică! Se prăpădea după ea. Deghizarea era ceva grozav. Era printre puţinele lucruri care-ţi permiteau să-ţi dai drumul şi, la dracu', chiar avea nevoie de asta.

Terminând într-un târziu, ieşi din umbra copacilor. Îl pufni râsul. Cu toate acestea, nu se putea mai bine. Astăzi se întrecuse pe sine. Arăta nemaipomenit de caraghios. Îşi amintea de gluma aceea bună: *Trandafirii sunt roşii/ Violetele sunt albastre/Eu sunt schizofrenic/ Aşa sunt eu.*

Ho-ha-ha!

Arăta exact ca un pierde-vară ramolit, ca un vagabond bătrân şi nenorocit. Ca personajul râios din cântecul rock „Aqualung". Îşi pusese o perucă albă soioasă şi o barbă sare şi piper. Posibilele scăpări datorate insuficienţei imaginaţiei sau lipsei de pricepere în arta machiajului erau compensate de gluga largă a hanoracului.

Pe hanorac erau imprimate cuvintele: FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE.

Are să fie o aventură incredibilă, asta o să fie, gândea el întruna. *Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.* Asta era deviza. Asta spunea totul. Ironia pur şi simplu îl omora.

Viitorul ucigaş traversă parcul, mergând acum destul de repede, aproape luând-o la fugă. Se îndrepta în direcţia râului Anacostia..

Începu să vadă oameni. Plimbăreţi, tâlhari, îndrăgostiţi, şi ce dracu' or mai fi fost. Majoritatea erau negri, dar asta era în ordine. De fapt era chiar bine. Negrii nu interesează pe nimeni în Washington. O ştie toată lumea.

„Aqualung, oh-oh-oh, Aqualung", cânta el vechiul rock-and-roll, în timp ce mergea. Era al unei vechi formaţii, într-adevăr mari, ce se numea Jethro Tull. Asculta muzică rock neîncetat, chiar şi în somn.

Cu căştile pe urechi toată ziua. Aproape că ştia pe dinafară întreaga istorie a rockului. Dacă s-ar fi putut convinge să-i asculte şi pe Hootie şi pe Blowfish, chiar că ar fi ştiut-o pe toată.

Ho-ha-ha!

Râse cu hohote de propria-i glumă cu Hootie. Azi era într-adevăr în toane bune. Era o zbenguială a minţii atât de plăcută, atât de dată naibii. Era cel mai bun moment, era cel mai prost moment. Cel mai rău şi cel mai bun, cel mai bun şi cel mai rău, cel mai rău şi mai rău?

Alesese deja locul crimei. Desişul de molizi şi brazi din apropierea şoselei de sud-est. Era sălbatic, cu vegetaţie abundentă – aproape perfect.

Locul era la un unghi de nouăzeci de grade faţă de un cvartal de case din cărămidă galbenă şi o bodegă populară de pe strada Şase din sud-est. Cercetase deja locul, inspectase toată zona, se îndrăgostise de acest punct. Putea deja să vadă puştii de la şcoala primară furişându-se în şi din magazinul de dulciuri de la colţ. Micuţii de ei sunt aşa drăgălaşi la vârsta asta.

Doamne, urăsc drăgălăşenia cu o ură incredibilă. Prăpădiţi de roboţei, asta erau cu adevărat. Paraziţi mici şi răi. *Puişori.* Tot ce e legat de ei este atât de *drăgălaş.*

Se aplecă şi se strecură sub desişul aspru şi se apucă de treburi mai serioase. Începu să umfle mai multe baloane de cauciuc – roşii, portocalii, albastre, galbene.

Erau mari, foarte viu colorate, tipul cărora niciun copil în tâmpenia lui nu le poate rezista. Personal, urâse baloanele dintotdeauna. Urâse falsa veselie ce pare a o simboliza. Dar majoritatea puştilor erau înnebuniţi după baloane. V-aţi prins, nu?

Legă de un balon aproximativ trei metri de sfoară, după care înnodă strâns capătul celălalt de o ramură groasă. Balonul plutea leneş deasupra bătrânului copac. Ca un cap drăguţ, tăiat.

Aştepta în adăpostul lui din copac. *Era agăţat cu el însuşi,* ceea ce, oricum, îi făcea plăcere.

„Astăzi, o să fac un corp să se piardă“, mormăia el un mic cântecel

ce nu era cântecel pe o melodie ce nu era o melodie. „Trebuie, trebuie, pur şi simplu, *trebe, trebe"* cânta el şi aproape că îi plăcea ritmul.

Auzi cum ceva se mişca lângă ascunzătoarea lui. Ceva *trosni.* O ramură, ceva? Vine cineva în vizită?

Ascultă atent. Era fără doar şi poate zgomot de ramuri împinse, călcate şi rupte. Totul se auzea amplificat – *TROSC!*

Mintea îi era blocată complet şi zgomotul îl îngrozea cu totul, dacă cineva chiar vrea să cunoască adevărul. Adrenalina pompa în el ca nebuna. Aproape că îşi înghiţise mărul lui Adam.

Brusc, jumătatea de sus a unei feţe apăru de după o cracă, îi intră în câmpul vizual. Numai fruntea şi albul ochilor cuiva.

ALBUL OCHILOR EI!

Trăgând cu coada ochiului spre el.

Văzu faţa unei micuţe negrese. Cam de cinci sau şase ani, chiar foarte drăgălaşă. Ea îl văzu la rândul ei.

TE VĂD, DULCEAŢĂ MICĂ. PE CUVÂNT CĂ TE VĂD!

— Salut, spuse el drăguţ şi politicos, aşa cum putea să fie când voia. Îi zâmbi şi ea *aproape* că îi întoarse zâmbetul.

— Vrei un balon mare? întrebă el cu blândeţe. Am o grămadă de super-baloane, e plin de baloane, o avalanşă de baloane. Uite unul roşu ca cireaşa cu numele tău pe el.

Fetiţa nu făcea altceva decât să-l privească. Nu scotea o silabă. Nu se mişca. Îi era frică de el. Probabil se zăpăcise când îi spusese că numele ei se găsea pe unul dintre baloane.

— Bine, atunci niciun balon. Fie. Te rog să uiţi de oferta gratuită de baloane. Gata cu baloanele pentru tine, fetiţo. Mie mi-e totuna. Azi nu se mai dau baloane gratis! Nu dom'le!

— Ba daaa! Vă rooog! spuse ea deodată.

Ochii ei negri se deschiseră ca bobocii în floare. Fetiţă frumoasă, nu-i aşa? Ochi frumoşi, negri ca mura.

— Nu mai fi aşa timidă, fetiţo. Vino aici. O să-ţi dau un balon mare şi frumos. Ia să vedem. Am unul roşu ca semaforul, altul

albastru ca cerul, portocaliu ca portocala şi altul galben ca pepenele. Fiecare culoare a curcubeului şi încă altele pe deasupra.

În tot acest timp imita pe *cineva* — poate era nebunul ăla de Kevin Bacon din *Fluviul sălbatic,* pe care îl închiriase cam acum o săptămână. Două săptămâni? Cine mai ştia? Cui îi păsa? În vreme ce vorbea, mâna lui strângea o bâtă scurtă de base-ball, întărită cu bandă izolantă. Bâta avea cincizeci de centimetri, era de tipul celor folosite de găştile de bătăuşi ca să facă legea în cartier.

Continua să-i vorbească fetiţei cu vorbe vesele care erau de fapt sarcastice şi ironice ca naiba.

— Cel roşu, ciripi în final copilul.

Bineînţeles. Avea o fundă *roşie* în păr. Roşu este culoarea iubită de adevărata mea iubită.

Păşi uşor, foarte îndrăzneţ, în luminiş. El observă ce picioare micuţe avea. De parcă purta şaisprezece jumătate. Ajunse la baloanele colorate şi cuprinse unul cu braţele cât putu de întinse. Nici nu păru să observe ce tare îi tremura lui mâna.

Strânse, la spate, bâta cu putere. După care izbi – foarte puternic.

Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.

III

Avea s-o scoată oare la capăt cu crima, mai ales o asemenea crimă provocatoare, la cel mai înalt nivel? Jack credea că da. Să omori o fiinţă omenească, sau mai multe, era mai uşor decât ar putea să creadă cineva. Fără să fii prins vreodată, fără ca măcar să fii bănuit. Se întâmplă mereu.

Cu toate acestea, Jill era speriată şi vizibil încordată. N-o putea condamna. În „viaţa reală" ea era o funcţionară din Washington, bine crescută şi inteligentă, altceva decât criminala tipică despre care aţi citit. O Jill nu tocmai verosimilă, cu atât mai potrivită pentru rolul

ei din jocul jocurilor. Aproape la fel de potrivită ca el pentru rolul lui.

— E beat, aproape inconştient, îi şopti ea în holul întunecat al apartamentului. Porcul scârbos ne uşurează sarcina.

— Ştii ce se spune despre Dannyboy al nostru. E un senator foarte prost şi un amorez şi mai prost.

O urmă de zâmbet – un zâmbet nervos – se ivi pe buzele ei.

— O glumă proastă, dar trebuie să-ţi dau dreptate. Să mergem, Jack.

Jill se întoarse pe călcâiele goale, iar el o urmă îndeaproape. Îi privi mersul uşor şchiopătat – atrăgător, într-un fel. Îi urmări silueta subţire străbătând sufrageria micuţă, luminată vag de becul din hol. Ştia că se îndreaptă spre dormitor. Păşiră uşor în camera de zi. Steagul Americii era înfipt mândru lângă cămin. Vederea steagului îi întoarse stomacul pe dos. Pe pereţi erau fotografii color de la o regată de pe undeva, probabil de la Cape Cod.

— Tu eşti, draga mea? răzbătu vocea groasă, răguşită de whisky, prin peretele camerei de zi.

— Cine altcineva ar putea fi? răspunse Jill.

Jack şi Jill intrară împreună în dormitor.

— Surpriză, anunţă Jack. Scosese pistolul Beretta semiautomat. Îl îndreptă spre capul senatorului.

Avea mâna sigură şi mintea clară. *Aşa se face istoria. Nu mai putem da înapoi.*

Daniel Fitzpatrick sări în sus, surprins şi furios la culme.

— Ce mama dracului? Ce… cine mă-ta eşti? Cum dracu' ai intrat? şuieră el. Faţa şi gâtul lui erau de un roşu aprins. În patul lui elegant senatorul aducea cu o balenă eşuată, sau poate cu o morsă trecută de prima tinereţe.

— N-ai decât să crezi că sunt trecutul tău abject care te-a ajuns din urmă, domnule senator, răspunse Jack. Acuma taci. Te rog. Hai să nu facem lucrurile mai complicate decât sunt.

Se uita la Daniel Fitzpatrick, care îi aducea aminte de ceva ce citise

de curând. Văzându-l pe senator ţinând o cuvântare, un spectator remarcase: „Dumnezeule, cât a îmbătrânit“. Aşa era. Fitzpatrick era un bărbat alb, bătrân, cu părul cărunt, cu obrajii căzuţi, dizgraţios, cu grăsimea revărsată.

În plus, era duşmanul.

Jack deschise sacul şi îi dădu lui Jill o pereche de cătuşe.

— Câte o mână la câte un picior al patului Te rog şi mulţumesc.

— Plăcerea mea, răspunse ea.

Avea o eleganţă simplă în felul în care vorbea, acţiona şi se mişca.

— Eşti complicea lui?

Fitzpatrick înghiţi în sec cu ochii la femeia blondă pe care o agăţase la bar în La Colline. N-o mai văzuse niciodată înainte.

Jill zâmbi.

— Nu, nu. Am fost cucerită de burtoiul tău umflat şi de aburii de alcool din respiraţia ta.

Jack luă camera de luat vederi şi i-o înmână lui Jill. Ea o îndreptă spre senator şi începu să filmeze. Se pricepea la camere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce aveţi de gând? întrebă Fitzpatrick. Ochii lui de un albastru spălăcit se măriseră de stupoare, apoi de frică. Ce mama dracului vreţi? Ce se petrece aici? La dracu', sunt senator al Statelor Unite.

Jill filmă expresia uimită, îngrozită şi *rănită* de pe faţa senatorului. Lărgi apoi cadrul. *Stai, un pic prea larg.* Recadră imaginea.

Jack zâmbise în faţa nepotrivitei izbucniri de curaj. Tipică pentru Fitzpatrick.

Apoi, *voilà!* Ca şi când ameţeala provocată de whisky îi trecuse brusc, Daniel Fitzpatrick înţelesese în sfârşit.

— Nu vreau să mor, şopti el.

Pe neaşteptate, lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Stârneau mila într-un mod straniu.

— Vă rog, nu faceţi asta. Nu e nevoie să-mi faceţi rău, spuse el. Ne putem înţelege. Vă rog, vă implor! Ascultaţi-mă. Nu vreţi să auziţi ce vreau să vă spun?

Jill ştia că filma ceva incredibil. Merita un premiu. Era poate cel mai important documentar al secolului. Aveau nevoie de aşa ceva pentru jocul jocurilor, pentru una din surprizele pe care le pregăteau.

Jack străbătu rapid dormitorul. Plasă Beretta la câţiva centimetri de fruntea senatorului.

Asta era. Abia acum începea cu adevărat jocul lor violent. Regula numărul doi: *Aceasta este istorie. Ceea ce faci este important. Să nu uiţi asta niciodată.*

— Am să te omor, domnule senator. Nu avem despre ce vorbi. Nu există altă soluţie. Eşti romano-catolic, aşa că – dacă crezi în Dumnezeu – spune o rugăciune. Spune una şi pentru mine, te rog. Roagă-te pentru Jack şi Jill.

Era momentul culminant. Băgă de seamă că mâna îi tremura uşor. Jill observase şi ea.

Este o execuţie şi o merită, îşi spuse el. *Iar eu sunt personajul unui film de groază.*

Apăsă pe trăgaci de la o distanţă nu mai mare de câţiva centimetri. Capul lui Daniel Fitzpatrick explodă. Mai trase o dată. *Măsoară de două ori… şi taie de două ori.*

Făceau istorie.

Jocul jocurilor începuse.

Jack şi Jill.

Partea I

E iarăși mâine

1

O, nu, e iarăşi mâine.

Am avut impresia că de-abia apucasem să aţipesc când am auzit loviturile. Se auzeau tare şi erau la fel de enervante ca alarma unei maşini. Pericol aproape de casă?

— Rahat. La dracu', am mormăit în cutele moi şi adânci ale pernei. Lăsaţi-mă-n pace. Lăsaţi-mă să dorm şi eu noaptea ca un om normal. Plecaţi de-aici!

Am întins mâna după întrerupător şi am trântit câteva cărţi de pe masă. *Fiica generalului, Călătoria mea americană* şi *Ninge peste cedri.* Asta m-a trezit la realitate.

Am înşfăcat pistolul de serviciu din sertar şi m-am năpustit pe scări, trecând pe lângă camera copiilor. Am auzit, sau mi s-a părut că aud, sunetul uşor al respiraţiei lor dincolo de uşă. Le-am citit aseară *Povestea lui Peter Rabbit* de Beatrix Potter. *Nu te duce în grădina domnului McGregor; tatăl tău a avut acolo un accident: doamna McGregor l-a băgat într-o plăcintă.*

Am strâns pistolul Glock şi mai tare în mâna dreaptă. Bubuiturile s-au oprit. Apoi au reînceput. *La parter.*

M-am uitat la ceasul de la mână. Era trei jumate dimineaţa. Iisuse, ai milă. Ora vrăjitoarelor, din nou. Ora la care mă trezesc adesea, fără ajutorul forţelor din afară, din acelea care fac BUM, BUM, BUM în mijlocul nopţii.

Am continuat să cobor pe treptele înşelătoare. *Cu prudenţă, cu suspiciune.* Dintr-o dată, s-a lăsat liniştea.

Nici eu nu făceam niciun zgomot. În întuneric îmi simţeam pielea electrizată. Nu era un mod tocmai ideal de a-ţi începe ziua, nici măcar noaptea. *Nu te duce în grădina domnului McGregor: tatăl tău a avut un accident…*

Am intrat în bucătărie – cu pistolul armat – şi am depistat imediat sursa bubuitului. Primul mister al zilei era rezolvat.

Prietenul şi partenerul meu se furişase la uşa din dos şi acuma făcea o hărmălaie îngrozitoare.

John Sampson era scandalagiul; el era problema vieţii mele; sau măcar prima problemă a zilei. Cu cei doi metri şi cu cele o sută douăzeci de kilograme ale lui. Dublu-John, cum i se mai spune. Omul-Munte.

— E vorba de o crimă, spuse el în timp ce eu descuiam, scoteam lanţul şi-i deschideam uşa. De data asta e lată, Alex.

2

— Of, Doamne, John. Ştii cât e ceasul? Ai măcar noţiunea timpului? Pleacă dracului din casa mea, te rog. Du-te acasă la tine. Să bubui în uşa *ta* în toiul nopţii.

Am oftat din rărunchi şi am început să-mi mişc uşor capul înainte şi înapoi încercând să scap de cârceii de la gât şi din umeri. Nu eram încă treaz de-a binelea. Poate că era doar un vis urât. *Poate că Sampson nu era la uşa din dos. Poate că mă aflu încă în pat, în braţe cu iubita mea, perna. Ba bine că nu.*

— Poate să aştepte, am zis eu. Orice-ar fi.

— O, nu poate s-aştepte deloc, zise el scuturând din cap. Crede-mă, dragule, nu poate.

Am auzit în spate un scârţâit uşor. M-am întors rapid, încă un pic speriat de vedenii.

Fetiţa mea era în bucătărie. Jannie avea pijamaua cu fluturaşi de un albastru electric, era desculţă şi cu o expresie speriată întipărită pe faţă. Ultima venită în familia noastră, o pisică abisiniană superbă pe nume Rosie, se ţinea la un pas sau doi în urma lui Jannie. Şi Rosie auzise zgomotele de la parter.

— Ce s-a întâmplat? şopti Jannie somnoroasă frecându-se la ochi. De ce te-ai trezit aşa devreme? E grav, nu-i aşa, tăticule?

— Du-te la culcare, scumpa mea, i-am răspuns eu pe cel mai blând ton de care am fost în stare. Nu e nimic. Munca mea mă urmărise şi de data asta acasă. Mergem sus acuma ca să-ți faci somnul de frumuseţe.

Am urcat scările cu ea în braţe sărutând-o uşor pe obraz, şoptindu-i prostii dulci, poveşti de adormit copiii. Am pus-o-n pat şi m-am uitat la băiatul meu, Damon. În curând se vor trezi şi vor merge la şcoală – Damon la Sojourner Truth şi Jannie la Union Street. Pisica Rosie a continuat să mi se încurce în picioare cât am rămas în camera lor.

Apoi m-am îmbrăcat şi împreună cu Sampson ne-am grăbit să ajungem la locul crimei matinale, cu maşina lui. N-am avut prea mult de mers.

De data asta e lată, Alex.

La patru străzi de casa noastră de pe strada Cinci.

*

— Gata, că-mi convine sau nu, m-am trezit. Şi *nu-mi* convine. Spune-mi despre ce e vorba, i-am cerut lui Sampson uitându-mă la luminiţele sclipitoare, roşii şi albastre, ale maşinilor poliţiei şi ale ambulanţelor care se vedeau în faţă.

La patru străzi de casa noastră.

O parte a echipajelor se vedeau înşirate la capătul tunelului format din stejari desfrunziţi şi clădiri de cărămidă roşie. Părea că nenorocirea se petrecuse la şcoala fiului meu, Damon. (Şcoala lui Jannie era la câteva străzi în direcţia opusă.) Am simţit cum trupul mi s-a încordat. O furtună de gheaţă se dezlănţuise în capul meu.

— E vorba de o fetiţă, Alex, spuse Sampson cu un glas neobişnuit de blând. De şase ani. A fost văzută ultima oară la Sojourner Truth, ieri după-amiază.

La şcoala lui Damon. Am oftat amândoi. Sampson îi iubeşte pe

Damon şi pe Jannie aproape la fel de mult ca mine. Iar copiii simt acelaşi lucru pentru el.

O mulţime de oameni se adunase pe lângă clădirea în stil federal cu două etaje a şcolii elementare Sojourner Truth. Jumătate de cartier părea să fie în picioare la patru dimineaţa. Vedeam feţe mânioase peste tot în mulţime. Erau oameni în halate de baie, ori înfăşuraţi în pături. Răsuflările lor îngheţate pluteau ca gazele de eşapament în toată curtea şcolii. Într-un reportaj din *Washington Post* citisem că mai mult de cinci sute de copii sub vârsta de paisprezece ani muriseră, numai anul trecut, în D.C. Dar oamenii de aici ştiau asta. Nu era nevoie să citească în ziare.

O fetiţă de şase ani. Omorâtă la sau lângă şcoala lui Damon, şcoala Truth. Nu mi-aş fi putut imagina un coşmar mai sinistru în care să mă trezesc.

— Îmi pare rău, dragule, îmi spuse Sampson coborând din maşină. M-am gândit că trebuie să vii să vezi, totuşi, să vezi cu ochii tăi.

3

Inima îmi bătea cu putere şi simţeam că devenise dintr-o dată prea mare pentru pieptul meu. Maria, soţia mea, fusese împuşcată şi murise nu departe de aici. Amintiri despre cartier, amintiri despre o viaţă. *Am să te iubesc toată viaţa, Maria.*

Am văzut în curte duba ruginită de la morgă şi era o privelişte incredibil de neplăcută pentru mine ca şi pentru ceilalţi. De undeva dinspre bariera strălucitoare a maşinilor poliţiei se auzea muzică rap cu o mulţime de başi.

Sampson şi cu mine ne-am croit cu greu drum prin mulţimea speriată şi neliniştită. Un deştept murmură: „Care-i treaba, şefule?“ şi era cât pe ce să-i arăt care e. Banda galbenă care marca locul crimei

se vedea peste tot în curtea şcolii.

La un metru nouăzeci nu sunt atât de mare ca Omul-Munte, dar suntem amândoi oameni solizi. Facem o pereche impresionantă când sosim la locul crimei: Sampson cu craniul lui enorm ras şi cu jacheta de piele neagră, eu cu scurta mea cenuşie din Georgetown. Hainele umflate de tocul pistolului. Îmbrăcat pentru jocul pe care-l joc, un joc căruia eu îi spun *moarte subită.*

— A venit dr. Cross, spuneau şoaptele din mulţime. Numele meu pronunţat în deşert. Am încercat cât am putut să nu bag în seamă vocile. Să nu le las să-mi pătrundă în conştiinţă. Oficial, eram adjunctul şefului detectivilor, dar în ultimul timp făceam mai mult muncă de teren, în stradă. Pentru că asta voiam să fac deocamdată. Pentru că aşa trebuia. Vremurile erau fără îndoială foarte *interesante* pentru mine. Văzusem atâtea omoruri şi atâta violenţă cât s-ajungă pentru o viaţă de om. Mă gândeam să mă întorc la cabinetul meu particular de psihiatrie. Mă gândeam la multe.

Sampson mă atinse uşor pe umăr. Simţea că nu sunt în apele mele. Văzuse că de data asta cuţitul ajunsese poate prea aproape de os.

— E-n regulă, Alex?

— Mă simt bine, am minţit eu a doua oară în dimineaţa aceea.

— Bineînţeles, dragule. Totdeauna te simţi bine, chiar şi când nu ţi-e bine. Doar eşti vânătorul de monştri, păi nu? spuse Sampson şi clătină din cap.

Cu coada ochiului am văzut o tânără care purta un hanorac pe care scria: TYSHEIKA, TE VOI IUBI TOTDEAUNA. *Tysheika* – încă un copil mort. Oamenii din cartier purtau de multe ori bluze negre la funeraliile copiilor asasinaţi. Bunica mea, Nana Mama, avea o colecţie serioasă. Altceva mi-a atras atenţia. O femeie ce stătea la o parte de mulţime, sub crengile spectrale ale ulmului veştejit. Nu părea să-şi aibă locul în mijlocul celorlalţi. Era înaltă şi arăta bine. Purta o haină de ploaie, strânsă cu un cordon, peste blugi şi pantofi cu tocul jos. În spatele ei se vedea un sedan albastru. Un Mercedes.

Ea e. E chiar ea. Femeia pe care o cauţi. Gândul nebunesc se ivise din senin. Îmi umpluse capul cu o bucurie neaşteptată şi nelalocul ei.

Mi-am notat în minte că trebuie să aflu cine e.

M-am oprit să vorbesc cu un detectiv tânăr şi viguros de la Omucideri care purta o pălărie Kangol roşie, o haină sport maro şi cravată la culoare. Începeam să preiau comanda.

— Prost început pentru o zi, Alex, spuse Rakeem Powell când m-am apropiat de el. Sau sfârşit, în cazul meu.

Am dat din cap aprobator.

— Nu pot să-mi închipui unul mai prost. Simţeam cum mi se revoltă stomacul. Ce-ai aflat până acum, Rakeem? Ceva promiţător pentru noi? Vreau să ştiu tot.

Detectivul aruncă o privire pe carnetul de note. Răsfoi câteva pagini.

— Fetiţa se numeşte Shanelle Green. O ştie toată lumea – o dulceaţă, din ce-am auzit până acum. Era în clasa întâi aici la şcoala Truth. Locuia la două străzi de-aici, în Northfield Village. Amândoi părinţii muncesc. O lăsau să vină singură de la şcoală. N-a fost prea înţelept din partea lor, dar – ştii şi tu – n-aveau încotro. Au venit acasă aseară şi n-au găsit-o pe Shanelle. Au reclamat absenţa ei pe la opt. Sunt ăia de colo.

M-am uitat le ei. Erau ei înşişi doi copii. Arătau complet devastaţi şi cu inima frântă. Ştiam că niciodată nu se vor mai regăsi după această noapte îngrozitoare. Nimeni n-ar reuşi.

— E vreunul dintre ei suspect?

Trebuia să întreb. Rakeem clătină din cap.

— Nu prea cred, Alex. Shanelle era viaţa lor.

— Te rog, Rakeem, verifică-i. Pe amândoi părinţii. Cum a ajuns în curtea şcolii? l-am întrebat.

— Ăsta-i *primul* lucru pe care nu-l ştim, suspină Rakeem. *Unde* a fost omorâtă e al doilea. *Cine* a făcut-o e a treia întrebare la care n-avem răspuns.

Era limpede, privind-o pe Shanelle, că fusese aruncată acolo, dar

ucisă probabil în altă parte. Eram chiar la începutul acestui caz teribil. O mulţime de lucruri de făcut. Era cazul meu acum.

— Ştii cum a fost ucisă? l-am întrebat pe Rakeem.

Detectivul de la Omucideri se încruntă.

— Aruncă şi tu o privire. Spune-mi ce crezi.

Nu voiam să mă uit, dar n-aveam încotro. M-am aplecat aproape de Shanelle. Simţeam mirosul sângelui fetiţei: cocleală, *ca o mulţime de gologani aruncaţi pe jos.* N-am reuşit să nu mă gândesc la Damon şi la Jannie, copiii mei. Nu mi-am putut stăpâni valul de tristeţe care m-a copleşit. Mă rodea, ca şi când aş fi fost împroşcat cu un acid.

Am îngenuncheat pe cimentul crăpat şi spart, ca să examinez corpul fetiţei de şase ani. Shanelle zăcea în poziţie fetală. Nu purta nimic altceva în afară de o pereche de chiloţei înfloraţi, roz cu albastru. O fundă roşie era încâlcită în codiţe, iar în urechi avea cercei mititei de aur. Restul hainelor lipsea. Se pare că ucigaşul luase cu el hainele de şcoală ale fetiţei.

Era atât de frumoasă, atât de dulce! Se vedea, chiar şi după ceea ce i se făcuse. Mă uitam acum să văd *cum*; felul în care o fetiţă de şase ani fusese omorâtă aseară devreme, cum întreaga ei viaţă amuţise într-o clipă de nebunie şi oroare.

Am întors uşor trupul fetiţei cu câţiva centimetri. Capul căzu în partea cealaltă – gâtul era probabil rupt. Nu cântărea aproape nimic. Un copil. Partea dreaptă a obrazului era parţial distrusă. Mai bine zis nimicită. Ucigaşul o lovise pe Shanelle de atât de multe ori şi cu atâta violenţă, încât foarte puţin din obrazul drept era recognoscibil.

— Cum a putut să-i facă asta unei fetiţe atât de frumoase, am murmurat cu răsuflarea tăiată. Biata Shanelle. Bietul copil, mi-am şoptit eu mie.

Am simţit o lacrimă în ochi. Am clipit şi am oprit-o. Nu era locul potrivit pentru asta.

Unul din ochii lui Shanelle lipsea. *Faţa ei e ca o mască cu două părţi, cu două feţe.* Două părţi la un copil? Două feţe? Ce putea să însemne?

Încă un nebun în libertate bântuind prin Washington. De data

asta un ucigaş de copii.

4

Un bărbat înalt şi slab într-un impermeabil negru şi cu pălărie neagră se apropie încet şi cu precauţie de uşa apartamentului senatorului Daniel Fitzpatrick, cu puţin înainte de ora şase, miercuri de dimineaţă. Examină holul comun pentru a găsi semne de spargere sau de luptă, dar nu găsi nimic.

Se gândea că n-are nici cea mai mică dorinţă să se găsească în faţa apartamentului, nici altundeva în apropiere. Nu ştia sigur ce avea să găsească înăuntru, dar bănuia că e de rău. Un rău mare şi copleşitor. *Totul era atât de ireal!*

Era atât de straniu pentru el să fie aici, un mister într-un alt mister. Dar era aici.

Bărbatul luă cunoştinţă de toate detaliile din hol. Bucăţi de mortar căzute pe covor. Se mai vedeau alte opt uşi. Fusese odată destul de bun pentru asemenea detalii. Investigaţia e ca mersul pe bicicletă, nu-i aşa? Sigur că da. Forţă uşa 4J cu o bucată de plastic care aducea cu o carte de credit, ceva mai subţire, netedă la pipăit. Se gândea că şi spargerea unei case e ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată.

— Am intrat la 4J, şopti într-un radiotelefon compact.

Broboane de sudoare i se formaseră pe tot corpul.

Picioarele îi tremurau uşor. Simţea dezgust, simţea frică şi ştia categoric că se află într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie.

Străbătu repede holul şi camera de zi cu fotografii ale senatorului Fitzpatrick pe fiecare perete. Niciun semn de spargere sau altceva, deocamdată.

— S-ar putea să fie o farsă tare urâtă, raportă el prin radio. Sper să fie o farsă. Făcu o pauză. Aha, avem o problemă.

Totul se petrecuse în dormitor şi cine făcuse *totul* lăsase în urmă o

scenă de nedescris. Era mai rău decât îşi imaginase că ar putea fi.

— E foarte grav. Senatorul Fitzpatrick e mort. Daniel Fitzpatrick a fost omorât. Nu e o farsă. Corpul pare să fie rigid. Carnea pare ca de ceară. A curs mult sânge. Iisuse, ce de sânge!

Se aplecă asupra cadavrului senatorului. Mirosea a cordită, aproape că-i simţea gustul pe limbă. Cel mai probabil de la arma care îl omorâse pe Fitzpatrick. Din păcate, la locul crimei mai era şi altceva, mult mai mult. Mai mult decât putea el să ducă. Se luptă să-şi păstreze calmul. *Ca mersul pe bicicletă ziceai?*

— Două gloanţe în cap. Trase de aproape. Stilul execuţie, spuse el în aparat. Găurile, la doi centimetri şi jumătate una de alta.

Oftă din greu. Aşteptă puţin şi continuă. Nu trebuia ca ei să ştie tot ceea ce vedea sau simţea el acum.

— Senatorul este legat cu cătuşe de picioarele patului. Cred că sunt cătuşe de poliţie. E gol şi nu e o privelişte prea atrăgătoare. Se pare că i-au scos penisul şi scrotul. Mult sânge pe pat, o pată imensă. E o pată mare şi pe covor, acolo unde s-a scurs.

Se strădui să-şi apropie şi mai mult faţa de pieptul acoperit de păr alb al senatorului. Nu-i făcea plăcere să fie atât de aproape de un om mort – de niciun om de fapt. Fitzpatrick purta un fel de medalie religioasă. Probabil din argint veritabil. Simţi parfum de femeie. Bărbatul cel înalt – *anchetatorul* – era sigur de asta.

— Poliţia din D.C. o să creadă că e vorba de crimă din gelozie. Un fel de crimă pasională, spuse el. Stai – mai e ceva. OK. Stai puţin. Trebuie să mă uit la ceva.

Nu ştia cum de putuse să n-o vadă de la început, dar o vedea acum şi era al dracului de sigur de asta. Era chiar lângă telefonul cu cablul smuls de pe noptieră. O ridică în mâna înmănuşată.

Notiţa era scrisă la maşină pe hârtie groasă, scumpă. O parcurse în grabă. Apoi o mai citi o dată, numai ca să fie sigur… că notiţa este reală.

Of, Dannyboy, că bine te ştiam cu toţii!

S-a dus un ticălos avut, ce sta în rând cu hoţii
Ce-aşteapt-acum la rând.
Jack şi Jill în capitală
Au venit la curăţat
S-a cam expus
Sărmanu' Fitzpatrick
Şi neatenţia i-a fost fatală.
Cu drag,
Jack şi Jill.

Citi notiţa în receptor. Aruncă o ultimă privire împrejur şi părăsi apartamentul senatorului lăsându-l aşa cum îl găsise: *într-o stare de oroare, moarte şi balamuc.* O dată ajuns în siguranţă pe strada Q, sună la secţia Omucideri a poliţiei din Washington.

Telefon anonim. Nimeni n-avea cum să ştie că fusese în apartamentul senatorului, mai ales *cum de ajunsese acolo şi cine era el.* Dacă s-ar fi aflat, tot iadul s-ar fi dezlănţuit – ca şi cum nu se întâmplase deja.

Lucrurile aveau o aparenţă ireală şi promiteau să se înrăutăţească. Jack şi Jill promiseseră.

S-a dus un ticălos avut, ce sta în rând cu hoţii
Ce-aşteapt-acum la rând.

5

La fiecare nenorocire de felul acesteia există întotdeauna cineva care arată cu degetul. Un bărbat aflat dincolo de banda care marca locul crimei arăta spre copilul ucis şi spre mine. Mi-au venit în cap cuvintele profetice pe care mi le adresase mai devreme Jannie: *E grav, nu-i aşa, tăticule?*

Da, era grav. Nu se putea mai grav. Scena crimei de la şcoala Sojourner îmi zdrobea inima, mie şi tuturor celor de faţă, fără îndoială. Curtea şcolii era cel mai trist şi mai dezolant loc de pe faţa pământului.

Discuţiile din radiotelefoanele portabile viciau atmosfera şi o făceau greu respirabilă. Simţeam încă mirosul sângelui fetiţei. Îmi umplea nările şi gâtul, dar mai ales capul.

Părinţii lui Shanelle Green plângeau în apropiere, dar asta făceau şi vecinii din cartier, chiar şi cei care-i fuseseră complet străini fetiţei. În majoritatea oraşelor din ţările civilizate un copil ucis atât de tânăr ar fi fost o catastrofă, nu şi la Washington – unde sute de copii mor de moarte violentă în fiecare an.

— Vreau să acoperiţi strada pe o distanţă cât se poate de mare, i-am spus lui Rakeem Powell. Sampson şi cu mine vom ajuta şi noi la acoperire.

— Înţeleg. Vom lucra în stil *mare.* Oricum, somnul este exclus.

— Să mergem, John. Trebuie să începem acum, i-am spus eu lui Sampson.

N-a protestat şi n-a avut nicio obiecţie. De obicei o asemenea crimă este rezolvată în douăzeci şi patru de ore sau niciodată. O ştiam amândoi.

Începând cu ora şase a dimineţii aceleia reci şi mizerabile, Sampson şi cu mine am cercetat împrejurimile împreună cu ceilalţi detectivi. Am făcut-o cum ştiam noi, casă cu casă, stradă cu stradă, mergând pe jos. Trebuia să ne implicăm în acest caz, să facem ceva, să rezolvăm cât mai repede odioasa crimă.

Pe la zece dimineaţa am auzit despre un alt asasinat şocant în Washington. Senatorul Daniel Fitzpatrick fusese omorât în timpul nopţii. Fusese o noapte proastă, nu-i aşa?

— Nu-i treaba noastră, spuse Sampson cu ochi reci şi goi. Nu-i problema noastră. E a altcuiva.

Nu l-am contrazis.

Nimeni dintre cei cu care Sampson şi cu mine am vorbit în acea

dimineaţă nu văzuse ceva ieşit din comun la şcoala Sojourner. Am ascultat plângerile obişnuite, despre traficanţii de droguri, despre cocainomani şi despre numărul crescând de găşti de cartier.

Dar nimic ieşit din comun.

— Oamenii o iubeau pe scumpa de Shanelle, ne-a spus mie şi lui Sampson doamna hispanică fără vârstă care părea să ţină de când lumea băcănia din colţ de lângă şcoală. Cumpăra mereu ursuleţi de gumă. Ştiţi, zâmbea aşa de frumos!

Nu, nu văzusem niciodată zâmbetul lui Shanelle Green, dar am constatat că mi-l pot închipui. Mai aveam în cap şi imaginea părţii zdrobite a obrazului micuţei. O purtam în minte ca pe o fotografie bizară în portofel.

Unchiul Jimmie Kee – un tip bogat şi influent de origine coreeană, proprietarul mai multor afaceri din cartier – stătu de vorbă cu noi bucuros. Jimmie ne e bun prieten. Din când în când ne întovărăşeşte la câte un meci de-al echipelor Redskins sau Bullets. Ne dădu un nume pe care îl aveam deja pe scurta noastră listă de suspecţi.

— Ce ziceţi de actorul ăla ratat – Chucky[2] –, încercă unchiul Jimmie pe când vorbeam în camera din spate a restaurantului Ho-Woo-Jung, foarte popular pe strada Opt. Pe afişul din spatele lui Jimmie puteai citi: IMIGRAREA ESTE CEA MAI SINCERĂ FORMĂ DE LINGUŞIRE.

— Nimeni nu prins ticălos până acum. Ucis înainte alţi copii. El cel mai rău om din Washington, D.C. După preşedinte, adăugă Jimmie şi chicoti fără convingere.

— N-avem probe, totuşi. Nicio dovadă, îi spuse Sampson lui Jimmie. Nu ştim nici măcar dacă există un Chucky.

Era destul de adevărat. Ani de zile au circulat zvonuri despre un personaj sinistru care molestează copii în cartierul Northfield, dar n-a fost nimic concret. Nu s-a dovedit nimic niciodată.

---

[2] Ciopîrţilă.

— Chucky adevărat, insistă unchiul Jimmie. Ochii lui negri se micşoraseră ca două fante înguste. Îl văd uneori în vis pe Chucky-Ciopârţilă, Alex. Ca şi copiii din cartier.

— Ai auzit vreodată ceva concret despre Chucky? Unde a fost văzut? Cine l-a văzut? l-am întrebat. Ajută-ne, dacă poţi, Jimmie.

— Cu plăcere mare. Dădu din cap şi buzele lui groase, bărbia triplă şi gâtul de taur îi tremurară. Jimmie purta costumul lui obişnuit maro-ciocolatiu şi o pălărie cafenie de pâslă care, când vorbea, se clătina. Ai mai meditat, Alex, ai intrat în contact cu energia *chi?* mă întrebă el.

— Mă gândesc, mă gândesc tot timpul la energia *chi*, Jimmie. Dar poate că în momentul de faţă energia mea *chi* nu este cine ştie ce. Povesteşte-ne despre Chucky.

— Ştiu mult poveşti rele despre Chucky-Ciopârţilă. Sperie copiii tot timpul. Şi derbedeii din găşti speriaţi de el. Mame tinere, bunici pun bileţele la locurile de joacă. Şi în magazinele mele pun. Poveşti triste despre copilaşi dispăruţi. Eu le las, domnilor detectivi. Om care face rău la copii cel mai rău este. Eşti de acord cu mine, Alex? Ai altă părere?

— Nu. Sunt de acord cu tine. De-aia suntem aici, Sampson şi cu mine.

Ştiam multe despre agresorul de copii supranumit Chucky-Ciopârţilă. Se spunea că taie organele genitale ale copiilor mici din zonă. Băieţei şi fetiţe. Nu avea preferinţe de sex. Adevărat sau nu, era de necontestat faptul că cineva molestase câţiva copii din Northfield şi Southview Terrace, nu departe de aici. Iar alţi copii dispăruseră pur şi simplu.

Poliţia din zonă nu găsise resurse pentru a crea o echipă de criză eficientă, care să-l caute pe Chucky. *În cazul în care Chucky exista.* M-am făcut luntre şi punte de câteva ori cu şeful detectivilor, dar nu s-a întâmplat nimic. Niciodată nu se găsesc detectivi în plus pentru a lucra în Southeast. Nedreptatea situaţiei mă scotea din minţi, mai mult decât orice altceva pe lume.

— Încă o misiune imposibilă, spuse Sampson pe când mergeam pe strada G în direcţia sediului Marinei. Numai noi doi. Şi trebuie să prindem o himeră.

— Frumos îi zici, am spus eu şi a trebuit să-i zâmbesc Omului-Munte, imaginaţiei lui fantastice, *minţii* lui.

— M-am gândit că o s-o guşti, ca un om cult şi rafinat ce te afli.

Sorbeam din ceaiul aburind de la restaurantul lui Jimmie. Patrulam pe străzi. Arătam a detectivi, cu gulerele ridicate şi tot tacâmul. Detectivi mari şi răi. Voiam ca oamenii să ne vadă lucrând în cartier.

— N-avem nicio pistă ca lumea, nicio probă, niciun ajutor, am spus eu întărind părerea lui Sampson despre felul cum stăteau lucrurile. Acceptăm cazul, date fiind condiţiile?

— Ca întotdeauna, răspunse el. Ochii lui deveniseră brusc străini şi duri, aproape mă speriau. Ai grijă, Chucky, păzeşte-ţi spatele. Vai de fundul tău mitic amărât.

— Fundul tău himeric.

— Chiar aşa, dragule. Că bine zici.

6

Îmi făcea bine să lucrez din nou cu Sampson pe străzile din Southeast. Îmi place întotdeauna, chiar şi într-un caz de crimă demnă de poveştile de groază, care-mi face sângele să clocotească-n vine. Ultimul nostru caz mare s-a petrecut în Carolina de Nord şi California, dar Sampson a fost prezent numai la începutul şi sfârşitul lui. Suntem prieteni la cataramă de când aveam nouă-zece ani şi am crescut în acelaşi cartier. Se pare că suntem mai apropiaţi pe an ce trece. Nu, chiar suntem mai apropiaţi.

— Ce facem noi aici de fapt, dragule? întrebă Sampson pe când treceam agale pe strada G. Purta haina de piele neagră, ochelari

antipatici Wayfarer şi o basma neagră. Îi veneau bine. De unde ştim că am făcut ceea ce trebuie?

— Află lumea că îl căutăm personal pe asasinul de la şcoala Sojourner, i-am răspuns eu. Ne arătăm mutrele drăgălaşe peste tot. Îi facem pe oamenii cu familie de aici să se simtă în siguranţă.

— Mda, şi după aia îl prindem pe Chucky-Ciopârţilă şi i-o tăiem noi pe *a lui,* spuse Sampson şi rânji ca un lup mare şi rău – cum ştia el să fie uneori. Fără glumă!

Nu m-am îndoit o secundă.

Când într-un sfârşit am ajuns acasă, era trecut de zece. Nana Mama mă aştepta. Îi culcase deja pe Damon şi pe Jannie. Expresia îngrijorată de pe faţa ei îmi spunea că nu putea să doarmă – lucru neobişnuit la ea. Nana putea să doarmă şi în ochiul unui uragan. Uneori ea este ochiul uraganului.

— Bună, dragule, mă salută ea. Ai avut o zi proastă? Se vede că aşa a fost.

Uneori poate să fie incredibil de drăguţă şi blândă şi dulce, toate laolaltă. Îmi place cât de bună e în ambele roluri şi că niciodată nu pot prezice pe care o să-l joace.

Aşezaţi amândoi pe canapeaua din camera de zi, bunica mea de optzeci şi unu de ani îmi ţinea mâna în mâinile ei. I-am spus ce-am aflat până acum. A tremurat uşurel, deşi nici asta nu-i stă în fire. Nu e o persoană slabă, în niciun fel. Îşi arată arareori teama, chiar şi în faţa mea. Nana Mama nu pare să piardă nimic din ea însăşi, în schimb devine mai luminoasă şi mai concentrată.

— E atât de groaznic ce s-a întâmplat la şcoala Sojourner, spuse Nana cu capul plecat.

— Ştiu. Numai la asta m-am gândit toată ziua. Fac tot ce pot.

— Ce ştii despre Sojourner Truth, Alex?

— Ştiu că a fost o aboliţionistă puternică, o fostă sclavă.

— Despre Sojourner Truth ar trebui să se vorbească atunci când

sunt pomenite Susan B. Anthony[3] şi Elizabeth Cady Stanton[4]. Nu ştia să citească, aşa că a învăţat pe dinafară aproape toată Biblia pentru a-i învăţa pe ceilalţi. De fapt ei i se datorează încetarea discriminării pe mijloacele de transport aici, în Washington. Şi acum, la şcoala numită în onoarea ei, s-a întâmplat lucrul ăsta îngrozitor.

— *Prinde-l, Alex,* exclamă brusc Nana, cu o voce joasă, aproape disperată. Te rog, prinde-l pe omul ăsta îngrozitor. Nici măcar nu pot să pronunţ numele care i s-a dat – Chucky. El există, Alex. Nu e invenţia nimănui.

Am să fac pe dracu-n patru, fără doar şi poate. E cazul meu. Am să fac tot ce pot ca să găsesc o himeră.

Deja mintea mea făcea ore suplimentare. *Un agresor de copii? Băieţi şi fete. Un ucigaş de copii, de data asta? Chucky-Ciopârţilă? Realitate sau invenţie a copiilor înspăimântaţi? O himeră? El e cel care a ucis-o pe Shanelle Green?*

După ce Nana s-a dus la culcare, am simţit nevoia să mă aşez puţin la pianul de pe verandă. Am cântat „Jazz Baby" şi „The Man I Love", dar pianul nu m-a liniştit.

Puţin înainte să adorm mi-am amintit ceva. Senatorul Daniel Fitzpatrick fusese ucis în Georgetown. Ce zi infernală! Ce coşmar!

Două coşmaruri!

7

JACK ŞI JILL.

Sam şi Sara.

Oricare ar fi fost adevărata lor identitate, cei doi zăceau lungiţi pe

---

[3] Sufragetă americană (1820-1906) - n.tr.

[4] Luptătoare pentru reforme sociale în SUA (1815-1902) - n.tr.

burtă, pe covorul persan elegant şi comod din micuţa cameră de zi a apartamentului ei cu chirie din Washington. Era un loc sigur. Focul strălucea şi trosnea; buşteni parfumaţi, din lemn de măr, se făceau scrum. Jucau zaruri pe covorul care acoperea parchetul raşchetat. Un joc special. Unic în felul lui. *Jocul vieţii şi al morţii,* îi spuneau ei.

— Mă simt ca un nenorocit de liberal alb tocmai ieşit din Universitatea Georgetown din Washington, D.C., spuse Sam Harrison zâmbind imaginii neplăcute create în mintea lui.

— Alo, am simţit aluzia. Sara Rosen făcu botic. Glumea. Ea şi Sam nu erau nişte nenorociţi de liberali. Mai ales Sam.

O bibilică se rumenea în bucătărie, aroma ei îndulcind aerul. Jucau un joc de societate pe covorul din camera de zi.

Jocul n-avea totuşi nimic în comun cu Monopoly sau Risk. De fapt jucau pentru a alege următoarea victimă. Dădeau calm cu zarurile, pe rând, apoi mutau un indicator pe un dreptunghi cu fotografii. Fotografiile unor oameni celebri.

Jocul era foarte important pentru Jack şi Jill. Era un joc de noroc. Făcea imposibil ca poliţia sau FBI-ul să prevadă următoarea lor mişcare sau motivul.

Dacă putea fi vorba de un motiv. Dar *bineînţeles* că exista un motiv. Sam dădu cu zarurile. Apoi mută indicatorul. Sara îl privea în lumina caldă şi intermitentă a focului din cămin. Îşi amintea de prima lor întâlnire, de primul lor contact. De începutul a tot ceea ce se petrecea acum.

Iată cum începuse jocul complex, frumos şi misterios. Hotărâseră să se întâlnească la o cafenea dintr-o librărie din centru. Sara sosise prima şi inima îi bătea să-i sară din piept. Întâlnirea în sine era nebunească, poate periculos de nebunească, însă irezistibil de nebunească pentru ea. Nu putea lăsa să-i scape această şansă, această ocazie, mai ales această *cauză.* Cauza însemna totul pentru ea.

Înainte de prima lor întâlnire nu avea nici cea mai vagă idee de cum arăta Sam şi fusese surprinsă şi încântată când el se aşezase la masa ei. O excitase.

Îl văzuse intrând în cafenea, îl urmărise comandând o cafea espresso şi o plăcintă. Nu-şi închipuise că bărbatul de vis de la tejghea se va dovedi a fi Harrison în persoană.

Aşadar acesta era *Soldatul.* El era potenţialul ei partener. Părea să fie de-al casei în librărie. Ca oriunde, de altfel. Nu arăta ca un asasin, cum nu arăta nici ea. *Aduce un pic a pilot de aviaţie,* se gândea Sara măsurându-l din cap până-n picioare. *Sau a avocat de succes?* Avea peste un metru optzeci şi arăta îngrijit. Avea trăsături puternice şi ferme. Mai avea şi cei mai strălucitori şi cei mai clari ochi albaştri de pe faţa pământului. Privirea lui era blândă şi sensibilă. Deloc nu se aşteptase la una ca asta. Ştia că împărtăşeau aceleaşi opinii despre lucrurile importante din viaţă, aceeaşi viziune.

— Mă priveşti ca şi când te-ai fi aşteptat să fiu un om rău şi eşti surprinsă că nu sunt, îi spusese el aşezându-se la masa ei. Nu sunt un om rău, Sara. Apropo, poţi să-mi spui Sam. În fond, sunt un om cumsecade.

Nu, Sam era cu mult mai mult decât atât. Era uimitor – foarte inteligent, puternic şi în acelaşi timp foarte atent cu sentimentele ei, în plus, dedicat cu totul cauzei. La nicio săptămână de la acea întâlnire, Sara Rosen se îndrăgostise de el. Ştia că n-ar fi trebuit, dar se întâmplase. Şi acum, iată-i trăind viaţa lor secretă.

Jucând jocul vieţii şi al morţii în timp ce o bibilică se rumenea în rotisor. Şezând în faţa unui foc plăcut. Gândindu-se să facă dragoste – mă rog, cel puţin ea. Se gândea tot timpul la viaţa ei alături de Sam, de *Jack.* Îi plăcea să-l simtă în ea.

— E momentul decisiv, spuse el şi îi dădu zarurile. E rândul tău. Şase aruncări pentru fiecare. Ai onoarea, Sara.

— Începe bâlciul?

— Da, începe iar.

Inima Sarei Rosen bătea cu putere. Simţea bum, bum sub bluză. Gândul paralizant că această simplă aruncare cu zarul era însăşi crima o copleşea. Ca şi când ar apăsa pe trăgaci.

Cui îi venise rândul să moară? Soarta unui om era în mâna ei. Cine avea

să fie?

Strânse cu incredibilă putere cele trei zaruri. Apoi le clătină şi le lăsă să cadă, le urmări rostogolindu-se şi apoi oprindu-se brusc. Adună rapid cele trei cifre – *nouă.*

Sam luă indicatorul şi numără nouă locuri, nouă fotografii.

Sara se uită lung la chipul următoarei ţinte, la celebritatea care urma să moară. Era o femeie!

E pentru cauză, îşi spuse ea, dar inima continua să îi bată tare.

Următoarea victimă era o femeie foarte cunoscută.

Washingtonul, lumea întreagă va fi uluită şi revoltată pentru a doua oară.

8

Sampson şi cu mine am pătruns în inima învăluită în ceaţă a parcului Garfield, mărginit de râul Anacostia şi de autostrada Eisenhower, nu departe de şcoala elementară Sojourner Truth. *Cenuşie e culoarea adevărului,* mă gândeam păşind pe teritoriul pâclos. *Întotdeauna cenuşie.* Nu eram acolo pentru o alergare în zori, ne grăbeam să ajungem la locul unde Shanelle Green fusese omorâtă, unde un nenorocit îi zdrobise craniul.

Câteva uniforme şi încă un detectiv se aflau deja la locul crimei. În jur de o duzină de gură-cască erau de faţă. Locul crimei fusese descoperit cu câini poliţişti aduşi din Georgia. Prin tufişul de plante perene unde ucigaşul o omorâse cu sălbăticie pe fetiţă puteam vedea strada Şase. Aproape că puteam zări şcoala Sojourner Truth.

— Crezi că a dus corpul tocmai de aici în curtea şcolii? întrebă Sampson.

Din tonul vocii mi-am dat seama că nu-i venea să creadă. Nici mie. Dar cum altfel ajunsese trupul fetiţei în curtea şcolii?

Un balon roşu aprins plutea cam la jumătate de metru deasupra

tufelor sălbatice de pe locul teribilei crime.

— Crezi că a fost lăsat special? întrebă Sampson. Balonul e oare un indicator?

— Nu ştiu… mă întreb, am murmurat eu dând la o parte crengile tufişurilor pentru a intra în ascunzătoare. Mirosul de pin era puternic, chiar şi în atmosfera îngheţată. Mi-a amintit că se apropia Crăciunul.

Simţeam prezenţa ucigaşului sub ramurile încovoiate, provocatoare. Simţeam şi prezenţa lui Shanelle, de parcă încerca să-mi spună ceva. Aş fi vrut să fiu singur acolo pentru câteva clipe.

Crima fusese făptuită într-un mic luminiş. Pe pământ şi pe unele ramuri se vedeau urme de sânge uscat. *A ademenit-o ca să vină aici. Cum a făcut, oare? Ar fi trebuit să fie suspicioasă, sau speriată, în cazul în care nu era cineva cunoscut, din cartier.* M-am luminat brusc. *Balonul!* Era doar o bănuială, dar mi se părea corectă. *Balonul roşu ar fi putut să fie ispita, momeala pe care criminalul o folosise pentru fetiţă.*

M-am aplecat la pământ şi am stat liniştit în interiorul cortului format de ramuri.

Ucigaşului îi plăcuse aici, la adăpostul întunericului. Nu se place prea mult pe sine, se pare. Preferă întunericul. E mândru de mintea şi de gândurile lui, nu şi de felul cum arată. Are probabil un semn fizic distinctiv.

Nimic din toate astea nu era sigur, dar părea corect; făcusem bine că mă ghemuisem la locul crimei.

S-a ascuns aici probabil pentru că are ceva ce oamenii ar remarca şi despre care şi-ar aduce aminte. Dacă era aşa, era un indiciu bun.

Am văzut iar faţa zdrobită a lui Shanelle Green. Apoi imaginea soţiei mele moarte, Maria, m-a invadat. Simţeam mânia cum urcă din stomac şi mi se opreşte în gât apăsând cu furie. M-am gândit la Jannie şi la Damon.

Mi-am mai spus ceva cu privire la ucigaşul de copii: furia implică de obicei şi o anume conştiinţă a propriei valori. Straniu, dar adevărat. Ucigaşul era furios deoarece credea în el mult mai mult decât cei din jurul lui.

M-am ridicat într-un târziu şi mi-am făcut loc să ies din ascunzătoare. Îmi ajunsese.

— Daţi jos balonul ăla, i-am spus eu unui poliţist. Dă jos din copac afurisitul ăla de balon. E probă.

9

Avea un semn fizic distinctiv. Eram aproape sigur de asta. Era un început.

În acea după-amiază, Sampson şi cu mine am ieşit iarăşi pe străzi, aproape de cartierul Northfield Village. Ziarele din Washington şi televiziunea nu prea se deranjaseră cu uciderea unei fetiţe în Southeast. În schimb, urlau despre asasinarea senatorului Fitzpatrick de către aşa-zişii Jack şi Jill, vânătorii de celebrităţi. Shanelle Green nu părea să conteze prea mult.

Conta, pentru noi doi. Noi doi văzusem trupul zdrobit al lui Shanelle şi îi cunoscusem pe părinţii ei cu inima zdrobită. Acum vorbeam cu informatorii noştri, dar şi cu vecinii noştri. Voiam ca oamenii să ne vadă muncind mai departe, bătând străzile.

— Mă omor după o crimă ca lumea. Mă omor să bat străzile iarna pe ger, mărturisi Sampson pe când depăşeam Jeep-ul negru al unui traficant din zonă. Rap-ul răzbătea afară, cu başii la maximum. Mă omor după muzica asta împuţită.

Expresia feţei lui era impenetrabilă. Dincolo de mânie. Filosofică. Sub haina deschisă purta hanoracul lui obişnuit cu mesajul zilei imprimat pe el:

NU MĂ BAG ÎN RAHAT
NU MĂ LAS TÂRÂT ÎN RAHAT
RAHATUL NU-I MESERIA MEA

Concizie. Acurateţe. Stilul lui John Sampson.

De un ceas şi ceva niciunul dintre noi nu mai avea chef de vorbă. Treaba nu mergea prea bine. N-ai ce-i face, asta ne e meseria. Aşa se întâmplă cel mai des.

Omul-Munte şi cu mine am ajuns în piaţa Capitoliului pe la patru după-masă. Cartierul general al pungaşilor de pe strada Opt. E cea mai dubioasă şi mai tristă piaţă din Washington, D.C., şi asta-i mare lucru.

Numele articolelor de vânzare erau scrise cu cretă pe zidul înnegrit din faţă. Oferta zilei era: bere rece şi apă minerală, banane, şorici, Tampax, bilete la Loto – un mic dejun complet şi echilibrat pentru dumneavoastră.

Un negru tânăr cu ochelari de soare Wayfarer, cu capul ras şi cu cioc ne-a atras imediat atenţia. Stătea lângă un alt bărbat care ţinea în gură ca pe o ţigară un baton de ciocolată. Capul ras îmi făcu semn că vrea să ne vorbească, dar nu acolo.

— Ai încredere în măgarul ăsta? mă întrebă Sampson, în timp ce-l urmam pe negru la o distanţă sigură. E Alvin Jackson.

— Am încredere în oricine.

I-am făcut cu ochiul. Nu mi-a răspuns în acelaşi fel.

— Eşti călcat rău pe coadă, dragule, spuse el.

Ochii îi rămăseseră în continuare opaci.

— Mă străduiesc să fac ce trebuie.

— Mda? Atunci te străduieşti prea tare.

— De-aia ţii la mine.

— Da, aşa e, spuse Sampson şi, în sfârşit, zâmbi. Dacă greşesc că te iubesc, atunci prefer să n-am dreptate, cită el popularul refren.

Contrabandistul Alvin Jackson ne aştepta după colţ. Sampson şi cu mine mai scoteam din când în când câte o informaţie de la el. Nu era om rău, serios, dar ducea o viaţă periculoasă care ar fi putut oricând să se întoarcă împotriva lui. Fusese vedeta unei discoteci de liceu. Avea experienţa străzii. Acum avea mica lui afacere şi în plus vindea droguri. În multe privinţe Alvin Jackson era încă un copil.

Era foarte important să înţelegi acest lucru adevărat despre o mulţime dintre aceşti copii, chiar dintre cei mai periculoşi şi aparent puternici.

— Micashanelle, spuse Alvin pronunţând ca şi când cele două cuvinte ar fi fost unul singur. Tot mai căutaţi informaţii despre cine-a curăţat-o?

Haina de piele a lui Alvin era descheiată. Purta ţinuta la modă cunoscută sub numele „pârnaie“ sau „dă şi mie“. Chiloţii vărgaţi în roşu şi alb se vedeau deasupra taliei pantalonilor. *Moda* se inspirase din faptul că unui arestat i se ia cureaua înainte de a fi băgat în puşcărie, astfel că pantalonii au tendinţa să cadă lăsând lenjeria la vedere. Modelele care o purtau erau din cartierul nostru.

— Mda. Spune-mi ce ştii, Alvin, dar nu veni cu prostii.

— Nene, 'cerc să v-ajut, protestă Alvin Jackson în direcţia mea.

Capul lui ras nu se oprea niciodată din bâţâit. Cercelul din ureche clincănea. Mâinile lui lungi şi musculoase se bălăbăneau. Îşi tot muta greutatea de pe unul pe altul din picioarele lui încălţate cu pantofi de sport Nike.

— Mulţumim, îi spun eu. O ţigară?

I-am oferit o Camel. A luat-o. Nu fumez, dar am întotdeauna la mine. Alvin fuma ca un şarpe. Sunt lucruri pe care nu poţi să nu le remarci.

— Micuţa Shanelle sta în bloc cu mătuşa mea. Aţ' fost prin Northfield? Cre' că ştiu cam cine-i de vină. Înţelegi ce-ţ' zic?

— Te urmărim, îl asigură Sampson. Încerca să fie politicos. O frunză de spanac ar fi putut să urmărească expunerea lui Alvin Jackson.

— Vrei să ne spui ce ştii? l-am întrebat eu. Vrei să ne ajuţi?

— Am să vi-l arăt pe Chucky. Ce părere-ţ' faci? zâmbi şi dădu din cap înspre mine. Da numa fincă eşti tu şi cu Sampson. Acu câteva luni am vrut să spun la alţi detectivi. Nici n-a vrut s-audă. Nene, n-a stat s-asculte. Cică n-are timp de prostii.

Mă simţeam ca şi când aş fi fost tatăl, unchiul sau fratele lui mai

mare. Mă simţeam responsabil. Mă simţeam cam prost.

— Ei bine, noi te ascultăm, i-am spus eu. Noi avem timp pentru tine.

Sampson şi cu mine l-am însoţit pe Alvin Jackson în Northfield Village. Northfield este zona cu cea mai ridicată rată a criminalităţii din D.C. Cu toate acestea, se pare că nimănui nu-i pasă. Secţia nr. 1 de Poliţie s-a lăsat păgubaşă. Dacă ajungi în Northfield, îşi vine greu să-i învinuieşti.

Nu mi se părea o pistă foarte promiţătoare. Dar Alvin Jackson avea o misiune. Mă întrebam de ce. Ceva îmi scăpa.

Arătă cu degetul lui lung şi acuzator spre una din clădirile galbene de cărămidă. Era în acelaşi hal de degradare ca mai toate celelalte. O placă de metal de un albastru electric era fixată pe uşa din faţă: Bloc nr. 3. Treptele de la intrare erau sparte ca şi când ar fi fost lovite de trăsnet sau de un baros.

— Aicea stă. Adică stătea. Îi zice Emmanuel Perez. Mai lucrează ca portar la Famous. Ştiţi voi Famous Pizza? Urmăreşte copilaşi, nene. E ţicnit de-a binelea. Un nenorocit antipatic. Şi înspăimântător. Îl deranjează să-i zici Manny. El e *Ee-man-uel.* Şi insistă pe chestia asta.

— De unde-l ştii pe *Emmanuel?* întrebă Sampson.

Ochii lui Alvin Jackson s-au adumbrit pe dată şi arătau duri ca stânca. A avut nevoie de câteva secunde să vorbească din nou.

— Îl ştiu de mult. Dădea târcoale când eram mic. Emmanuel a dat târcoale întotdeauna, pricepi?

Pricepusem. Acum înţelegeam. Chucky-Ciopârţilă a încetat să mai fie o himeră. Dincolo de scuar era un teren de joacă asfaltat. Nişte copii aruncau la coş, dar nu prea bine. Coşul nu avea plasă. Cadrul se bălăbănea încolo şi-ncoace. Nimeni cât de cât bun n-ar fi jucat în asemenea condiţii. Brusc, ceva de pe terenul de joacă îi atrase atenţia lui Alvin Jackson.

— Ăla de colo, spuse pe un ton ascuţit, temător. El e, nene. Emmanuel Perez îi pândeşte pe puşti.

Nu terminase bine de vorbit când Perez ne-a văzut. Era ca într-un vis rău. Am văzut o barbă lungă, roşie lipită de bărbie. *Era un semn fizic distinctiv. Oamenii l-ar fi remarcat dacă l-ar fi văzut în parcul Garfield.* L-a măsurat pe Alvin Jackson cu o privire sumbră, înfricoşătoare. Apoi a luat-o nebuneşte la fugă.

Emmanuel Perez era un foarte bun alergător. Şi noi la fel; sau măcar fusesem, ultima oară când verificasem.

10

Sampson şi cu mine goneam în urma lui Perez şi câştigasem un pic de teren. Am lăsat în urmă aleea murdară şi întortocheată de ciment dintre blocurile înalte şi amărâte. Amândoi eram în formă.

— Stop! Poliţia! am urlat eu după omul ce alerga înaintea noastră.

Asasin? Himeră? Portar nevinovat de restaurant? Era evident că Perez, suspectat ca asasin şi agresor de copii, încerca să-şi scape pielea. Nu ştiam sigur dacă el este Chucky, dar un motiv avea el să fugă de Sampson şi de mine, de poliţie. Găsisem oare o pistă pentru cazul nostru? Cu siguranţă că ceva se întâmpla în momentul acela.

Un gând urât mi se înşurubase în creier: *dacă numai după două zile suntem atât de aproape să-l prindem, de ce n-a fost prins până acum?*

Credeam că ştiu răspunsul la întrebare şi nu-mi făcea nicio plăcere. *Pentru că nimănui nu-i pasă de ce se-ntâmplă în cartierul ăsta nenorocit. Nimănui.*

— Ne-am învârtit în cerc! strigă Sampson brusc, pe când sprintam printre clădirile cavernoase, paşii noştri ridicând gunoaiele de pe asfalt.

— Rămâne de văzut, i-am strigat eu.

Nimănui nu-i pasă.

— Să nu te îndoieşti nicio secundă, dragule. Gândeşte pozitiv.

— Emmanuel e rapid. Uite un adevăr pozitiv.

Nimănui nu-i pasă.

— Suntem mai rapizi, mai puternici şi mai duri decât a sperat Manny să poată fi vreodată.

— Şi mai palavragii, l-am repezit eu.

— Aşa e, dragule. Fără doar şi poate.

L-am urmărit pe Perez-Ciopârţilă pe strada Şapte, mărginită de clădiri cu patru-cinci etaje şi magazine dezafectate.

Perez se făcu deodată nevăzut într-o clădire părăginită, în stil federal, din mijlocul cvartalului. Majoritatea ferestrelor erau astupate cu tablă şi arătau ca nişte dinţi de argint într-o gură bătrână.

— Al dracului, pare să ştie ce face, strigă Sampson. Ştie unde se duce.

— Măcar unul din noi ştie.

Sampson şi cu mine am intrat în clădirea şubredă, gata să cadă, la câţiva paşi în urma lui Perez. Mirosul greu de urină şi de putregai plutea peste tot. Urcând scara abruptă de beton simţeam cum îmi arde pieptul.

— Şi-a pregătit fuga, am spus eu necăjit. E inteligent.

— Numai că încearcă să fugă de *noi.* Nu-i prea inteligent din partea lui. Ar fi prima oară… TE-AM PRINS, MANNY! urlă Sampson. Ecoul vocii lui se izbi ca tunetul de pereţii apropiaţi. HEI, MANNY! MANNY, MANNY, MANNY!

— Stai! Poliţia! *Manny* Perez, stop! urlă Sampson la suspectul care parcă zbura. Îşi scosese pistolul, un Glock antipatic de 9 milimetri.

Îl auzeam pe Perez fugind deasupra noastră, pantofii lui de sport izbind treptele. Nu răspunse nimic. Nu mai era nimeni pe trepte sau pe paliere. Nimănui nu-i păsa că poliţia urmărea pe cineva în clădire.

— Crezi că Perez a făcut-o? i-am strigat eu lui Sampson.

— *Ceva* a făcut el. Fuge de parcă i-a luat fundul foc şi s-a întins şi la şira spinării.

— Mda. Şi noi suntem cei care au pus focul.

Ne-am năpustit printr-o uşă cenuşie de metal pe platforma largă

şi denivelată a acoperişului. Deasupra capului cerul era de un albastru rece şi intens. Cu zone strălucitoare şi lumină clară. *Aveam deasupra capului numai cerul strălucitor şi albastru. Simţeam nevoia să fug – să zbor departe de toate. Simţeam nevoia, dar nu aveam mijloacele.*

Unde dracu' a dispărut? Nu se vedea nicăieri. Unde e Emmanuel Perez? Unde e asasinul de la şcoala Sojourner?

Himera.

11

— Lua-v-ar dracu' de caralii împuţiţi! zbieră Perez dintr-o dată. M-auziţi, caralii împuţiţi?

— Caralii împuţiţi? Sampson îmi aruncă o privire şi se strâmbă.

L-am zărit în fugă pe Chucky-Ciopârţilă. Era în dreapta noastră. Alerga pe un acoperiş vecin şi era deja la vreo treizeci de metri de noi. L-am văzut aruncând peste umăr o privire rapidă şi îngrijorată. Ochii lui ca două mărgele erau mici, negri şi răi. Mai avea şi barba aia roşie ciudată. Poate era nebun de legat. Sau poate era doar portar de pizzerie. *Las-o baltă,* mi-am spus.

Patru adolescenţi şi o fată erau pe acoperiş şi-şi vedeau de treburile lor dubioase. Luau crack, probabil. Speram să nu fie heroină. Priveau alene la lumea nebună din jurul lor. *Sub ochii lor se juca un joc adevărat.* Hoţii şi vardiştii. Ucigaşi şi agresori de copii. Îi lăsa rece pe aceşti puşti.

Sampson şi cu mine am străbătut în fugă nebună încă trei acoperişuri apropiate. Câştigasem puţin teren, numai un pas sau doi. Sudoarea îmi curgea pe frunte şi pe obraji, arzându-mi ochii.

— Stai! Tragem! am strigat eu. *Emmanuel Perez, stai!*

Perez se uită încă o dată în urmă. De data asta direct la mine. Zâmbi. *Apoi păru să se evapore dincolo de marginea îndepărtată a clădirii de cărămidă.*

— Scara de incendiu, urlă Sampson.

Câteva secunde mai târziu ne năpusteam amândoi în jos pe scara subțire, îndoită şi ruginită de metal. Perez zburase pe trepte înaintea noastră. Era impresionant de iute. Era ziua lui, cursa lui.

Sampson şi cu mine eram mult prea masivi pentru aşa o manevră. Câştigase distanţă.

Chucky îşi asigurase un traseu de scăpare, fără îndoială, mă gândeam eu. Se antrenase, eram aproape sigur. E deştept. E vinovat. Ochii ăia perverşi: ochi de câine turbat. Nu ne spusese Alvin Jackson că Perez fusese întotdeauna în zonă?

L-am zărit alergând pe strada E. Barba roşie părea să fie din lemn pietrificat. Era deja la distanţă de un cvartal. Traficul era la ora de vârf. Se urcă într-un taxi urât, cu firma în portocaliu şi roşu pe care scria: CAPPY'S. MERGEM ORIUNDE.

— Stai pe loc, pervers împuţit, urlă Sampson din toate puterile. Lua-te-ar dracu', Manny!

Perez ne arătă degetul mijlociu prin fereastra murdară a taxiului.

— Caralii împuţiţi! ne strigă el scoţând capul afară.

12

Sampson şi cu mine ne târam pe strada E. Sudoarea îmi curgea în continuare pe frunte, pe obraji, pe gât, pe spate şi pe picioare. Sampson sări în faţa unui taxi galben şi şoferul frână. Inteligent din partea taximetristului că a reuşit să nu-şi distrugă maşina ciocnindu-se cu Omul-Munte.

— Poliţia! Detectivul Alex Cross! Vocea mea bubui în timp ce deschideam simultan uşile din spate ale maşinii. Urmăreşte rabla aia. La dracu', mai repede!

— Să nu-l pierzi! îl ameninţă Sampson pe şofer. Să nu care cumva să îndrăzneşti!

Bietul om era speriat de moarte. Nici măcar nu se uitase în spate. Nu spusese o vorbă. Dar n-a pierdut contactul vizual cu CAPPY'S. MERGEM ORIUNDE.

Am nimerit într-un ambuteiaj pe strada Nouă, aproape de intersecţia cu strada Pennsylvania. Maşini oprite pe o distanţă de cel puţin trei cvartale. Claxoanele nervoase urlau. Claxonul unui camion se auzea ca sirena de ceaţă a unui transatlantic.

— Mai bine coborâm şi-l urmărim pe jos, i-am spus eu lui Sampson.

— La asta mă gândeam şi eu. Să mergem.

Aveam cincizeci la sută şanse – orice-am fi făcut. Îl puteam pierde pe Chucky. Inima îmi spărgea pieptul. Aveam în faţa ochilor craniul zdrobit al lui Shanelle Green. *Emmanuel a fost mereu aici! Ochii ăia de câine turbat!* Îl voiam neapărat pe Chucky.

Sampson deschisese deja uşa taxiului de pe partea lui. Eu eram la jumătate de pas în spatele lui. Poate mai puţin.

Se poate ca Chucky să ne fi simţit răsuflările de foc în ceafă. Sări din maşină şi o rupse la fugă. Claxoanele asurzitoare asigurau un zgomot de fond haotic pentru fuga de pe strada Nouă.

Chucky-Ciopârţilă ţâşni înainte. A doua rundă.

Viră brusc la dreapta şi intră într-un bloc strălucitor de birouri, din oţel şi sticlă. Clădirea era albastră-argintie.

Era o nebunie, pur şi simplu.

Aveam deja insigna în mână când am intrat în bloc la câţiva paşi în urma lui Chucky.

— Individ spaniol cu barba roşie. Unde s-a dus? am strigat la paznicul stupefiat din hol.

A arătat înspre liftul din mijloc de pe rampa de metal a ascensoarelor. Liftul părăsise deja parterul. M-am uitat la indicator: etajul trei, patru, şi urca rapid. Sampson şi cu mine am sărit în liftul cu uşa deschisă de lângă intrare.

Am apăsat cu palma pe butonul pe care scria ACOPERIŞ. Cum am crezut mai bine.

— Jackson zicea că Perez a fost portar la Famous Pizza, i-am spus lui Sampson. Şi aici a fost un local Famous, la parter.

— Crezi că Chucky e un tip cu tabieturi? Îi plac acoperişurile?

— Cred că şi-a aranjat câteva căi de retragere, aşa, să fie. Mda, aşa cred, că e un individ cu tabieturi.

— E cu siguranţă o figură.

Liftul s-a oprit, iar noi ne-am năpustit afară cu pistoalele-n mână. În zare se putea vedea Capitoliul. Şi Statuia Libertăţii. Ciudată priveliştе, ţinând cont de împrejurări. Stranie, într-un fel. Şi tristă.

Nu mi-o puteam scoate din minte pe Shanelle Green. Aveam în faţa ochilor figura ei măcelărită. *Cu ce-o lovise? De câte ori? Şi de ce?* Îmi doream atât de tare să-l prind pe nenorocit, că mă durea. Mă durea tot corpul; şi mai tare mă durea capul.

Ne-am mişcat şi am zărit silueta lui Chucky profilată pe cer. Mi s-a oprit inima.

Chucky avea într-adevăr o cale de scăpare pregătită. Se gândise la ea din vreme. *Se aşteptase ca cineva să ajungă la el. Arăta vinovat, fără îndoială. El era criminalul.*

— Duceţi-vă dracu', caralii împuţiţi! ţipă el provocator.

Apoi fugi să-şi ia elan. Avea un pas sigur şi lung.

— Nu, am gemut. Nu, nu, nu.

Ştiam ce are de gând să facă.

Perez voia să sară pe clădirea alăturată.

— Stai, fiu de căţea, urlă Sampson, opreşte-te, sau trag!

Nu s-a oprit. L-am privit cum sare în gol.

Am alergat până la marginea acoperişului urlând amândoi cât ne-au ţinut plămânii. Alături era un alt bloc de birouri. Acoperişul lui era la un etaj mai jos decât noi.

Chucky-Ciopârţilă era în plin salt între cele două clădiri, deasupra hăului format de pereţii de oţel şi sticlă.

— Iisuse! am exclamat eu uitându-mă peste balustradă. Golul dintre clădiri era de şase metri lăţime, poate mai mult.

— Spărge-ţi-ai capul. Loveşte-te de zid, zbieră Sampson către

silueta zburătoare. Cazi, Chucky!

A mai făcut asta. A exersat ruta de salvare. Nu e de mirare că n-a fost prins niciodată. De câţi ani e în libertate? Câţi copii a ucis şi agresat?

Aveam amândoi pistoalele scoase, dar niciunul n-a tras. Nu aveam nicio dovadă că el e asasinul. Fugise de noi, dar nu ne ameninţase cu arma. Iar acum sărea nebuneşte de pe o clădire pe alta.

Chucky părea să se fi oprit în plin salt la o înălţime de şaisprezece etaje. O distanţă foarte, foarte mare până jos.

Ceva mersese prost.

Chucky dădea din picioare cu furie. Ca şi când ar fi pedalat la o bicicletă în văzduh.

Braţele lui lungi se întinseră în faţă, cu muşchii încordaţi. Piciorul din faţă se întinse şi el aproape să iasă din corp. Ca într-o reclamă la Nike.

Silueta lui îngheţase, ca a unui alergător surprins într-o fotografie de zile mari.

— Iisuse Hristoase, şopti Sampson lângă mine. Îi simţeam răsuflarea caldă pe obraz.

Braţul lui Chucky era întins la maximum, dar mâna lui abia atinse peretele şi picioarele încă i se mişcau nebuneşte în aer.

Apoi Chucky-Ciopârţilă ţipă – un ţipăt să-ţi îngheţe sângele în vene, înăbuşit doar de ferestrele şi pereţii celor două clădiri.

Ţipă continuu cât dură căderea de douăzeci de etaje. Dădea din mâini şi din picioare, lovind aerul într-un ritm furios şi inutil.

L-am urmărit şi i-am văzut corpul răsucindu-se în aer.

Privi în sus spre mine – încă ţipând deznădăjduit, rugător, ţipând cu gura şi *cu ochii,* cu barba lui roşie stufoasă, ţipând. Îl priveam pe Chucky murind. Căderea părea să nu se mai termine. Patru sau cinci secunde cât o eternitate.

Stomacul meu cădea alături de el. M-am simţit cuprins de vertij. Aleea îngustă de dedesubt părea o bandă cenuşie care dansa. Blocurile, *canionul* păreau abrupte, întunecate şi departe.

Apoi l-am auzit pe Chucky lovindu-se de pavaj. Pleosc! Un zgomot de pe altă lume.

M-am holbat la corpul zdrobit acolo jos. Nu simţeam nicio bucurie, totuşi. Nu era nici pe departe uman. Zdrobit ca figura lui Shanelle Green. Auzeam în minte ca un ecou ţipetele nepământeşti ale lui Chucky.

— Gata, spuse Sampson. Caz închis. Unu la zero pentru împuţiţii de caralii.

Mi-am băgat pistolul semiautomat în toc. Emmanuel Perez se antrenase, dar nu suficient.

13

Păcăleală uriaşă. V-am păcălit – ceva de speriat. V-am păcălit pe toţi.

Adevăratul asasin de la şcoala Sojourner Truth era sănătos, voinic şi în viaţă. Ucigaşul nu se simţise niciodată mai bine, mulţumesc frumos. Tocmai comisese crima perfectă, nu-i aşa? Scăpase fără să dea socoteală.

Da, scăpase, fără doar şi poate. Era liber ca păsările cerului. Tâmpiţii de la poliţia din Washington prinseseră şi curăţaseră alt ticălos. Unul de-i zice Emmanuel Perez plătise pentru păcatele lui, plătise cu viaţa.

Nu mai trebuia decât să se calmeze, ştia asta. Trebuia să se concentreze. Se hotărâse deja să se ascundă pentru o vreme – *în propria lui minte.*

Se plimba în Arlington, în parcul din faţa clădirii Ministerului Apărării. Aproape că îşi ieşise din minţi rătăcind pe străzi. Era obsedat de ideea de a ajunge iar la… *la oricine şi la toată lumea. La* tout le monde – *scuzaţi-i franceza* – s'il vous plaît.

O melodie veche auzită dimineaţă la MTV i se înşurubase în ţeastă. Versurile i se rostogoleau în cap ca mingile de ping-pong de

vreo două ceasuri. Îl auzea pe cântăreţ, Beck, o javră nenorocită din Los Angeles: *Sunt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori?*

Sunt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori? repetă versurile în gând.

Sunt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori?

Îi plăcea felul în care versurile idioate vorbeau despre el, în două feluri. Erau despre el şi erau despre potenţialele lui victime. Nu era decât un cerc vicios enervant, aşa-i? Viaţa era frumoasă în simplitatea ei de rahat, nu?

Eroare! *Viaţa nu e frumoasă. Câtuşi de puţin.*

Se uita acum la un ţânc nenorocit, o victimă potenţială care arăta mult prea bine pentru a fi trecut cu vederea. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth căsca gura acum în magazinul Toys „R" Us, de pe promenadă. Fiindcă se apropiau sărbătorile, magazinul era plin-ochi cu idioţi.

În difuzoarele de deasupra capetelor se auzea la nesfârşit acelaşi refren cretin şi iritant: nu vreau să mă fac mare, sunt copilul magazinului Toys „R" Us. Încă o dată, şi încă o dată, în genul repetiţiilor acelora fără sens pe care le iubesc copiii. Rafturile cu jucării tâmpite, puştii răsfăţaţi, mămicile şi tăticii cu aerul lor plin de ei, întreaga afacere îl făcea să-şi simtă capul greu şi îi făcea un rău aproape fizic.

Nici eu nu vreau să mă fac mare, îşi spuse el. *Sunt ucigaşul copiilor Toys „R" Us".* Îl urmări cu privirea pe copilul ales, care căsca gura singur în țarcul larg plin cu jocuri de acţiune. Copilul avea vreo cinci ani, o vârstă foarte abordabilă. Sirena mâniei din capul lui se declanşase ca o alarmă: VUM! VUM! VUM! Senzaţia aceea teribilă i se răspândise cu repeziciune în piept. VUM! VUM! Îl făcea să se simtă rău şi încordat. Mâinile îi erau încleştate. Ca şi muşchii stomacului. Şi ai gâtului. Creierul se încordase şi el.

Ai grijă acum, se preveni el singur. *Să nu faci vreo greşeală. Ţine minte: crima să fie perfectă.*

14

Să acţionezi în magazinul aglomerat nu e totuşi floare la ureche. Dacă părinţii băiatului sunt pe aproape? FĂRĂ ÎNDOIALĂ CĂ SUNT PE-APROAPE. Dacă va fi prins? NU VA FI PRINS. NU SE POATE UNA CA ASTA.

Era extraordinar de important pentru el. Uitându-se la chipul rotund şi fermecător, la părul de culoarea nisipului, putea să spună cât de mult va fi regretat acest copil, şi, mai mult, cât de mult va fi jelit. Simţea nevoia să-şi imagineze poveştile care vor bombarda micul ecran şi bucuria de a se uita la ele ştiind că el este responsabil pentru atâta durere, suferinţă şi căutare febrilă.

Băieţelul începuse să aibă mâncărimi de la hăinuţe şi intrase un pic în panică. Lacrimi mari de crocodil se iviseră în colţul ochilor. Săracu' băieţaş rătăcit. Săracu' băieţaş necăjit.

Ucigaşul începu să se apropie de pradă, încet şi cu precauţie. De-acum nu se mai putea opri. Inima-i bătea ca o tobă mare de tinichea şi-i provoca o senzaţie plăcută de putere. Picioarele şi mâinile se clătinau uşor. Imaginea i se întuneca; era ameţit de anticipaţie, teamă, oroare, bucurie.

Fă-o.

Acum!

Se aplecă, luă copilul în braţe şi începu imediat cea mai zâmbitoare, mai fericită şi mai prietenoasă trăncăneală de care era în stare.

— Salut, mă cheamă Roger şi lucrez aici la „R". Ia spune-mi, ce jucării fantastice îţi doreşti? Avem aici orice jucărie de pe lume pentru că suntem cel mai mare *şi mai tare* magazin de jucării de pe faţa pământului. Ura! Ce zici de asta? Hai să mergem să-i căutăm pe mămica şi tăticu.

Băiatul chiar îi zâmbi. Copiii trec dintr-o stare-n alta fără probleme. Ochii lui frumoşi albaştri scânteiară, străluciră; se

întâmplase *ceva,* umed şi minunat.

— Îl vreau pe Mighty Max, proclamă el ca şi când ar fi fost prinţul din poveste în loc de un băieţaş rătăcit.

Îl strânse pe băiat în braţe şi se grăbi să părăsească raionul îndreptându-se spre uşa din faţă. Realiză brusc că are toate şansele să reuşească să ducă la capăt manevra, atât de periculoasă şi şocantă, cu aproape o sută de martori oculari în magazin. *Salut, iată-l pe noul Pied Piper*[5]*. Copiii se dau în vânt după el.*

— O să cumpărăm un Vac-Man. Ce zici de un X-Man? Da' de un Strech Armstrong?

— Mighty Max, repetă băieţelul, hotărât în dorinţa lui. Vreau numai Mighty Max.

Ucigaşul ieşise din raion. Mai puţin de zece metri îl despărţeau de ieşirea din magazin. Parcarea dădea în parcul Columbia, de la început prevăzut în plan ca refugiu. Mai făcu repede doi paşi şi îngheţă în drumul lui spre ieşire.

Rahat! Un cuplu până-n treizeci de ani se îndrepta spre el. Femeia semăna leit cu săracu ' băieţaş necăjit.

L-au prins… l-au încolţit. L-au prins.

Ştia ce trebuie să facă, aşa că nu intră în panică nici măcar pentru o nanosecundă. Fără să socotim cele două-trei atacuri de cord dinăuntru. *Asta e, totul s-a dus de râpă. E timpul să fac pe prostul.*

— Hei, voi de colo. Zâmbi larg şi îşi luă cel mai degajat aer din viaţa lui. Mititelul ăsta vă aparţine? S-a pierdut la raionul de jocuri de acţiune. N-a venit nimeni după el. M-am gândit să-l duc la şeful magazinului. Micuţul plângea de mama focului. Sunteţi mămica lui?

Mama întinse mâinile după preţiosul motiv de bucurie, aruncând în acelaşi timp o privire rea înspre soţul ei.

Aha, el e vinovatul. Era evident că tăticu. Era cel care pierduse

---

[5] Eroul unei legende germane popularizată de Robert Browning în *The Pied Piper of Hamelin,* 1842 (n.tr.).

copilul. Tăticii nu sunt în stare de nimic în zilele astea, nu-i aşa? Cel puţin propriul lui tătic se dovedise astfel.

— Mulţumesc, mulţumesc *mult,* exclamă mămica. Zvârli încă o privire incredibil de răutăcioasă spre tăticu. Foarte drăguţ din partea ta, îi spuse ea criminalului.

Cel mai frumos zâmbet al lui încă i se lăţea pe faţă. Nene, se întrecea pe sine.

— Oricine ar fi făcut acelaşi lucru. E un băieţel tare drăguţ. Păi, la revedere. Pa, pa. Vrea un Mighty Max. Asta căuta probabil.

— Aşa e, vrea un Mighty Max. Pa. Mulţumesc încă o dată, spuse mami.

— Pa, pa, gânguri cel mic, făcând cu mâna. Pa, pa.

— Poate ne mai vedem, spuse ucigaşul de la şcoala Sojourner Truth. Pa, pa. *Cretinii! Proşti incredibili! Idioţi jalnici!*

Lăsă în urmă familia. Nu privi înapoi nici măcar o dată. Îşi udase pantalonii, dar îl pufnise şi râsul. Nu se putea opri din râs. Încă un argument în favoarea lui – chiar dacă într-o bună zi va fi prins – *n-o să creadă nimeni că el e asasinul de la Sojourner Truth. Nici într-o mie de ani.*

15

Of, era mult mai bine acum. *Viaţa era iarăşi frumoasă.* Am deschis ochii şi am văzut-o pe Jannie, zgâindu-se la mine de la niciun metru distanţă. Jannie o ţinea pe Rosie în braţe. Lui Jannie îi plăcea uneori să mă privească dormind. Şi mie îmi place să mă uit la ea când doarme. Suntem la egalitate aici.

— Salut, dulceaţa mea, lumina mea, i-am spus eu. Ştii cântecul ăla: *Cineva să aibă grijă de mine?* Ţi-l aminteşti?

I-am fredonat vreo două versuri. Jannie dădu din cap în semn că da. Ştia cântecul. Mă auzise cântându-l la pianul de pe verandă.

— Ai musafiri, mă anunţă ea.

M-am ridicat în capul oaselor.

— De când sunt aici?

— Abia au venit. Nana ne-a trimis pe mine şi pe Rosie să te aducem. Le face cafea. Şi ţie. Trebuie să te scoli.

— Cine sunt – Sampson şi Rakeem Powell?

Jannie scutură din cap. Părea neobişnuit de timidă în dimineaţa asta, nu era stilul ei.

— Sunt albi.

M-am grăbit să mă ridic din pat.

— Înţeleg. Ai ţinut minte cum îi cheamă?

Dintr-o dată m-am gândit că le ştiu numele. Rezolvasem singur misterul – sau aşa credeam.

— Domnul Pittman şi domnul Clouser, spuse Jannie.

— Bravo, am complimentat-o eu.

Nu e bine, nu e bine deloc, gândeam eu despre musafirii mei. Nu voiam să-l văd pe şeful meu şi nici pe şeful poliţiei – mai ales nu în casa mea.

Mai ales pentru motivul pentru care credeam că mă caută.

Jannie se aplecă şi îmi dădu sărutul de dimineaţă. Apoi încă unul.

— Of, ce se află dincolo de aceste săruturi?!

— Nimic, spuse ea. La mine, nimic.

Mi-au trebuit mai puţin de cinci minute ca să fiu cât se poate de gata pentru aşa o întâlnire. Nana îi întreţinea pe musafiri în salon. Şeful poliţiei, Clouser, mai venise în casa mea de două ori înainte. Şeful detectivilor era la prima vizită. Am presupus că şeful poliţiei îl silise să vină.

Pittman şi Clouser îşi sorbeau cafelele aburinde făcute de Nana şi zâmbeau la povestea pe care le-o îndruga. Mă întrebam cu ce anume se hotărâse să-i înnebunească. Era un moment periculos – pentru Pittman şi Clouser.

— Tocmai îi mustram pe domnii aici de faţă pentru că l-au lăsat pe Emmanuel Perez să-şi facă de cap atâta vreme, îmi declară ea la

intrarea în salon. Mi-au promis că nu vor mai permite niciodată să se întâmple aşa ceva. Ce zici, Alex, să-i cred?

Amândoi chicoteau când se uitară la mine. Niciunul dintre ei nu se gândi că nu era nimic de râs, că nu e bine să te pui cu bunica mea, sau – mai rău – s-o priveşti de sus în propria ei casă.

— Nu, să nu crezi o iotă din tot ce ţi-au spus. Ai terminat? am întrebat-o eu, răspunzându-i la zâmbetul dulce şi fals cu unul aşijderea.

— Nici prin cap nu mi-a trecut să-i cred pe cuvânt. Vreau să le obţin promisiunea *în scris,* insistă Nana.

Am încuviinţat şi am zâmbit ca şi când ar fi făcut o glumă, deşi ştiam că nu glumise. Era serioasă de moarte. Pittman şi Clouser se prăpădeau de râs. Credeau că Nana Mama e o femeie plină de haz. Ei bine, nu e.

— Ne laşi să discutăm în trei? am întrebat-o eu. Sau vrei să ieşim în stradă să vorbim în linişte?

— Mă duc în bucătărie, spuse Nana aruncându-mi o privire rea. Domnule Pittman, domnule Clouser, mi-a părut bine să vă văd. Nu uitaţi ce mi-aţi promis. Eu nu uit.

O dată plecată, şeful poliţiei vorbi:

— Te felicităm, Alex. Am auzit că ai găsit tot felul de materiale pornografice cu copii în apartamentul lui Emmanuel Perez.

— Detectivul Sampson şi cu mine am găsit materialul pornografic, am specificat eu. Apoi am tăcut. Mă hotărâsem să nu le fac viaţa uşoară. De fapt, eram perfect de acord cu Nana Mama în privinţa lor.

— Sunt sigur că te întrebi ce căutăm aici, aşa că am să-ţi explic, spuse şeful meu, Pittman.

Noi doi nu eram prea apropiaţi, asta ca să sune blând. N-am fost şi nu vom fi vreodată. Pittman e un om violent şi un rasist structural, şi încă astea sunt părţile lui cele mai bune. E genul incapabil să se uite la o centură fără să fie tentat să lovească sub ea.

— V-aş fi recunoscător, am replicat. Eu credeam că treceaţi prin

cartier şi v-aţi oprit doar ca să beţi o cafea la bunica. Merită efortul.

Pittman nu părea dispus să zâmbească.

— Am primit o cerere oficială din partea FBI, aseară. Vor să lucrezi la investigaţia asupra morţii senatorului Fitzpatrick. Agentul special Kyle Craig susţine că trecutul tău şi experienţa recentă vor fi de folos în anchetă. Evident, Alex, e un caz important.

L-am lăsat pe Pittman să termine, apoi am dat din cap în semn că nu.

— Am o jumătate de duzină de cazuri de omucidere aici în Southeast, am spus eu. Cazul pe care tocmai l-am închis ar fi trebuit rezolvat cu luni în urmă. *Şi n-ar fi fost nevoie ca o fetiţă să moară de pomană.* Un detectiv de la Omucideri a fost oprit atunci să se ocupe de caz. Şi o fetiţă a murit. O fetiţă de şase ani.

— E un caz major, Alex, spuse Clouser.

Avea părul alb ca zăpada. Era roşu-aprins la faţă, ca întotdeauna când era furios sau supărat. Ne cunoşteam de ceva timp. Ne înţelegeam bine, de cele mai multe ori. Poate nu şi de data asta.

— Spune-le celor de la FBI că n-am timp pentru Jack şi Jill. Kyle va înţelege. Am câteva cazuri de omucidere aici în Southeast. Şi aici mor oameni. Avem problemele noastre, unele majore.

— Să-ţi spun ceva, Alex, zise şeful poliţiei.

Zâmbea blând în timp ce vorbea. Cu dinţii albi, frumos plombaţi. Aş fi putut cânta Gershwin pe ei, deşi un Little Richard mai săltăreţ ar fi fost mai potrivit.

— Vrei să mai fi poliţist? întrebă el.

De data asta mă atinse. O lovitură mişelească, dar una reuşită.

— Vreau să fiu un poliţist bun, i-am spus. Vreau să fac tot binele de care sunt în stare. Ca totdeauna. Nu s-a schimbat nimic.

— Bun răspuns, spuse Clouser ca şi când aş fi fost un copil care are nevoie de puţină educaţie. Te ocupi de cazul Jack şi Jill. Cei de sus au hotărât asta. Ai experienţă cu genul ăsta de crime cu psihopaţi. În mod oficial ţi se iau toate celelalte cazuri. Acum, n-ai decât să fii un foarte bun poliţist, Alex. Cei de la FBI sunt siguri că

Jack şi Jill vor lovi din nou.

Ca şi mine, ca şi mine.

Credeam acelaşi lucru şi despre asasinul de la şcoala Sojourner Truth.

16

Am rezistat farmecelor unice ale cazului Jack şi Jill încă o zi. O jumătate de zi, să fiu mai exact. Am încercat să-mi clarific unele lucruri din ancheta mea în Southeast. Eram furios din cauza întâlnirii cu Clouser şi Pittman.

Shanelle Green murise pentru că nu fuseseră însărcinaţi mai mulţi detectivi cu cazul Chucky-Ciopârţilă, pentru că n-au avut timp pentru Alvin Jackson. Sordida afacere avea conotaţii rasiale, evident, mă înnebunea şi mă întrista deopotrivă.

M-am întors devreme acasă şi mi-am petrecut seara cu Nana şi copiii. Voiam să mă conving că şi-au revenit după crima de la Sojourner Truth. Măcar povestea asta de groază se terminase. Dar încă nu terminasem cu copilul ucis. Nu puteam să trec peste o mulţime de detalii.

Cam o jumătate de oră, în subsol, le-am dat copiilor lecţia lor săptămânală de box. Dragul de Damon nu se plânge niciodată că lecţiile o includ şi pe sora lui. Îşi pune liniştit mănuşile.

Deveniseră nişte mici pugilişti adevăraţi dar, mai important, învăţaseră când nu trebuie să se bată. Nu se amestecau în multe certuri copilăreşti la şcoală, dar asta pentru că sunt nişte copii drăguţi şi ştiu să se poarte.

— Atenţie la jocul de picioare, Damon, i-am spus eu, nu te pune nimeni să stingi focul cu picioarele.

— Trebuie să *dansezi,* îi aruncă Jannie ironic fratelui ei. Dreptul, înainte, înapoi. Stângul, înainte.

— Îţi dau eu ţie dans, imediat, o avertiză Damon, şi se porniră amândoi pe râs.

Un pic mai târziu eram cu toţii sus în faţa televizorului. Jannie îşi încrucişase braţele ei subţiri, îşi strânsese ochii cafenii şi boticul în faţa mea. Era ora ei oficială şi nediscutabilă de culcare, dar se hotărâse să încerce un protest.

— Nu, tati, 'nţ, spuse ea. Ceasul tău e înainte.

— Ba da, Jannie, da, da, da.

M-am ţinut tare în faţa celui mai tare argument din lume. Ceasul meu e în urmă.

— Nu, dom'le. Nu vreau.

— Ba da, dom'şoară. N-ai încotro, te-am prins.

Lungul braţ al legii o apucă în cele din urmă şi înăbuşi atacurile repetate. Am smuls-o de pe canapea şi mi-am dus fetiţa la culcare la opt treizeci punct. Legea şi ordinea domneau iarăşi în casa Cross.

— Unde mergem, tăticule? întrebă ea agăţându-se de gâtul meu. Mergem la îngheţată? Eu vreau cu praline şi cu frişcă.

— Visezi!

Strângând-o pe Jannie în braţe nu m-am putut opri să mă gândesc la micuţa Shanelle Green. Când am văzut-o pe Shanelle în curtea şcolii m-am speriat. M-am gândit la Jannie. Era un cerc vicios din care mintea mea nu putea scăpa.

Trăiesc cu groaza că monştrii umani s-ar putea să ne intre-n casă. Unul dintre ei venise peste noi acum câţiva ani. Gary Soneji. Niciunul dintre noi n-a fost rănit atunci, am fost foarte norocoşi.

Jannie şi cu mine compuseserăm o rugăciune care ne plăcea la amândoi. A îngenuncheat lângă pat şi a rostit cuvintele într-o şoaptă frumoasă.

— Dumnezeule din ceruri, bunica şi tăticu' mă iubesc. Până şi Damon mă iubeşte. Mulţumesc, Doamne, că m-ai făcut bună, drăguţă şi uneori amuzantă. Am să mă străduiesc mereu să fac ce e bine, dacă pot. Jannie Cross îţi spune noapte bună!

— Amin, i-am spus eu fetei mele şi i-am zâmbit. O iubesc mai

mult decât însăşi viaţa. Îmi aminteşte de mama ei în modul cel mai bun cu putinţă. Ne vedem dimineaţă. De-abia aştept.

Jannie mi-a zâmbit şi ochii i s-au mărit dintr-o dată. Se ridică în pat.

— Poţi să mă mai vezi astă-seară. Dacă mă laşi să mai stau, spuse ea. Vreau îngheţată.

— Eşti nostimă, i-am spus eu şi am sărutat-o de culcare. Şi drăguţă, şi deşteaptă.

Doamne, îi iubesc pe ea şi pe Damon atât de mult. De-aia moartea copilului mă lovise atât de tare. Nebunul lovise prea aproape de casa noastră.

Poate că de aceea am plecat, ceva mai târziu, cu Damon la plimbare. I-am încercuit umerii cu braţul. Mi se pare că pe zi ce trece se face mai mare, mai puternic, mai matur. Suntem prieteni buni şi asta mă bucură.

Ne-am îndreptat amândoi spre şcoala lui Damon. În drum am trecut pe lângă biserica baptistă, pe ale cărei ziduri graffiti-urile roşii-întunecate şi negre spuneau: *Mă doare-n cot de Iisus, că şi pe Iisus îl doare-n cot de mine.* Un sentiment obişnuit în cartier, mai ales la cei tineri şi neliniştiţi.

Una dintre colegele lui Damon a murit la şcoala Sojourner Truth. O tragedie oribilă, dar Damon văzuse încă dinainte asemenea orori. Damon fusese martor la un omor pe stradă – un tânăr îl împuşcase pe altul într-o parcare – şi avea numai şase ani.

— Ţi-e frică să mergi la şcoală? Spune-mi adevărul. Oricare ţi-ar fi sentimentele, e bine să-mi spui, i-am amintit eu cu blândeţe. Şi mie mi-e frică uneori. Beavis şi Butthead mă sperie. Ren şi Stimpy la fel.

Damon zâmbi şi ridică din umeri.

— Mda, câteodată mi-e frică. Când ne-am întors la şcoală tremuram tot. Şcoala n-o să se închidă, nu-i aşa?

Am zâmbit în sinea mea, dar chipul mi-a rămas serios.

— Nu, mâine o să aveţi ore ca de obicei. Şi teme.

— Mi-am făcut temele, se apără Damon.

Nana ţine cam prea mult la note, dar poate că nu e un lucru atât de rău.

— Am aproape numai 10, ca tine.

— Aproape numai 10, am râs eu. Ce fel de propoziţie e asta?

— Corectă.

Rânji ca o hienă tânără care tocmai auzise o glumă bună. L-am prins de cap în joacă şi mi-am trecut uşor degetele prin părul lui scurt. Era bine deocamdată. Era un copil puternic şi bun. Îl iubesc la nebunie şi vreau să ştie asta.

Damon se smuci din strânsoare. *Dansa* în stilul lui Sugar Ray Leonard şi mă testă cu câţiva pumni în stomac. Voia să-mi arate ce pui vânjos are tata. Nu era nevoie să-mi dovedească.

Chiar atunci am observat pe cineva ieşind din clădirea şcolii. Era aceeaşi femeie pe care o remarcasem dimineaţa devreme la locul morţii lui Shanelle Green. Se uita la mine şi la Damon cum ne jucam pe trotuar. Se oprise din mers ca să se uite la noi.

Era înaltă şi subţire, aproape un metru optzeci. Nu-i puteam zări faţa în umbra lăsată de clădirea şcolii. Mi-o aminteam totuşi, din dimineaţa aceea. Îmi aminteam privirea ei încrezătoare şi aerul misterios.

Făcu semn cu mâna şi Damon îi răspunse. Apoi se îndreptă spre acelaşi Mercedes albastru închis, parcat lângă peretele şcolii.

— O cunoşti? am întrebat eu.

— E noua directoare a şcolii, mă informă Damon. Doamna Johnson.

Am dat din cap. *Doamna Johnson.*

— Lucrează târziu. Sunt impresionat. Îţi place doamna Johnson? l-am întrebat în timp ce-o urmăream cu privirea.

Mi-am adus aminte că Nana avea numai cuvinte de bine despre directoare, spunea că e „inspirată" şi extrem de bună. Fără îndoială că era atrăgătoare – la vederea ei simţeam o durere în inimă. Adevărul e că mi-era dor să am pe cineva în viaţa mea. Tocmai îmi revenisem după o legătură mai complicată cu o femeie, Kate

McTiernan. Toată toamna mă străduisem să-mi scot de la inimă întreaga afacere. În seara aceea încă mă străduiam.

Damon mi-a răspuns fără să stea pe gânduri:

— Îmi place. Toată lumea o place pe doamna Johnson. Cu toate că e dură. E chiar mai dură ca tine, tăticule, declară el.

Nu arăta aşa dură în Mercedesul ei, dar n-aveam niciun motiv să nu-mi cred băiatul. Fără îndoială că era curajoasă din moment ce rămânea atât de târziu singură în şcoală. Poate un pic prea curajoasă.

— Să mergem acasă, i-am spus eu lui Damon. Era să uit că mâine te duci la şcoală.

— Poate stăm să ne uităm la meciul Bullets cu Orlando Magic, se hazardă el apucându-mă de cot.

— Sigur. O sculăm şi pe Jannie şi facem noapte albă, i-am replicat eu în hohote. Am râs amândoi.

În noaptea aceea am dormit cu copiii. Era clar că nu-mi ieşea din minte crima de la Sojourner Truth. Uneori puneam pături şi perne pe jos şi dormeam cu toţii ca cei fără adăpost. Nana se înfuria, dar cum furia o făcea să întinerească, încercam să-i asigurăm câte o criză măcar o dată pe săptămână.

Întins pe jos cu ochii deschişi, cu amândoi copiii dormind liniştiţi lângă mine, mă gândeam la Shanelle Green. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. *De ce a adus corpul în curtea şcolii?* mă întrebam. În mai toate cazurile rămân amănunte nelămurite, dar acesta nu avea niciun sens, deci mă îngrijora. Ca o ultimă piesă care nu se potriveşte într-un puzzle altminteri terminat.

Apoi am început să mă gândesc la doamna Johnson. Era un gând mult mai plăcut. *E chiar mai dură ca tine, tăticule.* Puştiul meu o recomandase într-un mod strălucit. Era aproape o provocare. *Toată lumea o place pe doamna Johnson,* spusese Damon.

Mă întrebam care o fi numele ei de botez. Am încercat să ghicesc – *Christine.* Aşa mi-a venit. *Christine.* Îmi plăcea cum sună în mintea mea.

În sfârşit am aţipit. Am dormit cu copiii pe maldărul de pături şi

perne de pe podea. Monştrii ne-au ocolit în noaptea aceea. I-aş fi înfruntat.

Vânătorul de monştri stătea de pază. Obosit şi somnoros şi sentimental, dar foarte atent.

17

De data asta era curată nebunie, demenţă. *Era fantastic!* Asasinul voia să lovească din nou, chiar acum. În minutul ăsta. Voia să-i lovească *pe amândoi.* Ce lovitură ar fi! Ce realizare! Şocantă!

Îi urmărise de departe – *tată şi fiu.* Se gândise la propriul lui tată, poliţai nenorocit.

Apoi o văzuse pe profesoara înaltă şi drăguţă cum flutură din mână şi se urcă în maşină. Instinctiv, ura lui se îndreptă şi asupra ei. Căţea neagră nenorocită. Profesoară nenorocită cu zâmbet mincinos lăţit pe toată faţa.

POC! POC! POC!

Trei împuşcături direct în cap.

Trei capete explodând ca pepenele.

Asta meritau cu toţii. Execuţii sumare.

Un gând năstruşnic se născu în mintea lui în timp ce urmărea scena de lângă şcoală. Ştia deja destul de multe despre Alex Cross. *Cross era detectivul lui, nu-i aşa? Cross fusese însărcinat cu cazul lui, aşa-i? Atunci Cross era vânatul lui. Un poliţai, cum fusese tatăl lui.*

Cel mai interesant era că nimeni nu acordase prea multă atenţie primei victime. Crima trecuse aproape neobservată. Ziarele din Washington abia dacă o semnalaseră. La fel şi televiziunea. Cui îi pasă de o fetiţă mică din Southeast?! De ce dracu' să le pese?

Nu le pasă decât de Jack şi Jill. Oamenilor albi şi bogaţi le e frică pentru vieţile lor. Frică! Ei bine, la dracu' cu Jack şi Jill. El e mai bun ca Jack şi Jill şi o să demonstreze asta.

Directoarea şcolii trecu pe lângă ascunzătoarea lui din spatele tufişurilor. O cunoştea şi pe ea. Doamna Johnson de la şcoala Truth. Whitney Houston din Southeast, păi nu? La dracu' cu ea.

Ochii lui se întoarseră spre Alex Cross şi spre fiul lui. Simţea cum îl cuprinde mânia, cum fierbe de furie. Ca şi când butonul lui secret ar fi fost apăsat iarăşi. Începuse să vadă roşu, simţea nori de roşu invadându-i creierul. Sângele *cuiva*, nu-i aşa? Al lui Cross? Al băiatului? Îi plăcea ideea de a-i omorî pe amândoi. Nene, aproape că-şi imagina scena.

Îi urmări pe Alex Cross şi pe fiul lui până acasă – în plină criză de furie, dar păstorind distanţa. Se gândea ce să facă.

Era mai bun ca Jack şi Jill. Avea să-i dovedească asta lui Cross şi lumii întregi.

18

Gala festivă a spectacolului de caritate oferit de Comitetul pentru Sănătate Mentală se ţinea la Pensiunea de pe strada F în seara de vineri. În marea sală de bal cu coloane de marmură care se întindea pe trei etaje se aflau peste o mie de invitaţi, care roiau în jurul fântânii arteziene strălucitoare. Chelnerii şi chelneriţele purtau costume de Moş Crăciun. Orchestra atacase o versiune mai ritmată a lui „Winter Wonderland". Mare distracţie. Invitata de onoare a serii nu era nimeni alta decât Prinţesa de Wales. Sam Harrison era şi el acolo. *Jack era acolo.*

O observă pe prinţesă îndeaproape când aceasta pătrunse în sala de bal strălucitoare. În anturajul ei se aflau un financiar despre care se zvonea că o să fie următorul ei soţ, ambasadorul Braziliei cu soţia şi câteva celebrităţi americane din lumea modei. Ironia făcea ca două dintre modelele din grup să pară suferinde de anorexie, opusul bulimiei – boala nervoasă de care suferea prinţesa de câţiva ani.

Jack se apropie cu câţiva paşi de prinţesa Di. Era intrigat şi îşi punea serioase întrebări asupra eficienţei serviciului ei de protecţie. Îi urmări cu privirea pe băieţii din Serviciul Secret retrăgându-se discret, rămânând la datorie pe aproape, cu căştile pe urechi.

Tocmai din Anglia fusese adus cel care urma s-o salute pe regină – preşedinta Comitetului – şi pe Walter Annenberg – gazda manifestării. Ambasadorul vorbi scurt după care urmă dineul, abundent – deşi nu prea condimentat: miel în sos Niçoise şi fasole verde.

La desert – tartă cu portocale cu sos de portocale şi cremă Marsala – când prinţesa se ridică să ia cuvântul, Jack era la mai puţin de zece metri distanţă de ea. Era îmbrăcată cu o tunică scumpă de tafta şi o salbă de argint pe care, după părerea lui, o purta cu stângăcie. Picioarele ei mari îl duceau cu gândul la personajul de desene animate Daisy Duck. *Prinţesa Daisy,* aşa îi spunea el lui Lady Di.

Discursul Dianei se adresa celor care îi urmăriseră viaţa îndeaproape. O copilărie şi o adolescenţă nefericită, o căutare epuizantă a perfecţiunii, un sentiment de autorepulsie şi desconsiderare în proprii ochi. Toate acestea duseseră la ceea ce ea numea „ruşinosul meu prieten" – bulimia.

Jack aprecie discursul ca nelalocul lui şi dezgustător. Nu se simţea deloc impresionat de autocompătimirea Dianei sau de starea ei vecină cu isteria, care se ghicea dincolo de rolul pe care îl juca, şi probabil îi domina întreaga viaţă.

Auditoriul păru să aibă o reacţie diferită, chiar şi băieţii din Serviciul Secret – de obicei stană-de-piatră – păreau să-i răspundă afectiv popularei Lady Di. Cuvântarea ei se sfârşi într-un ropot de aplauze care păreau sincere şi din inimă.

Apoi întreaga sală se ridică în picioare, inclusiv Jack, şi ovaţiile au continuat. Aproape că putea s-o atingă pe Di. *Să bem pentru bulimie,* simţea el nevoia să strige. *Să bem pentru toate cauzele de pe lume.*

Venise momentul să treacă la fapte. Venise vremea actului doi din piesa Jack şi Jill. Era vremea faptelor mari.

În seara asta el era protagonistul – o partitură solo. Mai urmărise încă o figură bine cunoscută. O urmărise, îi studiase obiceiurile şi manierele şi cu alte ocazii.

Natalie Sheehan era izbitor de frumoasă, de fapt mult mai frumoasă decât Lady Di. Crainica de televiziune mult admirată era blondă şi înaltă de aproape un metru optzeci. Purta o rochie neagră de mătase, simplă, clasică. Răspândea farmec şi îndeosebi clasă. *Prima* clasă. Natalie Sheehan fusese corect descrisă ca „Regina Americii" sau ca „Prinţesa americană".

Jack porni să acţioneze la puţin după nouă şi jumătate. Invitaţii începuseră deja să danseze. Trăncăneala uşoară umplea aerul: Marion Gingrich şi afacerile ei, problemele comerţului cu China, problema *du jour* a lui John Major, planuri de excursii de ski la Aspen, Whistler sau Alta.

Natalie Sheehan dăduse pe gât trei margarite, seci şi cu sare pe buza paharului. N-o scăpase din ochi. Nu arăta, dar n-avea cum să nu fie ameţită, măcar un pic.

E o actriţă foarte bună, îşi spuse Jack apropiindu-se de ea la bar. O noapte nedormită şi o legătură de un week-end – specialitatea ei. Jill se documentase al dracului de bine. *Ştiu totul despre tine, Natalie.*

Făcu doi paşi şi se treziră faţă-n faţă. Aproape că se ciocniră, de fapt. Îi simţea parfumul. Mirosea a flori. Foarte frumos. Ştia şi numele minunatei arome – ESCADA *acte 2.* Citise că e parfumul preferat al lui Natalie.

— Iartă-mă. Mii de scuze, spuse el simţind cum roşeşte.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Eu nu mă uitam pe unde merg. Împiedicata de mine, replică Natalie şi zâmbi. Zâmbetul ei ucigător de pe micul ecran. O experienţă deloc de lepădat în carne şi oase.

Jack îi întoarse zâmbetul, iar ochii lui dădură brusc semne de recunoaştere. *O cunoştea.*

— Se spune că nu uiţi niciodată un nume sau un chip, nici după unsprezece ani de experienţă în televiziune, îi spuse el lui Natalie Sheehan. Sper că te-am citat corect.

Natalie muşcă momeala.

— Eşti Scott Cookson. Ne-am întâlnit la Meridian. Era în primele zile ale lui septembrie. Eşti avocat la… la o firmă mare din D.C.

Izbucni în râs. Un râs frumos. Buze frumoase şi dinţi aranjaţi perfect. Natalie Sheehan. Victima lui de astă-seară.

— *Chiar* ne-am întâlnit la Meridian? întrebă ea pentru a-şi verifica informaţia, ca un bun reporter ce se afla. Chiar eşti Scott Cookson?

— Ne-am întâlnit, eu sunt. Tu trebuia să mai mergi la o petrecere după aceea, la Ambasada Britanică.

— Nici tu nu pari să uiţi vreodată un fapt, sau un amănunt, spuse ea. Zâmbetul rămăsese la locul lui. Perfect, strălucitor, aproape efervescent. Starul de televiziune în viaţa reală, dacă asta era viaţă reală.

Jack ridică din umeri, cu timiditate uşor de mimat în faţa lui Natalie.

— Anumite fapte, anumite amănunte, spuse el.

Era o frumuseţe clasică, foarte atrăgătoare în orice caz, îi era imposibil să nu remarce. Zâmbetul cald era marca ei distinctivă şi îi stătea bine. Îl studiase ore în şir până în seara asta. Nu era complet imun la farmecele ei, nici măcar în aceste împrejurări.

— Ei bine, continuă Natalie, în seara asta nu mai merg la nicio petrecere. Am cam terminat-o cu petrecerile, să fiu sinceră. Aici am venit pentru că, în fond, e vorba de o cauză nobilă.

— Sunt de acord. Cred în cauzele nobile.

— Aha. Şi care e cauza ta preferată, Scott?

— Societatea de prevenire a cruzimii împotriva animalelor, răspunse el. Asta-i cauza mea.

Încerca să se arate plăcut surprins de faptul că ea rămăsese să stea de vorbă cu el. Putea să joace jocuri de societate ca oricare altul – la nevoie, sau când avea chef.

— Pot să fiu direct şi să te rog s-o ştergem amândoi de aici? o întrebă el. Zâmbetul lui natural şi nestânjenit acoperea orice urmă de deliberare. Era ca un vino-ncoace. Nimic contrafăcut. Pentru

amândoi, răspunsul lui Natalie Sheehan era de o importanţă covârşitoare.

Se uită lung la el, luată puţin prin surprindere. *O dăduse-n bară,* se gândea el. Sau poate că *ea* joacă teatru.

Dar Natalie Sheehan izbucni în râs. Un râs din toată inima, aproape răguşit. Sam putea să jure că nimeni din America nu-i auzise acest râs în calitate de reporter de televiziune.

Săraca Natalie, gândi Jack. *Numărul doi.*

19

Natalie mai luă o margarita pentru drum.

— Merinde, explică ea şi izbucni iarăşi în acel râs adânc şi minunat. Am învăţat să petrec la St. Catherine's Academy din Cleveland. După aia la Ohio State, îi mărturisi ea intrând în garaj.

Încerca să-i arate că e diferită de imaginea de pe micul ecran. Mai degajată, cu mai mult umor. Înţelesese, prinsese ideea. Chiar îi plăcea aşa. Renunţase puţin şi la modul ei răspicat şi clar de a rosti cuvintele. Se credea probabil sexy şi avea dreptate. Era chiar foarte cumsecade, foarte cu picioarele pe pământ, lucru care îl luă puţin prin surprindere.

Plecară cu maşina ei, aşa cum Jill prevăzuse în mod corect. Natalie conducea un pic cam repede Dodge-ul Stealth albastru metalizat. Între timp nu se oprea din vorbit şi reuşea să rămână interesantă: acordul GATT, Boris Elţin şi problema lui cu alcoolul, piaţa imobiliară în D.C., reforma sistemului de finanţare a campaniilor electorale. Arăta cât e ea de inteligentă, informată, luminată – poate doar un pic prea implicată în lupta dintre bărbaţi şi femei.

— Unde mergem? întrebă el într-un târziu. Bineînţeles că ştia deja răspunsul. Hotelul Jefferson. Cuibuşorul ei de nebunii din D.C. Apartamentul ei.

— În laboratorul meu, răspunse ea. De ce întrebi, eşti nervos?

— Nu. Mă rog, sunt puţin nervos, recunoscu el şi râse. Era adevărul adevărat.

Îl conduse în apartamentul ei din hotelul Jefferson de pe strada Şaisprezece. Două camere frumoase şi o baie spaţioasă cu vedere la stradă. Ştia că mai are o casă în Old Town Alexandria. Jill făcuse o vizită acolo. Ca să fie sigură. Să nu-i scape nimic. *Măsoară de două ori. Măsoară de cinci ori, dacă trebuie.*

— Apartamentul ăsta e cadoul meu pentru mine. Un loc special pentru când am de lucru chiar în oraş, îi spuse ea. Priveliştea îţi taie respiraţia, nu crezi? Te face să simţi că întreg oraşul îţi aparţine. Mie aşa mi se pare.

— Înţeleg ce vrei să spui. Şi eu iubesc oraşul ăsta, întări Jack.

Pentru o clipă rămase pierdut, cu privirea în zare. Iubea într-adevăr oraşul şi ceea ce reprezenta el, sau măcar ce însemnase odată. Îşi amintea încă prima vizită la Washington. Era recrut în marină şi avea douăzeci de ani. *Soldatul.*

Observă în tăcere biroul. Computer laptop, imprimantă Canon cu jet de cerneală, două video-uri, o statuetă de aur Emmy. Flori proaspete într-o vază roz, alături de un bol de ceramică neagră plin cu monede străine.

Natalie Sheehan, asta e viaţa ta. Impresionantă oarecum şi tristă oarecum. Şi terminată oarecum.

Natalie se opri şi se uită la el lung, ca şi când îl vedea pentru prima oară.

— Eşti un om bun, nu-i aşa? Mă intrigă faptul că pari o persoană foarte deschisă. Marfă autentică, aşa se spune sau aşa se spunea. Eşti un om bun, nu-i aşa, Scott Cookson?

— Nu tocmai. Dădu din umeri. Îşi rostogoli ochii strălucitori şi schiţă un început de zâmbet. Era bun la asta, s-o cucerească. Deşi în condiţii normale nu era el genul. În inima lui nu era loc decât pentru o femeie.

— Nimeni nu e cu adevărat bun în Washington. Nu şi după ce ai

locuit aici o vreme, spuse el şi continuă să zâmbească.

— Se poate să ai dreptate. Presupun că teoretic e corect, replică ea şi râse răguşit.

Râdea de ea însăşi? Vedea că Natalie era cam dezamăgită de răspunsul lui. Voia sau poate că avea nevoie de ceva autentic în viaţa ei. Ca şi el, altminteri, iar *asta* era ce-i trebuia lui. Jocul era rafinat – era fără îndoială marfă autentică. Era atât de important! Era istorie. Istorie trăită chiar acum, în acest apartament de la hotelul Jefferson.

Viaţa lui era acest joc irezistibil şi periculos. Era ceva plin de însemnătate şi se simţea împlinit. Pentru prima oară după atâţia ani.

— Hei, întoarce-te, Scott Cookson. Te-am pierdut?

— Nu, nu. Sunt aici. Sunt genul de persoană aici-şi-acum. În Washington la ore mici.

— E scena noastră. A ta şi a mea.

Natalie făcu prima mişcare de apropiere fizică, un alt amănunt pe care-l prevăzuse şi asta îi întărea siguranţa de sine. Se apropie de el, pe la spate. Îi încercui pieptul cu braţele ei lungi, în clinchet de brăţări. Era extrem de plăcut. Extrem de dezirabilă, aproape irezistibilă şi conştientă de asta. Simţi cum se excită şi se întăreşte în partea din stânga a pantalonilor. Excitaţia era însă nimic faţă de ceea ce simţea despre ce avea să urmeze. În plus, îi putea fi de folos. *Las-o să te simtă excitat. Las-o să te atingă.*

— Îţi place? întrebă ea.

Era chiar minunată. Atentă, grijulie. Îi părea rău pentru ea – sincer. Prea târziu pentru o schimbare de plan, de ţintă. Ghinionul tău, Natalie.

— Îmi place foarte mult, Natalie.

— Pot să-ţi scot cravata, chiar dacă e atât de elegantă?

— Cravatele ar trebui interzise, răspunse el.

— Nu, cravatele au rostul lor. La prima comuniune, la înmormântări, la încoronări.

Natalie era foarte aproape de el. Era seducătoare într-un fel atât de dulce şi de blând – şi era trist. O plăcea mai mult decât ar fi

crezut. A fost odată ca niciodată o fată frumoasă din Vestul Mijlociu. Nu simţise decât repulsie pentru senatorul Daniel Fitzpatrick, dar în seara asta emoţiile îl năpădiseră. Vinovăţie, regret, compasiune. *Nimic nu e mai greu decât să ucizi de atât de aproape.*

— Ce părere ai de cămăşile albe şi fine de bumbac? Îţi plac cămăşile albe? întrebă Natalie.

— Nu-mi plac deloc cămăşile albe. Cămăşile albe sunt bune pentru înmormântări şi încoronări. Şi pentru baluri de caritate.

— De acord cu tine sută la sută, declară Natalie şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii lui albe.

Îi lăsă degetele să lucreze nestânjenite. Ajunseră la curea. Jucăuşe. Se pricepea. Îşi frecă palma de pântecele lui, apoi şi-o retrase rapid.

— Ce zici de tocurile înalte?

— Sincer să fiu, îmi plac numai la ocazii potrivite şi la femeia potrivită, spuse el. Dar îmi place şi femeia desculţă.

— Ai întors-o bine. Are fata de ales. Îmi place asta.

Aruncă numai una din sandalele ei negre, apoi râse de poantă. Să ai de ales – un pantof da şi unul nu.

— Dar rochiile de mătase? şopti ea cu gura aproape de gâtul lui.

Se întărise ca piatra. Începu să respire elaborat. Aşadar asta era Natalie. Se gândi dacă să facă mai întâi dragoste cu ea. Era corect oare? Sau ar fi fost viol? Natalie reuşise să-l facă să nu mai gândească limpede asupra acestei chestiuni.

— Eu cred că se poate şi fără, bineînţeles – în funcţie de împrejurări, răspunse el.

— Hmm, mi se pare mie că avem o grămadă de lucruri în comun.

Natalie alunecă din rochie. Mai purta doar lenjeria albastră de dantelă, un pantof şi ciorapii de mătase. La gât avea un lanţ de aur subţire cu o cruciuliţă care părea să fi venit cu ea tocmai din Ohio.

Jack mai avea încă pantalonii pe el. Fără cămaşa albă, fără cravată.

— Nu vrei să intrăm? şopti ea arătând înspre dormitor. E foarte plăcut acolo. Aceeaşi privelişte, plus focul din cămin. Căminul chiar funcţionează. Ceva chiar funcţionează în Washington.

— Bine. Hai atunci să facem focul.

Jack o luă în braţe ca şi când n-ar fi cântărit mai nimic, ca şi când ar fi fost doi dansatori eleganţi, ceea ce într-un fel şi erau. *Încercă să alunge gândul. N-avea voie să gândească astfel, ca un şcolar, ca o Pollyanna*[6]*, ca o fiinţă omenească normală.*

— Mai eşti şi puternic, suspină ea aruncând şi celălalt pantof.

Vederea de la fereastra dormitorului era uluitoare. Dădea la nord de strada Şaisprezece. Străzile şi Scott Circle păreau un colier încântător şi scump, ca o bijuterie de la Harry Winston sau Tiffany. Prinţesa Di ar fi purtat aşa ceva.

Jack trebui să-şi aducă aminte că era aici pentru a o omorî pe Natalie. Nimic nu trebuia să-l împiedice s-o facă. Decizia finală fusese luată. Zarurile fuseseră aruncate, la propriu.

Se concentră să nu fie sentimental. Pur şi simplu. Trebuia să fie rece, ştia cum.

Îi trecu prin minte s-o arunce pe femeia frumoasă şi inteligentă prin geamul de la dormitor. Se întrebă dacă ar trece sau nu prin sticlă.

În loc de asta, o aşeză uşor pe patul acoperit cu o cuvertură Amish. Scoase cătuşele din buzunarul hainei.

Astfel încât ea să le vadă.

Natalie Sheehan se încruntă, iar ochii ei albaştri se măriră de neîncredere. Se dezumflase parcă şi se întristase, chiar sub ochii lui.

— Sper că e o glumă. Era furioasă, dar mai ales rănită. Îl credea pervers şi avea dreptate să se teamă de el ca de cel mai rău coşmar.

Îi răspunse cu o voce scăzută.

— Nu, nu e glumă. E foarte serios, Natalie. Poţi să-i spui eveniment de senzaţie.

---

[6] Persoană de un optimism exagerat, orb. De la numele eroinei create de Eleanor Porter, scriitoare americană, 1868-1920 (n.tr.).

Brusc, în uşa de la intrare se auzi un ciocănit. Puse un deget pe buzele lui Natalie în semn de tăcere.

Ochii ei arătau confuzie, frică adâncă, şi pierduseră expresia calmă obişnuită.

Ochii lui erau reci. Nu arătau absolut nimic.

— Ea e Jill, îi spuse el lui Natalie Sheehan. Eu sunt Jack. Îmi pare rău. Sincer.

20

Mi-am croit drum în hotelul Jefferson cu puţin înainte de ora opt dimineaţa. În cap îmi răsuna o melodie de Gershwin încercând să aducă puţin calm, să liniştească furtuna dinăuntru. Iată că intrasem şi eu în jocul cel straniu. *Jack şi Jill. Aveam şi eu rolul meu.*

Demnitatea rece a hotelului fusese menţinută cu scrupulozitate; cel puţin în holul elegant de la intrare. Era greu să-ţi dai seama de realitatea că aici se petrecuse o tragedie de nespus, că s-ar fi putut petrece vreodată.

Am lăsat în urmă restaurantul elegant şi magazinul *haute couture.* O pendulă de epocă se auzea bătând secundele, altminteri era linişte. Nu era niciun semn, niciun indiciu că hotelul – şi tot oraşul Washington – era în plin şoc şi haos datorită a două crime înspăimântătoare, executate cu înaltă clasă, şi a ameninţării altora de acelaşi fel.

Continuu să mă las fascinat de aparenţe de felul celei pe care o găsisem la hotelul Jefferson. Poate că de-asta îmi place atât de mult Washingtonul. Holul hotelului îmi amintea că cele mai multe lucruri nu sunt ce par a fi. Era imaginea perfectă a ceea ce se petrece în D.C. Faţade inteligente ascunzând faţade şi mai inteligente.

Jack şi Jill comiseseră cea de-a doua crimă în cinci zile. În acest hotel liniştit şi elegant. Ameninţau să nu se oprească aici şi nimeni n-avea nici cea

mai vagă idee de ce – sau cum – să-i oprească pe vânătorii de celebrităţi.

Era grav.

Fără îndoială.

Dar de ce? Ce voiau Jack şi Jill? Ce urmăreau în jocul lor bolnav?

Dis-de-dimineaţă îi sunasem pe prietenii mei ciudaţi de la Quantico – specialişti în comportament anormal. Avantajul meu e că ei ştiu că am un doctorat în psihiatrie la John Hopkins şi acceptă să stea de vorbă cu mine, să-mi împărtăşească chiar şi teoriile şi ipotezele lor. Până acum însă nu ieşise nimic. După aceea am vorbit cu o persoană de încredere de la laboratorul FBI de analiză a probelor. Nici probele nu duceau deocamdată nicăieri. Mi-a spus-o cinstit. Jack şi Jill ne-a dat tuturor normă dublă de lucru.

Că veni vorba, primisem ordin de la şeful detectivilor să fac profilul „faimoşilor psihopaţi" – cuplul asasin, dacă asta erau cu adevărat. În impasul în care ne găseam, sarcina mi se părea inutilă, dar şeful nu mi-a lăsat de ales. Pe PC-ul meu de acasă am aruncat o privire prin datele puse la dispoziţie de Departamentul pentru Ştiinţe Comportamentale şi de Programul pentru Analiza Comportamentului Criminal. Aşa cum bănuiam, nimic relevant nu mi-a atras atenţia. Era încă prea devreme, iar Jack şi Jill erau mult prea buni.

Deocamdată ştiam doar că trebuie (1) să adun cât mai multe informaţii şi date cu putinţă; (2) să pun întrebările necesare; (3) să încep să fac fişe cu cele mai năstruşnice ipoteze care m-ar putea ajuta la rezolvarea cazului.

Studiasem câteva cazuri de vânători de celebrităţi şi am recapitulat în minte informaţiile pe care le aveam. Nu puteam să nu ţin cont de faptul că FBI avea o bază de date cu peste cincizeci de mii de vânători de celebrităţi. Numai în anii optzeci avuseseră loc în jur de o mie de cazuri. Nu se detaşa niciun profil anume, dar mulţi dintre ei aveau câteva trăsături în comun: prima şi cea mai importantă, erau obsedaţi de mass-media; simţeau nevoia de a ieşi din anonimat; erau obsedaţi de violenţă şi maniaci religioşi;

prezentau dificultăţi în a închega relaţii sentimentale. M-am gândit la Margaret Ray, fanul obsedat care i-a spart lui David Letterman casa din Connecticut de nenumărate ori. Îl numea pe Letterman „persoana dominantă din viaţa mea". Şi eu mă uit câteodată la Letterman, dar nu mi se pare atât de bun.

Mai era şi înjunghierea Monicăi Seles la Hamburg.

Katarina Witt era să păţească acelaşi lucru din partea unui „fan".

Sylvester Stallone, Madonna, Michael Jackson şi Jodie Foster au fost cu toţii vânaţi şi atacaţi de oameni care pretindeau că îi adoră.

Dar cine erau Jack şi Jill? De ce aleseseră Washington, D.C. ca scenă pentru crimele lor? Să-i fi făcut să sufere – cu adevărat sau în imaginaţia lor – cineva din guvern?

Care era legătura dintre senatorul Daniel Fitzpatrick şi vedeta de televiziune asasinată, Natalie Sheehan? Ce ar fi putut avea în comun Fitzpatrick şi Sheehan? Erau amândoi liberali – să fi însemnat asta ceva? Sau loveau aleator şi atunci devenea imposibil să le înţelegi următoarea mişcare? *Aleator* era un cuvânt nesuferit care-mi venea din ce în ce mai des în cap pe măsură ce mă gândeam la caz. În cercurile de la Omucideri cuvântul aleator poartă ghinion. Crimele aleatorii erau aproape imposibil de rezolvat.

Majoritatea vânătorilor de celebrităţi nu-şi omoară prada, sau măcar nu recurg la violenţă extremă chiar de la început. Jack şi Jill mă scoteau din minţi. De când erau oare obsedaţi de senatorul Fitzpatrick şi de Natalie Sheehan? Cum şi-au ales victimele? *Nu trebuie să accepţi ideea că lovesc la întâmplare. Orice, numai asta nu.*

Mă mai intriga şi faptul că erau doi şi că lucrau cot la cot.

Tocmai ajunsesem la un caz aiuritor în care doi prieteni, bărbaţi, au răpit şi au ucis femei vreme de treisprezece ani. Între ei era o relaţie de cooperare, dar şi de competiţie. Principiul psihologic care îi descria poartă numele de *twinning.*

Aşadar, ce ştiam despre Jack şi Jill? Prieteni perverşi? Aveau o legătură sentimental-romantică? Sau îi lega altceva? Crimele îi satisfăceau oare sexual? Părea plauzibil. Nevoia de a domina? Joc de societate vicios, poate

fantezie sexuală dusă la extrem? Erau oare soţ şi soţie? Sau poate asasini în serie ca Bonnie şi Clyde?

Eram oare martori la începutul unei epidemii oribile de crime în serie? Epidemie de crime în Washington?

Avea să se întindă oare mai departe? Spre alte mari oraşe pe unde îşi fac veacul celebrităţile? La New York, Los Angeles, Londra sau Paris?

Am ieşit din lift la etajul şapte al hotelului Jefferson şi m-am uitat la feţele pale şi confuze de pe coridor. Judecind după aspectul locului crimei, ajunsesem destul de devreme.

Jack şi Jill în capitală
Au venit la curăţat.

21

— Bunul doctor Cross, maestrul dezastrului. Măi, să fie! Alex, hei, vino-ncoace!

Eram pierdut într-un talmeş-balmeş de gânduri şi impresii despre cele două crime când mi-am auzit numele. Am recunoscut imediat vocea şi am zâmbit la auzul ei.

M-am întors şi l-am văzut pe Kyle Craig de la FBI. Încă un vânător de monştri, venit din Lexington, Massachusetts. Kyle nu făcea parte din categoria de agenţi FBI tipici. Era dintr-o bucată. Nu avea relaţii sus-puse şi nu era om de birou. Kyle şi cu mine lucraserăm împreună la un caz complicat, cu mulţi ani în urmă. Specialitatea lui erau crimele de înaltă clasă caracterizate prin violenţă extremă sau asasinate în serie. Kyle era expert în cazurile urâte şi de groază cu care cei mai mulţi agenţi ai biroului nu voiau să aibă de-a face. În plus, era un prieten bun.

— Au scos pentru cazul ăsta toată artileria grea, spuse Kyle pe când ne strângeam mâinile în hol. Era înalt şi uscăţiv. Trăsături

puternice şi păr uimitor de negru, ca de cărbune. Nasul lung şi încovoiat, de şoim, părea destul de ascuţit ca să taie.

— Cine mai e pe-aici, Kyle? l-am întrebat eu. Probabil că nu-i scăpase niciun amănunt. Era inteligent şi avea spirit de observaţie şi instincte bune. Kyle cunoştea pe toată lumea, ca şi rolul pe care-l avea fiecare.

Kyle se încruntă. Făcu o faţă ca şi când ar fi muşcat dintr-o lămâie deosebit de acră.

— Da' cine dracu' nu e, Alex. Detectivii de la D.C., ai tăi *compadres.* FBI, bineînţeles. DEA, să nu-ţi vină să crezi! Ăia în costume albastre sunt de la CIA. Îţi dai seama după tăietura de la haină. Bunul tău prieten Pittman a venit în vizită la cadavrul încântător al domnişoarei Sheehan. Acuma sunt în budoar.

— Dar asta-i înspăimântător! i-am zâmbit acru. Mai grotesc nici că se poate.

Kyle arătă spre o uşă închisă – uşa dormitorului, am presupus eu.

— Nu cred vă vor să fie deranjaţi. Pe la Quantico se aude că Pittman e necrofil, spuse el cu o privire îngheţată. Crezi că e vreun sâmbure de adevăr aici?

— Act criminal fără victimă, am spus eu.

— Dar respectul pentru cei morţi? mă apostrofă Kyle aplecându-şi nasul spre mine. N-am nicio îndoială că – chiar şi moartă – domnişoara Sheehan va găsi o cale să-l respingă pe şeful matale.

Nu mă mira faptul că şeful în persoană venise la Jefferson. Ameninţa să fie cel mai important caz de omucidere din D.C. din ultimii ani. Şi avea să fie cu siguranţă dacă Jack şi Jill loveau din nou, aşa cum promiseseră.

În pofida voinţei mele, l-am lăsat pe Kyle şi m-am îndreptat spre uşa închisă a dormitorului. Am deschis-o cu grijă, ca şi când ar fi putut să fie minată.

George Pittman era în dormitor împreună cu un tip în costum cenuşiu. Probabil cineva de la medicină legală. Amândoi ridicară

ochii spre mine. Pittman morfolea între buze o ţigară Bauza neaprinsă. Se încruntă şi clătină din cap la vederea mea. Nu avea ce face. Invitaţia-ordin a şefului poliţiei, Clouser, mă adusese aici. Era clar că Pittman nu mă dorea pe aproape.

Mormăi „Alex Cross a-ntârziat!" către celălalt costum, în loc de prezentări politicoase, pe post de zeflemea.

Amândoi îşi îndreptară apoi atenţia spre faimosul cadavru de pe pat. Pittman se purtase urât fără vreun motiv aparent. Nu m-am lăsat prea mult impresionat. Nu era mult diferit de comportamentul lui de serviciu. Un catâr împuţit şi mitocan.

Am respirat adânc de câteva ori. Eram la slujbă, la locul crimei. M-am apropiat de pat şi am început inspecţia de rutină – colecţionarea de impresii brute.

Faţa lui Natalie Sheehan era parţial acoperită de o pereche de chiloţi cu elasticul înfăşurat în jurul gâtului. Chiloţii îi acopereau nasul, bărbia şi gura. Ochii mari şi albaştri erau pironiţi în tavan. Mai purta încă ciorapii negri şi un sutien albastru care se asorta cu chiloţii.

Era încă o dovadă de comportament sexual deviant şi totuşi nu-mi venea să cred. Era prea bine ordonat şi prea organizat. De ce vor să ne facă să-i credem maniaci sexuali? Era oare adevărat? Erau Jack şi Jill amanţi frustraţi? Era Jack impotent? Trebuia să aflăm dacă cineva avusese relaţii sexuale cu victima.

Era o scenă a crimei teribil de supărătoare. Natalie Sheehan murise aproximativ cu opt ceasuri în urmă, după informaţiile lui Kyle. Nu mai era frumoasă, nici pe departe. Ironia sorţii o făcea să ducă în mormânt cel mai tare reportaj de senzaţie din viaţa ei. Îl cunoscuse pe Jack, sau poate pe Jill.

Îmi veneau în minte apariţiile ei de la televiziune şi mă simţeam ca în faţa morţii cuiva apropiat. De-aici poate fascinaţia pe care o provoacă asasinarea vedetelor. Îi vedem zilnic pe oamenii de felul lui Natalie Sheehan; începem să credem că îi cunoaştem bine. Şi credem că duc vieţi foarte interesante. Chiar şi morţile lor sunt

interesante.

Puteam să observ deja câteva asemănări evidente şi şocante cu asasinarea senatorului Fitzpatrick. Prima era impresia de sadism şi perversiune sexuală. Natalie Sheehan fusese legată de pat cu cătuşe. Era semiîmbrăcată. De asemenea, părea să fi fost „executată", exact ca senatorul.

Vedeta de televiziune primise un glonţ de aproape în partea stângă a capului, care atârna într-o parte ca şi când gâtul ei lung fusese rupt. Poate că era rupt.

Să fi fost acesta tiparul după care acţionau Jack şi Jill? Organizat, eficient şi cu al dracului de mult sânge rece. Şi pervers – pentru un motiv numai de ei ştiut. Nişte falşi perverşi? Obsesie sexuală sau semn de impotenţă? Ce ne spunea oare tiparul? Ne comunica ceva?

Începusem să formulez o schiţă de personalitate psihologică a criminalilor. Metoda şi stilul crimelor erau mai importante pentru mine decât orice probă fizică. Întotdeauna. Ambele crime fuseseră plănuite cu minuţiozitate – metodic, structurat şi cu uşurinţă –, Jack şi Jill se jucau cu sânge rece. Până acum nu se descoperiseră scăpări semnificative, cel puţin după ştiinţa mea. Singurele probe lăsate *cu intenţie* la locul crimei erau notele.

Fantezia sexuală era evidentă – în felul cum fusese expusă femeia pe pat, ca şi în felul în care fusese mutilat senatorul. *Aveau oare Jack şi Jill probleme sexuale?*

Prima mea impresie era că ambii asasini sunt albi, cu vârsta cuprinsă între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, probabil mai apropiată de limita superioară, cu capacităţi organizatorice superioare. Îi bănuiam de o inteligenţă peste medie, dar şi atrăgători fizic şi convingători. Lucru dovedit de faptul că asasinii reuşiseră să pătrundă în apartamentele victimelor – ceea ce mie-mi părea bizar. Era cel mai bun indiciu pe care-l aveam.

Mai erau o grămadă de amănunte notabile şi m-am grăbit să mâzgălesc totul în carnet. Din când în când Pittman ridica ochii spre mine. Mă verifica.

Aveam chef să mă iau de el. El era simbolul atâtor lucruri care mergeau prost în poliţia din Washington. Era un ticălos autoritar şi nici pe jumătate atât de deştept pe cât se credea.

— Ai găsit ceva, Cross? mă întrebă în cele din urmă, în felul lui enervant.

— Nimic deocamdată, i-am spus eu.

Nu era adevărat. Îmi venise ideea că Daniel Fitzpatrick şi Natalie Sheehan duceau amândoi o viaţă de promiscuitate, în sensul demodat al cuvântului. Poate că Jack şi Jill „nu erau de acord" cu ei. Ambele cadavre fuseseră expuse în poziţii compromiţătoare şi jenante. Asasinii se dovedeau preocupaţi de sex – mai bine zis de viaţa sexuală a oamenilor faimoşi.

Expuşi… a expune… mă gândeam. *Expuşi pentru ce motiv?*

— Vreau să arunc o privire la scrisoare, i-am cerut lui Pittman pe un ton cât am putut de politicos şi profesional.

Pittman dădu din mână în direcţia mesei de la capătul patului. Cu un gest brutal de concediere. Nu m-aş purta aşa nici cu cel mai imbecil dintre poliţiştii de stradă. Îi arătasem mai mult respect şi lui Chucky-Ciopârţilă.

M-am dus şi am citit misiva în gând. Încă un poem. Cinci versuri.

Jack şi Jill în capitală
Au venit să-ndrepte încă o eroare.
Fără tapaj
I-am dat material de-un reportaj
Propria ei teroare.

Am dat din cap de câteva ori, dar nu i-am spus un cuvânt lui Pittman. La dracu' cu el. Poezia rimată nu-mi spunea mare lucru. Sperasem să se întâmple asta, până la urmă. Versurile erau foarte inteligente, dar n-aveau sentiment. Ce-i făcuse pe cei doi asasini atât de inteligenţi şi de reci?

Mi-am continuat căutările în dormitor. Îmi mersese buhul în

cercurile de la Omucideri că petrec cam mult timp la locul crimei. Uneori o zi întreagă. Aveam de gând să fac acelaşi lucru aici. Cele mai multe dintre lucrurile femeii ucise păreau să aibă legătură cu cariera ei, ca şi când asta ar fi fost toată viaţa ei. Casete video, liste de cheltuieli de decontat la televiziune, un capsator şterpelit pe care era gravat CBS. Am analizat locul crimei şi pe victimă din mai multe unghiuri. Mă întrebam dacă asasinii luaseră ceva cu ei.

Totuşi, nu reuşeam să mă concentrez aşa cum aş fi vrut. Pittman mă scosese din sărite. Nu reuşisem să trec peste asta.

De ce fuseseră lăsate expuse ambele victime? Ce îi lega oare în moarte sau măcar în minţile criminalilor? Asasinii se simţeau obligaţi să ne arate explicit anumite lucruri. Totul despre Fitzpatrick şi Sheehan era acum în văzul lumii. Graţie lui Jack şi Jill.

Lucrurile stau prost, m-am gândit eu trăgând aer în piept cu greutate.

Partea cea mai proastă e că mă lăsasem prins de caz. Fără îndoială că eram prins.

Apoi lucrurile au luat o turnură şi mai proastă în dormitor. O turnură proastă şi neaşteptată.

Eram lângă Pittman când el mi se adresă, fără să ridice ochii la mine.

— Întoarce-te aici după ce terminăm noi, Cross. Vino mai târziu.

Cuvintele şefului rămaseră în aer ca un miros greu, stătut. Nu-mi venea să cred că într-adevăr le rostise. M-am străduit mereu să am pentru Pittman un oarecare respect. Mi-a fost greu, uneori aproape imposibil, dar am reuşit.

— Cu tine vorbesc, Cross, spuse Pittman ridicând vocea cu o măsură. M-ai auzit? Mă asculţi?

Apoi şeful detectivilor făcu un gest pe care n-ar fi trebuit să-l facă, ceva urât, ceva peste care n-am putut să trec. Întinse mâna şi mă împinse cu podul palmei. Cu putere. M-am dat înapoi o jumătate de pas. Mi-am regăsit echilibrul. Am ridicat amândoi pumnii la piept.

N-am stat să mă gândesc. Tot ce ţinusem în mine, plus un dezgust

puternic m-au făcut să acţionez.

L-am apucat pe Pittman cu amândouă mâinile. Toate cuvintele nespuse dintre noi şi lipsa lui de respect se adunaseră, în ultimii câţiva ani. Iar acum răbufneau. Situaţia deveni incendiară acolo, în dormitorul victimei.

George Pittman şi cu mine suntem de o vârstă. Nu e înalt ca mine, dar e probabil mai greu cu vreo zece kilograme. Are o constituţie solidă şi arată ca un fundaş de prin anii şaizeci. *Nu e bun pentru slujba pe care o are. Nu poate să mă sufere pentru că sunt bun în ceea ce fac. Nenorocitul!*

L-am apucat şi l-am ridicat de la podea. Arăt eu puternic, dar sunt şi mai puternic. Ochii lui Pittman s-au mărit a neîncredere şi a frică.

L-am izbit cu putere de peretele dormitorului. L-am mai pocnit o dată. Nimic mortal sau periculos, doar un avertisment.

La fiecare lovitură, Pittman tremura din toate încheieturile. Se lăsase moale. N-a replicat. Nu-i venea să creadă că fac ce fac. Sincer să fiu, nici mie.

Am slăbit strânsoarea. L-am lăsat în pace şi s-a clătinat pe picioare. Ştiam că nu l-am rănit fizic, dar îi rănisem mândria. Făcusem o mare greşeală, de altfel.

N-am spus un cuvânt. Nici celălalt costum cenuşiu care se afla de faţă. Mă liniştea puţin faptul că Pittman începuse. El începuse, şi fără niciun motiv. Mă întrebam dacă celălalt costum văzuse lucrurile astfel, dar mă îndoiam.

Am părăsit dormitorul. Pittman nu mi-a vorbit.

Mă întrebam dacă nu cumva părăseam în acelaşi timp şi poliţia din Washington.

22

— Alarmă! Se întâmplă ceva la Coroană. Toată lumea în alertă,

toată lumea. Probleme la Coroană. Alarmă! Nu e un exerciţiu. *E serios!*

Jumătate de duzină de agenţi ai Serviciului Secret luară alerta foarte în serios. Îl urmăreau pe Jack prin trei binocluri Rangemaster.

Jack se pusese în mişcare.

Nu le venea să creadă că sunt martori la o asemenea scenă. Niciunul dintre agenţi nu voia să-şi creadă ochilor. Alarma era reală, nu aveau nicio îndoială.

— E-n regulă, este Jack. Ce-i cu el, a-nnebunit?

— Am luat contact vizual cu Jack. Unde dracu' se duce? Lua-l-ar dracu'! Ce se-ntâmplă?

Cei şase formau trei echipe cu un înalt nivel profesional. Erau oameni de primă mână, printre cei mai buni şi mai inteligenţi dintre cei peste două mii de agenţi ai Serviciului Secret. Se aflau în Fordurile de culoare închisă parcate pe strada Cincisprezece, în Northwest. Treaba devenise serioasă. *Alarmă adevărată.*

Nu e un exerciţiu.

— Jack a părăsit Coroana. La ora douăzeci şi trei şi patruzeci. Chiar acum îl avem cu toţii în raza vizuală, spuse unul dintre agenţi în microfonul din maşină.

— Mda. Jack poate să fie uneori foarte şmecher. A dovedit-o. Staţi cu ochii pe el. Baza, unde-i încântătoarea Jill?

— Aici e baza, se auzi vocea unei agente. Jill stă la căldurică la etajul al treilea al Coroanei. Citeşte „Barbara Bush despre Barbara Bush". E în cămăşuţă de noapte. Nu vă faceţi griji pentru Jill.

— Eşti sigură?

— Sigură. Jill e-n pat. Jill e fetiţă cuminte, cel puţin în seara asta.

— Bravo ei. Cum dracu' a ieşit Jack?

— A folosit tunelul cel vechi dintre subsolul Coroanei şi clădirea Trezoreriei. Aşa a ieşit.

Alarmă.

Nu e un exerciţiu.

Jack s-a pus în mişcare.

— Jack se apropie de strada Pennsylvania. E lângă hotelul Willard. Tocmai a aruncat o privire înapoi. Jack e paranoic – aşa şi trebuie. Nu cred că ne-a văzut. Of, la dracu', cineva a aprins faza lungă chiar în faţa hotelului. *O maşină trage pe dreapta – chiar în faţa lui Jack.* Un Jeep roşu. Jack se urcă în afurisitul de Jeep roşu.

— Am înţeles. Gata cu binoclul. Îl urmărim. Jeepul are număr de Virginia. Doi-trei-unu HCY. Fir-ai al dracului cu maşina ta. Urmăriţi Jeepul.

— Urmărim Jeepul roşu. Ne ţinem de fundu' lu' Jack. Alertă pentru Şacal. *Repet: alertă pentru Şacal.* Nu e un exerciţiu. — Să nu-l pierdeţi pe Jack. *Să nu-l pierdeţi* orice-ar fi.

— Am înţeles. Îl avem pe Jack în raza vizuală.

Fordurile întunecate porniră cu toată viteza pe urmele Jeepului. *Jack* era numele de cod al Serviciului Secret pentru preşedintele Thomas Byrnes. *Jill* era numele de cod pentru Prima Doamnă. *Coroană* era de douăzeci de ani numele de cod pentru Casa Albă.

Majoritatea agenţilor de la Casa Albă îl plăceau sincer pe preşedintele Byrnes. Era un tip cu picioarele pe pământ, o persoană normală – ca şi ultimii preşedinţi. Nu făcea prea mult caz de poziţia lui. Totuşi, din când în când preşedintele pleca într-o vizită neoficială la vreo femeie, în D.C. Sau prin apropiere. Serviciul Secret o numea „maladia prezidenţială". Thomas Byrnes nu era nicidecum primul care suferea de această maladie. John Kennedy, Franklin Delano Roosevelt şi mai ales Lyndon Johnson fuseseră cei mai vinovaţi. Era năravul Biroului Oval.

Coincidenţa cu numele alese de asasinii psihopaţi din D.C., aşa-zişii vânători de celebrităţi, nu-i scăpase Serviciului Secret. Serviciul Secret nu credea în coincidenţe. Dezbătuseră deja în patru rânduri această chestiune – patru întâlniri lungi şi furtunoase la Centrul de Urgenţă din aripa de vest a subsolului Casei Albe. Numele de cod pentru orice presupus atentator la viaţa preşedintelui era Şacalul. Şi acest nume era folosit de Serviciul Secret de mai bine de treizeci de ani.

„Coincidenţa“ de nume îi îngrijorase pe cei de la PPD[7], mai ales pentru că preşedintele Byrnes hotărâse să facă una din vizitele lui neanunţate în care – din motive evidente – nu era însoţit de nicio gardă de corp.

Erau doi Jack şi două Jill.

Serviciul Secret nu voia şi nu putea să accepte că asta era o coincidenţă.

— Am pierdut Jeepul roşu pe lângă golf. L-am pierdut pe Jack.

Începuse haosul. Alertă şi haos.

Nu era un exerciţiu.

[7] *Presidential Protection Division,* serviciul de protecţie prezidenţială (n.tr.).

Partea a II-a

Vânătorul de monştri

23

Luni seara apăru în sfârşit un indiciu în cazul Jack şi Jill. Putea să fie important. Speram să nu fie o pistă falsă.

Tocmai ajunsesem acasă şi luam cina împreună cu copiii, când a sunat telefonul. Era Kyle Craig. Mi-a spus că studiourile CNN au primit un mesaj de la Jack şi Jill, pe bandă video. Asasinii făcuseră un film pe care voiau să-l arate lumii. Jack şi Jill trimiseseră şi scrisori către *Washington Post* şi *The New York Times.* Voiau „să se explice" în seara aceea.

A trebuit să fug înainte ca puiul fript gătit de Nana să ajungă pe masă. Jannie şi Damon îmi aruncară privirile categoria „iarăşi?". Aveau dreptate să gândească aşa.

Am tăiat-o pe lângă Capitoliu. Nu voiam să întârzii la petrecerea pe care ne-o pregătiseră Jack şi Jill. Încă o dovadă a controlului pe care cei doi îl aveau asupra noastră.

Am ajuns la sediul CNN la timp pentru proiecţie şi cu câteva momente înainte ca banda video să fie transmisă pe post, în emisiunea lui Larry King. Agenţi FBI şi ai Serviciului Secret erau înghesuiţi în camera de proiecţie de la CNN. Toată lumea părea să aibă nervii încordaţi.

Camera s-a cufundat în tăcere când a început proiecţia. Mi-era teamă să clipesc. Tuturor le era teamă.

— Crezi în porcăria asta? mormăi cineva într-un sfârşit.

Jack şi Jill ne filmaseră! Ăsta a fost primul şoc din seara aceea. *Îi filmaseră pe poliţiştii din faţa clădirii senatorului Fitzpatrick cu două zile în urmă. Fuseseră de faţă în mulţimea de curioşi.*

Filmul era un colaj alb-negru şi color, în stilul documentar. Primele cadre erau imagini din diferite unghiuri ale exteriorului clădirii unde locuise senatorul Fitzpatrick. Părea filmul unui student

bun la cinematografie, un pic mai pretenţios. Apoi ecranul ne oferi ceva şi mai interesant şi cu totul neaşteptat.

Asasinii filmaseră ultimele momente din viaţa senatorului Fitzpatrick, câteva secunde înainte de uciderea lui, bănuiam. Imagini îngrozitoare ale senatorului în viaţă. De aici începuse tragedia.

L-am văzut pe Daniel Fitzpatrick, gol, legat de pat cu cătuşe. I-am auzit vocea. „Vă rog, nu faceţi asta", îi rugase el pe cei doi. Apoi am auzit trăgaciul. Un glonţ fusese tras de la numai câţiva centimetri distanţă de urechea dreaptă a senatorului. Venise apoi al doilea glonţ. Capul senatorului explodă pe ecran. Celor din încăpere li se tăie respiraţia în faţa îngrozitoarei imagini care îl transportase pe senator în eternitate.

— Iisuse! O, Iisuse! a ţipat o femeie. Câţiva şi-au întors privirile de la ecran. Alţii şi-au acoperit ochii. Eu am răbdat. Nu-mi puteam permite să pierd nimic. Era vorba de informaţie vitală pentru cazul pe care încercam să-l înţeleg. Mai valoroasă decât toate testele ADN, testele serologice şi decât toate amprentele de pe lume.

Tonul filmului se schimbă brusc după asasinarea odioasă a lui Fitzpatrick. Imagini de oameni obişnuiţi pe străzile unor oraşe neidentificate înlocuiră secvenţele care ne îngheţaseră sângele în vene. Unii oameni făceau semne cu mâna înspre cameră, cei mai mulţi se lăsaseră filmaţi – probabil de Jack şi Jill – cu indiferenţă.

Filmul continua să amestece scene alb-negru şi color, dar nicidecum dezordonat. Cel care făcuse montajul avea categoric talent pentru montaj.

Unul dintre ei este artist, sau cel puţin are înclinaţii artistice serioase, mi-am zis eu notând acest amănunt în minte. *Ce artist e acela care s-ar lăsa amestecat în aşa ceva?* Eram la curent cu acele teorii care asociau creativitatea cu psihopaţii. Bundy, Dahmer, chiar şi Manson, pot fi consideraţi criminali „creativi". De cealaltă parte, Richard Wagner, Degas, Jean Genet şi mulţi alţi artişti au avut tendinţe psihopatice, dar n-au omorât totuşi pe nimeni.

Apoi, pentru aproximativ şaizeci şi cinci de secunde, filmul se

transformă într-o naraţiune. Am auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie. Se petrecea ceva dramatic. Ne-a luat pe toţi prin surprindere.

Jack şi Jill s-au decis să ne vorbească.

Era ca şi când asasinii s-ar fi aflat alături, în studio. Cei doi vorbeau alternativ pe fondul colajului care se desfăşura mai departe, dar vocile fuseseră filtrate electronic, ceea ce le făcea probabil de nerecunoscut. Aveam să încerc să analizez vocile cu atenţie după terminarea filmului. Dar până atunci mai era.

JACK: E mult de când oamenii ca noi stau deoparte şi privesc cum o elită promovează nedreptatea în această ţară. Am privit răbdători şi am suferit în tăcere. Ca în zicala aceea cinică: *n-ai ce-i face, stai la locul tău.* Am aşteptat ca sistemul american să-şi revină şi să ţină cont de noi. Dar sistemul nu mai funcţionează de foarte multă vreme. Nimic nu mai funcţionează. Poate cineva să susţină contrariul?

JILL: Oameni fără scrupule, avocaţi şi oameni de afaceri, au învăţat să profite de pe urma inocenţei şi bunăvoinţei noastre şi, mai presus de toate, de pe urma generozităţii spiritului nostru. Daţi-mi voie să repet acest lucru important – oameni fără scrupule au învăţat să profite de pe urma inocenţei noastre, a bunăvoinţei noastre şi a minunatului nostru spirit american. Mulţi dintre aceştia sunt acum în guvern sau sunt apropiaţi ai aşa-zişilor noştri lideri.

JACK: Uitaţi-vă la chipurile oamenilor de pe ecranul din faţa voastră. Ei sunt cei deposedaţi de drepturi. Ei sunt cei fără speranţă, cei care nu mai cred în ţara noastră. Iată victimele *violenţei care-şi are rădăcinile în Washington, în New York, în Los Angeles.* Îi recunoaşteţi pe aceşti dezmoşteniţi? Sunteţi şi voi printre victime? *Noi suntem.* Noi suntem ca orice Jack şi Jill din mulţime.

JILL: Priviţi ce ne-au făcut aşa-zişii noştri lideri. Priviţi disperarea şi suferinţa de care liderii noştri s-au făcut responsabili. Priviţi câtă nebunie şi cât cinism au creat. Visurile şi speranţele pe care le-au distrus cu sălbăticie. Liderii noştri distrug sistematic America.

JACK: Uitaţi-vă la chipurile oamenilor.

JILL: Uitaţi-vă la chipurile oamenilor.

JACK: Uitaţi-vă la chipurile oamenilor. Acum aţi înţeles de ce ne-am hotărât să venim peste voi? Vedeţi?… Uitaţi-vă la chipurile oamenilor. Uitaţi-vă la ce-aţi făcut. Uitaţi-vă la crimele de nespus pe care le-aţi comis.

JILL: Jack şi Jill au venit în capitală. De-asta am venit. Să ia aminte toţi cei care trăiesc şi muncesc în capitală şi care încearcă să preia controlul asupra noastră. V-aţi jucat cu vieţile noastre – e rândul nostru să ne jucăm cu ale voastre. E rândul nostru să ne jucăm. E rândul lui Jack şi Jill.

Filmul luă sfârşit cu imaginile şocante ale maselor de oameni fără adăpost din Piaţa Lafayette, chiar peste drum de Casa Albă. Urma un alt poem, câteva rime de avertizare:

Jack şi Jill în capitală
Au o misiune tristă.
Sunt puşi pe rele
Au venit vremuri grele
Pentru aripa reformistă.

JACK: A venit vremea judecăţii celor fără suflet. Vă ştiţi fiecare. *Şi noi vă ştim.*

— Cât mai durează mica lor capodoperă? Unul dintre producători voia un răspuns pentru cea mai practică dintre întrebări. CNN trebuia să înceapă difuzarea filmului în mai puţin de zece minute.

— Trei minute şi ceva. Pare o eternitate, ştiu, spuse unul dintre tehnicieni uitându-se la cronometru. Dacă vreţi să-l opresc, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

Mă luase cu frig la auzul poeziei, în ciuda căldurii din încăpere. Nimeni nu se ridicase să plece. Oamenii de la CNN discutau între ei, discutau filmul, ca şi când noi ceilalţi nici n-am fi fost de faţă. Gazda talk-showului părea dusă pe gânduri şi îngrijorată. Poate că înţelegea şi el încotro se îndreptau comunicaţiile în masă, că nu

puteau fi oprite.

— Intrăm în emisie peste opt minute, îşi anunţă un producător echipa. Oameni buni, avem nevoie de camera asta. O să vă facem copii la toţi.

— Suvenire, glumi cineva din mulţime. I-am văzut pe Jack şi Jill la CNN.

— Nu sunt criminali în serie, am murmurat eu, mai mult pentru mine decât pentru altcineva. Voiam să aud cum sună acest gând, această ipoteză.

Eram în minoritate, dar o credeam cu putere. *Nu sunt criminali-tip, obişnuiţi.* Erau extrem de bine organizaţi şi atenţi. Erau inteligenţi sau destul de remarcabili ca personalitate pentru a se putea apropia de doi oameni faimoşi. Prezentau o anume manie sexuală sau doar voiau să ne facă pe noi să credem asta. Şi luptau pentru o cauză anume.

Îmi răsunau încă în cap cuvintele lor, vocile lor spectrale de pe bandă: *„au o misiune tristă”.*

Poate că pentru ei nu era un joc. *Ci un război.*

24

Nu fusese niciodată mai rău, niciodată. Miercuri de dimineaţă, la numai două zile după ce Shanelle Green fusese omorâtă, un alt copil fu găsit mort în parcul Garfield, nu departe de şcoala Sojourner Truth. De data asta victima era un băiat de şapte ani. Crima era similară. Faţa băiatului fusese zdrobită, poate cu un drug de metal.

De la mine de acasă puteam ajunge pe jos la groaznicul loc al crimei, mergând pe strada Cinci. Aşa am şi făcut, târându-mi picioarele. Era patru decembrie, iar copii se gândeau deja la Crăciun. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. N-ar fi trebuit să se întâmple deloc, dar mai ales nu acum.

Mai era ceva care-mi făcea rău, nu doar moartea altui copil inocent. *Dacă nu cumva cineva se inspirase din primul omor – lucru foarte puţin probabil după părerea mea – criminalul nu avea cum să fie Emmanuel Perez, n-avea cum să fie Chucky-Ciopârţilă.* Sampson şi cu mine făcuserăm o greşeală. Urmăriserăm o pistă falsă. Eram responsabili în parte pentru moartea băiatului.

Bătea vântul în trombe, îl auzeam şuierând când am pătruns în micul parc dinspre depozitul de vinuri. Era o dimineaţă mizerabilă, îngrozitor de rece şi întunecată. Două ambulanţe şi jumătate de duzină de maşini ale poliţiei erau parcate dincolo de gardul parcului. La locul crimei erau strânşi cel puţin o sută de oameni din cartier. Era o atmosferă fantomatică, de coşmar, cu totul ireală. Sirenele ambulanţelor şi ale maşinilor poliţiei urlau în fundal ca un bocet terifiant. Tremuram îngrozitor şi nu numai din cauza frigului.

Scena crimei mi-a adus aminte de un alt moment înfiorător, petrecut acum câţiva ani când găsiserăm cadavrul unui băieţel în ajun de Crăciun. Mi-a rămas ca o amintire de neşters. Pe băiat îl chema Michael Goldberg, dar toată lumea îi zicea Shrimpie. Avea numai nouă ani. Numele asasinului era Gary Soneji şi a evadat din închisoare după ce l-am prins. A evadat şi a dispărut de pe faţa pământului. Ajunsesem să mă gândesc la Soneji ca la un doctor Moriarty al meu – diavolul în carne şi oase, dacă există aşa ceva, şi începusem să cred că există.

Gândul mă ducea fără să vreau la Gary Soneji. Gary Soneji avea un motiv perfect să comită aceste crime atât de aproape de casa mea. Jurase să se răzbune pe mine cu vârf şi îndesat pentru timpul cât a stat în închisoare – pentru fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut. A venit scadenţa, doctore Cross.

Pe când încercam să mă strecor printre benzile galbene care marcau locul crimei, o femeie într-o pelerină albă de ploaie îmi strigă:

— Eşti poliţist, aşa-i? Atunci de ce dracu' nu faci nimic? Fă ceva cu maniacul ăsta care ne omoară copiii! Şi să nu uit, sărbători fericite!

Ce-aş fi putut să-i răspund femeii furioase? Că munca de poliţist n-are a face cu serialul „N.Y.P.D. Blue“ de la televizor? Nu aveam deocamdată niciun indiciu în cazul celor doi copii omorâţi. Nu mai aveam un Chucky ca să dăm vina pe el. Un singur lucru era clar: Sampson şi cu mine tăcuserăm o greşeală. Un *hombre* rău murise, dar nu pentru propriile lui păcate.

Mass-media continua să nu fie foarte interesată, am recunoscut totuşi câţiva reporteri aflaţi la faţa locului: Inez Gomez de la *El Diario* şi Fern Galperin de la CNN. Îi vedeai oriunde se întâmpla ceva în Washington, chiar dacă erau doar crime în Southeast.

— E vreo legătură cu asasinarea copilului de săptămâna trecută, domnule detectiv? L-aţi prins pe adevăratul asasin? E vorba de un ucigaş de copii în serie? Inez Gomez mă bombardase cu o avalanşă de întrebări. Era un reporter foarte bun, deşteaptă, dură şi onestă de cele mai multe ori.

N-am răspuns nici unui reporter, nici măcar lui Gomez. Nici măcar nu i-am privit. În capul pieptului simţeam o durere acută care nu voia să înceteze.

E vorba de un ucigaş în serie care-şi alege victimele dintre copii mici? Nu ştiu, Inez. S-ar putea. Mă rog să nu fie aşa. Era Emmanuel Perez nevinovat? Nu cred, Inez. Mă rog să nu fi fost.

E posibil ca Gary Soneji să fie ucigaşul acestor doi copii? Sper să nu. Mă rog să nu fie aşa, Inez.

Aveam o grămadă de motive să mă rog în acea dimineaţă rece şi mohorâtă.

Vremea era prea aspră pentru un început de decembrie, era prea multă zăpadă. Cineva zisese la radio că atâta s-a dat zăpada la o parte în D.C., încât te făcea să crezi că e un an electoral.

Mi-am croit drum prin mulţime spre locul unde zăcea copilul – ca o păpuşă stricată pe un pat de iarbă îngheţată. Fotograful de la poliţie tocmai îi făcea poze băiatului. Era tuns scurt ca Damon, în stilul numit de Damon „chelios“.

Bineînţeles că ştiam că nu e Damon, cu toate astea şocul fu extrem

de puternic. L-am simţit ca pe un pumn greu în stomac. Scena mi-a tăiat răsuflarea şi m-am trezit gâfâind. Nu poţi uşura cruzimea cu lacrimi. E mult de când am învăţat lecţia.

Am îngenuncheat lângă copilul ucis. Părea că doarme, dar că are un coşmar teribil. Cineva îi închisese ochii şi m-am întrebat dacă nu cumva o făcuse chiar criminalul. Mai probabil era opera unui bun samaritean sau a unui poliţist cu suflet, dar foarte neglijent. Băieţelul avea pantaloni gri uzaţi cu găuri în genunchi şi pantofi Nike scofâlciţi. Partea dreaptă a feţei fusese efectiv distrusă de loviturile criminalului, exact ca a lui Shanelle. Faţa era zdrobită, dar şi brăzdată de lacrimi. Sângele roşu strălucitor băltea sub cap.

Maniacului îi place să distrugă copii frumoşi. Mi-a venit o idee. *Este oare criminalul desfigurat într-un anume fel? Fizic? Emoţional? Poate în amândouă felurile.*

De ce-i urăşte atât de mult pe copiii mititei? De ce-i omoară lângă şcoala Sojourner Truth?

I-am deschis ochii băiatului. Acum se uita la mine. Nu ştiu de ce-am făcut-o. Simţisem nevoia să-i văd.

25

— Doctore Cross… Doctore Cross… îl cunosc pe băiat, spuse o voce tremurătoare. Era în clasa întâi, la noi. Îl cheamă Vernon Wheatley.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe doamna Johnson, directoarea de la şcoala lui Damon. Îşi reţinea un oftat.

E chiar mai dură ca tine, tăticule. Asta-mi spusese Damon. Poate că avea dreptate. Directoarea şcolii nu plângea, nu-şi putea permite să plângă.

Doctoriţa de la medicină legală era lângă doamna Johnson. O cunoşteam şi pe ea. O femeie albă, Janine Prestegard. Părea să fie

de-o vârstă cu doamna Johnson. În jur de treizeci şi cinci de ani, un an în plus sau în minus. Stăteau de vorbă, se consultau, poate se încurajau una pe alta.

Ce se petrecea la şcoala Sojourner Truth? *De ce la şcoala asta? De ce la şcoala lui Damon?* Mai întâi Shanelle Green, acum Vernon Wheatley. Ştia directoarea ceva? Credea directoarea şcolii că poate să ajute la rezolvarea acestor cazuri îngrozitoare? Le cunoscuse pe victime.

Doctoriţa se pregătea pentru autopsia care avea să determine cauza morţii. Părea zguduită de ceea ce suferise băiatul. Nu e nimic mai rău decât să faci autopsia unui copil ucis.

Doi detectivi de la secţia de poliţie aşteptau în apropiere. Ca şi echipa de la morgă. Nimic nu e mai rău decât uciderea unui copil. Eu unul n-am văzut nimic mai rău. Îmi aduc aminte de toate cazurile de care m-am ocupat. Sampson îmi spune câteodată că sunt mult prea sensibil pentru un detectiv de la Omucideri. Eu zic că fiecare detectiv ar trebui să fie cât se poate de sensibil şi de uman.

M-am ridicat cât sunt de mare. La un metru nouăzeci nu eram decât cu vreo câţiva centimetri mai înalt ca doamna Johnson.

— V-am văzut la ambele scene ale crimei, i-am spus eu. Locuiţi în apropiere?

Clătină din cap. Se uită drept în ochii mei. Ochii ei erau mari şi rotunzi şi plini de intensitate. Îmi prinsese privirea şi nu-mi mai dădea drumul.

— Cunosc o groază de lume aici, în cartier. Cineva m-a sunat acasă. A crezut că trebuie să ştiu. Am crescut aici, lângă piaţa din Southeast, explică ea. E acelaşi asasin, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns la întrebare.

— S-ar putea să fie nevoie să stăm de vorbă despre crime, mai târziu, i-am spus eu. S-ar putea să fie nevoie să vorbesc cu o parte dintre copii. N-am s-o fac decât dacă n-am încotro. Au trecut prin atâtea! Vă mulţumesc pentru grijă. Îmi pare rău pentru Vernon Wheatley.

Doamna Johnson dădu din cap uitându-se în continuare la mine cu ochii ei sfredelitori. *Cine eşti tu de fapt?* păreau să mă întrebe. *Şi tu ai fost de faţă la ambele locuri ale crimei.*

— Cum poţi să faci o asemenea muncă? izbucni ea brusc.

Pusese o întrebare neaşteptată şi şocantă. Ar fi putut să-mi pară lipsită de tact, dar – nu ştiu de ce – nu mi s-a părut. Întâmplător, era mantra mea personală. *Cum poţi să faci o asemenea muncă, Alex? De ce trebuie să fii tu vânătorul de monştri? Cine eşti tu, de fapt? Ce s-a ales de tine?*

— Nici eu nu prea ştiu, i-am spus adevărul.

De ce îmi recunoscusem slăbiciunea în faţa ei? Nu prea mi se-ntâmpla, nici măcar în faţa lui Sampson. Era ceva în ochii ei. Te obligau să spui adevărul.

Mi-am coborât privirea şi am plecat de lângă ea. Trebuia. M-am întors la notiţele mele. Capul îmi era greu de întrebări, întrebări urâte, gânduri urâte şi sentimente şi mai urâte despre crimă. Despre cele două crime. Cele două cazuri.

De ce-i urăşte atât de mult pe copii? Întrebarea îmi stăruia în minte. *Cine pe lumea asta e în stare să urască nişte copii atât de mici?* Cu siguranţă că el însuşi fusese agresat în copilărie. Era probabil un tânăr de vreo douăzeci de ani. Nu foarte organizat şi deloc grijuliu.

Aveam certitudinea că-l vom prinde – dar oare suficient de curând?

26

Mă aşteptam ca departamentul să ia o măsură disciplinară împotriva mea, aşteptam să fiu săpat. N-a venit imediat. Pittman îşi ţinea cuţitul lui ascuţit deasupra capului meu. Şeful se juca cu mine. De-a şoarecele şi pisica.

Poate că cei de sus nu-l lăsau să acţioneze… datorită lui Jack şi Jill.

Asta era. Asta trebuia să fie. Credeau că au nevoie de mine pentru cazul vânătorilor de celebrităţi.

Aşteptând în purgatoriu, aveam o groază de lucruri de făcut. Îmi petreceam orele verificând şi reverificând datele Departamentului pentru Ştiinţe Comportamentale al FBI, căutând orice amănunt care ar fi putut să lege cazul celor doi copii ucişi de altele din Washington – sau de oriunde. Am repetat apoi operaţia pentru Jack şi Jill. *Dacă vrei să înţelegi un asasin, studiază-i acţiunile.* Jack şi Jill erau organizaţi. Ucigaşul copiilor era dezorganizat şi dezordonat. Între cele două cazuri era o distanţă ca de la cer la pământ.

Credeam mai departe că n-am să pot lucra în felul ăsta pentru două cazuri complexe de omucidere. Credeam că venise clipa ca aşa-zisa înţelegere cu şefii mei să se întoarcă împotriva lor.

După-amiază târziu am dat câteva telefoane. Existau nişte oameni care îmi erau obligaţi în cadrul departamentului. Ce-aveam de pierdut?

În noaptea aceea m-am întâlnit cu patru detectivi de la secţia 1, în parcarea pustie de lângă şcoala Sojourner Truth. Fiecare în parte era rău văzut în poliţie. Toţi ca unul, patru zurbagii. Foarte buni poliţişti, cu toate acestea. Probabil cei mai buni din Washington.

Detectivii aleşi de mine locuiau toţi în Southeast. Toţi puseseră la inimă asasinatele copiilor şi voiau ca tristul caz să se rezolve cât se poate de repede – indiferent de celelalte priorităţi.

Sampson a ajuns ultimul, numai câteva minute peste ora întâlnirii, ora zece. Întâlnirea secretă ar fi fost cu siguranţă interzisă de şeful detectivilor. Eram pe cale să formez o echipă în afara serviciului, pentru a ajuta la prinderea ucigaşului lui Shanelle Green şi al lui Vernon Wheatley. Nu eram tocmai nişte răzbunători, dar eram pe-aproape.

— *Ultimul,* John Sampson, îl tachină Jerome Thurman, slobozind un hohot răsunător când Sampson îşi făcu loc în cercul nostru strâns. Thurman avea în jur de o sută de kilograme, numai muşchi. El şi Sampson se hârâiau reciproc, dar erau buni prieteni. Asta de când

băteam mingea cu toţii în liga liceenilor din D.C., acum o mie şi ceva de ani.

— Ceasul meu arată zece punct, zise Sampson fără să se uite măcar la anticul lui Bulova.

— Atunci atâta e, îl apără Shawn Moore. Moore era un detectiv tânăr şi foarte activ, tată a trei copii. Familia lui locuia la un kilometru distanţă de şcoala Truth – cum este cunoscută în împrejurimi. Unul din băieţii lui era coleg de clasă cu Damon.

— Mă bucur că aţi venit cu toţii pe aşa o vreme rece, le-am spus eu după ce au terminat cu glumele şi cu trăncăneala. Ştiam că toţi se înţeleg bine şi se respectă unul pe altul. Mai ştiam că şeful n-avea să afle nimic de la niciunul din ei. Îmi cer scuze că v-am chemat aici şi atât de târziu. Dar e mai bine să nu fim văzuţi împreună. Curtea şcolii mi s-a părut locul potrivit pentru ceea ce am să vă spun. Am să fiu cât se poate de scurt, am precizat eu, privindu-i în faţă pe fiecare.

— Aşa să faci, Alex, mă avertiză Jerome. Că-mi îngheaţă fundu' cel gras.

— Aţi auzit cu toţii despre băiatul de şapte ani găsit în parcul Garfield azi-dimineaţă. Vernon Wheatley.

Dădură solemn din capete a încuviinţare. Veştile despre omucideri circulau ca vântul.

— Ei bine, m-am gândit mult la cei doi copii ucişi. Am comparat probele pe care le avem cu bazele de date ale Programului de Analiză a Violenţei Criminale şi ale Departamentului de Ştiinţe Comportamentale. N-am găsit nicio similitudine. Lucrez deja la un profil criminal. Sper să mă înşel, dar cred că avem de-a face cu un criminal-tip aici în zonă. Un asasin în serie, care îşi alege victimele printre copii. Sunt aproape sigur de asta.

— Cât de prost stăm, Alex? mă întrebă Rakeem Powell.

Ştiam că Rakeem o să accepte oferta. Am lucrat împreună acum câţiva ani la un caz greu.

— Cred că omul nostru e în plină criză, Rakeem. Două crime la interval de câteva zile. Un nivel ridicat de violenţă. Pare să fie în

plină criză, sau al dracului de aproape. Zic omul nostru, dar ar putea să fie o femeie.

— Prea violent pentru o femeie, spuse Sampson. Îşi drese glasul. Prea mult… sânge… cranii zdrobite… copii mici. Clătină din cap în semn că nu. Eu nu cred că e femeie.

— Înclin să te aprob, am replicat, dar nu se ştie niciodată, mai ales în zilele noastre. Uită-te la Jill.

— Câţi detectivi lucrează la caz? întrebă Jerome Thurman printre buzele groase, pe care le ţinea strânse ca acele buze-caramele pe care le poartă copiii şi pe care le mănâncă după ce se satură să aibă buze groase.

— Două echipe, i-am dat eu vestea cea rea, dintre care numai una cu normă-ntreagă. De-aia am vrut să ne-ntâlnim. Şeful nu vrea să audă de teoria că aceeaşi persoană a omorât amândoi copiii. În dosar scrie că Emmanuel Perez e cel care a omorât-o pe fetiţă.

— Şefu' e un tâmpit, izbucni Jerome Thurman. La fel de inutil ca ţâţele la un taur comunal.

Şi ceilalţi se porniră pe-njurat. Mă aşteptasem să aibă o reacţie negativă, indiferent la ce-ar fi spus şeful. Nu mă mulţumeam însă cu atât. Cu toate că tentaţia era mare.

— Eşti sigur că e vorba despre acelaşi criminal, Alex? întrebă Rakeem. Ai spus ceva de un profil preliminar. Ştiu că porcăria asta cere timp.

Am strănutat de frig şi am continuat.

— Al doilea copil, băiatul, are faţa zdrobită în acelaşi fel, Rakeem. Numai o parte a feţei. Exact ca fetiţa ucisă. Aceeaşi parte, dreapta. N-am găsit nicio variaţie semnificativă. Doctorul e de aceeaşi părere. S-ar zice că acest criminal are o parte bună şi una rea. Partea rea se vrea pedepsită – mai bine zis distrusă. Un ultim amănunt, şi e numai o presupunere: cred că e un începător. Dar viclean şi inteligent în acelaşi timp… şi îi place riscul. Va face o greşeală. Dacă lucrăm împreună, cred că o să-l prindem curând. Cât se poate de repede. *Cred că p-ăsta putem să-l prindem!*

Sampson vorbi şi el.

— Ai de gând să spui lucrurilor pe nume, Alex, sau mă laşi pe mine?

Cuvintele şi formularea lui ocolită m-au făcut să zâmbesc.

— Nu, m-am gândit să-ţi las ţie partea murdară a afacerii.

— Ca de obicei, replică el. Uite ce *n-a spus* Alex. Ca să ştim cum stăm. *Adevăratul* motiv pentru care avem numai o echipă însărcinată să rezolve acest caz este următorul: Unu, s-a întâmplat la periferie şi ştim cu toţii că toate murdăriile se scurg din centru şi ajung aici. Doi, Jack şi Jill au monopolizat toate forţele din departament. Sunt asasinaţi oameni albi şi bogaţi. Au făcut pe ei toţi cei de la Casa Albă şi dimprejur. Atunci normal că lăsăm baltă orice altceva. Doi copii negri nu contează cine-ştie-ce, nu la nivel înalt.

— Sampson şi cu mine ne-am ocupat de crimele de la şcoala Truth, am preluat eu rechizitoriul, domolind un pic tonul. Neoficial. Trebuia să facem o anchetă a noastră, am adăugat eu punându-i în sfârşit în faţa faptului. Acum avem nevoie de ajutor. E un caz major de omucidere. Din păcate, în Washington există acum două cazuri majore de omucidere.

— Numai unul, după umila mea părere. Jerome Thurman ridicase vocea şi pumnul strâns în aer. Eu merg cu voi. Sunt pe statul vostru de *neplată* cu toate nonbeneficiile şi cu tot riscul de a fi forţat să mă retrag la pensie înainte de vreme. Sună grozav.

— Băiatul meu merge la şcoala Sojourner Truth, Alex, spuse Shawn Moore. Am să-mi fac timp. Chiar dacă mă cheamă şi pentru Jack şi Jill.

Am râs cu toţii. Era felul nostru afurisit de a aborda o problemă grea. Eram toţi cinci de acord. Numai dacă am fi avut şi idee în ce ne băgasem.

În Washington erau două cazuri majore de crimă – iar de-acum erau două echipe operative care încercau să le dea de capăt. O echipă şi jumătate, în cel mai rău caz.

— Doreşte cineva un cocteil? oferi Jerome Thurman, cu vocea lui

cea blândă şi cultivată. Ai fi putut să crezi că ne aflăm la vechiul Cotton Club din Harlem, aşa trecea din mână-n mână butelca lui prăpădită Washington Redskins.

Am luat cu toţii câte-o duşcă; mai degrabă câte două, trei.

Eram fraţi de sânge.

27

Am lucrat la cazul Jack şi Jill de la cinci dimineaţa până la trei după-amiaza. Eu şi vreo zece mii de oameni ai legii din birourile din D.C. am căutat o posibilă legătură între senatorul Fitzpatrick şi Natalie Sheehan. Ne-am uitat până şi la emisiunile de ştiri în care au fost împreună în ultimele luni. Doar-doar ne-o sări în ochi ceva interesant. L-am pus pe un detectiv să treacă pe la toate magazinele cu accesorii sexuale din D.C. Şi-a numit însărcinarea „căutarea armei fatale a lui Jack".

M-am întâlnit cu Sampson la restaurantul Boston Market de pe strada Pennsylvania, la trei jumate. Era timpul să ne ocupăm de cealaltă treabă. Celălalt caz de omucidere, cel care ne pusese pe jar. Era mult mai bine acum, nu extraordinar, dar situaţia se îmbunătăţise simţitor faţă de ultimele zile de frustrare şi demenţă.

— Cred că ai dreptate într-o anumită chestiune, Alex, mi-a spus Sampson pe când ne luptam cu prânzul compus din friptură cu piure din fulgi de cartofi. Asasinul de la şcoala Truth e un amator. E neglijent. E la prima încercare. A lăsat urme peste tot, şi la locul celei de-a doua crime. Tehnicienii i-au găsit amprentele, fâşii de haine, fire de păr. După amprente, e mic de înălţime, poate o femeie. Dacă perversul ăsta n-o să fie mai atent, o să fie vai de fundul lui. Sau al ei.

— Poate că o face dinadins, i-am spus eu printre îmbucături de sandviş cu carne stropit cu sos gustos de roşii. Poate că asasinul vrea să ne facă să credem că e începător. E posibil. Soneji ar fi în stare.

Sampson zâmbi cu toată gura. Zâmbetul lui criminal.

— Chiar trebuie să despici firul de păr în patru întotdeauna, dragule?

— Te cred. Asta-i fişa postului meu. Asta-i crucea[8] mea, i-am spus oferindu-i la rândul meu zâmbetul meu criminal.

— O, ho! exclamă Omul-Munte surâzând din nou.

Cât îmi place când îl fac să râdă.

— Ceva nou de la echipa de şoc? Jerome? Rakeem?

— Lucrează cu toţii, dar niciun rezultat deocamdată, încă nimic de la echipa de şoc.

— Supravegheaţi înmormântarea băiatului şi mormântul lui Shanelle. Poate că asasinul nu se abţine să stea deoparte. Mulţi dintre ei nu pot.

Sampson îşi dădu ochii peste cap.

— Facem ce putem. O să ne străduim. Auzi, să supraveghem mormântul unui copil. Paştele mă-sii!

La patru şi-un sfert ne-am despărţit. M-am îndreptat spre şcoala Sojourner Truth.

Maşina directoarei era în parcarea micuţă împrejmuită. Mi-am adus aminte că doamna Johnson lucrează uneori târziu peste program. Îmi convenea. Voiam să stau de vorbă cu ea despre Shanelle Green şi Vernon Wheatley. Care era legătura dintre şcoala Truth şi criminal? Ce-ar putea să fie?

Ştiam cu aproximaţie unde era biroul directorului în clădirea anexă, aşa că m-am dus direct într-acolo. Era o şcoală foarte frumoasă, demnă de orice cartier din oraş. Afară, lângă stradă, un gard de sârmă ghimpată delimita curtea şcolii, dar în interior avea un aer festiv, luminos, era decorată artistic.

Trecând pe lângă ele, am citit cele câteva postere şi lozinci scrise de mână. COPIII ÎNAINTE DE TOATE. CREŞTEŢI ACOLO UNDE

---

[8] Cross, în limba engleză, înseamnă cruce (n.tr.).

V-AŢ1 NĂSCUT. NU EXISTĂ NU POT, EXISTĂ NU VREAU. Uşurele, simpatice însă. Pline de inspiraţie pentru copii, şi pentru mine.

Săptămâna aceea, holul era plin cu cutii care reprezentau „adăposturi pentru animale" – diorame făcute de copii, fiecare încercând să ilustreze un animal şi habitatul lui. M-a izbit atunci ideea că însăşi şcoala Truth este un habitat. În condiţii normale, era locul ideal unde Damon putea să crească şi să înveţe.

Din păcate, doi copii de la această şcoală au fost ucişi în ultima săptămână.

Gândul m-a umplut de mânie şi m-a speriat mai mult decât aş fi vrut să recunosc. Când am crescut eu, cu toate că încă de pe atunci D.C. era un oraş dur, nu prea se întâmpla să moară copiii la şcoală. Acum, dintr-o mulţime de motive, asta se întâmpla în şcoli tot timpul. Nu numai în Washington, ci şi în şcolile din L.A., New York, Chicago, chiar şi în oraşe ca Sioux City.

Ce mama dracului se petrece pe lumea asta?

Uşa din lemn masiv de la biroul directorului era deschisă, dar secretara părea să fi plecat. Pe birou era o colecţie de păpuşi caucaziene, afro-americane şi asiatice. Pe o plăcuţă puteai citi: *Barbara Breckenridge, să ştiţi că chiar ştiu să dansez step.*

Mă simţeam ca un spărgător, un răufăcător oarecare. Brusc m-a îngrijorat faptul că directoarea rămânea singură în şcoală până târziu.

Oricine putea să pătrundă aici, exact ca mine. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth ar putea să vină aici într-o seară. Ar fi atât de uşor. Uite-aşa de uşor.

Am dat colţul spre biroul principal şi tocmai voiam să-mi anunţ prezenţa, când am văzut-o pe doamna Johnson. M-am gândit la numele cu care-am botezat-o: *Christine.*

Muncea de zor la masa de lucru de modă veche, care părea să aibă o sută de ani pe puţin. Era cufundată în munca ei.

Am privit-o câteva secunde. Purta ochelari cu ramă de aur.

Fredona „Shoop Shoop“, cântecul din *Waiting to Exhale.* Suna bine.

Scena avea ceva mişcător, ceva extraordinar de frumos – profesoara dedicată muncii ei de educator era la lucru. Am zâmbit fără să vreau. *E chiar mai dură decât tine, tăticule.*

Încă mai aveam îndoieli în privinţa asta. Nu arăta deloc dură în momentul acela. Arăta liniştită şi fericită cu munca ei. Arăta împăcată şi am invidiat-o.

Mă simţeam prost stând în uşă, ca un musafir nepoftit.

— Salut. Detectivul Alex Cross, i-am spus eu. Bună ziua, doamnă Johnson.

Încetă fredonatul şi ridică privirea. Nici cea mai vagă urmă de teamă nu se ghicea în ochii ei. Apoi zâmbi.

— Aha, detectivul Alex Cross. Ce vânt te-aduce în biroul directorului? întrebă cu o voce fals-autoritară.

— Cred că am nevoie de ajutorul doamnei directoare. Cu tema pentru acasă. Presupun că eram destul de aproape de adevăr. Vreau să stăm de vorbă despre Vernon Weakley, dacă se poate. Mai voiam să-ţi cer voie să discut din nou cu câţiva profesori, să văd dacă au auzit ceva de la copii după moartea lui Vernon. Poate cineva a văzut ceva ce ne-ar fi de folos, chiar dacă nu-şi dă seama. Sau poate copiii să fi auzit ceva de la părinţii lor.

— Şi eu m-am gândit la asta, spuse doamna Johnson. Cineva de aici de la şcoală ar putea să aibă un indiciu, ceva folositor, şi să nu-şi dea seama.

Totul îmi plăcea la doamna Johnson, dar am reuşit să-mi scot asta din cap. Nu era nici timpul, nici locul şi nici femeia potrivită. Am mai făcut eu nişte lucruri discutabile la viaţa mea – nu sunt un înger dar să mă încurc cu o femeie măritată nu era stilul meu.

— Mă tem însă că nu e mare lucru de aflat, spuse ea. Am făcut câte ceva în contul dumneavoastră. I-am tras de limbă pe profesori astăzi la prânz. De fapt, i-am interogat. Le-am sugerat că trebuie să-mi spună dacă au auzit sau văzut ceva nefiresc. Ei vorbesc cu mine despre aproape orice. Suntem foarte apropiaţi.

— Mai e vreun profesor în şcoală? Aş putea să pun acum câteva întrebări. Nu sunt sigur, dar bănuiesc că asasinul a ţinut şcoala sub supraveghere într-o oarecare măsură, i-am spus eu.

Nu voiam s-o sperii nici pe ea nici pe ceilalţi profesori, dar voiam să-i ştiu cu atenţia trează şi în alertă. Mi se părea destul de probabil ca ucigaşul să fi făcut cercetări în şcoală.

Clătină încet din cap. Apoi îl înclină spre stânga. Părea că vrea să se uite la mine dintr-un alt unghi.

— Cei mai mulţi pleacă cu mult înainte de ora patru. Pleacă în grup, pe cât posibil. Se simt mai siguri.

— Mi se pare logic. Nu e un cartier minunat. Mă rog, este şi nu este.

— Şi să stai aici după ora cinci cu atâtea uşi descuiate nu are nicio logică, replică ea.

Era gândul care mă obseda încă de când ajunsesem la uşa biroului ei.

N-am spus nimic, n-am făcut niciun comentariu pe marginea uşilor descuiate. Doamna Johnson era liberă să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea.

— Mulţumesc pentru discuţia avută cu profesorii, în locul nostru. Şi pentru munca în afara programului.

— Eu îţi mulţumesc că ai trecut pe aici, răspunse ea. Sunt sigură că e foarte greu pentru Damon şi pentru tine. Pentru familia dumitale. Nouă, celor de la şcoală, ne e foarte greu.

Îşi scoase într-un sfârşit ochelarii cu rame de aur şi îi băgă în buzunarul halatului. Arăta bine, cu sau fără ochelari.

Inteligentă, bună, frumoasă.

Nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma, m-am apostrofat eu. Aproape că simţeam o riglă cum mă izbeşte peste palme.

Mai repede decât aş fi putut să cred, scoase din sertarul din dreapta un revolver calibrul 38 Special. Nu-l îndreptă spre mine, dar ar fi putut cu uşurinţă. *Cu uşurinţă.*

— Am trăit ani de zile aici în cartier, explică ea. Apoi zâmbi şi

puse arma la o parte. Mă străduiesc să fiu pregătită pentru orice s-ar putea întâmpla, continuă ea liniştită. Aici se întâmplă tot timpul câte ceva. Ştiam că eşti acolo în uşă, domnule detectiv. Copiii pretind că am ochi la spate. Să ştii că am.

Izbucni în râs. Îmi plăcea râsul ei. I-ar fi plăcut oricui care mai are încă puls. *Spune-i la revedere, Alex.*

Aveam o părere nu prea grozavă despre civilii care poartă arme, dar eram sigur că avea permis şi că arma era înregistrată.

— Unde ai învăţat să foloseşti revolverul, în cartier?

— Nu. La Clubul Remington din Fairfax. Soţul meu era, şi *este*, îngrijorat la gândul că am să lucrez aici. Voi, bărbaţii, gândiţi la fel. Scuze, *scuze*, spuse ea zâmbind. Încerc să mă controlez să nu-mi scape aluzii sexiste, ca asta. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Îmi pare rău.

Se ridică şi închise laptopul Macintosh de pe masă.

— Te conduc la ieşire, spuse ea. Să fiu sigură că pleci în siguranţă, având în vedere că e aproape cinci.

— Bună idee. Am intrat în joc. Oricum, mă făcuse să zâmbesc. Lucru foarte bun, dacă stai să te gândeşti la zilele trecute. Eşti mereu aşa de amuzantă? De veselă?

Înclină din nou capul. Mereu făcea asta. Apoi încuviinţă.

— Tot timpul. Măcar amuzantă, dacă nu veselă. Am avut două vocaţii: comediantă şi educatoare. Evident, am ales să fiu comediantă. Se râde mai mult aici. În hohote. Cel puţin de obicei.

Am străbătut amândoi coridoarele pustii ale şcolii. Ecoul paşilor noştri se auzea cu putere. Refrenul „Shoop Shoop" îmi rămăsese în cap – melodia pe care o fredona în birou. Aş mai fi avut o grămadă de întrebări să-i pun, dar ştiam că nu se făcea. Nu aveau nimic de-a face cu cazul.

La ieşirea din şcoală ne-a întâmpinat-un agent de pază voinic, între două vârste, pentru a descuia uşa. M-a surprins. Nu-l remarcasem la intrare.

Avea un baston gros de lemn şi un walkie-talkie. Aşa erau acum

şcolile din D.C.: paznici, detectoare de metal, paveze de oţel la toate ferestrele. Nu e de mirare că oamenii de la periferie urăsc şi se tem de toate instituţiile, fie ele şcoli.

— Bună seara, domnule, mă salută paznicul cu un zâmbet cald. Plecaţi, doamnă Johnson?

— În curând, răspunse ea. Poţi să mergi acasă dacă vrei, Lionel. Am înăuntru jucăria mea.

Lionel izbucni în râs. Era extraordinară. Pariez că ar fi putut să facă orice muncă ar fi vrut, dacă ar fi vrut.

— Bună seara, doamnă Johnson, i-am spus eu. Ai grijă, te rog, până se rezolvă cazul, nu m-am putut abţine să adaug.

Stătea în pragul uşii de lemn masiv. Părea atât de inteligentă şi *era* atât de atrăgătoare – după modesta mea părere.

— Mă cheamă Christine, spuse ea, şi am să fiu atentă. Promit. Mulţumesc pentru vizită.

Christine! Iisuse! Numele dat de mine. Probabil că îl auzisem înainte, de la Damon sau poate de la Nana, dar mi se părea straniu. Aproape magic. L-ar fi făcut fericit pe James Redfield.

M-am dus acasă cu gândul la cei doi copii ucişi, la Jack şi Jill, dar şi la directoarea de la şcoala Sojourner Truth. Era deşteaptă, amuzantă şi, în plus, frumoasă. Ştia să aibă grijă de ea şi chiar să mânuiască un pistol.

Doamna Johnson.

Christine.

Shoop. Shoop. Shoop. Shoop.

28

În vremurile noastre tulburi, trebuie să-ţi spui tot timpul: *n-o să mi se-ntâmple tocmai mie. Nu mie. Care e probabilitatea să mi se-ntâmple tocmai mie?*

Starul de cinema Michael Robinson se gândea că e absurd şi mai mult decât egoist din partea lui să fie îngrijorat sau speriat de asasinii maniaci care umblau liberi prin Washington. Ce legătură putea fi între el şi ameninţarea lui Jack şi Jill? Răspunsul – i se părea evident – nu putea fi altul decât: niciuna.

Cu toate acestea era puţin încordat şi speriat, aşa că se străduia să se bucure de creşterea adrenalinei, să se lase în voia curentului periculos al timpurilor pe care le trăim.

Puţin înainte de miezul nopţii vedeta Hollywoodului îşi călcă pe inimă şi sună la „VIP escort service" cerând să i se trimită un însoţitor. Folosise de multe ori serviciile companiei, ori de câte ori venea în D.C. Serviciul sex-de-închiriat era discret, de calitate şi foarte scump şi până acum îi satisfăcuse orice nevoie. Nota zece, cu complimente din partea agentului din Los Angeles al vedetei.

După comanda telefonică, actorul de patruzeci şi nouă de ani încercă să citească scenariul filmului de aventură şi dragoste în care urma să joace, dar se ridică şi se duse la fereastra apartamentului de la hotelul Willard, de pe strada Pennsylvania. Ştia că ideea de a plăti un iubit li s-ar fi părut scandaloasă fanilor săi, dar asta era treaba lor, nu a lui.

Adevărul era că aşa i se părea mai puţin complicat, mai uşor de suportat psihic – să plătească o mie sau o mie cinci sute de dolari, decât să se implice într-o legătură care inevitabil s-ar sfârşi dureros.

Avea chiar o dispoziţie bună în seara asta, se simţea chiar pământean, gândea el uitându-se pe stradă. Avea doar nevoie de puţină companie – asta-i tot, şi un pic de sex fără complicaţii. Spera ca dorinţele lui să fie împlinite cât mai curând.

Într-un fel, rămăsese acelaşi absolvent de liceu din Wichita, oraşul său natal. Fanteziile şi dorinţele de atunci rămăseseră încă neîmplinite şi nu-i dădeau pace. Cu o diferenţă: în seara asta ştia clar ce vrea şi avea să obţină fără mari probleme, fără sentimente de vinovăţie şi fără să scrâşnească din dinţi.

Se uită în jur prin camera de hotel şi se hotărî să facă un pic de

ordine înainte de venirea însoţitorului. Propria-i încordare nervoasă îl făcu să zâmbească. Rămăsese incredibil de burghez. Parcă n-ar fi ieşit niciodată din Kansas, gândea el.

Auzi două răpăituri în uşă şi rămase surprins. Îi spuseseră că însoţitorul va ajunge într-o oră, ceea ce, de obicei, însemna chiar atât sau mai mult.

— O clipă, strigă el. Vin imediat. O secundă.

Michael Robinson se uită la ceas. „Însoţitorul" ajunsese cam în treizeci de minute. Cu atât mai bine. Era gata pentru o zbenguială rapidă urmată de o noapte de somn binecuvântat. A doua zi de dimineaţă urma să ia micul dejun cu preşedintele Comitetului Naţional Democratic. I se ceruse să înceapă o campanie de strângere de fonduri pentru democraţi. Preşedintele era alt soi de amator de celebrităţi. Ca toată lumea, de altfel. Toţi vor ceea ce nu pot să aibă şi nimeni nu-l poate avea pe Michael Robinson. Mă rog, cu câteva excepţii.

Se uită prin vizor. Măi, să fie! Ceea ce se vedea în hol era de-a dreptul încântător; chiar şi prin lentilele deformante, însoţitorul arăta bine. Simţea adrenalina pompând. Deschise uşa şi făcu uz de zâmbetul lui de cincisprezece-milioane-pe-film.

— Salut, eu sunt Jasper, frumosul însoţitor. Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Michael Robinson se îndoia că bărbatul poartă numele de Jasper. I s-ar fi potrivit mult mai bine un nume ca Jake sau Cliff. Robinson se aşteptase la cineva un pic mai tânăr; Jasper părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, dar era o ofertă mai mult decât acceptabilă. De fapt, era aproape perfect. Michael Robinson simţea cum se întărise şi cum se udase. *Înarmat şi periculos,* îşi numea el starea de excitaţie.

— Şi eu mă bucur.

Actorul întinse braţul şi atinse uşor mâna celuilalt bărbat. Voia ca „Jasper" să vadă în el o persoană cu picioarele pe pământ, neafectată şi, mai mult decât atât, o persoană caldă. Aşa cum era el *cu adevărat.* Revista *USA Today* publicase de curând o listă cu cele mai

„cumsecade“ staruri de la Hollywood. Era şi el pe listă, graţie agentului şi avocatului său personal, care îl lăuda ditirambic.

Jack zâmbi cu zâmbetul lui cel mai frumos, intrând în apartamentul special destinat „celor bogaţi şi faimoşi“. Închise uşa în urma lui. Socotea că mai are în jur de treizeci de minute înainte ca adevăratul însoţitor să sosească. Era timp suficient.

Pentru orice eventualitate, Jill supraveghea holul de la Willard – în caz că prostituatul ar ajunge mai devreme. Va avea ea grijă de asta. Jill era extraordinar de eficientă la capitolul detalii, nu lăsa să-i scape nimic. Jill era extraordinară, punct.

— Sunt un fan al dumneavoastră, mărturisi Jack în faţa starului hollywoodian. V-am urmărit întreaga carieră îndeaproape.

Michael răspunse în şoaptă pe un ton care i-ar fi adus în stare de şoc fanii masculini sau feminini ai filmelor sale romantice-de-acţiune.

— Vorbeşti serios, Jasper? Îmi face plăcere să aud asta, întotdeauna. Oricum, e drăguţ din partea ta să mi-o spui, chiar dacă nu e adevărat.

— Mi-e martor Dumnezeu. E adevărul adevărat. Sam Harrison îşi continua rolul. Numele meu e Jack, apropo. Jill e jos, în hol. Ai auzit de noi?

Jack scoase pistolul Beretta cu amortizor şi ţinti între ochii adânci şi albaştri ai actorului. Apăsă pe trăgaci. După tiparul Jack şi Jill. Oameni sus-puşi. Crimă în stilul execuţie. Urma tuşa obsesiv-sexuală şi poemul.

Jack şi Jill în capitală
Au venit la curăţat.

29

Un detaliu anume, fascinant în felul lui, cu privire la crime începuse să câştige greutate în mintea mea, tulburându-mă al dracului. La el mă gândeam când am intrat în aglomeraţia de pe strada Pennsylvania şi când am parcat în faţa hotelului Willard – locul ultimei crime a ţicniţilor ăia doi.

Am continuat să mă gândesc la el şi când am intrat în hotel ca să ajung la apartamentul lui Michael Robinson.

Mă gândeam la el şi când liftul silenţios îşi deschise uşile la etajul şapte, lăsând să se vadă o jumătate de duzină de uniforme şi zeci de metri de bandă ce marca locul crimei ca un ambalaj lipsit de gust pentru un cadou de Crăciun.

La primele două omoruri nu s-a găsit nicio urmă care să dovedească implicarea pasională, mă gândeam eu. *Mai ales la cea de-a doua. Ambele omoruri au fost duse la capăt cu eficienţă şi cu sânge rece. Felul cum au fost aranjate corpurile victimelor trimite cu gândul la un regizor. Până şi obsesia sexuală pare regizată şi ordonată. Este opusul omorurilor de la şcoala Sojourner Truth, care par explozii de mânie violentă, furie în stare pură.*

Nu înţelegeam încă întreaga semnificaţie a acestui lucru, nici eu şi nici altcineva dintre cei cu care mă consultasem despre caz. Nici poliţia din D.C. și nici agenţii FBI de la Quantico. Ca detectiv, mă ghidam după un principiu de bază pentru omorurile cu premeditare, şi anume: aproape întotdeauna sunt dictate de pasiune. De obicei e vorba de dragoste extremă. Sau ură. Sau lăcomie… dar aceste omoruri nu aveau în ele nimic de felul ăsta. Mă intrigau.

De ce Michael Robinson? mă întrebam apropiindu-mă de camera de hotel unde fusese omorât. *Ce fac – de fapt – aceşti psihopaţi bizari aici, în Washington? Ce joc crud şi bolnav joacă… şi de ce au nevoie de milioane de spectatori pentru sportul lor sângeros şi senzaţional?*

L-am zărit încă o dată pe Kyle Craig. Am vorbit cu agentul FBI câteva momente în faţa apartamentului. Cei din jurul nostru,

poliţişti cu sânge rece în mod normal, păreau în stare de şoc. O parte dintre ei erau probabil fani dezamăgiţi de-ai lui Michael Robinson.

— Medicul legist zice că a devenit un cadavru faimos acum vreo şapte ore. Înseamnă că s-a întâmplat azi-noapte pe la douăsprezece, îmi spuse Kyle prezentându-mi situaţia. A primit două gloanţe în cap, Alex. De aproape, ca şi ceilalţi doi. Aruncă şi tu o privire, să vezi cu ochii tăi. E un nenorocit fără inimă ăla care-a tras, oricine-ar fi el.

Eram de acord cu spusele lui Kyle.

Fără inimă.

Fără pasiune.

Fără mânie.

— Cum a fost găsit Michael Robinson?

— Oho, asta-i altă poveste frumoasă, Alex. Altă şmecherie. Au *sunat* la *The Post.* Le-au spus ălora de la ziar de unde să ridice gunoiul dis-de-dimineaţă.

— Chiar aşa au spus? am insistat eu.

— N-am reţinut exact, dar asta cu ridicatul gunoiului e fără îndoială expresia lor, spuse Kyle.

Mă interesa orice expresie de ireverenţă sau cinism folosită de Jack şi Jill când îşi descriau asasinatele. Era evident că se jucau cu cuvintele. Doar erau *artişti.* Mă întrebam dacă nu cumva erau acolo, pe strada Pennsylvania, urmărindu-ne. Filmându-ne cum ne călcăm pe picioare în holul hotelului Willard. Mă întrebam dacă nu cumva pregăteau un al doilea film, cu distribuţia aleasă după aceeaşi metodă. De data asta hotelul era sub supraveghere, aşa că – dacă erau aici – ai noştri erau.

Am intrat în camera de zi a apartamentului şi am constatat cu uşurare că Pittman nu se vedea nicăieri. În schimb era de faţă vedeta de cinema Michael Robinson. Vorba aia, se născuse pentru un asemenea rol, poate rolul vieţii lui.

Cadavrul era gol şi în poziţie şezândă pe podea, cu capul rezemat de canapea. Ca şi când actorul ar fi vrut să vadă pe oricine ar fi intrat în cameră – poate că asta urmărise asasinul. Ochii lui se uitau drept

spre mine. *Să vadă sau să fie văzut?* m-am întrebat. Nu era o privelişte plăcută. Am remarcat lividitatea. Sângele se strânsese deja în părţile de jos ale corpului, care aveau acum o culoare urâtă, violacee.

Încă o celebritate *expusă. Adusă pe pământ. Pedepsită pentru vreun păcat adevărat sau imaginar? Ce legătura putea să aibă cu Fitzpatrick şi Sheehan? De ce un senator, o reporteriţă şi acum un actor?*

Trei asasinate într-un timp atât de scurt! S-ar crede că oamenii celebri sunt mai în siguranţă decât noi, restul lumii, sau măcar mai protejaţi, departe de toate astea. Aşa mă gândeam, văzându-l pe Michael Robinson mort şi violat. În ceea ce făcuseră criminalii era ceva visceral şi şocant.

Care era mesajul lor bizar şi complex? Că nimeni nu mai este în siguranţă? Am analizat în minte gândul scandalos. Era un punct de pornire bun, putea fi considerat un concept de lucru.

Nimeni nu e în siguranţă? Jack şi Jill ne spun că pot ajunge la oricine, oricând. Că ştiu cum să ajungă la tine.

Încă o notiţă lângă cadavru. Încă o poezie de Jack şi Jill. Era pe noptieră, lăsată pentru noi de ciudaţii şi macabrii criminali.

Jack şi Jill în capitală
Au venit c-un scop mortal.
Au fost pe-aproape
Când s-au gândit cât poate
Să sângereze-un liberal.

În cameră era unul dintre agenţii lui Michael Robinson. Venise de la New York cu avionul. Era un bărbat atrăgător, cu părul blond-argintiu. Purta un pardesiu de caşmir peste costumul Armani. Am băgat de seamă că avea ochii roşii şi umflaţi. Ca şi când ar fi plâns. *Doi* medici legişti se ocupau de corpul vedetei de cinema. Cred că o asemenea atenţie s-ar putea numi „a-ţi face ieşirea cu stil". Numai ce-i mai bun pentru Michael Robinson.

Îţi săreau în ochi amănuntele care făceau legătura cu celelalte

două victime, Fitzpatrick şi Sheehan. Erau acele detalii care trimiteau la obsesie sexuală, comune în toate cele trei cazuri. Toţi fuseseră executaţi. Şi, poate cel mai important, toţi erau „nenorociţi de liberali", nu-i aşa? Toţi fuseseră *expuşi* pentru ceea ce erau.

— Doctorul Alex Cross? Vă rog să mă scuzaţi, sunteţi Alex Cross?

M-am întors spre bărbatul înalt şi musculos care-mi rostise numele. Avea trăsături bine pronunţate şi o alură aproape militară. În jur de patruzeci de ani, bănuiam eu. Purta o haină de ploaie neagră peste un costum gri-închis. Cămaşă cu gulerul răsfrânt. Cu siguranţă, un om al legii.

— Da, eu sunt Alex Cross, i-am spus eu.

— Jay Grayer din Serviciul Secret, se prezentă el.

Se ţinea foarte drept. Ţinuta lui exprima încredere extremă în sine. Poate certitudine morală? Sau poate-avea un băţ în fund?

— Însărcinat cu protecţia Primei Familii.

— Cu ce vă pot ajuta? l-am întrebat pe agentul Grayer.

Alarma începuse deja să-mi sune în minte. Credeam că sunt pe cale să înţeleg în sfârşit de ce am fost cooptat în ancheta Jack şi Jill. De cine, şi pentru ce motiv.

— Sunteţi chemat la Casa Albă, spuse el. Mă tem că nu se discută, doctore Cross. E vorba de ancheta Jack şi Jill. Trebuie să vă punem la curent cu o anumită problemă.

— Pariez că e o problemă dificilă, i-am spus eu agentului Grayer.

— Da, mă tem că aşa e. O problemă foarte dificilă, doctore Cross. Avem o informaţie pe care trebuie să v-o împărtăşim.

Ceva-ceva bănuiam eu. Aveam o spaimă tăcută undeva, în minte. Acum ieşise la iveală.

Eram chemat la Casa Albă.

Îl vor acolo pe vânătorul de monştri. Ştiu ei cu adevărat ce înseamnă asta?

30

Singurul lucru pe care oamenii par să-l împărtăşească în zilele noastre în Washington este necazul.

N-aveam cum să refuz însă ordinul venit de sus. L-am însoţit ascultător pe Jay Grayer până la numărul 1600 de pe strada Pennsylvania. *Să nu întreb ce pot face pentru ţara mea.*

Casa Albă e la o zvârlitură de băţ distanţă de hotelul Willard. În ciuda evoluţiei mai mult decât discutabile a ultimilor ei ocupanţi, Casa Albă continuă să vrăjească o mulţime de oameni, inclusiv pe mine. Am fost înăuntru de două ori, în vizite organizate, cu copiii mei care s-au lăsat şi ei copleşiţi. Aproape că-mi doream ca Damon şi Jannie să fie cu mine.

Am trecut repede de cabina albastră a pazei. Agentul Grayer avea voie să-şi parcheze maşina în garajul de sub Casa Albă. Asta-i dădea un aer de modestie mândră. Mi-a explicat că garajul încă mai este considerat un adăpost antiatomic de urgenţă, în acelaşi timp cale de evadare în caz de atac.

— E bine de ştiut, i-am spus eu zâmbind. Grayer îmi zâmbi şi el. Era un fel de convivialitate forţată, dar măcar ne străduiam amândoi.

— Sunt sigur că abia aşteptaţi să aflaţi de ce aţi fost chemat. Eu aş fi curios.

— Nu cred că am fost invitat la ceai, i-am spus eu. Dar sunt curios, într-adevăr.

— Cazurile Soneji şi Casanova v-au adus aici, îmi explică Grayer în liftul care ne scotea din garaj. Reputaţia v-a precedat. Ştiaţi că FBI n-a prins niciodată un ucigaş în serie, cu tot profesionalismul lor? Vrem să faceţi parte din echipă.

— Ce fel de echipă?

— O să vedeţi imediat. O echipă de mâna întâi, fără îndoială. Să vă aşteptaţi la orice trăsnaie. FBI ţine sub supraveghere camera de hotel unde a stat John Hinckley. În caz că asasinii se hotărăsc să stea acolo. În semn de omagiu sau ceva de genul ăsta.

— Nu e o idee prea grozavă, i-am spus eu lui Grayer. Se uită la mine ca şi când şi eu aş fi fost vreun soi de ţicnit. Nu e deloc o idee bună, am insistat eu. Schiţă un zâmbet.

Jumătate de duzină de bărbaţi şi două femei în costume de serviciu erau adunaţi în biroul şefului de cabinet, din aripa vestică a Casei Albe. Aerul era încărcat de tensiune, dar toată lumea se străduia să o ascundă. Am fost prezentat ca fiind reprezentantul Poliţiei din Washington. *Bine ai venit în echipă. Spuneţi salut vânătorului de monştri.*

Cei de la masă s-au prezentat singuri într-o manieră cordială. Încă doi agenţi ai Serviciului Secret – o femeie pe nume Ann Roper şi un tinerel arătos, Michael Fescoe; directorul serviciului de contra-informaţii al FBI, Robert Hatfield; generalul Aiden Cornwall de la cartierul general al Armatei SUA; consilierul pentru securitate naţională Michael Kane; şeful personalului de la Casa Albă, Don Hamerman. Cealaltă femeie era ofiţer superior al CIA. Inspectorul general, Jeanne Sterling. Prezenţa ei dovedea că se lua în considerare ipoteza că o putere străină ar putea fi implicată în cazul Jack şi Jill. O ipoteză la care nu mă gândisem până atunci.

Nu era o companie oarecare pentru un detectiv de la Omucideri din Southeast, fie el şi adjunctul şefului. Dar nici eu nu eram o companie oarecare. Am văzut lucruri urâte cum niciunul dintre ei nu văzuse, şi nici n-o să vadă.

Să înceapă şedinţa.

Dulciuri, îngheţată, cafea în cafetiere de argint fură aduse pentru micul nostru dejun neobişnuit. Se vedea că unii dintre ei mai lucraseră împreună înainte. Ştiam de mult că dacă nu eşti în stare să îţi dai seama cine e fazanul într-o partidă de pocher, atunci tu eşti.

Consilierul pentru securitate naţională a cerut celor de faţă atenţie

la un minut sau două după ora zece. Don Hamerman era un bărbat blond şi vânjos, trecut bine de treizeci de ani, încordat ca un arc. Ca tot personalul Casei Albe din ultimii ani. Gata de acţiune. Genul văzut şi făcut.

— Am să trec peste formalităţi, oameni buni. Aşa-i la noi, la Casa Albă, spuse Hamerman şi reuşi să zâmbească slab şi forţat. Avea o energie cinetică de nestăvilit. Îmi amintea de tipii neobosiţi de la relaţii cu publicul pe care-i vezi în D.C., chiar şi de agentul epuizat al lui Michael Robinson, de la Willard.

Am înţeles din remarca lui că întâlnirile de la Casa Albă sunt mai degrabă birocratice şi oarecum formale, decât lejere şi nestânjenite. Oricum, toţi păreau să savureze mica glumă.

Să fiu sincer, cordialitatea asta forţată mă deranja. Încă mai vedeam în faţa ochilor expresia de mască mortuară a lui Michael Robinson. Nu era o imagine pe care să-mi facă plăcere s-o port cu mine la Casa Albă.

Cadavrul gol al lui Michael Robinson era probabil încă la hotelul Willard, împreună cu băieţii de la morgă, gata să fie ambalat.

— Am material informativ – de prima mână – cam pentru o oră. Plus discuţiile, să zicem că avem nevoie de două ore, continuă Hamerman. Asta înseamnă că va dura până la amiază, dar, din păcate, împrejurările ne obligă să facem un efort.

Cum adică împrejurările? Voiam să-l întrerup pe Hamerman, dar m-am abţinut. Nu era nici momentul, nici locul.

Pe masa de lucru apăruseră deja ceşti de cafea şi pachete de ţigări. Parcă se pregătiseră pentru un asediu de lungă durată. M-am gândit că aşa merg lucrurile în Casa Mare.

Hamerman puse prima imagine pe proiectorul care torcea uşor. Pe ecran scria *Ancheta Jack şi Jill.*

Nimic de zis până acum.

— Aşa cum ştiţi deja, în ultima săptămână au fost asasinate în Washington trei persoane celebre. Ultimul omor s-a petrecut noaptea trecută şi victima a fost actorul Michael Robinson, la hotelul

Willard. Vânătorii de celebrităţi îşi spun Jack şi Jill. Lasă la locul crimei notiţe care se vor ironice. Le place să se joace cu mass-media. Pare să le placă teribil lumina reflectoarelor. De asemenea, par să ştie ce fac. Au comis trei asasinate de înaltă clasă şi nu ne-au lăsat mai nimic de la care să pornim. Par să fie asasini în serie, deşi de o clasă net superioară. Asta-i discutabil, sau cel puţin aşa am fost lăsat să înţeleg. E numai o teorie. Iată prima complicaţie, spuse Hamerman încruntându-şi sprâncenele lui subţiri şi blonde. Unii dintre voi nu ştiţi că Jack şi Jill sunt de asemenea numele de cod al Serviciului Secret pentru preşedinte şi pentru doamna Byrnes. Şi asta de când preşedintele a ajuns la Casa Albă. Nu putem accepta ideea că e vorba de o coincidenţă.

Blonda de la CIA îşi aprinse o ţigară. Mi-am amintit numele ei. Jeanne Sterling. Dădu afară o dâră pală de fum. Am auzit-o murmurând: „rahat". Exact ce simţeam şi eu. Era cea mai proastă veste pe care o primisem până acum. În plus, nu-mi convenea că nu fusesem informaţi mai dinainte.

— Credem că există o posibilitate foarte reală ca asupra preşedintelui Byrnes sau a doamnei Byrnes să aibă loc un atentat. Sau împotriva amândurora, continuă Hamerman.

Te treceau pur şi simplu fiorii ascultându-l. M-am uitat în jurul meu la masă şi am văzut numai expresii de îngrijorare.

— Am luat, sau luăm, orice precauţie posibilă. Preşedintele va apărea cât mai puţin în public, în afara Casei Albe, pentru o vreme. A fost pus la curent cu situaţia nefericită, ca şi doamna Byrnes. N-au luat-o în tragic. Amândoi sunt persoane foarte inteligente, deosebite. Nu vor intra în panică. Vă promit. Am să intru eu pentru amândoi. Mă voi referi acum la ceea ce nu ştim despre aşa-zişii vânători de celebrităţi Jack şi Jill. De fapt, deşi câteva mii de oameni lucrează la această investigaţie, ştim surprinzător de puţin. Poate că următoarea lor ţintă este Casa Albă şi noi n-avem nici cea mai vagă idee de ce. Sau cine-ar putea fi ei. Sau ce mama dracului *le iese lor din asta.*

Don Hamerman se învârtea în jurul mesei. Era cu nervii la

pământ. Celălalt cuvânt care-l descria perfect în opinia mea era înfumurat.

— Vă rog, sunteţi liberi să mă corectaţi orice-aş spune. Sunteți liberi să comunicaţi sau să actualizați orice informaţie pe care o aveţi, spuse el cu un uşor sarcasm.

În afară de câteva oftaturi, nimeni nu zise nimic. Nimeni nu părea să ştie mai multe decât mine. Nimeni nu avea niciun indiciu până acum. Şi ăsta era lucrul care mă speria cel mai tare.

Exista posibilitatea ca Preşedintele şi Prima Doamnă să fie ţinta finală a lui Jack şi Jill… sau poate nu ei erau ţinta finală?

Jack şi Jill au venit în capitală. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Să-i stârpească pe toţi nenorociţii de liberali? Să-i pedepsească pe păcătoşi? După mintea lor, era oare preşedintele un păcătos?

— Jay, vrei să vorbeşti acum? îl întrebă Hamerman pe agentul Grayer din Serviciul Secret.

Grayer încuviinţă şi se ridică în picioare. Se sprijini cu mâinile de birou. Faţa lui avea o paloare uşoară.

— Problema este gravă, ne spuse el. Credeţi-mă, pericolul este real. E mai grav decât orice am văzut până acum, de când lucrez pentru Casa Albă. Eu am fost primul care a pătruns în apartamentul senatorului Fitzpatrick după asasinat. Am fost acolo, singur, la şase dimineaţa. Am sunat la poliţie… la fel şi în cazul domnişoarei Sheehan şi al lui Michael Robinson. De fiecare dată Jack şi Jill *au sunat mai întâi la Serviciul Secret.* Ne-au contactat chiar aici, la Casa Albă. Ne-au spus că… *se antrenează pentru cel mare.*

31

Vineri seară Jack şi Jill închiriară un apartament de lux la hotelul Four Seasons, în centrul capitalei. Nimeni nu era programat să moară acolo. Oricum, nu de mâna lor. Asasinii îşi luau de fapt un

sfârşit de săptămână liber – *în timp ce toată lumea din Washington, mai ales geniile din poliţie, fierbeau în sucul propriu.*

Ce răsplată minunată fu week-end-ul! Delicios. Apartamentul de şase sute de dolari pe noapte avea vederea spre un colţ din Georgetown şi nu îl părăsiră nici măcar o secundă. O maseuză veni vineri seară pentru o şedinţă dublă de shiatsu. Sâmbătă de dimineaţă Sara comandă un masaj facial şi manichiura. De la room service veni un bucătar şi le prepară în cameră cina pentru sâmbătă seara. Sam aranjase să fie trimişi patru duzini de trandafiri înainte de venirea lor. Era paradisul recâştigat. Aveau sentimentul că merită toate acestea, după tot ceea ce făcuseră.

— E incredibil de decadent. Ca într-o poveste postmodernă despre inegalităţi sociale, declară Sara sâmbătă seara târziu, îmbătată de luxul din jur. Savurez fiecare minut.

— Nu savurezi şi fiecare centimetru? întrebă Sam.

Era singurul bărbat care ar fi îndrăznit să-i spună aşa ceva şi să n-o păţească. Sara zâmbi şi simţi un val de căldură cuprinzându-i corpul. Îi aruncă o privire fierbinte şi întrebătoare.

— Ba da, să fiu sinceră.

Îl simţea adânc în ea, mişcându-se încet şi blând, şi se întreba dacă e iubită. Tânjea după iubirea lui cu toată fiinţa, dar nu-i venea să creadă, nu putea să creadă. În fond, cine era ea? Sara cea aiurită, Sara-Cenuşăreasa, Sara cea leneşă.

Cum să creadă că se îndrăgostise de ea? Şi totuşi uneori i se părea că aşa e. *Face şi asta parte din joc, pentru el?* se întreba Sara.

Degetele îi alergau pe pieptul lui, se jucau cu fiecare fir de păr în parte. Îl atinse peste tot: pe chipul lui frumos, pe gât, pe stomac, pe sfârcuri, pe testiculele mari ca de taur. Sara se arcui spre el – voia să fie cât mai aproape cu putinţă, îl dorea cu totul, fiecare centimetru din el, da, ar fi vrut ca totul să fie al ei. *Chiar şi adevăratul lui nume,* pe care nu i-l dezvăluise.

— Ne-am câştigat acest week-end, spuse Sam. Avem nevoie şi de asta, Sara. Odihna şi relaxarea fac şi ele parte din război – o parte

importantă. Jack şi Jill o să fie un joc din ce în ce mai greu de-acum. Se complică lucrurile.

Sara îl privea şi nu reuşea să-şi ascundă un zâmbet. Doamne, cât de mult îi plăcea să fie cu el. Sub el, peste el, alături, cu susu-n jos. Iubea mângâierile lui – uneori aspre, alteori surprinzător de blânde. Iubea – ei bine, da – fiecare centimetru din el.

Nu simţise niciodată înainte aşa ceva, nici prin cap nu i-ar fi trecut că se poate. Ar fi pariat orice că nu există aşa ceva. Într-un fel, pariase totul, nu-i aşa? Pentru cauză, dar şi pentru Sam, pentru tot.

Era romantică în adâncul sufletului ei, totuşi. Nu se aşteptase ca *soldatul* să-i ofere aşa ceva, nici el şi niciunul din bărbaţii pe care-i cunoscuse înaintea lui. Apartamentul de la Four Seasons fusese ideea lui, numai pentru că ea spusese – și asta numai o dată – că e hotelul ei favorit din Washington.

— Ascultă, şopti ea în timp ce continuau să facă dragoste, vrei să ştii care este hotelul meu favorit din toată lumea asta?

Sam prinse ideea – se prindea de toate glumele şi de toate aluziile ei ironice. Ochii lui mari şi albaştri scânteiară. Zâmbi. Avea dinţi albi strălucitori şi un zâmbet dezarmant. După ea, arăta mai bine decât arătase Michael Robinson vreodată. Sam era un erou în carne şi oase. *Soldatul.* Soldat într-un război pe viaţă şi pe moarte, cel mai important război al vremurilor noastre. Amândoi credeau cu putere acest lucru.

— Te rog, nu vreau să ştiu, spuse el râzând. Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui care e hotelul cel mai grozav din lume. Ştii bine că voi fi nevoit să fac pe dracu-n patru ca să te duc acolo. Nu-mi spune, Sara.

— Cipriani de la Veneţia, izbucni Sara printre hohote de râs.

Nu fusese niciodată acolo, dar citise o grămadă despre el. Cum citise despre orice. Avusese atât de puţină experienţă, până de curând. Sara fusese un şoarece de bibliotecă, într-un cuvânt o nulitate. Ei bine, gata. Acum trăia cum nimeni nu trăise vreodată. Frumoasa din pădurea adormită se trezise la viaţă.

— Bine, fie! Când totul se va sfârşi – şi se va sfârşi – mergem la Veneţia în vacanţă. Îţi promit. La Cipriani.

— Şi dejunul de duminică la Danieli, şopti ea cu nasul în pieptul lui. Promiţi?

— Bineînţeles. Unde altundeva ai vrea să iei dejunul decât la Danieli? Nici nu se discută. Când totul se va sfârşi.

— O să fie şi mai rău, nu? spuse ea strângându-i şi mai tare corpul puternic în braţe.

— Mă tem că da. Dar nu astă-seară, Jilly. Nu în seara asta, iubito. Mai bine să nu stricăm momentul, făcându-ne griji pentru ziua de mâine. Nu transforma un week-end minunat într-o zi urâtă de luni.

Sam nu se înşela, bineînţeles. Mai era şi înţelept pe deasupra. Începu iar să se urce pe ea. Se revărsă peste ea ca un râu ieşit din matcă. Era un amant atât de generos şi frumos; era în acelaşi timp maestru şi învăţăcel; la pat, ştia atât cum să dea, cât şi cum să primească. Şi cel mai important, Sam ştia cum să o facă să nu mai fie ea însăşi. Doamne, ce nevoie avusese de asta. *Să iasă din închistarea de până atunci. Să nu mai fie o încuiată. Niciodată şi în niciun caz.* Îşi promisese solemn acest lucru.

Sara strânse puternic din buze. De plăcere? De durere? Nici măcar de asta nu mai putea fi sigură. Îşi închise ochii după care îi holbă brusc. *Voia să privească.*

Stătea sprijinit deasupra ei de parcă tocmai se oprise dintr-o flotare.

— Şi zi aşa, Monkey Face, nu ai fost niciodată la Cipriani? întrebă el.

Nici măcar nu era roşu în obraji. Se susţinea, proptit în mâini, fără nici cel mai mic efort. Avea un corp atât de frumos, puternic şi agil, tare ca piatra. Şi Sara era în plină formă, dar el era superb.

Îi spunea Monkey Face după un personaj din filmul *Suspiciune* al lui Hitchcock. La drept vorbind, nu era un film aşa de grozav, dar atingea un punct sensibil, punctul *lor* sensibil. De când îl văzuseră, ea era personajul Lena, jucat de Joan Fontaine. El era Johnny, în film

interpretat de Cary Grant. Johnny îi spusese Lenei „Monkey Face".

La sfârşitul filmului, Lena şi Johnny plecau cu maşina, în asfinţit, de-a lungul unui ţărm englez, pentru a trăi probabil împreună fericiţi, până la adânci bătrâneţi. Filmul lui Hitchcock era un joc cu o anume eleganţă, ingenios, misterios, exact ca al lor.

Jocul lor. Cel mai desăvârşit joc pe care doi oameni îl jucaseră vreodată împreună.

O să conducem oare o maşină, în asfinţit, după ce toate astea o să se termine? se întreba Sara Rosen. *Sinceră să fiu, nu prea cred. Şi atunci, ce o să se aleagă de noi? Doamne, ce o să se aleagă de noi? Ce se va întâmpla cu Jack şi Jill?*

— La Cipriani nu am fost decât în vis, se destăinui ea lui Sam. În vis. Dar, *am fost acolo,* de multe, multe ori.

— Visezi şi acum, Monkey Face? întrebă Sam.

Pentru un moment Sam deveni serios. Pe Sara o copleşi gândul că fiecare moment ca acesta petrecut împreună cu el era de nepreţuit şi atât de trecător! Tânjise în secret după asta toată viaţa ei, o viaţă întreagă pentru o experienţă romantică adevărată.

— Da, cred că visez. E ca într-un vis, oricum. Să nu mă trezeşti, te rog.

— Nu e un vis, şopti Sam. Te iubesc. Eşti femeia cea mai demnă de iubire pe care-am întâlnit-o vreodată. Crede-mă, Sara. Să fiu cu tine e ca şi când aş sta în fiecare zi la Cipriani. Trebuie să mă crezi, Monkey Face. Să crezi în noi. Eu cred.

O apucă de umeri şi o trase mai aproape. Sara savură dulceaţa respiraţiei lui, mirosul coloniei lui, mirosul lui.

El începu să se mişte în ea făcând-o să simtă cum se topeşte într-o forţă lichidă. Îl iubea cu adevărat – îl iubea, îl iubea, îl iubea. Mâinile ei posesive alergau neobosite pe corpul lui. Niciodată nu i se întâmplase aşa ceva în viaţă, nici pe departe.

Aluneca în sus şi-n jos, simţindu-i puterea şi bărbăţia intensă. Sara nu se mai putea opri acum, şi nici nu dorea să se oprească. Propria-i pasiune o sufoca.

Se auzi ţipând aproape fără să-şi recunoască vocea. Era unită cu el într-un ritm din ce în ce mai îndrăcit, care-i făcea să fie una şi aceeaşi persoană – *Jack şi Jill, Jack şi Jill, Jack şi Jill, Jack şi Jill!*

32

Sejurul lor ca-n poveşti se sfârşi brusc, aproape dureros, iar Sara simţi cum este aruncată înapoi pe pământ, cum cade şi se rostogoleşte purtată de un val de neînvins. Dimineaţa de luni însemna întoarcerea în sânul detestabil al clasei muncitoare, la viaţa adevărată.

Sara Rosen avea de paisprezece ani slujbe „normale", plicticoase. De când absolvise Colegiul Hollins din Virginia. Acum avea o slujbă de zi. O slujbă perfectă pentru scopurile lor. Cea mai odioasă şi mai îngrijorătoare dintre slujbe.

Se trezise devreme în acea dimineaţă. Se despărţise de Sam duminică seara, la Four Seasons. Îi era dor de el, dor de umorul lui, dor de mângâierile lui, dor de tot ce însemna el. De fiecare centimetru din făptura lui.

Se lăsase pierdută în gânduri. Centimetri, milimetri. Esenţa lui Sam. Extraordinara lui tărie interioară. Se uită la cadranul fosforescent al ceasului de pe noptieră. Suspină cu voce tare. *Cinci fără un sfert. Al dracului să fie, întârziase deja.*

În baie amenajase un colţ yoga acoperit cu un covoraş de piele. Nu era timp pentru asta, deşi trupul şi mintea ei tânjeau după disciplină şi relaxare.

Făcu repede un duş şi îşi spălă părul cu şampon Salon Selectives. Îşi puse uniforma Brooks Brothers, pantofi cu tocul jos şi un ceas Raymond Weil cu curea de piele. În această dimineaţă trebuia să arate perfect, trează şi ca scoasă din cutie.

Făcea ce făcea şi reuşea să arate astfel în fiecare dimineaţă. Sara

cea scrobită.

Ieşi în fugă şi se îndreptă spre taxiul galben care o aştepta deja la curbă scoţând o dâră de fum.

La cinci douăzeci maşina galbenă trase în dreptul locului ei de muncă. Taximetristul o întrebă zâmbind:

— Faimoasă adresă, dragă doamnă. Şi dumneavoastră sunteţi faimoasă?

Plăti taxiul şi aşteptă restul de la bancnota de cinci dolari.

— S-ar putea s-ajung, într-o bună zi, spuse ea. Nu se ştie niciodată.

— Mda, poate că şi eu sunt cineva, ricană şoferul cu un zâmbet ironic. Poţi să ştii?

Sara Rosen coborî din maşină şi simţi în faţă vântul de început de decembrie. Ciudat, clădirea veche din faţa ei i se păru frumoasă şi impunătoare în lumina palidă a dimineţii. Parcă strălucea, radiind o căldură interioară.

Arătă permisul şi paznicul o lăsă să intre. Chiar râse împreună cu el când acesta glumi pe seama devotamentului ei faţă de muncă. Şi de ce nu? Sara Rosen lucra de nouă ani la Casa Albă.

Partea a III-a

Fotoreporterul

33

Fotoreporterul era ultima piesă din complicatul puzzle. Ultimul jucător. În ziua de 8 decembrie lucra în San Francisco. De fapt, fotoreporterul lua parte la joc, în San Francisco. Sau mai degrabă juca în marginea jocului.

Kevin Hawkins şedea pe un scaun de plastic gri, la poarta 31. Juca şah de unul singur şi părea să fie mulţumit. Câştiga; pierdea. Îi plăcea oricum.

Hawkins iubea jocurile, iubea şahul, şi era unul dintre cei mai buni jucători ai lumii, sau pe-aproape. Şi asta încă de când era un băiat inteligent, singuratic şi cam neisprăvit, în Hudson, New York.

La unsprezece fără un sfert se ridică de pe scaun gata să joace un alt joc. Jocul cel mai tare de pe lumea asta. *Se afla în San Francisco ca să omoare pe cineva.*

Străbătând aeroportul aglomerat, Kevin Hawkins răsfoia în gând un teanc de fotografii.

Fotoreporterul de succes era îmbrăcat în stilul lui studiat-neglijent: blugi negri strânşi pe picior, brăţări tribale cumpărate din Zambia, un cercel cu diamant în ureche. La gât avea aparatul de fotografiat Leica atârnat de o curea de piele gravată.

Fotoreporterul intră într-o toaletă aglomerată de pe coridorul C. Se uită la bărbaţii aliniaţi la pisoare. *Ca porcii la troacă*, gândea el. Sau ca nişte boi dresaţi să stea pe picioarele din spate.

Ochii lui decupară imaginea şi cu gândul declanşă aparatul. O minune de ordine şi de ironie inteligentă. *Băieţi la troacă.*

Scena de la pisoare îi amintea de un hoţ de buzunare pe care-l văzuse odată operând în Bangkok. Hoţul, un studios atent al naturii umane, fura portmonee de la bărbaţii aflaţi în plină activitate de golire a vezicii, când erau incapabili sau jenaţi să se ia după el.

Imaginea aceasta îl urmărea pe fotoreporterul nostru ori de câte ori intra în toaleta rezervată bărbaţilor, pe aeroporturi. Rareori uita vreo imagine, de fapt. Mintea lui era o arhivă bine ordonată care putea rivaliza oricând cu depozitul de fotografii al firmei Kodak, din Rochester.

Se uită acum la propria-i imagine – un chip prăpădit şi palid – în oglinda ceţoasă a WC-ului. *Deloc remarcabilă,* gândi el fără să vrea. Ochi obosiţi, de un albastru spălăcit. Vederea propriilor lui ochi îl întristă aşa de tare, că lăsă să-i scape un oftat.

În oglindă nu era nicio imagine demnă de o fotografie mentală. Niciodată, niciodată, propria sa fotografie.

Îl apucă tusea şi nu se mai putu opri. Scoase în cele din urmă un tub gros, gălbui. Sufletul lui, gândea. Forţa lui vitală se scurgea într-un flux lent dar continuu.

Kevin Hawkins n-avea decât patruzeci şi trei de ani, dar se simţea de-o sută. Trăise prea din plin, mai ales ultimii paisprezece ani.

Viaţa şi clipele lui fuseseră prea intense, de cele mai multe ori incandescente şi din când în când absurde. Fusese ars, gândea el adeseori, pe toate părţile. Luase prea în serios *jocul vieţii şi al morţii,* îl jucase prea bine şi prea des.

Începu să tuşească din nou şi băgă în gură o pastilă Halls. Se uită la ceasul Seiko. Îşi trecu rapid degetele prin părul moale, blond-cenuşiu, şi ieşi din WC-ul public.

Se strecură pe coridorul ticsit de oameni. Aproape că venise timpul şi asta-l făcea să-şi iasă din piele de plăcere. Fredona un cântec vechi şi absolut ridicol numit „Rock the Casbah". Trăgea după el o valiză Delsey de culoare închisă sprijinită pe un suport cu rotiţe. Valiza „umblătoare" îl făcea să semene cu un turist adevărat, cu un nimeni de prima mână.

Ceasul digital roşu-pe-negru al aeroportului arăta 11:40. Un avion Northwest Airlines venind de la Tokyo aterizase în urmă cu câteva minute, la poarta 41, conform orarului. *Există oameni care ştiu să zboare.* Nu era asta emblema liniilor aeriene Northwest?

Zeii îi zâmbeau; Kevin Hawkins zâmbi şi el amar, fără veselie. Şi zeii iubesc jocul. *Viaţă şi moarte. Era chiar jocul lor.*

De pe coridorul C se auzeau primele semne de aglomeraţie. Fotoreporterul continuă să meargă înainte până depăşi punctul unde cele două coridoare largi se întâlneau.

Atunci văzu falanga de gărzi de corp şi de admiratori. Făcu o fotografie mentală. Aruncă o privire spre domnul Tanaka, de la Nipray Corporation. Declanşă încă o dată.

Adrenalina curgea în el ca lava vulcanului Kilauea din Hawaii, unde fusese trimis odată de *Newsweek. Adrenalina. Nimic nu e ca ea.* Era dependent de chestia asta.

Câteva secunde.

O secundă.

O nanosecundă – despre care ştia că e, faţă de o secundă, ce e o secundă faţă de treizeci de ani.

Locul de pe podea nu era marcat în niciun fel, dar Kevin Hawkins ştia unde e. Vizualizase totul, vedea fiecare unghi critic al dracului de bine cu ochii minţii. Punctele de intersecţie îi erau clare.

Într-o secundă. Viaţă şi moarte.

Era ca şi când ar fi fost într-adevăr un X mare şi negru pe podeaua aeroportului.

Kevin Hawkins se simţea ca un zeu.

Acum! Armează aparatul şi fii gata. Cineva o să moară aici.

34

O mică bombă explodă când grupul semioficial se afla la aproximativ trei metri şi jumătate de intersecţia celor două coridoare. Explozia aruncă un nor negru-cenuşiu înspre coridorul A. Ţipetele străpungeau aerul ca sirenele.

Bomba se aflase într-o valiză albastru închis lăsată în faţa

chioşcului de ziare şi reviste. Kevin Hawkins lăsase valiza aparent inofensivă chiar în faţa anunţului care-i avertiza pe călători SĂ-ŞI SUPRAVEGHEZE PERMANENT BAGAJUL.

Zgomotul bubuitor şi asurzitor creă haos printre gărzile de corp ale domnului Tanaka. Îi zăpăcise, prin urmare deveniseră previzibili. Echipele de securitate, fie ele dintre cele mai bune, pot fi păcălite dacă le sileşti să improvizeze. Călătorii şi personalul aeroportului ţipau căutând adăpost acolo unde n-ar fi trebuit. Bărbaţi, femei şi copii se aruncaseră la podea, cu feţele lipite de marmura rece.

Nu ştii ce înseamnă adevărata panică până n-o vezi într-un aeroport mare, acolo unde oamenii sunt deja aproape de limita fricii primare.

Două gărzi de corp îl acopereau pe Tanaka, făcând treaba numai pe jumătate cum trebuie, după părerea lui Hawkins.

Mai făcu o fotografie mentală. O puse la dosar pentru mai târziu.

Era marfă de mâna întâi, al dracului de preţioasă. Cum reacţionează o echipă excelentă de securitate în condiţii de stres, în timpul unui atac adevărat.

Apoi, deşi neinspirate, gărzile încercară să devină eficiente mutând „persoana protejată" în afară de pericol, la distanţă de locul incidentului. Era evident că nu pot înainta pe coridorul plin de fum. Şi atunci aleseră să se întoarcă – era singura cale, cea pe care Kevin Hawkins ştia că vor fi constrânşi să o aleagă. Îl traseră pe Tanaka după ei ca şi când ar fi fost o marionetă mare şi fără sfori, ceea ce într-un fel şi era. Aproape îl cărară pe braţe pe importantul om de afaceri, ţinându-l de subsuori astfel încât picioarele lui, din când în când, părăseau podeaua.

Fotografie mentală: pantofi scumpi, negri, cu ciucuri, săltând pe podeaua de marmură.

Gărzile de corp aveau un singur gând: să ducă de acolo „persoana protejată". Fotoreporterul îi lăsă să meargă aproximativ patru metri înainte de a acţiona detonatorul din geanta de umăr în care ţinea

aparatul foto. Era cât se poate de uşor. Cele mai bune planuri sunt simple ca o apăsare pe buton. Ca un aparat foto. Un aparat foto pentru uzul copiilor.

A doua valiză pe care o lăsase pe coridor, lângă WC-ul pentru bărbaţi, explodă cu un zgomot şi o putere de două ori mai mare decât prima, provocând un efect de două ori mai mare. Ca şi când un proiectil invizibil fusese ghidat direct în inima aeroportului.

Dezastrul fu instantaneu şi brutal. Corpuri şi părţi de corpuri zburau în toate direcţiile. Tanaka nu supravieţui. Şi niciuna dintre cele patru gărzi de corp neplătite la adevărata lor valoare.

Fotoreporterul era dus de valul compact de bărbaţi şi femei care încercau să forţeze ieşirile aeroportului. Era doar o altă faţă îngrozită în marea înnebunită de oameni.

Şi era în stare să arate îngrozit. Ştia mai bine decât oricare dintre cei de faţă ce e aia frică. Fotografiase expresii de frică necontrolată pe atât de multe chipuri! Vedea adesea în somn acele imagini îngrozitoare ale terorii, acele ţipete tăcute.

Îşi reţinu un zâmbet sălbatic pe când traversa coridorul D îndreptându-se spre propriul lui avion. Trebuia să fie în Washington, D.C. în seara aceea şi spera ca întârzierile provocate de atentat să nu fie prea lungi.

Fusese nevoit să-şi asume riscul, de fapt. Asta nu fusese altceva decât o repetiţie, *ultima repetiţie.*

Gata, să trecem la lucruri mai importante. Fotoreporterul avea o sarcină foarte importantă pentru Washington, D.C. Îi fusese uşor să reţină numele de cod.

Jack şi Jill.

35

„Cei aproape o mie de metri pătraţi din jurul Casei Albe

includeau mai multe locuri de divertisment: un cinematograf privat, sală de gimnastică, pivniţă de vinuri, teren de tenis, sală de bowling, sere şi un teren de golf lângă South Lawn. Casa şi dependinţele sunt evaluate de către Districtul Columbia la cifra de trei sute patruzeci de milioane." Aproape că puteam face pe ghidul.

Am arătat permisul de acces temporar şi am intrat cu maşina în garajul de sub Casa Albă. Intrând, am remarcat că se aduceau nişte renovări clădirii principale. Erau şi nişte lucrări în curte, dar în ansamblu Casa Albă mi s-a părut în regulă.

Nu la fel stăteau lucrurile şi cu capul meu. Îl simţeam greu. Gândurile mele erau un haos. Noaptea dinainte dormisem numai vreo două ore şi asta era deja o obişnuinţă. Ziarele de dimineaţă – *Washington Post* şi *New York Times* – zăceau împăturite pe scaunul de lângă mine.

The Post titra: CINE E LA RÂND ÎN CAZUL JACK ŞI JILL? Întrebarea părea că mi se adresează. CINE-I URMĂTORUL?

Mă gândeam la un posibil atentat la viaţa preşedintelui Thomas Byrnes, pe când mă îndreptam spre ascensorul din mica parcare. Erau o grămadă de oameni nemulţumiţi de preşedinte şi de planurile lui. De multă vreme americanii voiau o schimbare, iar preşedintele Byrnes le-o administra în doze copioase. Bineînţeles că cei mai mulţi oameni înţeleg prin „schimbare" mai mulţi bani pentru buzunarele lor, şi asta imediat, fără niciun sacrificiu.

Aşadar, cine putea să fie atât de supărat pe preşedinte şi atât de nebun încât să-l vrea mort? Ştiam că acestui motiv îi datorez prezenţa mea la Casa Albă. Eram aici ca să conduc o anchetă într-un caz de omucidere. La Casa Albă. Să caut un cuplu de criminali bănuiţi că au de gând să-l omoare pe preşedinte.

M-am întâlnit cu Don Hamerman în holul intrării din aripa de vest. Avea acelaşi comportament încordat şi îngrijorat, dar ăsta părea felul lui de a fi. Se potrivea şi cu împrejurările. Am stat de vorbă cu şeful de personal, în hol, câteva minute. Mi-a explicat că fusesem ales pentru această investigaţie datorită experienţei mele de

lucru cu asasini de înaltă clasă, mai ales psihopaţi.

Părea să ştie o groază de lucruri despre mine. Auzindu-l vorbind, mi-am spus că probabil a fost şef de promoţie în ale linguşelii în ultimul an la Yale sau la Harvard, unde mai învăţase, în plus, să vorbească preţios, în manieră aristocratică.

M-a lăsat singur în Sala Hărţilor de la parter. M-am plimbat prin încăperea faimoasă, privind absent la mobila Chippendale sculptată complicat, la un portret în ulei al lui Ben Franklin şi la un peisaj intitulat „Vite şi oi la păscut". Aveam în faţa mea o zi încărcată. O întâlnire la morgă şi alta cu Benjamin Levitsky, numărul doi în departamentul de contrainformaţii al FBI.

Nu mă părăsise frustrarea legată de cazul asasinului de copii de la şcoala Sojourner Truth. Deocamdată problema apăsa pe umerii lui Sampson şi a echipei noastre de detectivi cu jumătate de normă. Dar nu reuşeam să mi-o scot din minte.

Cineva intră împreună cu consilierul pentru securitate naţională. Am fost luat prin surprindere. Am fost bulversat, pur şi simplu. Nu pot descrie în cuvinte senzaţia pe care am avut-o.

Don Hamerman anunţă ritos:

— Preşedintele Byrnes.

36

— Bună dimineaţa. Domnul doctor sau domnul detectiv Cross? mă întrebă preşedintele Byrnes.

Bănuiala mea era că dr. Cross m-ar fi servit mai bine aici, la Casa Albă. Ca dr. Bunche, dr. Kissinger, sau chiar Doc Savage.

— Alex ar fi de preferat, i-am spus eu.

Faţa preşedintelui se lumină într-un zâmbet larg, acelaşi zâmbet carismatic pe care-l văzusem de atâtea ori la televizor şi pe prima pagină a ziarelor.

— Atunci spune-mi Tom, replică el. Îmi întinse mâna. Mi-o strânse pe a mea cu fermitate şi îndelung. Se uită în ochii mei câteva secunde.

Preşedintele Statelor Unite reuşea să fie şi cordial şi serios în acelaşi timp. Avea în jur de un metru optzeci şi era subţire şi vânjos pentru cei cincizeci de ani ai săi. Părul lui castaniu deschis era invadat de fire argintii. Aducea un pic cu un pilot de vânătoare. Avea ochi calzi şi prietenoşi. Toată lumea era de acord că nu mai avusesem de mult un preşedinte cu atâta personalitate, şi atât de dinamic.

Citisem şi auzisem multe despre omul pe care-l vedeam pentru prima oară în carne şi oase. Fusese şeful plin de succes şi mult admirat al companiei Ford Motor, în Detroit, înainte să se decidă să intre în politică. Participase la alegerile prezidenţiale ca independent şi, fideli tendinţei din ultimii câţiva ani, oamenii votaseră pentru o gândire proaspătă şi independentă, sau poate doar împotriva partidelor republican şi democrat – aşa cum credeau anumiţi analişti politici. Se dovedise până acum un gânditor modern, numai că puţin contradictoriu, un rebel autentic rătăcit la Casa Albă. Ca independent şi nonconformist, preşedintele reuşise să-şi facă la Washington o mână de prieteni şi o mulţime de duşmani.

— Directorul FBI te-a recomandat cu căldură, spuse el. Cred că Stephen Bowen e un om bun. Ce crezi? Ţi-ai făcut o părere despre el?

— Sunt de acord. Biroul s-a schimbat mult în ultimii ani, sub conducerea lui Bowen. Poliţia şi FBI-ul reuşesc să colaboreze acum. Ceea ce înainte nu se întâmpla.

Preşedintele dădu din cap.

— Există o ameninţare reală, Alex, sau ne luăm doar precauţii înţelepte? mă întrebă el. Era o întrebare dură, directă. Cea mai potrivită întrebare, în opinia mea.

— Fără îndoială că prudenţa Serviciului Secret este înţeleaptă, i-am răspuns eu. Este îngrijorătoare coincidenţa dintre numele alese de asasini şi numele de cod date de Serviciul Secret. Ca şi faptul că

îşi aleg victimele dintre celebrităţile din Washington.

— Mi se pare că sunt şi eu una. Trist, dar adevărat, spuse preşedintele Byrnes încruntându-se.

Citisem că e un om care ţinea la viaţa lui privată şi un tip cu picioarele pe pământ. Îmi dovedea că aşa e. Cel mai tipic american din Vestul Mijlociu. Şi cred că ceea m-a surprins cel mai tare era căldura pe care omul o degaja.

— Aţi spus chiar dumneavoastră că aţi zgândărit cuibul de şerpi. Aţi deranjat deja o grămadă de oameni.

— Şi încă nu-i nimic, de-acum încolo să vezi oameni deranjaţi. Sistemul are mare nevoie de îmbunătăţiri. A fost conceput la 1800. Alex, am să colaborez cu poliţia pe cât îmi stă în putinţă în investigaţia asta. Nu vreau ca altcineva să mai păţească ceva, darămite să moară. M-am gândit mult şi am ajuns la concluzia că nu sunt încă gata să mor. Cred că Sally şi cu mine suntem nişte oameni cumsecade. Sper să te convingi şi dumneata de asta, pe măsură ce vei sta mai mult pe lângă noi. Nu suntem perfecţi, dar suntem cumsecade, încercăm să facem ceea ce trebuie.

Impresia mea despre preşedinte era chiar asta. Atinsese în mine o coardă sensibilă. În acelaşi timp, mă întrebam cam cât puteam să cred din spusele lui. Era în fond un politician. Cel mai bun din ţară.

— În fiecare an, câţiva oameni încearcă să pătrundă în Casa Albă, Alex. Unul a reuşit ţinându-se în coada fanfarei marinei. Alţii au încercat să forţeze poarta intrând cu maşina în ea. În 1994, Frank Eugene Corder a pătruns aici zburând pe un Cessna cu un singur motor.

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic similar, am spus eu.

Preşedintele puse problema care-l apăsa cu adevărat.

— Care-i concluzia dumitale în cazul Jack şi Jill?

— Nu e o concluzie. E mai degrabă o premisă, am recunoscut eu. Nu sunt de acord cu FBI-ul. Nu cred că sunt asasini în serie. Sunt extrem de bine organizaţi, dar stilul mi se pare artificial. Sunt sigur că amândoi sunt persoane atrăgătoare, albe, cu coeficienţi de

inteligenţă mult deasupra mediei. Trebuie să fie coerenţi şi convingători, pentru că au reuşit să fie primiţi de oamenii pe care i-au ucis. Vor să atingă un ţel mult mai spectaculos. Ce-au făcut până acum a fost rutină. Le place enorm puterea de manipulare pe care o au asupra noastră şi a mass-mediei. Asta-i tot ce ştiu. Sau mai bine zis, numai atât pot să spun acum.

Preşedintele dădu din cap cu gravitate.

— Am încredere în dumneata, Alex, spuse el. Mă bucur că am stat de vorbă. Mi s-a spus că ai doi copii, continuă el. Băgă mâna în buzunarul hainei şi-mi dădu un ac de cravată şi o insignă cu însemnele prezidenţiale, speciale pentru copii. Amintirile sunt preţioase. Vezi dumneata, cred în tradiţie la fel de mult ca în schimbare.

Preşedintele Byrnes îmi strânse mâna încă o dată, mă privi în ochi pentru câteva clipe şi părăsi încăperea.

Am înţeles mesajul de bun venit în echipă, echipă al cărei unic scop era să apere viaţa preşedintelui. Şi mi-am dat seama că am o motivaţie puternică să fiu de acord. M-am uitat la acul de cravată şi la insigna pentru Damon şi Jannie şi m-am simţit mişcat într-un mod neobişnuit.

37

— Aşadar ai reuşit să te întâlneşti cu perechea regală? m-a întrebat Nana Mama când am intrat în bucătărie pe la patru după-amiază.

Pregătea ceva într-o oală mare, cenuşie, care mirosea ca proverbiala ambrozie. Era supă de fasole albă, o mâncare care îmi plăcea mult. Pisicuţa Rosie dădea târcoale mesei, torcând mulţumită. *Rosie în bucătărie.*

În timp ce trebăluia la masa din bucătărie, Nana dezlega cuvintele

încrucişate din *Washington Post.* Mai era la vedere şi una din revistele ei de anagrame. Ca şi o carte: *No Stone Unturned – The Life and Times of Maggie Kuhn.* Complicată femeie bunică-mea.

— Cu ce să mă-ntâlnesc?

M-am prefăcut că nu-i înţeleg întrebarea clară ca lumina zilei şi sensul ei ascuns. Ne jucam astfel de ani de zile şi o vom face probabil până când moartea ne va despărţi cumva, cândva.

— Cu *cine,* doctore Cross. Cu domnul preşedinte şi cu doamna preşedinte, bineînţeles. Oamenii albi şi înstăriţi de la Casa Albă, care se uită de sus la noi, restul lumii. Tom şi Sally din Camelot.

Umorul ei obişnuit şi ironia dulce-amară m-au făcut să zâmbesc. Am aruncat o privire în frigider.

— Nu ca să mă iei peste picior am venit acasă, să ştii. Am să-mi fac un sandviş din pieptul ăsta. Arată apetisant. Sau aparenţele înşală?

— Bineînţeles că înşală, dar pieptul e fraged să-l tai cu linguriţa. Se pare că cei de la Casa Albă nu prea stau peste program, având în vedere că n-au mare lucru de făcut. Aveam eu o bănuială. Numai că n-am avut dovezi până azi. Aşadar, cu *cine* te-ai întâlnit?

N-am putut să rezist. Şi oricum avusesem de gând să-i spun.

— Azi dimineaţă m-am întâlnit şi am stat de vorbă cu preşedintele Byrnes.

— Te-ai întâlnit cu *Tom?*

Nana îl imită pe George Foreman primind un pumn. Merse până acolo că se dădu clătinându-se un pas înapoi, spre masă. Aproape că zâmbi.

— Ei bine, spune-mi totul despre *Tom,* ce mai stai? Şi despre Sally. E-adevărat că Sally poartă ziua prin Casa Albă un chipiu militar negru în loc de pălărie?

— Cred că aia era Jacqueline Kennedy. Dacă vrei să ştii, mi-a plăcut preşedintele Byrnes, i-am declarat începând să-mi fac un sandviş gros din pâine proaspătă de secară, cu piept de pasăre, frunze de salată verde, felii de roşie, maioneză, piper din belşug plus

un pic de sare.

— Normal. Ţie îţi place oricine cu condiţia să nu fi omorât pe cineva, replică Nana apucându-se să taie în felii alte roşii. Acum, că l-ai cunoscut pe domnul preşedinte, poţi să te ocupi iarăşi de cazul Sojourner Truth. E foarte important pentru cei din casa asta. Casa *Cenuşie.* Negrilor nu le mai pasă de preşedinte şi de problemele lui. Şi nici nu trebuie.

— Aşa crezi că stau lucrurile, madam Farrakhan? am spus eu muşcând din sandviş. Delicios, cum mi se promisese. Să-l tai cu linguriţa, se topea în gură.

— Aşa ar trebui, chiar dacă nu e aşa. Oricum, nu sunt departe de adevăr. Recunosc că lucrurile stau prost, dar asta-i situaţia în care ne aflăm. Nu eşti de acord? Ar trebui să fii.

— Se spune că oamenii devin mai blânzi cu vârsta, ştiai? am întrebat-o. Pieptul e minunat, apropo.

— Ştiai că oamenii devin mai buni cu vârsta? Ştiai că oamenii trebuie să aibă grija copiilor lor? Alex, ştiai că negri micuţi şi drăgălaşi sunt omorâţi la noi în cartier şi că nimeni nu face nimic pentru ca asta să înceteze? Bineînţeles că pieptul este excelent. Vezi tu, am devenit mai bună.

Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor după acul de cravată şi insigna pe care le primisem de la preşedinte.

— Preşedintele ştia că am doi copii. Mi-a dat ceva pentru ei, amintire de la el. Le-am dat Nanei. Le-a luat şi, o dată în viaţa ei, a rămas fără grai. Spune-le că sunt de la Tom, un om cumsecade care încearcă să facă lucrurile aşa cum trebuie.

Terminasem jumătate din sandvişul meu copios şi am ieşit din bucătărie luând cu mine cealaltă jumătate. Era cald în bucătărie şi mai era ceva.

— Mulţumesc pentru sandviş şi pentru sfaturi. În ordinea asta.

— Şi acum unde te duci? strigă Nana după mine. Se încălzise iar. Discutam ceva important. Are loc un genocid asupra oamenilor de culoare chiar aici în Washington, în capitală. Nu le pasă de ce se

întâmplă la noi, Alex. *Ei* sunt *ei* şi sunt *albi,* iar tu colaborezi cu inamicul.

— Că veni vorba, tocmai am de gând să mă ocup câteva ceasuri de cazul de la Sojourner Truth, am strigat eu peste umăr îndreptându-mă spre uşa din faţă, binecuvântată pavăză împotriva tiradei. Nu mai puteam s-o văd pe Nana Mama, dar îi auzeam încă tânguirea de cobe.

— Lui Alex i-a venit mintea la cap, în sfârşit, exclama pe un ton ridicat, ţipător. Până la urmă, există speranţă. Există speranţă! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, Dumnezeule negru din ceruri!

O iubesc pe bătrâna mea bunică, numai că uneori n-am chef să-i ascult cicălelile.

Ieşind de pe alee am apăsat pe claxonul bătrânului meu Porsche. Era semnalul nostru că nimic nu se întâmplase între noi. Am auzit-o pe Nana strigând din casă: Ti-ti şi ţie!

38

M-am întors pe străduţele înguste din Washington, faţa întunecată a capitalei. Eram din nou un detectiv de la Omucideri. Iubeam meseria asta cu o pasiune stranie, dar erau şi momente în care o detestam din toată inima.

Ne străduiam pe cât era omeneşte posibil, cu ambele cazuri. Supravegheam şcoala Sojourner Truth pe timpul zilei şi mormântul lui Shanelle Green zi şi noapte. Pentru că adeseori asasinii psihopaţi vizitează mormintele victimelor. Ca strigoii.

Circul venise în oraş.

Şi nu unul, ci două.

Două cazuri de asasinate în serie complet diferite. Nu mai întâlnisem niciodată aşa ceva, nimic câtuşi de puţin asemănător cu acest haos.

Nu era nevoie ca Nana Mama să-mi aducă aminte că trebuie să fiu în stradă. *Cineva ne omoară copiii*, cum bine spusese ea.

Eram sigur că monstrul avea să omoare din nou. Spre deosebire de Jack şi Jill, o făcea cu furie şi pasiune. Simţeam nebunia în stare pură, înspăimântătoare, aproape că-i simţeam gustul. Pe de altă parte, mă liniştea oarecum posibilitatea ca asasinul să fie un amator.

Gândeşte ca asasinul. Pune-te în locul asasinului, mi-am amintit eu. De aici trebuie să porneşti, doar că e mai uşor s-o spui decât s-o faci. Încercam să adun cât mai multe informaţii cu putinţă.

Mi-am petrecut o parte a după-amiezii agăţând câţiva mai vechi clienţi ai mei care ar fi putut să ştie ceva despre crime: pierde-vară, drogaţi, traficanţi de droguri – ei înşişi consumatori, dar mai discreţi –, patroni de magazine, turnători, musulmani vânzători de ziare. Pe câţiva dintre ei i-am luat tare, dar nimeni nu mi-a spus nimic folositor.

Am perseverat. Aşa se întâmplă de cele mai multe ori. O ţii aşa, pui capul în piept şi mergi înainte. Pe la cinci şi un sfert stăteam de vorbă cu un june fără adăpost pe care îl ştiam de când lucrasem voluntar la St. Anthony's la supa săracului. Îl chema Loy McCoy şi era acum un traficant mărunt de droguri. Mă ajutase o dată sau de două ori.

Loy încetase să mai mănânce pe gratis de când începuse să plaseze pungulițele mici de crack prin cartier. E greu să-i blamez pe copiii ca Loyd, aşa cum aş vrea uneori. Viaţa lor e incredibil de brutală şi de fără speranţă. Într-o bună zi apare cineva şi le oferă douăzeci de dolari pe oră pentru a face ceea ce ar fi făcut oricum. Tentaţia cea mai puternică este de natură sentimentală, pentru că şefii lor chiar au încredere în ei, şi nimeni n-a mai crezut vreodată în aceşti copii pierduţi.

L-am chemat pe Loy la o parte de gloata de nebuni cu care îşi făcea veacul pe strada L. Purtau cu toţi căciuli de lână negre, tricotate, trase peste ochi şi peste urechi. Plombe de aur, cercei în urechi, pantaloni lălâi, tot tacâmul. Banda lui vorbea despre filmul

făcut după desenele animate „Aventuri în epoca de piatră“, sau poate chiar despre desenele animate. Le spuneau poliţiştilor şi detectivilor din cartier *Yabba dabbas.* Uite, vine *yabba dabba.* Sau: e un împuţit de *yabba dabba doo.* O statistică arăta de curând că şaptezeci la sută dintre americani îşi iau aproape în întregime informaţiile de la televizor şi din filme.

Loy se apropie târşind picioarele, cu un rânjet întipărit pe faţă. Avea în jur de un metru optzeci, dar numai vreo şaptezeci de kilograme. Era îmbrăcat de iarnă, multe straturi de haine, aranjate cu artă, şi mă fixa cu o expresie care ar fi trebuit să mă dea gata.

— Da’ ce, dacă zici fă-te-ncoa, e musai să viu? mi se adresă pe un ton provocator, care mi se părea în acelaşi timp iritant şi monumental de trist. Şi de ce mă rog? Plătesc impozite, continuă el. Nu vând droguri. Niciunul dintre noi nu face trafic.

— Ştii că nu-ţi merge cu mine dacă te porţi aşa, l-am avertizat eu. Mai bine renunţă.

Ştiam că maică-sa e dependentă de heroină şi că are trei surori mai mici. Trăiau cu toţii la adăpostul de pe lângă Greater Southeast Community Hospital şi asta nu-nsemna cu nimic mai mult decât dacă ar fi avut ca adresă tunelele de sub metrou.

— Spune-ţi treaba, ca să-mi văd şi eu de treaba mea, spuse Loy, pe acelaşi ton provocator. Timpul meu e bani, pricepi? Zi-mi ce vrei să-mi zici.

— Numai o întrebare, Loy. După aia poţi să-ţi vezi de afacerile tale importante şi bănoase.

Se tot holba la mine, lucru care la noi în cartier te pune în pericol să fii împuşcat.

— Şi de ce ţi-aş răspunde la întrebare? Îmi iese ceva? Ce-mi dai în schimb?

I-am zâmbit într-un târziu şi buzele lui se destinseră într-o jumătate de zâmbet, lăsând să se vadă coroanele de aur.

— Dacă-mi spui ceva, am să ţin minte. Şi poate că am să-ţi rămân dator, i-am spus eu.

— Rahat, se răsti el la mine. Vrei să ştii un secret mare şi gras, dom'le detectiv? N-am nevoie să-mi rămâi dator. Şi puţin îmi pasă mie de ăla de-a omorât copii mici, după care umbli.

Dădu din umeri ca şi când nu s-ar fi întâmplat mare lucru pe străzi. Asta ştiam şi eu.

Am aşteptat să-şi termine micul spici, ca să-mi formulez oferta. Lucrul cel mai trist era că Loy era un băiat deştept. Un nebun deştept. De-aia îl angajase şeful lui, traficantul de droguri. Loy era suficient de deştept şi probabil că avea chiar şi o etică în munca lui.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu sunt obligat. Făcu o mică mişcare exasperată de întoarcere şi ridică în aer mâinile lui uscăţive. Crezi că-ţi sunt dator pentru că odată de mult ne-ai hrănit la supa săracului? Crezi că mă ai la mână? Nu-ţi datorez nici pe dracu'.

Loy dădu s-o şteargă. Apoi îmi aruncă o privire peste umăr ca şi când s-ar îi pregătit să mă mai calce pe nervi cu o mostră de înţelepciune. Ochii lui întunecaţi se îngustară şi se întâlniră cu ai mei pentru o secundă. *Contact.*

— Cineva a văzut un bătrân în locul unde a fost omorâtă fetiţa, izbucni Loy.

Era cel mai important indiciu de până acum în cazul de la Sojourner Truth. Era singurul fapt, era ceea ce căutasem să aflu umblând pe străzi zilele astea.

N-avea nicio idee de cât de rapid sunt, sau cât de puternic. L-am apucat şi l-am tras spre mine. L-am adus pe Loy McCoy foarte aproape. Atât de aproape că puteam să-i miros aroma de mentă din răsuflare, parfumul pomezii din păr, umezeala din hainele lui mototolite.

L-am strâns la piept ca şi când ar fi fost copilul meu, fiul rătăcitor, un copil care trebuia să înţeleagă că nu-i permiteam să se poarte astfel cu mine. L-am ţinut strâns şi m-am gândit că aş fi vrut să pot să-l salvez. Pe toţi aş fi vrut să-i salvez, dar nu puteam, şi asta era una din marile dureri şi frustrări ale vieţii mele.

— Nu-mi arde de joacă, fii atent. Loy, cine ţi-a spus? Vorbeşte. Să

nu te joci cu mine acum. *Spune-mi ce ştii, şi spune-mi acum.*

Fata lui era la câțiva centimetri de a mea. Gura mea aproape că-i presa obrazul. Atitudinea lui provocatoare se topise. Nu-mi făcea plăcere să fac pe durul cu el, dar era al dracului de important.

Am mâinile mari şi pline de cicatrice, ca boxerii, şi l-am lăsat să le vadă.

— Aştept un răspuns, am şoptit. Te iau la secţie. Am să te fac să blestemi ziua şi noaptea asta.

— Nu ştiu cine, spuse el respirând şuierat. Nişte oameni de la adăpost vorbeau. I-am auzit, atâta tot. Un vagabond bătrân. Cineva l-a văzut bătând parcul Garfield. Un vagabond alb.

— Un alb? În partea de sud-est a parcului? Eşti sigur?

— Da. Aşa am zis. Aşa am auzit. Acuma lasă-mă-n pace. Hai, neică, lasă-mă să plec!

L-am lăsat să plece şi a făcut câţiva paşi. Şi-a recăpătat siguranţa de cum şi-a dat seama că n-am de gând să-i fac vreun rău sau să-l închid.

— Ţi-am spus tot. Îmi eşti dator, zise el. Am să vin să-mi dai ce mi se cuvine. Nu cred că Loy şi-a dat seama de ironia din propriile lui vorbe.

— Îţi sunt dator, l-am asigurat eu. Mulţumesc, Loy. *Şi sper ca niciodată să nu capeţi ce ţi se cuvine.*

Îmi făcu semn cu ochiul.

— Ăsta sunt şi n-ai ce face! spuse el izbucnind în râs, în drum spre tovarăşii lui.

39

Un vagabond bătrân în apropiere de locul crimei. În parcul Garfield. În sfârşit ceva, o pistă serioasă. Plătisem câteva polițe, dar investiţia fusese răsplătită.

Un alb. Un suspect alb.

Un amănunt şi mai promiţător. Nu erau prea mulţi bărbaţi albi care să-şi facă veacul prin parcul Garfield. Fără îndoială.

L-am sunat pe Sampson şi i-am spus ce-am aflat. Tocmai venise la serviciu pentru schimbul de noapte. L-am întrebat pe John cum merge cu ancheta lui. Mi-a spus că nu merge, poate că de-acum încolo. Şi că o să le transmită şi celorlalţi din grup noutăţile.

La cinci şi ceva m-am oprit din nou la Sojourner Truth. Erau mai multe lucruri care mă atrăgeau cu putere în direcţia şcolii. Vestea cea nouă despre vagabondul alb şi obsesia că Gary Soneji – blestemul meu – ar putea fi implicat. Asta pe de o parte. Mai era şi Christine Johnson. Doamna Johnson.

Ca şi data trecută, nu era nimeni la biroul din anticameră. Păpuşile multirasiale de pe birou păreau abandonate. Ca şi hârtiile pe care erau mâzgălite nişte caricaturi şi cele două cărţi din seria „Goosebump". Uşa masivă de lemn dinspre biroul principal era închisă.

Nu se auzea nimeni înăuntru, dar am bătut. Am auzit zgomotul unui sertar care se trântea, apoi paşi. Uşa s-a deschis. Nu era încuiată.

Christine Johnson purta o jachetă de caşmir şi o fustă lungă de lână. Avea părul dat pe spate şi legat cu o fundă galbenă. Purta ochelarii. Era desculţă. Mi-au venit în minte două versuri – din Dorothy Parker, mi se pare: *Bărbaţii se uită arar/La fetele ce poartă ochelari.*

Vederea ei mi-a ridicat moralul, m-a înveselit imediat. Nu prea ştiu cum, dar aşa s-a întâmplat.

— Ai dreptate, iar lucrez peste program. M-ai prins. În flagrant delict. Recunosc că sunt vinovată. A trecut pe-aici un prieten al dumitale, azi-dimineaţă. Detectivul John Sampson.

— El conduce ancheta, am spus.

— Părea foarte îngrijorat şi foarte implicat. Un tip surprinzător, în mai multe privinţe. Citeşte Camus, se miră ea.

Mă întrebam cum a reuşit Sampson s-aducă vorba despre *asta.* În afară de alte ţeluri nobile ale vieţii lui, Sampson e dedicat femeilor interesante şi atrăgătoare ca Christine Johnson. Nu l-ar opri faptul că e măritată, decât dacă asta ar împiedica-o pe ea. Sampson poate să se poarte ca un cavaler, însă numai dacă e necesar.

— Sampson citeşte mult, de când îl ştiu. A fost elevul bunicii mele, înainte să-l întâlnesc eu. El este adevăratul Pagemaster.

Christine Johnson zâmbi, arătându-mi toţi dinţii ei frumoşi.

— Ai văzut filmul „Pagemaster"? Presupun că ai văzut toate filmele.

— Chiar că le-am văzut pe toate. Toate de care copiii zic că „trebuie, trebuie să-l vedem, tăticule!" „Pagemaster" a avut de la noi nota zece. Dar nu prea ne omorâm după domnişorul Macauley Culkin, aşa cum fac unii.

Continua să zâmbească şi părea să fie o persoană extrem de drăguţă. Suficient de deşteaptă pentru treburile pe care le avea de făcut, răbdătoare, preocupată de slujba ei dificilă. I-am invidiat pe elevii ei.

Am hotărât să trec la treaba care mă adusese la şcoală.

— Am trecut pe aici pentru că am un posibil portret al criminalului – oricum, măcar un început. Am aflat câte ceva azi după-amiază, nu demult.

Christine Johnson mă ascultă cu atenţie. Cu sprâncenele încruntate. Cu ochii ei cafenii larg deschişi. Era un bun ascultător, lucru rar – dacă-mi aminteam bine – pentru un director de şcoală.

— Un bărbat în vârstă, un alb, a fost văzut în vecinătatea locului din parcul Garfield unde Shanelle Green a fost atrasă iniţial. A fost descris ca o persoană fără căpătâi. Probabil un om fără adăpost. Nu prea înalt, cu barbă albă deasă, purta un poncho maro sau negru.

— Vrei să comunic asta profesorilor? Şi copiilor? întrebă ea la sfârşit.

— Cred că am să trimit pe cineva mâine dimineaţă să vorbească din nou cu profesorii. Nu ştim încă dacă e o pistă bună, dar s-ar

putea. E cel mai bun indiciu de până acum.

— Nu strică să fii prevenit, spuse ea, după care zâmbi. De fapt, părea să râdă în sinea ei. Asta se numeşte „stil profesoral". Poţi să te molipseşti dacă-ţi pierzi prea mult timp pe-aici. Prea multe clişee. Te trezeşti uneori vorbind cu oameni adulţi ca şi când ar fi copii de cinci-şase ani. Asta îl scoate din minţi pe bărbatul meu.

— Soţul dumitale e şi el profesor? am întrebat.

Îmi scăpase pur şi simplu. *La dracu'!* Clătină din cap şi păru amuzată din cine ştie ce motiv.

— Nu, nu. George e avocat. De fapt e lobbyist la Congres. Din fericire, nu face altceva decât să susţină interesele marilor companii energetice. Occidental Petroleum, Pepco Energy Company, Edison Electric Institute. Nu mă deranjează. Izbucni în râs. De obicei.

Avea o privire inocentă, dar nu naivă. Şi poate că puţin conspirativă.

— Am vrut doar să te informez despre suspect. Poate că de data asta chiar avem un suspect, am spus eu. Trebuie să fug.

— *Nu,* strigă Christine Johnson, iar eu m-am oprit brusc, un pic surprins.

Mi-a zâmbit cu acel zâmbet al ei. Cel mai strălucitor şi mai fascinant zâmbet.

— E interzis să alergi pe coridoare, spuse făcându-mi cu ochiul. *Te-am păcălit!*

Am izbucnit în râs şi mi-am continuat drumul meu, fericit, înapoi la muncă, după un moment de drăgălăşenie şi de lumină. Îmi plăcea într-adevăr. Cui nu i-ar plăcea o asemenea femeie? Poate că am fi putut fi prieteni, cumva, dar mă îndoiam.

Nimic nu ieşea bine. Nimic nu mergea foarte bine. Nu aveam nimic în afară de *un vagabond alb bătrân.* Nu era prea rău, dar nu era de ajuns. Nici pe departe. Două cazuri imposibile. Iisuse!

Am tras pe dreapta, în josul străzii şi am supravegheat încă două ore şcoala Truth. *Şcoala fiului meu.* Poate că un vagabond alb şi bătrân avea să se apropie – *dar n-a fost aşa.*

Am părăsit locul de pândă la vreo jumătate de oră după ce Christine Johnson l-a părăsit pe-al ei.

40

— Cum ţi se pare covorul nostru zburător? Dă-i o notă între unu şi unsprezece, îi spuse Jack lui Jill, îi spuse Sam Sarei. Pluteau sus deasupra ţinuturilor din Maryland.

— Este absolut extraordinar. Nu se poate ceva mai frumos. E de necrezut – ce bucurie simplă să zbori ca o pasăre!

— Să nu-ţi vină să crezi că asta înseamnă muncă. Dar asta facem, Monkey Face. Poate să fie foarte important pentru noi, pentru ceea ce facem, pentru joc.

— Ştiu, Sam. Sunt foarte atentă.

— Ştiu că eşti atentă. Şi atât de ascultătoare.

Se aflau amândoi strâns înghesuiţi în cabina micuţă a unui planor Blanik L-23. Decolaseră de pe aeroportul Frederick Municipal din Maryland, situat la aproape o oră distanţă de centrul Washingtonului. Era cel mai frumos cadou pentru ea, gândea Sara. Metafora perfectă. Şchioapa zbura. Avea o nouă viaţă.

Departe, dedesubt, se vedea Frederick, cu clădiri în stilul german colonial. Aproape că se distingeau prăvălioarele de pe Antique Walk. Cerul era plin cu norişori cumulus, mingi de bumbac mişcându-se uşor ca deasupra unei mări liniştite. Sara îi povestise lui Sam că zburase o dată cu aeroplanul şi că fusese „aproape cel mai frumos lucru pe care-l făcuse vreodată".

— O să zburăm mâine după-amiază, spusese el. Ştiu şi unde, Monkey Face. Perfect. Vreau să zburăm la Camp David, unde este reşedinţa preşedintelui. Vreau să mă uit de sus la bârlogul preşedintelui Byrnes. Vreau să arunc o bombă imaginară spre fundul lui.

Sam Harrison ştia deja o grămadă de lucruri despre Camp David, dar o vedere din aer ar fi putut să fie utilă cumva. Un atac asupra casei de vacanţă a preşedintelui era o posibilitate cât se poate de reală în viitor, mai ales dacă Serviciul Secret continua să-l ţină pe preşedinte atât de bine acoperit ca în ultimele zile.

Pentru Jack şi Jill lucrurile se complicaseră mult de-acum, dar Sam se aşteptase la asta. Ăsta era motivul pentru care aveau mai multe planuri, nu numai unul. Preşedintele Statelor Unite urma să moară – era numai o chestiune de când şi unde. Se ştia deja *cum.* În curând se va şti şi când şi unde.

— Nu e riscant să zburăm atât de aproape de Camp David? întrebă Sara. El zâmbi auzind întrebarea. Ştia că ea îşi muşcase limba când se îndepărtaseră de Frederick, în timp ce se apropiau metru cu metru de refugiul prezidenţial, din ce în ce mai aproape de pericol, poate chiar de dezastru.

— Nu e foarte riscant, cel puţin nu până acum. Avioanele şi baloanele fac asta tot timpul. Toată lumea vrea să arunce o ocheadă de sus la casa preşedintelui. Acum nu e aici, aşa că cei de jos nu sunt chiar atât de paranoici. Totuşi, nu putem să ne apropiem prea mult. De când avionul ăla a aterizat la Casa Albă, spaţiul aerian e protejat cu rachete. Mă îndoiesc că s-ar apuca să doboare un planor, dar parcă poţi să ştii?

Jos se vedeau clădirile de la Fort David, puţin spre nord-est, în Catoctin Mountain Park. Trei Jeepuri militare erau lăsate la vedere. Nu era nimeni afară, în curtea plină de copaci. Camp David în sine arăta straniu: o încrucişare ciudată între o cazarmă şi o casă de vacanţă rustică. Nu cine ştie ce. Nu era de necucerit, la nevoie, dacă planul final avea să o ceară.

— Camp David. Numită după nepotul generalului Eisenhower, spuse Jack. Un preşedinte destul de bun, Ike. Aşa cum sunt generalii.

Jack atinse tocul pistolului Beretta lipit de gleznă. Arma îi dădu siguranţă. Nimic nu avea să i se întâmple preşedintelui chiar acum, şi nici lui Jack sau lui Jill. Nu, jocul avea să ia o altă turnură. În asta

stătea frumuseţea lui – nimeni nu putea prezice încotro o să o ia. *Era un joc adevărat, conceput ca atare, jucat ca atare.*

Simţi mâna Sarei atingându-l uşor pe obraz.

— Cât mai durează? întrebă ea. Sam bănuia că nu dorea ca zborul să ia sfârșit.

— Nu ne vor prinde niciodată, declară el zâmbind.

— Nu asta, prostuţule, zborul! spuse ea râzând şi îl bătu pe mână. Cât mai putem să stăm aici, sus?

— Nu te-ai plictisit? Suntem departe de recordul mondial de altitudine – în jur de treisprezece mii de metri, dacă ţin bine minte. Ne-ar trebui un curent zdravăn pentru aşa ceva.

Brusc, păru îngrijorat că ea nu se simte bine. Ăsta era Sam.

— Nu, nu, râse Sara şi îl luă de gât strângându-l aproape de ea. Îmi place aici sus, îmi place să zbor, îmi place să fiu cu tine. Mulţumesc, mulţumesc pentru tot.

— Cu plăcere, Monkey Face, îi şopti el cu gura aproape de obrazul ei.

Doi asasini incredibili.

Jack şi Jill.

Zburând deasupra faimoasei reşedinţe prezidenţiale de la Camp David.

Pe curând, domnule preşedinte. Nu poţi să faci nimic ca să opreşti ceea ce are să se întâmple. Nu te poţi ascunde de noi. Ai încredere în noi. Că doar ne-am ţinut toate promisiunile până acum!

41

Pe drumul de o oră cu maşina înapoi la Washington, Sam fu preocupat şi distant. Sara îl urmări precaută cu coada ochiului. Era ca şi când Sam ar fi rămas acolo sus, în aeroplan. Avea căutătura încruntată, ochii albaştri aţintiţi pe şosea.

Mai avusese astfel de momente. Şi Sara la fel. *Sara războinica. Sara Cenuşăreasa.*

Înţelegeau şi în cea mai mare parte acceptau amândoi punctele bune şi rele ale fiecăruia. Jocul Jack şi Jill devenise mult mai dur acum pentru amândoi. Fiecare mişcare era riscantă şi plină de pericole. Ar fi putut să fie prinşi înainte ca misiunea să fie îndeplinită. Cei care-i urmăreau erau peste tot. Una dintre cele mai mari vânători de oameni din istorie era în plină desfăşurare. Nu numai în Washington, D.C., ci în toată lumea.

— Mă gândeam la jocul nostru şi la cum merge – vreau să fac o evaluare cinstită a situaţiei. M-am gândit la un joc în joc, spuse el într-un târziu. La ceva mai sofisticat. Cu totul neaşteptat pentru urmăritorii noştri.

Sara îl urmări cum se trezea din starea de reverie, întorcându-se la ea.

— Da, am văzut că erai undeva departe de aici, de mine şi de toţi navetiştii ăştia de pe centură. Era evident.

Sam zâmbi.

— Iartă-mă. Probabil că ai simţit şi mirosul de creier încins.

Era atât de puţin plin de el – încă un lucru care ei îi plăcea enorm. Nu părea să-şi dea seama că e atât de special, sau dacă da, o ţinea pentru sine. Doamne, ce uşor era cu el alături, ce greu departe de el. Sara se minuna cum de supravieţuise înainte să-l cunoască. Răspunsul era că, în principiu, nu supravieţuise. Rămăsese în viaţă, dar nu trăise. Acum trăia.

— Eşti îngrijorat pentru joc de acum înainte. Eşti încruntat, spuse ea. Dragul de Sam. Ce idee ţi-a venit?

El zâmbi şi clătină din cap. Îi spusese adeseori Sarei că e inteligentă şi pătrunzătoare. Puţini bărbaţi îi făcuseră Sarei Rosen asemenea declaraţii, de fapt niciunul. Inteligenţa ei îi speria pe cei mai mulţi dintre ei. Şi mai rău, inteligenţa ei era verbală. Aşa că bărbaţii simţeau nevoia s-o ţină deoparte, s-o pună la punct, să minimalizeze spusele ei când nu erau sută la sută de acord cu ea.

Sam nu era aşa. Părea să ştie exact ce avea ea nevoie. *Să facă şi asta parte din joc?* se întreba ea. *Parte din jocul lui?*

— Poliţia şi FBI-ul o să ne facă zile fripte în curând, spuse el uitându-se fix la marcajele cenuşii de pe şosea. Ce-a fost până acum n-a fost nimic, Sara, absolut *nimic.* Vânătoarea va căpăta o amploare teribilă de acum înainte. Ne vor în mâinile lor, Sara. FBI a organizat cea mai bună echipă cu putinţă şi – nu exagerez – sunt impresionanţi. Mai devreme sau mai târziu, vor prinde un fir. E inevitabil.

Sara dădu din cap a încuviinţare. O speriase, totuşi.

— Ştiu. Sunt gata, sau cel puţin cred că sunt gata. Ai vreo idee cum să-i împiedicăm să ne facă zile fripte?

— Da, aşa cred. Mă gândesc la asta de ceva vreme şi cred că am găsit. Ascultă-mă şi spune-mi ce crezi.

Vedeţi? Chiar voia să-i ştie părerea. Întotdeauna. Nu era ca ceilalţi.

Se uită la ea şi-i prinse privirea.

— E foarte simplu, să ştii. Avem nevoie de alibiuri perfecte. Ştiu ce trebuie să facem. Trebuie să modificăm puţin regulile jocului, dar cred că merită.

Sara spera ca vocea să nu-i trădeze îngrijorarea.

— Ce fel de schimbare? Vrei să schimbăm ţinta pe care am ales-o deja?

— Vreau să schimbăm următoarea ţintă, e-adevărat, dar mai vreau să schimb şi altceva. Vreau să pun pe altcineva să execute victima. Astfel vom avea amândoi alibiuri de nezdruncinat. Cred că ar fi o mişcare bună. Cred că ne va spori considerabil avantajul. Dacă cineva este pe urmele vreunuia dintre noi, asta îi va deruta definitiv.

Intrau în Washington pe strada Wisconsin. Oraşul arăta ca un tablou de J.M.W. Turner, gândea Sara. Ceaţă, pâclă.

— Îmi place mult ideea ta. E un plan bun. Te-ai gândit la cineva anume?

— Am luat deja contact cu cineva, spuse Sam. Cred că am găsit persoana potrivită. Gândeşte ca noi şi crede în cauză. Întâmplarea

face să fie chiar aici în Washington.

42

Un agent al Serviciului Secret pe nume James McLean, unul dintre aghiotanţii lui Jay Grayer, mă însoţi prin Casa Albă. Peste un milion de vizitatori vin aici în fiecare an, dar nici unuia dintre ei nu i se arată ce-am văzut eu. Face toţi banii.

În locul turului obişnuit prin bibliotecă, prin camera de est şi cele albastră, verde şi roşie, am fost dus în apartamentul prezidenţial, la al doilea şi al treilea etaj. Am cerut să văd birourile preşedintelui din aripa de vest, precum şi pe cele ale vicepreşedintelui Mahoney din clădirea administrativă.

Aflaţi amândoi în impresionantul hol central, cu pereţii galben aprins, aproape că mă aşteptam să aud răsunând imnurile „Ruffles and Florishes“ sau „Hail to the Chief”.

Agentul McLean mă punea la curent cu detalii despre securitatea de la Casa Albă. Podelele erau acoperite cu senzori auditivi şi de presiune, ochi electronici şi infraroşii. O echipă SWAT era permanent la post pe acoperiş. Elicoptere stăteau la dispoziţie la mai puţin de două minute şi jumătate distanţă. Într-un fel, paza asta strictă nu mă satisfăcea.

— Ce părere ai? mă întrebă McLean conducându-mă în camera Cabinetului.

Scaune solide de piele peste tot, cu plăcuţe de aramă pe care era indicat titlul fiecărui membru al guvernului. Foarte impresionant pentru un vizitator.

— Părerea mea e că trebuie verificată fiecare persoană care lucrează aici, am spus eu.

— Alex, au fost verificaţi toţi.

— Ştiu asta. Totuşi, n-au fost verificaţi de mine. Trebuie să-i

verificăm încă o dată. Vreau ca la fiecare să se specifice dacă sunt pasionaţi de poezie, literatură în general, dacă au studii de literatură, pictură, sculptură, orice implică creativitate. Vreau să ştiu la ce reviste sunt abonaţi. Mai vreau să ştiu ce contribuţii au la acţiuni de binefacere.

Dacă McLean avea o părere despre toate astea, a ţinut-o pentru el.

— Altceva? întrebă el.

Priveam amândoi pe deasupra grădinii cu trandafiri. În depărtare se vedeau blocuri de birouri, aşa că bănuiam că şi ei ne văd. Nu-mi plăcea ideea.

— Mda, mă tem că mai e ceva, am continuat eu. În timp ce ne ocupăm de aptitudinile personale ale angajaţilor, trebuie să aruncăm câte o privire la fiecare din echipa de criză. Poţi să începi cu mine.

Agentul James McLean îmi aruncă o privire lungă.

— Îţi baţi joc de mine? Îşi exprimase în cele din urmă gândul ascuns.

Mi-am spus şi eu gândul ascuns.

— Deloc. E o investigaţie într-un caz de omor şi aşa se face.

Vânătorul de monştri venise la Casa Albă.

43

Fotoreporterul alesese o ţinută sobră – costum gri întunecat cu cravată roşie de rips – pentru spectacolul *Miss Saigon* de la Kennedy Center.

Îşi tunsese scurt părul blond-cenuşiu; coada de cal se dusese. Nu mai purta diamantul în ureche. Era greu de crezut că cineva l-ar fi putut recunoaşte. Nu trebuia să fie recunoscut, până când jocul va lua sfârşit.

— E ca pe vremuri, cânta uşor Kevin Hawkins străbătând parcarea vizavi de sediul lui *USA Today* aflat peste râu în Rosslyn.

— Nu opriţi tipografia, murmură el. S-ar putea să avem ceva pentru voi mai târziu. Va fi material pentru un reportaj senzaţional la Kennedy Center. *Quien sabe?*

Se întorsese cu bucurie la Washington, unde mai fusese de câteva ori în trecut. Era fericit să fie iar în joc. *Jocul jocurilor,* gândea. Credea în el din toată inima. Nume de cod: Jack şi Jill. Nu era posibilă mai multă ironie. N-avea cum.

Pentru seara dificilă care se apropia, avea de lucrat la două laturi esenţiale ale psihologiei sale. În primul rând, trebuia să devină cât se poate de precaut, de suspicios şi de paranoic, în al doilea rând, dar nu mai puţin important, trebuia să pompeze în el o megadoză de încredere în reuşită.

N-avea cum să rateze. Nu va rata, îşi spunea el. Meseria lui era să omoare pe cineva – de foarte multe ori se întâmplase să fie cu adevărat *cineva,* uneori în locuri publice – şi să nu fie prins.

În loc public.

Şi să nu fie prins.

Până atunci nu fusese prins niciodată.

I se părea curios, nu însă şi cine ştie ce tulburător, faptul că avea prea puţină sau deloc conştiinţă, că nu se simţea vinovat pentru aceste omoruri; altminteri putea să fie perfect normal în orice alt aspect al vieţii. Sora lui, Eileen, de exemplu, spunea despre el că e „ultimul credincios" şi „ultimul patriot". Copiii ei nu-şi puteau imagina un unchi Kevin mai drăguţ şi mai bun. Părinţii lui din Hudson îl adorau. Avea o mulţime de prieteni drăguţi, apropiaţi şi *normali,* pe tot globul. Şi totuşi, uite-l aici, gata să omoare din nou cu sânge rece. Abia aşteptând, mai bine zis. Dorind cu ardoare s-o facă. Adrenalina se acumula, dar simţea ceva mai puţin decât nimic pentru victima de diseară. Pe pământ sunt miliarde de oameni, mult prea mulţi. Ce înseamnă o fiinţă umană mai puţin? Nu mare lucru, oricum ai privi-o. Dacă ai o privire logică asupra lumii.

Îşi făcu intrarea cu foarte mare precauţie în strălucitorul Kennedy Center, cu candelabrele lui de cristal scânteietor. Ridică privirea la

candelabrele din marele foaier. Aveau prisme şi lămpi cu sutele şi probabil cântăreau fiecare câte o tonă.

Avea să omoare în public, sub luminile aprinse, sub toate aceste prisme şi lămpi.

Fără să fie prins.

Ce şmecherie magică şi de necrezut! Era atât de bun la aşa ceva!

Biletul îi fusese cumpărat şi lăsat într-un seif la Union Station. Avea loc în spatele orchestrei. Aproape dedesubtul lojei prezidenţiale. Foarte frumos. Aproape perfect. Înadins se aşeză pe locul lui abia atunci când începură să se stingă luminile.

Pauza îl luă prin surprindere. *Atât de repede!* Timpul zburase cu adevărat. Melodrama de pe scenă îi captase atenţia.

Se uită la ceasul de la mână: 9:15. Pauza respecta programul. Luminile se aprinseră şi Hawkins remarcă leneş că mulţimea era cu adevărat entuziasmată de musicalul celebru.

Asta era bine pentru el: bucurie adevărată, exuberanţă, aerul încărcat de voci entuziaste. Se ridică alene din scaunul comod. *E timpul adevăratei drame a serii,* gândi.

Intră în marele foaier cu candelabrele enorme semănând cu nişte stalactite. Covorul de sub picioare era roşu şi moale. Undeva sus era bustul de bronz al lui John Kennedy.

Se potriveşte la fix.

Chiar aşa.

Jack şi Jill aveau să fie cea mai tare chestie de la Kennedy încoace, adică de mai mult de treizeci de ani. Era fericit să ia parte la acţiune. Încântat, de fapt. Se simţea onorat.

În spectacolul din seara asta rolul lui Jack va fi jucat de Kevin Hawkins.

Priviţi cu atenţie, iubitori de teatru. Acest rol va fi de neuitat.

44

Marele foaier de la Kennedy Center era plin ochi cu ticăloşi aroganţi din Washington. Iubitori de teatru, Iisuse. Era o mulţime bătrână, în cea mai mare parte – abonaţi pe toată stagiunea. La mese se vindeau tricouri şi programe scumpe. O femeie cu o umbrelă roşie, înzorzonată târa după ea prin mulţimea densă un şir de elevi de liceu.

Avea de învins un amănunt foarte antipatic şi foarte dificil de data asta. Kevin Hawkins ştia.

Trebuia să ajungă incredibil de aproape de victimă, s-o atingă aproape, înainte de a o ucide.

Asta nu-i pica tocmai bine, dar n-avea încotro. *Trebuia să ajungă chiar lângă ţintă şi n-avea voie să greşească în acest aspect al misiunii.*

Fotoreporterul se gândea la asta, amestecându-se în mulţimea zgomotoasă din teatru.

Îl zări în cele din urmă pe judecătorul de la Curtea Supremă, Thomas Henry Franklin. Franklin era cel mai tânăr membru al Curţii. Un afro-american. Părea trufaş, aşa cum se spunea despre el în Washington. Nu era un individ plăcut. Nici nu conta.

Clic! Kevin Hawkins îi făcu o fotografie mentală lui Thomas Henry Franklin. O femeie de douăzeci şi trei de ani îl ţinea de braţul stâng. Clic! Clic!

Hawkins îşi făcuse tema şi în ceea ce o privea pe Charlotte Kinsey. Desigur, ştia cum o cheamă. Ştia că e studentă în anul al doilea la drept, în Georgetown. Ştia şi lucruri ascunse despre Charlotte Kinsey, ca şi despre judecătorul Franklin. Îi văzuse împreună în pat.

Îi mai studie câteva momente pe Thomas Franklin şi pe studentă stând de vorbă în foaier. Erau la fel de binedispuşi şi entuziasmaţi ca toate celelalte cupluri de faţă. Chiar mai mult. Uite ce mare distracţie putea să fie teatrul!

Mai făcu câteva fotografii mentale. N-o să-i uite niciodată pe cei

doi, stând de vorbă aşa. Clic! Şi aşa. Clic!

Râsul lor era natural şi spontan şi păreau să se bucure fiecare de compania celuilalt. Hawkins îşi dădu seama că devenise încruntat. Avea două nepoate la Silver Spring. Imaginea tinerei studente alături de caraghiosul între două vârste îl scoase din minţi.

Ridicolul judecăţii lui aspre îi aduse un zâmbet neaşteptat pe buze. Moralitatea unui ucigaş cu sânge rece – *ce glumă bună! Ce demenţă. Ce mişto.*

Îi urmări pe cei doi când ieşiră pe uriaşa terasă a holului. Îi urma la câţiva paşi. Râul Potomac curgea prin faţa lor şi era negru ca noaptea. Un vas-restaurant din Alexandria – „Dandy" – plutea pe apă.

Perdelele fine dintre hol şi terasă fluturau dramatic în briza muşcătoare. Kevin Hawkins se apropie cu atenţie de judecătorul de la Curtea Supremă şi de frumoasa lui iubită. Le mai făcu în gând câteva fotografii.

Băgă de seamă că judecătorul Franklin purta o cămaşă care îl strângea la gât, cu o măsură mai mică. Cravata galbenă de mătase era prea ţipătoare pentru costumul lui amărât cenuşiu. Charlotte Kinsey avea un zâmbet dulce, irezistibil. Avea sâni rotunzi, încântători. Părul ei lung şi negru flutura în bătaia vântului.

Aproape că se ciocni fizic de cei doi. *Ajunsese atât de aproape de Charlotte şi Thomas.* Atingea cu mâna părul strălucitor al studentei la drept. Îi simţea parfumul. Opium sau Shalimar. *Clic!*

Era aproape. Atât de aproape! Îi avea în mână, în orice sens al expresiei.

Mintea lui continua să ia imagine după imagine cu cei doi. Nu avea să uite niciodată nimic, nici un singur cadru al scenei intime a crimei.

O putea vedea, auzi, atinge, mirosi; cu toate acestea, nu putea simţi nimic.

Kevin Hawkins rezista acum oricărui impuls uman. Fără compasiune. Fără vinovăţie. Fără ruşine. Şi fără milă.

Studenta purta pe umărul stâng o poşetă de piele. Era uşor deschisă, doar o crăpătură, dar era de-ajuns. Of, tinereţe fără griji, fără probleme, neglijentă tinereţe!

Fotoreporterul avea mâini agile. Încă agile. Încă sigure, încă foarte rapide. Era încă unul dintre cei mai buni.

Strecură ceva în poşetă. *C'est ça.* Asta e! Succes. Primul din seara asta.

Nici ea, nici judecătorul Franklin nu remarcară mişcarea rapidă, sau pe el îndepărtându-se prin mulţime. Era ca briza râului, ca noaptea, ca lumina lunii.

În acel moment simţea o voioşie de nedescris. Nimic pe lumea asta nu se putea compara. Puterea de a lua, de a *fura* viaţa altei fiinţe umane nu avea egal în întreaga paletă a experienţelor umane.

Ştia că partea cea mai dificilă se încheiase. Munca de aproape. Urma acum simplul act al uciderii.

Să omori în public.

Şi să nu fii prins.

Brusc, inima îi sări din piept, zbuciumându-se oribil. Ceva mergea prost. Foarte prost. Cât se poate de prost. Prost, prost, prost!

Iisuse, Charlotte Kinsey căuta ceva în poşetă.

Clic!

A găsit notiţa pe care i-a lăsat-o – biletul de la Jack şi Jill! Prost, prost, prost!

Clic!

Se uita la el curioasă, întrebându-se ce-ar putea să fie, întrebându-se cum a ajuns în poşeta ei.

Începu să despăturească hârtia, iar el îşi simţea tâmplele zvâcnind. Ea îi atrase atenţia judecătorului. Acesta se uită şi el la bilet.

Nuuuuuu! Iisuse, nuuu, ar fi vrut să strige.

Kevin Hawkins acţionă din instinct. Cel mai pur instinct. Nu era timp să se gândească de două ori.

Se îndreptă spre ei foarte repede şi foarte sigur.

Cu pistolul Luger la vedere, atârnat de şold. Pistolul nu atrase atenţia, din cauza mulţimii înghesuite, din cauza pădurii de mâini şi de picioare, a pantalonilor plisaţi, a fustelor ample.

Ridică Lugerul şi trase o singură dată. Dintr-un unghi dificil. Nici pe departe ideal. Văzu înflorind pata purpurie. Corpul tresări, apoi se clătină şi căzu pe podeaua de marmură.

Nimerise în inimă! Un miracol, sau aproape. Dumnezeu era de partea lui, nu-i aşa?

Clic!

Clic!

Era aproape prea mult pentru inima lui. Nu era obişnuit cu asemenea improvizaţii.

Se gândea că o să fie prins, după atâţia ani, tocmai acum, când avea o misiune atât de incredibil de importantă. Simţea… *simţea ceva!*

Lăsă să-i scape pistolul în încurcătura de picioare, pantaloni, rochii de satin şi tafta, pantofi cu toc înalt, pantofi bărbăteşti negri, ultralăcuiţi.

— Ce-a fost asta, un foc de armă? strigă o femeie. O, doamne, Phillip. *Cineva a fost împuşcat!*

Se retrăgea alături de mulţime. Marele foaier arăta ca şi când ar fi izbucnit un incendiu.

El era acum alături de ei, făcea parte din gloata temătoare care fugea mâncând pământul. N-avea nimic de-a face cu îngrozitorul accident, cu crima, cu împuşcătura.

Faţa lui era o convingătoare mască a şocului şi a uimirii. Doamne, cât de bine ştia această expresie. O văzuse de prea multe ori în viaţă.

Peste câteva momente pline de tensiune părăsi Kennedy Center şi se îndreptă spre strada New Hampshire, cu pas liniştit. Era un om din mulţime.

„Exact ca în vremurile bune“, era gândul care-i gonea prin cap cu o viteză mult prea mare. Îşi aminti că fredonase aceeaşi melodie la intrare. Şi aşa cum prea bine ştia fotoreporterul, era mult mai bine pe

vremuri.

Zilele bune se întorceau, nu-i aşa?

Jack şi Jill în capitală au venit la curăţat.

Jocul era foarte frumos, delicat şi rafinat.

45

Agentul Jay Grayer mă sună acasă de pe telefonul din maşină. Eram cufundat în lectura celor aproximativ două sute de dosare ale personalului de la Casa Albă, alcătuite de Serviciul Secret. Directorul adjunct se grăbea să ajungă la complexul Kennedy Center, gonind cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe centură. Puteam să-i aud sirena maşinii.

— Au lovit din nou. Iisuse, au lovit la Kennedy Center în seara asta! Chiar sub nasul nostru. Încă un coşmar, Alex. Vino-ncoace.

Părea să-şi fi pierdut controlul.

Vino-ncoace.

— Au acţionat în pauza de la *Miss Saigon.* Ne întâlnim acolo, Alex. Eu ajung în vreo şapte minute, maxim zece.

— Cine e victima de data asta?

Am pus întrebarea de şaizeci şi patru de dolari. Aproape că nu voiam să aud răspunsul. Nu, nu aproape. *Nu* voiam să aud numele victimei.

— E şi asta o problemă. Toată treaba e o nebunie. Alex, nu e *cineva.*

— Ce vrei să spui cu „nu e cineva"? Nu-nţeleg, Jay.

— E o studentă în drept de la universitatea Georgetown. O tânără pe nume Charlotte Kinsey. Avea numai douăzeci şi trei de ani. Au lăsat iarăşi un bilet de-al lor. Ei sunt, fără îndoială.

— Nu pricep. Asta mă depăşeşte, am murmurat eu în receptor. La dracu'!

— Nici eu nu pricep. Poate că fata a primit un glonţ destinat altcuiva. Ieşise cu un judecător de la Curtea Supremă. Thomas Henry Franklin. Poate că glonţul era pentru el. Asta ca să păstrăm regula de până acum. Poate că în sfârşit au făcut o greşeală.

— Plec chiar acum, i-am spus lui Jay Grayer. Ne vedem la Kennedy Center.

Poate că în sfârşit au făcut o greşeală.

Nu prea credeam.

46

Nu e cineva, Alex. Cum dracu' se poate aşa ceva?

Murise o studentă la drept în vârstă de douăzeci şi trei de ani. Iisuse Hristoase! N-avea nicio noimă pentru mine, nu se potrivea deloc. Schimba totul. Îmi arunca în aer toată schema.

Am ajuns de la mine de acasă la Kennedy Center în timp record. Jay Grayer nu era singurul pe cale să-şi piardă controlul. Am pus sirena pe maşină şi am condus de parcă m-ar fi urmărit toţi dracii din iad.

A doua parte a spectacolului fusese anulată. Omorul se petrecuse cu mai puţin de o oră în urmă şi mai erau încă sute de privitori la locul faptei. Am auzit de câteva ori şoapte care spuneau „Jack şi Jill" pe când îmi croiam drum spre marele foaier. Frica era o prezenţă tangibilă, aproape fizică, în mulţime. O grămadă de amănunte despre crima din Kennedy Center mă torturau când am ajuns aici la zece şi un sfert. Existau câteva asemănări cu celelalte omoruri „Jack şi Jill". Fusese lăsat un bileţel rimat. Treaba fusese făcută cu sânge rece şi profesionalism. *O singură împuşcătură.*

În acelaşi timp erau însă şi diferenţe uriaşe. Păreau să fi ieşit din tipar.

Să-i fi imitat cineva? Nu credeam aşa ceva. Şi totuşi nu puteam şi

nu trebuia să las nimic la o parte. Nici eu şi nici altcineva implicat în acest caz.

Întorsătura pe care o luaseră lucrurile mă obseda, în timp ce-mi făceam loc prin mulţimea curioasă, înfricoşată şi şocată de pe strada New Hampshire. Studenta la drept nu era o vedetă naţională. Şi atunci de ce fusese ucisă? Jay Grayer o considerase o *nimeni.* Grayer mai spusese că nici măcar nu era fiica cuiva faimos. Venise la teatru cu judecătorul de la Curtea Supremă Thomas Henry Franklin, dar asta nu mi se părea de ajuns pentru a fi omorâtă de vânătorii de celebrităţi. Charlotte Kinsey fusese *o nimeni.*

Crima nu intra în tipar, pur şi simplu. Jack şi Jill îşi asumaseră un risc enorm omorând într-un asemenea loc public. Celelalte omoruri se petrecuseră în spaţii private, mai sigure şi mai uşor de controlat.

La dracu', la dracu'! Ce aveau de gând acum? Voiau să schimbe jocul? Să amplifice lucrurile? De ce-au schimbat schema? Trecuseră într-o altă fază, guvernată de aleatoriu?

Să-i fi înţeles greşit de la început? Am greşit oare cu toţii când le-am descifrat tiparul pe care l-au creat? Sau au făcut ei o greşeală la Kennedy Center?

Poate că în sfârşit au făcut o greşeală.

Era cea mai bună speranţă a noastră. Ar dovedi că nu sunt invincibili. *De-ar fi dracului o greşeală! Prima lor greşeală!* Dar chiar şi aşa, cine acţionase se retrăsese într-un mod foarte inteligent.

În holul lung de două sute de metri nu mai era nimeni în afară de poliţişti, echipa medicului legist şi băieţii de la morgă. L-am văzut pe agentul Grayer şi m-am dus spre el. Jay arăta de parcă nu dormise săptămâni la rând, ca şi când nu avea să mai fie niciodată în stare să doarmă.

— Alex, mulţumesc că ai venit aşa de repede, îmi spuse.

Până acum îmi plăcuse să lucrez cu el. Era inteligent şi avea de obicei un comportament egal, fără ifose. Era dedicat meseriei lui, cu o seriozitate de modă veche, era dedicat mai ales preşedintelui, atât omului cât şi funcţiei.

— Aţi găsit ceva relevant? l-am întrebat eu. În afară de încă un cadavru. Poezia.

Grayer ridică ochii exasperat spre candelabrele scânteietoare de deasupra noastră.

— Da. Absolut, Alex. Am mai aflat câte ceva despre studenta ucisă. Charlotte Kinsey abia începuse al doilea an la facultatea de drept de la Georgetown. Se pare că era al dracului de deşteaptă. Cu toate astea, avea note mediocre.

— Cum se potriveşte o studentă la drept în schema lor? Doar dacă au tras în judecătorul Franklin şi au ratat. Am încercat să fac nişte conexiuni, şi n-a mers. Sau poate că Jack şi Jill se joacă cu noi?

Grayer încuviinţă.

— Fără îndoială că se joacă cu noi. Să ştii că teoria ta cu privire la relaţiile intime este încă valabilă. Ştim de ce Charlotte Kinsey n-a excelat la Georgetown. Pierdea timp preţios alături de bărbaţi importanţi din oraş. O fată foarte frumoasă, ai să vezi imediat. Păr negru, strălucitor, până-n talie. Forme superbe. Moravuri discutabile. Ar fi fost un avocat *grozav.*

Ne-am apropiat împreună de corpul femeii moarte. Studenta la drept zăcea cu spatele la noi. Lângă ea era poşeta. Nu puteam să văd gaura făcută de glonţ şi Charlotte Kinsey nu părea să fie rănită. Arăta exact ca şi când s-ar fi hotărât să tragă un pui de somn pe jos, pe terasa de la Kennedy Center. Gura era uşor deschisă, ca şi cum ar fi vrut să mai ia o ultimă gură din aerul proaspăt.

— Continuă, spune-mi ce ştii, l-am îndemnat eu pe Jay Grayer. Ştiam că mai era ceva ce nu îmi spusese. Cine e?

— Ah, până la urmă s-a dovedit a fi *cineva.* Fata era amanta preşedintelui Byrnes, spuse el. Se întâlnea cu preşedintele. El a fugit de la Casa Albă şi s-a întâlnit cu ea noaptea trecută. De-aia au omorât-o. Asta e, Alex. Chiar sub nasul nostru.

Am simţit cum mi se strânge pieptul când m-am aplecat deasupra ei. Claustrofobia mă apucase din nou. Era foarte frumoasă. Douăzeci şi trei de ani. În floarea vieţii. Un glonţ în inimă şi totul se sfârşise.

Am citit biletul pe care-l lăsaseră în poşeta studentei la drept.

Jack şi Jill în capitală
Ţi-au asasinat iubita, domnule.
Doar un pion a fost
N-avea vreun rost
Şi-ţi vine rândul, domnule.

Versurile păreau din ce în ce mai bune. Mai obraznice erau cu siguranţă. Aşa erau şi Jack şi Jill. Dumnezeu să ne ajute pe toţi, dar mai ales pe preşedintele Thomas Byrnes.

Şi-ţi vine rândul, domnule.

47

A doua zi de dimineaţă am parcurs cu maşina cei treisprezece kilometri până la Langley, Virginia. Voiam să stau de vorbă cu Jeanne Sterling, inspectorul general al CIA şi reprezentantul agenţiei în echipa de criză. Don Hamerman îmi spusese că agenţia e implicată deoarece era posibil ca o putere străină să fie în spatele lui Jack şi Jill. Chiar dacă era cam cu bătaie lungă, trebuia verificat. Într-un fel, nu m-ar fi mirat ca CIA să fie chiar ceva mai mult amestecată. Voiam să încerc să aflu.

Mă gândeam că agenţia are o pistă care merită verificată. De la scandalul Aldrich Ames, care a dus la noua lege pentru autorizarea activităţii de informaţii, CIA e obligată să ne împărtăşească informaţiile pe care le are. Aşa spune legea.

O ţineam minte bine pe doamna inspector general, de la prima noastră întâlnire la Casa Albă. Jeanne Sterling mai mult ascultase, dar când vorbise, fusese convingătoare şi inteligentă. Don Hamerman îmi spusese că înainte să intre în Agenţie predase

dreptul la Universitatea din Virginia. Treaba ei era acum să cureţe Agenţia din interior. Mi se părea o sarcină imposibilă sau, oricum, dificilă. Hamerman îmi explicase că ajunsese în echipa de criză pentru un singur motiv: era cea mai bună minte din CIA.

Biroul ei era la etajul şapte al clădirii moderne şi cenuşii care era centrul cartierului general al CIA. Am observat cu atenţie planul interior al agenţiei: o mulţime de coridoare extrem de înguste, lumini puternice verzi-fluorescente peste tot, încuietori cu cifru pe aproape fiecare uşă. CIA, în toată gloria ei, îngerul răzbunător al politicii externe a SUA.

Jeanne Sterling mă aştepta în anticamera biroului ei, un hol cu covoare cenuşii.

— Doctore Cross, mulţumesc că ai venit până aici. Data viitoare promit să vin eu la Washington. M-am gândit că e mai bine să ne întâlnim aici. Sper ca până la prânz să înţelegi de ce.

— Mi-a făcut plăcere să conduc până aici, aveam nevoie de o evadare, am recunoscut eu. Să fiu singur o jumătate de oră. Am ascultat Cassandra Wilson, „Blue Light 'Till Down". N-a fost aşa rău.

— Te înţeleg perfect. Totuşi, ai încredere, nu te-am pus pe drum de pomană. Avem ceva important de discutat. Agenţia n-a fost convocată degeaba în echipă, doctore Cross. O să vezi imediat.

Fără îndoială, Jeanne Sterling ieşea din tiparul zeului CIA din anii cincizeci-şaizeci. Vorbea cu un accent popular, entuziast, din sud şi făcea parte din conducerea departamentului operativ al agenţiei. Persoana ei era considerată crucială pentru reforma din CIA, cu adevărat vitală.

Am intrat în biroul ei imens, cu vedere la pădure pe două laturi şi spre grădină pe alta. Ne-am aşezat la o masă joasă de sticlă, acoperită cu hârtii ce păreau oficiale şi cu cărţi. Pe pereţi erau fotografii înrămate cu membrii familiei. Copii simpatici, nu m-am abţinut să remarc. Bărbat atrăgător, înalt şi subţire. Ea însăşi era înaltă, blondă, dar un pic mai corpolentă decât ar fi trebuit. Avea un zâmbet prietenos cu o strungăreaţă largă şi avea ceva din aerul unei

fete de fermier.

— A intervenit ceva important, spuse ea, dar, mai întâi trebuie să-ţi spun că arma folosită la Kennedy Center n-a fost cea folosită în asasinatele anterioare. Asta ridică nişte întrebări, cel puţin în mintea mea. E posibil ca crima de la Kennedy Center să fi fost o copie?

— Nu cred, am replicat. Dacă nu cumva imitatorul şi Jack şi Jill se întâmplă să aibă acelaşi scris. Nu, ultima poezioară e cu siguranţă a lor. Şi, în plus, se înscrie în tiparul de până acum.

— Şi încă ceva, spuse Jeanne Sterling. De data asta nu mai merg pe cărări bătute, Alex, aşa că urmăreşte-mă. Analiştii noştri au căutat, dar nu suntem la curent cu vreun studiu psihologic privitor la asasinii profesionişti. Mă refer la asasinii angajaţi de armată, de CIA etc. Cunoşti un asemenea material? Nici măcar noi nu avem un studiu lămuritor despre acest subiect.

Aveam sentimentul că încep să mă luminez asupra a ceea ce voia Jeanne Sterling să discutăm. Poate că de aceea şeful afacerilor interne ale CIA intrase în echipa de criză. Asasini angajaţi cu contract de armată sau CIA. Ştiam că există şi că o parte locuiesc pe lângă Washington. Mai ştiam că sunt înregistraţi undeva, dar nu la poliţia din D.C. Poate că de aceea li se spunea uneori „fantome“.

— Nu s-a scris prea mult despre omucideri în nicio revistă de psihiatrie, am spus. Acum câţiva ani, un profesor din Georgetown, o cunoştinţă de-a mea, conducea o cercetare interesantă. A găsit câteva mii de referinţe despre sinucideri, dar mai puţin de cincizeci despre omucideri, în revistele pe care le-a ales. Am citit câteva articole scrise de studenţii de la John Jay şi Quantico. Nu găseşti mare lucru despre asasini. Nu după câte ştiu eu. Cred că e greu să găseşti subiecţi dornici să se lase interogaţi.

— Pot să-ţi fac rost de un subiect pentru interviu, spuse Jeanne Sterling. Cred că poate fi esenţial pentru Jack şi Jill.

— Unde vrei să ajungi? Brusc, aveam o mulţime de întrebări să-i pun. Alarme binecunoscute se declanşaseră în capul meu.

O expresie blândă şi îndurerată se aşternu pe chipul ei. Trase aer

adânc în piept înainte să vorbească.

— I-am supus unor teste psihologice extensive pe agenţii noştri letali, Alex. Aşa a procedat şi armata, am fost asigurată. Am citit câteva rapoarte cu rezultate ale testelor.

Stomacul mi se strângea. Ca şi muşchii gâtului şi ai umerilor. Dar eram foarte bucuros că-mi făcusem timp pentru vizita de la Langley.

— De unsprezece luni de când sunt în postul ăsta, a trebuit să deschid nişte sertare întunecate şi înspăimântătoare aici la Langley, şi nu numai aici. Am făcut peste trei sute de interviuri numai pentru cazul Aldrich Ames. Poţi să-ţi imaginezi ce acoperiri s-au fabricat în ultimii ani. Sau poate că nu poţi, probabil. Nici eu nu mi-aş fi putut imagina, deşi lucram aici.

Încă nu prea ştiam unde avea de gând să ajungă Jeanne Sterling. O ascultam cu mare atenţie, totuşi.

— Credem că unul dintre asasinii care a lucrat pentru noi a scăpat de sub control. De fapt, suntem aproape siguri. Alex, de-aia CIA este în echipa de criză. *Credem că Jack este unul din oamenii noştri.*

48

Am plecat la plimbare cu Jeanne Sterling prin împrejurimi. Inspectorul general CIA avea un break nou, un Volvo albastru închis, pe care îl conducea ca pe o maşină de curse. La radio se auzea Brahms, în surdină, în timp ce noi ne îndreptam spre Chevy Chase, una din suburbiile Washingtonului. Urma să cunosc o „fantomă". Un asasin profesionist. Un om de-al nostru.

Măi, să fiu al dracului.

— Conspiraţie şi contraconspiraţie, vicleşug şi trădare, agent, agent dublu, fals agent… nu aşa descria Churchill meseria asta a voastră?

Jeanne Sterling zâmbi larg, dinţii ei mari părând dintr-o dată

foarte proeminenţi. Era o persoană foarte serioasă, avea însă un simţ al umorului dezvoltat. Inspectorul general.

— Încercăm să ne rupem de trecut, în realitate, dar şi ca imagine. O va face fie Agenţia, fie altcineva din afară. De aceea am invitat la noi poliţia din Washington. Nu vreau să fac obişnuita investigaţie, urmată de fabricarea unei „acoperiri“, îmi spuse ea, în timp ce conducea maşina pe sub copacii bătrâni care-ţi aduceau aminte de Richmond sau Charlottesville. CIA a încetat să mai fie un „mit“, aşa cum o numeau câţiva membri ai Congresului. Au loc schimbări radicale. Rapide. Poate prea rapide.

— Nu eşti de acord?

— Ba da. Trebuia să se întâmple. Numai că nu-mi place acest teatru din jur. Şi categoric nu-mi place felul cum se reflectă în presă. O adunătură incredibilă de ticăloşi.

Intrasem pe centură în Chevy Chase. Aveam întâlnire cu un tip pe nume Andrew Klauk. Klauk lucrase cu contract pentru agenţie: făcea parte din aşa-numita elită a asasinilor, era una dintre „fantome“.

Jeanne Sterling conducea aşa cum vorbea, adică fără efort şi repede. Aşa părea să le facă pe toate. O persoană foarte inteligentă şi impresionantă. Bănuiesc că aşa trebuia. Afacerile interne ale CIA trebuie să fie extrem de solicitante.

— Alex, ce ştii despre noi? mă întrebă ea într-un târziu. Ce se bârfeşte despre Agenţie?

— Dan Hamerman zice că eşti onestă şi de asta are Agenţia nevoie. Crede că Aldrich Ames i-a făcut mai mult rău Agenţiei decât s-a lăsat să ajungă în presă. Mai crede că ordonanţa lui Moynihan, „Sfârşitul războiului rece“, a fost o tragedie americană. Zice că aici la Langley ţi se spune Jeanne cea curată. Oamenii dumitale îţi spun aşa. E un fan al dumitale.

Jeanne Sterling zâmbi, dar cu un zâmbet de convenienţă. Era o femeie cu foarte mult autocontrol: intelectual, emoţional, chiar şi fizic. Era plină de caracter şi hotărâtă, iar ochii ei frumoşi de

chihlimbar păreau întotdeauna dornici să vadă adânc în tine. Nu era satisfăcută cu aparenţele: calitate de bun investigator.

— Nu sunt chiar atât de bună. Făcuse o grimasă. În primii doi ani am fost hârţogară la Budapesta. E porecla noastră pentru spion, Alex. Am fost spion în Europa. Treabă inofensivă, adunam informaţii. După aceea am urmat Şcoala de Război. La Fort McBain. Tata e militar de carieră. Locuieşte la Arlington împreună cu mama. Au votat amândoi pentru Oliver North. Cred cu ardoare în forma noastră de guvernământ. Vreau să pun lucrurile pe roate. Cred că se poate. De fapt, sunt convinsă.

— De acord cu dumneata, am spus eu.

Chiar eram de acord. În toate, mai puţin partea cu Oliver North.

Tocmai trăgeam în faţa unei case, foarte aproape de strada Connecticut şi de Circ. Arhitectura era în stilul Renaşterii coloniale, casă cu trei etaje, foarte frumoasă şi foarte „de familie". Pe partea de nord şi pe acoperiş creştea muşchi verde, încântător.

— Aici locuieşti? am întrebat-o eu zâmbind. Dar nu eşti fata cea bună? Nu eşti Jeanne cea curată?

— Corect? Nu e decât o faţadă inteligentă, Alex. Exact ca Disneyland sau Williamsburg, sau Casa Albă. Şi, ca să nu mai ai nicio îndoială, în casă ne aşteaptă un asasin de profesie.

— E unul şi la dumneata în maşină, i-am făcut cu ochiul.

49

După-amiaza de sfârşit de decembrie era neobişnuit de însorită şi strălucitoare. Era cald, aşa că Andrew Klauk şi cu mine ne-am instalat în curtea din spate a superbei case a lui Jeanne Sterling.

Un gard simplu de fier forjat înconjura proprietatea. Poarta de un verde-crud, proaspăt vopsită, era întredeschisă. O breşă în securitate.

Unealta CIA. Elită criminală. Fantome. Fantomele există. Peste două sute de fantome, potrivit spuselor lui Jeanne Sterling. O listă de colaboratori. O noţiune stranie, înspăimântătoare pentru America anilor nouăzeci. Şi pentru întreaga lume.

Şi totuşi, iată-mă alături de unul dintre ei.

Era trecut de ora trei când am început să discut cu Andrew Klauk. Un autobuz de şcoală galben-strălucitor a oprit dincolo de gard, lăsând să coboare copiii pe strada liniştită. Un băieţel de zece-unsprezece ani venea în fugă pe alee spre casă. Mi s-a părut că-l recunosc pe copilul din fotografiile de la birou. Jeanne Sterling avea un băieţel şi o fetiţă. Ca şi mine. Lucra şi acasă, ca şi mine. Groaznic.

Andrew Klauk era un urs de om, nu lipsit de agilitate. Un urs căruia îi plăcea să danseze. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Era calm şi foarte stăpân pe el. Ochi căprui, sfredelitori, care-ţi înhăţau privirea şi n-o mai lăsau. Pătrunzători. Îmbrăcat într-un costum diform, cenuşiu, cu cămaşă albă cu reverele răsfrânte, şifonată şi murdară. Pantofi din piele italieni. *Un altfel de asasin, cu toate acestea un asasin,* gândeam.

Jeanne Sterling ridicase o chestiune provocatoare: care era diferenţa între asasinii în serie pe care eu i-am urmărit în trecut şi asasinii plătiţi de CIA şi de armată? Era posibil ca unul dintre aceşti asasini plătiţi să fie Jack din Jack şi Jill?

Ea credea că da. Era convinsă că este una dintre posibilităţile care merită toată atenţia, şi nu numai din partea oamenilor ei.

L-am studiat pe Klauk în timp ce discutam pe un ton normal, uneori chiar vesel. Nu era prima oară când făceam conversaţie cu un om care-şi câştiga traiul omorând, cu un ucigaş în masă, dacă mă pot exprima astfel. Totuşi, acest asasin avea voie să meargă acasă seara, la familia lui din Falls Church, şi ducea ceea ce el numea „o viaţă normală, fără sentimente de vinovăţie".

Chiar îmi spusese la un moment dat: „N-am comis un delict în viaţa mea, doctore Cross. Nici măcar n-am fost amendat pentru depăşirea vitezei legale." Apoi izbucnise în râs – un pic nelalocul lui,

după părerea mea. Puţin prea tare.

— De ce râzi? l-am întrebat. Mi-a scăpat ceva?

— Cât ai, o sută de kilograme şi un metru nouăzeci şi cinci? Am ghicit?

— Pe-aproape. Un metru nouăzeci. Puţin sub o sută. Cine stă să numere?

— Evident că eu, domnule detectiv. Sunt supraponderal şi n-arăt prea în formă, dar aş putea să te omor chiar aici, pe loc, mă informă el. O observaţie tulburătoare din partea lui, provocator exprimată.

Că era sau nu în stare, simţise nevoia să mi-o spună. Aşa funcţiona mintea lui. Era bine de ştiut. Reuşise în acelaşi timp să mă pună pe gânduri, să stau cu ochii-n patru.

— Poate te miră, i-am spus, dar nu sunt sigur că am înţeles ce vrei să zici.

Râse din nou cu un sforăit neplăcut pe nas. Nu era tocmai tipul cu care să-ţi placă să stai la o limonadă.

— Exact ceea ce am spus. Pot şi *aş face-o,* dacă ţara mi-ar cere. Asta nu înţelegi despre Agenţie, despre bărbaţii şi femeile în situaţia mea, explică el.

— Ajută-mă să înţeleg, am insistat. Adică să nu încerci să mă omori aici, în curtea din spate a familiei Sterling, dar zi mai departe.

Zâmbetul lui se destinse într-un rânjet larg.

— Nu e vorba de încercare. Crede-mă, pot.

Era cu adevărat de speriat. Îmi amintea puţin de un criminal psihopat pe nume Gary Soneji. Tot aşa stătusem de vorbă şi cu Soneji. Niciunul dintre ei nu lăsa să se vadă mare lucru pe faţă. Nimic în afară de această căutătură rece care te fixa. Din când în când, hohote de râs. Mi se făcuse pielea ca de găină. Aş fi vrut să mă ridic de la masă şi să plec.

Klauk mă fixă îndelung înainte de a continua. În casă se auzeau copiii lui Jeanne Sterling. Uşa frigiderului trântindu-se. Gheaţa clincănind în pahare. Păsările cântau în copacii din spatele nostru. Era o scenă stranie. Mi se părea ireală.

— Există o regulă de bază a acţiunii sub acoperire. În acţiuni subversive sau în sabotaj trebuie să fii mai bun decât celălalt. *Facem orice vrem.* Klauk vorbise foarte, foarte rar, apăsând pe fiecare cuvânt. Şi o facem adeseori. Eşti psiholog şi detectiv la Omucideri, aşa-i? Ce-ai înţeles din ce-am spus?

— N-aveţi reguli, am spus. Asta încerci să-mi spui. Trăieşti şi munceşti într-o lume închisă, care practic nu este guvernată. Poţi să spui că lumea dumitale este complet antisocială.

Pufni iarăşi în râs. Cred că mă dovedisem un elev bun.

— Nicio împuţită de regulă. O dată însărcinat cu o misiune, *n-ai nicio regulă.* Niciuna. Gândeşte-te.

Cu siguranţă că aveam să mă gândesc. Începusem chiar atunci şi acolo. Luasem în considerare posibilitatea ca Klauk să încerce să mă omoare – dacă ţara i-ar fi cerut-o. *Fără reguli. O lume populată cu fantome.* Cel mai înfricoşător era faptul că el credea în fiecare cuvânt pe care îl spusese.

După ce am terminat cu Klauk – cel puţin în după-amiaza aceea – am mai stat de vorbă cu Jeanne Sterling. Ne-am aşezat în veranda idilică ce dădea în curtea tot atât de idilică din spate. Subiectul conversaţiei fu tot crima. Nu-mi revenisem după discuţia cu asasinul. Cu fantoma.

— Ce părere ai de domnul Klauk al nostru? întrebă Jeanne.

— M-a tulburat. M-a iritat şi m-a speriat ca dracu', am recunoscut. E un tip antipatic. Deloc plăcut. Şi mai e şi un ticălos.

— Şi incredibil de tâmpit, căzu ea de acord. Apoi tăcu pentru câteva secunde. Alex, cineva *din interiorul Agenţiei* ne-a omorât trei agenţi. Ăsta-i unul dintre misterele murdare pe care le-am descoperit de când sunt inspector general. A fost trecut la „cazuri nerezolvate". Asasinul nu e Klauk, totuşi. Andrew e încă sub control. *Nu e* periculos. *Altcineva este.* Şi ca să ştii întregul adevăr, departamentul operativ mi-a trasat sarcina să aduc pe cineva din afară pentru investigaţie. Suntem siguri că unul dintre asasinii pe care i-am angajat este Jack. Mai ştii, poate că şi Jill e una de-a noastră.

Am tăcut o vreme, am ascultat doar ceea ce avea de spus Jeanne Sterling. *Jack şi Jill în capitală au venit la curăţat.* Să fi fost Jack un asasin profesionist? Dar Jill? Şi atunci, de ce se apucaseră să omoare oameni celebri din Washington? De ce-l ameninţau pe preşedintele Byrnes?

Mintea mi se zvârcolea în cercuri largi. M-am gândit la toate posibilităţile, la toate legăturile logice şi la lipsa de logică. Doi asasini de profesie renegaţi, scăpaţi de sub control. Avea tot atâta sens ca tot ceea ce ştiusem până atunci. Mi se clarificau anume lucruri despre Jack şi Jill, mai ales lipsa de pasiune şi de furie cu care erau executate victimele. Totuşi, de ce alegeau politicieni şi oameni celebri? Au fost angajaţi să facă asta? Şi dacă da, de cine? Pentru ce? Care era *cauza* lor?

— Vreau să-ţi pun o întrebare care mă frământă de când am ajuns aici, Jeanne.

— Vorbeşte, Alex. Încerc să-ţi răspund la orice întrebare. Dacă pot.

— De ce l-ai adus aici? De ce l-ai adus pe Andrew Klauk în propria dumitale casă?

— Era cel mai sigur loc pentru întâlnire, răspunse ea fără ezitare.

Părea incredibil de sigură pe ea. Am simţit un fior pe coloană. Apoi Jeanne Sterling oftă sonor. Ştia ce vreau să spun, ce simţisem păşind în casa ei.

— Alex, *ştie* unde locuiesc. Andrew Klauk poate să vină aici oricând dacă asta vrea. Oricare din ei poate.

Am încuviinţat din cap şi n-am insistat. Cunoşteam exact senzaţia; trăiam cu ea. Era singura mea spaimă. Cel mai mare coşmar al meu.

Ei ştiu unde locuim. Pot să vină la noi acasă dacă vor… oricând vor.

Nimeni nu mai este în siguranţă.

Nu există reguli.

Există fantome şi monştri umani şi ei sunt o prezenţă reală în vieţile noastre. Mai ales în a mea.

Jack şi Jill existau.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth exista.

50

A doua zi de dimineaţă, la şapte şi ceva eram în faţa lui Adele Finaly şi mă descărcam de tot ce puteam să-i spun. Mă descărcam – *punct.* Dr. Adele Finaly este psihanalistul meu de vreo şase ani şi mă duc s-o văd la intervale neregulate. Când e nevoie. Ca acuma. Îmi este şi bună prietenă.

Băteam câmpii şi vorbeam cam tare. Era locul potrivit, în fond.

— Poate că vreau să ies din poliţie. Poate că m-am săturat de cazurile astea nenorocite de omor. Poate că vreau să plec din Washington sau doar din cartier. Sau poate că vreau doar s-o iau la sănătoasa spre West Virginia s-o văd pe Kate McTiernan. Să-mi iau un concediu în cel mai nepotrivit moment.

— Chiar crezi că îţi doreşti măcar un lucru din toate astea? m-a întrebat Adele când am terminat, mai degrabă când m-am mai potolit. Sau încerci să te descarci?

— Habar n-am, Adele. Probabil că mă descarc. Am cunoscut şi o femeie care-mi place. E *căsătorită,* am adăugat zâmbind. Şi nu m-aş lega niciodată de o femeie căsătorită, aşa că, din partea mea, e în siguranţă. Mai în siguranţă nici că se poate. Cred că sunt într-o perioadă de regresie.

— Vrei să ştii părerea mea despre asta, Alex? Ei bine, nu pot să ţi-o spun. Ai şi aşa destule pe cap.

— Sunt băgat până-n gât într-un caz dificil de omucidere. Două, de fapt. Tocmai am lucrat la unul dintre ele – deosebit de supărător. Dar nu aici ar fi problema. Ştii tu, e foarte ciudat. Mi se pare că încă mai vreau să-i mulţumesc pe mama şi pe tata şi că *nu se poate.* Nu pot să trec peste sentimentul că am fost abandonat. Nu-l pot intelectualiza. Uneori am impresia că părinţii mei au murit amândoi

de amărăciune şi că eu împreună cu fraţii mei am fost una din cauze. Mă tem că sufăr şi eu de această tristeţe. Cred că mama şi tata erau la fel de inteligenţi ca mine şi că au suferit din această cauză.

Părinţii mei muriseră de tineri în Carolina de Nord. Tata a murit de prea mult alcool – lucru peste care n-am reuşit încă să trec. Mama a murit de cancer la plămâni cu un an înainte de moartea tatei. Nana Mama m-a luat la ea când aveam nouă ani.

— Crezi că tristeţea se transmite genetic, Alex? Nici eu nu ştiu ce să cred despre asta. Ai văzut articolul despre gemeni din *New Yorker?* Sunt ceva probe pentru teoria genetică. Nu e o veste prea bună pentru cei din tagma noastră.

— Pentru detectivi?

Adele nu reacţionă la mica mea glumă.

— Iartă-mă, am spus. Scuze, mii de scuze.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Ştii că sunt fericită când te văd mai destins.

Izbucni în râs. Am râs amândoi. Îmi place să stau de vorbă cu ea tocmai pentru că şedinţele noastre se desfăşoară astfel, din râs în plâns, de la seriozitate la absurd, de la adevăr la minciună. Pot să spun orice-mi trece prin cap. Adele Finaly e mai tânără cu trei ani decât mine, dar e înţeleaptă pentru anii ei, şi poate şi pentru ai mei. O şedinţă cu ea îmi face chiar mai bine decât cântatul la pian pe verandă.

Am mai trăncănit aşa, lăsându-mi limba slobodă şi mintea să-mi zburde, şi m-am simţit mai bine. E minunat să ai pe cineva căruia să-i poţi spune absolut orice. Nici nu mi-aş putea imagina viaţa altfel:

— Uite la ce m-am gândit mai ieri, am spus. Maria a fost omorâtă. Am plâns şi am plâns, dar n-am reuşit să trec peste pierderea ei. Aşa cum n-am trecut niciodată peste pierderea părinţilor mei.

Adele dădu din cap afirmativ.

— E incredibil de greu să găseşti un suflet geamăn.

Ea ştia foarte bine. Nu găsise niciodată pe cineva şi asta e foarte

trist.

— Şi e foarte greu să pierzi un suflet geamăn. Şi acum, fireşte, sunt pietrificat din cauza pierderii fiinţei pe care am iubit-o. Fug de alte legături, *pentru că s-ar putea sfârşi printr-o altă pierdere.* Nu plec din poliţie *pentru că şi asta ar fi o pierdere.*

— Însă acum te gândeşti mult la asta.

— Tot timpul, Adele. Trebuie să se întâmple ceva.

— Ceva s-a întâmplat. Şedinţa s-a terminat, remarcă Adele.

— Perfect, am râs eu.

Unii oameni se duc la teatrul de comedie să se distreze, eu mă duc la psihiatru.

— Eşti plin de ostilitate. Cu atât mai bine pentru tine. Alex, nu cred că eşti în regresie. Cred că te descurci minunat.

— Doamne, cât îmi place să te aud. Hai să ne vedem peste o lună-două, când am să fiu întors pe dos cu adevărat.

— Abia aştept, spuse Adele frecându-şi mâinile ei mici şi subţiri.

51

Detectivul John Sampson nu ţinea minte să mai fi muncit ca un câine atâtea zile la rând. Nu ţinea minte să-i mai fi mers vreodată atât de al dracului de prost, al dracului de îngrozitor. Avea pe cap o mulţime de cazuri împuţite de omucidere şi mai era şi cazul de la Sojourner Truth, în care nimic nu dusese nicăieri.

A doua zi după crima de la Kennedy Center, Sampson bătea parcul Garfield, dimineaţa, în zona de vest. Voia să dea de *suspectul vagabond* al lui Alex, care fusese văzut în după-amiaza în care Shanelle Green fusese omorâtă, dar nu şi de atunci încoace, aşa că până şi această pistă era pe cale să se răcească. Pentru cazuri complexe ca acesta Alex avea o formulă simplă. Mai întâi trebuie să răspunzi la întrebarea pe care şi-o pune toată lumea: *ce fel de om e*

acela care e în stare de aşa ceva? Ce fel de ţicnit?

Se hotărî să treacă pe la şcoala Theodore Roosevelt. Selecta academie militară folosea parcul Garfield pentru atletism şi manevre paramilitare. Exista o slabă posibilitate ca vreun cadet cu ochii mai ageri să fi văzut ceva.

Un nenorocit de vagabond cu barba albă, gândea Sampson urcând treptele de piatră cenuşie ale şcolii militare. *Un asasin neglijent şi dezorganizat care a lăsat amprente şi alte indicii după ambele crime şi pe care nimeni n-a reuşit deocamdată să-l înfunde. Fiecare pistă era moartă.*

De ce oare? De ce nu iese nimic? Ce-au mai încurcat? Nu numai el. Alex şi toţi ceilalţi.

Sampson îl căută pe comandantul şcolii. Şeful. Detectivul servise patru ani în armată, dintre care doi în Vietnam, şi vechea şcoală îi adusese aminte de locotenenţii din ROTC[9] din timpul războiului. Cei mai mulţi erau albi. Mulţi muriseră degeaba, după părerea lui, doi dintre ei fiind prietenii lui.

Şcoala Theodore Roosevelt avea patru clădiri extrem de bine întreţinute, din cărămidă roşie cu acoperiş de şindrilă. Două din coşurile de pe acoperişuri lăsau să se ridice şuviţe de fum cenuşiu. Totul aici mirosea a organizare, ordine şi „lenţi".

Imaginează-ţi o asemenea şcoală în Southeast, la periferie, îşi spuse el continuându-şi rondul solitar prin şcoală. Gândul îl făcu să zâmbească. Aproape că vizualiza vreo *cinci sute de vagabonzi strălucind în uniformele lor albastre, în bocancii lor lustruiţi, cu chipiele lor cu pene. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi. Poate că n-ar strica.*

— Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

Un cadet costeliv fugea spre el după ce pătrunsese în ceea ce părea a fi un hol academic, într-una dintre clădiri.

— Eşti de serviciu? întrebă el cu o voce blândă, moştenită de la

[9] Unităţi de pregătire a ofiţerilor de rezervă (n.tr.).

mama sa, născută în Alabama.

Soldatul de jucărie clătină din cap în semn că nu.

— Nu, domnule. Dar pot să vă ajut?

— Sunt de la poliţie, spuse Sampson. Aş vrea să vorbesc cu un superior. Vrei să aranjezi asta, soldat?

— Da, domnule!

Cadetul îl salută, pe el – dintre toţi oamenii – şi Sampson se strădui să-şi reţină primul şi poate singurul zâmbet al zilei.

52

Peste trei sute de cădeţi scrobiţi şi călcaţi, din cursul mijlociu şi superior, erau strânşi în sala Lee la nouă dimineaţa. Cadeţii purtau uniformele lor obişnuite: pantaloni cenuşii largi, cămaşă neagră şi cravată, tunici gri. Din scaunul lui tare de lemn din amfiteatrul şcolii, asasinul de la şcoala Sojourner Truth îl văzu pe negrul masiv intrând în sală. Îl recunoscu imediat. Împuţitul ăsta era detectivul John Sampson. Prietenul şi partenerul lui Alex Cross.

Nu era bine. Situaţia era chiar foarte proastă. Asasinul începu imediat să intre în panică, să experimenteze senzaţii nemaiîntâlnite de spaimă. Se întreba dacă poliţia venise după el. *Ştiau oare cine este?*

Ar fi vrut să fugă, dar nu avea nicio cale de scăpare. Trebuia să stea să aştepte, să iasă cumva din belea.

Prima reacţie a asasinului fu un sentiment de ruşine. Credea că o să i se facă greaţă. Să vomite sau aşa ceva. Ar fi vrut să-şi pună capul între picioare. Ce cap sec, să fie prins în felul ăsta.

Îl despărţeau aproape douăzeci de metri de locul unde colonelul Wilson şi detectivul stăteau aşteptând, ca şi când ceva nemaipomenit de important avea să urmeze. Fiecare cadet care trecea îi saluta pe adulţi, ca un robot spălat pe creier ce era. Un murmur creştea în încăpere.

E pe cale să se întâmple ceva zguduitor? Gândul ţipa în capul asasinului. *Poliţistul avea de gând să-l aresteze în faţa întregii şcoli? Era prins?*

Cum putuseră să ajungă la el, totuşi? N-avea nicio logică. Ideea îl calmă oarecum.

Un calm înşelător? Un fals sentiment de securitate? Nu contenea să se întrebe şi se lăsă mai jos, în scaunul tare de lemn, dorindu-şi să-l înghită pământul. După care se ridică drept în scaun. *Rahat. Începe circul!* Îl urmări cu privirea pe detectiv, cum se îndrepta spre podium alături de colonelul Wilson. Inima îi bătea ca în refrenul ritmat al cântecului „White Zombie".

Adunarea salută cu obişnuitele texte, „cinste, integritate în gând şi faptă", toate palavrele alea. Apoi colonelul Wilson începu să vorbească despre „cum au fost omorâţi în mod laş şi ruşinos doi copii în parcul Garfield". Wilson continuă: „Poliţia din Washington cercetează parcul şi străzile învecinate. Poate vreun cadet de la Theodore Roosevelt a văzut întâmplător ceva ce ar putea să fie de folos poliţiei. Poate că unul dintre voi poate să ajute în vreun fel poliţia."

Aşadar de-aia a venit aici impunătorul detectiv. Să caute un afurisit de indiciu. Pentru rahatul lor de investigaţie.

Asasinul încă îşi mai ţinea respiraţia, totuşi. Ochii lui măriţi erau fixaţi asupra lui Sampson, care se apropie de microfonul de pe podium. Negrul înalt chiar ieşea în evidenţă în încăperea plină de uniforme, tunsori scurte şi obraji roz în majoritate. Era enorm. Şi arăta dur, îmbrăcat cum era în haina neagră de piele, cămaşa gri şi cravata neagră. Se aplecă să ajungă la microfonul care, pentru colonelul Wilson, era la înălţimea potrivită.

— Am făcut serviciul militar în Vietnam, sub comanda a doi locotenenţi care erau cam de vârsta voastră, spuse detectivul în microfon.

Vocea lui era calmă şi profundă. Râse şi cei mai mulţi dintre cădeţi făcură la fel. Era impunător, al dracului de convingător. Cu

siguranţă că nu era prea plăcut să ai de-a face cu el. Asasinul bănuia că Sampson râdea de cădeţi, dar nu era prea sigur.

— Motivul pentru care am trecut pe la voi la şcoală, continuă detectivul, este că cercetăm parcul Garfield şi tot ce e în jur. Doi copii mici au fost omorâţi aici cu sălbăticie, amândoi săptămâna trecută. Le-au fost zdrobite craniile. Asasinul e un ticălos, nu încape nicio îndoială.

Asasinul ar fi vrut să-i facă lui Sampson un semn obscen. *Asasinul nu e un ticălos. Ticălos eşti tu, tâmpitule. Asasinul e mult mai tare decât crezi tu.*

— Aşa cum am înţeles de la colonelul Wilson, mulţi dintre voi treceţi prin parc în drum spre casă. Alţii stau în cartier, alţii joacă fotbal şi lacrosse în parc. Am să las numărul meu de telefon la cancelarie. Puteţi să mă sunaţi oricând, zi şi noapte, dacă credeţi că aţi văzut ceva ce ne-ar putea fi de folos.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth nu-şi putea dezlipi ochii de detectivul uriaş care vorbea atât de calm şi sigur pe el. Se întreba dacă Sampson e în stare să-i vină de hac. Ca să nu mai vorbim de ageamiul ăla de detectiv Alex Cross, care-i aducea aminte de alt poliţist, *de taică-său.*

Mai degrabă *el* o să le vină de hac, hotărî.

— Are cineva vreo întrebare? spuse Sampson de pe podium. Nicio întrebare? Acum e momentul. Şi locul. Vorbiţi, băieţi.

Asasinul ar fi vrut să strige de la locul lui. Simţea un impuls imperios să ridice mâna şi să se ofere voluntar pentru a ajuta. Reuşi să-şi ţină mâna acasă.

Am văzut întâmplător ceva în parcul Garfield, domnule. S-ar putea să ştiu cine i-a omorât pe copiii ăia cu o bâtă de base-ball de juma' de metru întărită eu bandă izolantă..

De fapt, sincer să fiu, eu i-am omorât, domnule. Eu sunt ucigaşul de copii, dobitocule. Prinde-mă, dacă eşti în stare.

Eşti mai mare. Mult mai mare. Dar eu sunt mai deştept decât ai fost tu vreodată.

N-am decât treisprezece ani. Şi uite ce bun sunt de acuma! Stai să vezi când am să fiu mare. Ce zici de asta, bă, idiotule!

Partea a IV-a

Mergem la vânătoare

53

Zăceam pe canapea împreună cu pisica Rosie şi un sac plin de coşmaruri. Rosie e o pisică frumoasă, o abisiniană maro-roşcată. Are o constituţie atletică minunată, e independentă, fatală şi leneşă. Când se mişcă mă duce cu gândul la suratele ei mult mai mari din Africa. Într-o dimineaţă de week-end a apărut pur şi simplu la noi în casă, i-a plăcut şi a rămas.

— Ai să ne părăseşti într-o bună zi, Rosie, nu-i aşa? Ai să pleci aşa cum ai venit?

Rosie îşi scutură întreg trupul. „Ce întrebare ridicolă", îmi spuse ea. „Nu, nici vorbă. Doar fac parte din familie."

Nu puteam să dorm. Nu mă relaxa nici măcar torsul lui Rosie. Oasele-mi erau zdrobite de oboseală, dar gândurile o luaseră razna de tot. Număram omoruri, nu oi. Pe la zece m-am hotărât să fac o plimbare cu maşina ca să-mi limpezesc mintea. Poate să-mi găsesc energia *chi.* Sau poate să găsesc un indiciu, într-unul din cazuri.

Conduceam cu geamul deschis. Erau minus trei grade afară. Nu ştiam exact unde merg – şi totuşi subconştientul meu ştia. Că doar sunt psihanalist, nu?

Amândouă cazurile de omucidere îmi vuiau în cap. Se desfăşurau periculos pe direcţii paralele. Recapitulam şi rerecapitulam discuţia mea cu asasinul profesionist Andrew Klauk. Încercam să fac o legătură între spusele lui şi cazul Jack şi Jill. Să fie Jack o „fantomă"?

M-am *trezit* pe strada New York, căreia i se mai spune şi strada 50 şi care se pierde în autostrada John Hanson. Christine Johnson locuia undeva la ieşirea de pe această stradă, în districtul Prince George. Ştiam unde locuieşte Christine. M-am uitat în notiţele detectivului care o interogase după moartea lui Shanelle Green.

E o nebunie, mă gândeam în timp ce conduceam drept înspre Mitchellville, orăşelul ei.

În seara aceea, mai devreme, vorbisem cu Damon despre cum merg treburile la şcoală şi despre profesorii de acolo. Am reuşit până la urmă să aduc vorba despre directoare. Damon s-a prins ce vreau, ca un diavol tasmanian ce este uneori.

— Îţi place, nu-i aşa? m-a întrebat el şi ochii i s-au aprins ca două faruri gemene. Îţi place de ea, tati? Toată lumea o place. Chiar şi Nana. Zice că doamna Johnson e genul tău. Spune-mi, îţi place?

— N-are ce să nu-ţi placă la doamna Johnson, am spus. Dar e măritată. Nu uita.

— Tu să nu uiţi, a replicat Damon şi a râs în felul lui Sampson.

Şi iată-mă acum, destul de târziu în noapte, conducând prin suburbii. Ce mama dracului fac? Ce e în capul meu? Am petrecut atâta timp printre ţicniţi că m-am molipsit? Sau îmi urmam unul dintre cele mai bune instincte?

Am zărit strada Summer şi am virat brusc la dreapta. Scrâşnetul ascuţit al cauciucurilor a străpuns liniştea perfectă a cartierului. Trebuia să recunosc că era frumos în suburbii, chiar şi noaptea. Toate străzile erau luminate. O mulţime de becuri de Crăciun. Rigole largi pentru apa de ploaie, trotuare albe. Lampadare în stil colonial la fiecare colţ de stradă.

Mă întrebam dacă lui Christine Johnson i-o fi greu să părăsească această enclavă de siguranţă şi de frumuseţe pentru a se duce la lucru în fiecare zi. Mă întrebam ce fel de demoni o chinuie şi pe ea. Mă întrebam de ce lucrează aşa de târziu. Şi cum o fi bărbatul ei.

Apoi am văzut maşina albastră a lui Christine Johnson pe aleea din faţa unei case mari coloniale, cu faţada de cărămidă. Am simţit cum îmi tresare inima. Brusc, totul devenise foarte real.

Am continuat să merg pe stradă până când am trecut binişor de casa ei. Apoi am tras pe dreapta pe trotuar şi am stins farurile. Am încercat să sting şi zumzetul din cap. M-am zgâit vreme îndelungată la fundul strălucitor al unui Ford Explorer alb, parcat pe stradă. M-am uitat cam nouăzeci de secunde – timp suficient ca Fordul să fie furat dacă ar fi parcat pe străzile din D.C.

Mă urmărea gândul că nu avusesem o idee tocmai bună. Doctorul Cross nu era de acord cu acţiunile doctorului Cross. Comportamentul lui lăsa de dorit. Să parchezi în întuneric pe o străduţă îngustă dintr-o suburbie – aşa ceva nu se face.

Câteva glume din folclorul psihiatrilor îmi stăteau pe creier. *Dacă eşti cu adevărat fericit, înseamnă că negi evidenţa.*

— Du-te acasă, mi-am spus eu cu voce tare în întunericul din maşină. Hai, las-o baltă.

Am rămas în continuare în maşină atent la oftaturile teatrale, la cearta care avea loc în mintea mea. Prin geamul deschis simţeam mirosul de pini şi de fum care ieşea din coşul unei case. Motorul maşinii se răcea pârâind uşor. Ştiam câte ceva despre cartierul ăsta: era populat cu avocaţi şi medici, arhitecţi, profesori de la Universitatea din Maryland, câţiva ofiţeri în retragere de la Baza Aeriană Andrews. O zonă foarte frumoasă, foarte sigură. Nu era nevoie aici de vânătorul de monştri.

Bine, atunci du-te s-o vezi. Du-te să-i vezi pe amândoi, pe Christine şi pe bărbatul ei.

Presupun că aş fi putut să găsesc un motiv oarecare ca să-mi justific vizita în Mitchellville. Aveam darul minciunii când era cazul.

Am pornit motorul vechiului Porsche. Nu ştiam ce aveam să fac, încotro aveam s-o iau. Am luat piciorul de pe frână şi automobilul a început să se mişte. Încet, am început să mă târăsc.

Am ţinut-o aşa un cvartal, ascultând foşnetul frunzelor strivite sub roţi, pocnetul brusc al unei pietre. Auzeam fiecare zgomot, amplificat.

Am oprit în cele din urmă în faţa casei familiei Johnson. Chiar în faţă. Am observat gazonul bine tuns şi tisa îngrijită.

Momentul adevărului. Momentul decisiv. Momentul de criză.

Vedeam lumini aprinse în casă ca nişte focuri mititele. Se pare că cineva e treaz în casă la familia Johnson. Mercedesul albastru-întunecat stătea liniştit în faţa uşii de la garaj.

Are o maşină frumoasă şi o casă splendidă. Lui Christine Johnson nu-i

trebuie necazuri din partea ta. Nu-i aduce monştri din lumea ta. Are un soţ avocat. Se descurcă foarte bine.

Cum zicea că îl cheamă pe bărbatul ei. George? George, avocatul lobbyist. George, bogatul avocat lobbyist.

Pe alee era o singură maşină. Maşina ei. Uşa de la garaj era închisă. Puteam să-mi imaginez o altă maşină înăuntru, poate un Lexus. Poate şi un grătar cu gaz, pentru picnic. Maşină modernă de tuns iarba, aspirator pentru frunze, poate şi o pereche de biciclete de munte pentru distracţia de duminică.

Am oprit motorul şi am coborât din maşină.

Vânătorul de monştri a venit la Mitchellville.

54

Christine Johnson mă făcea să mor de curiozitate şi poate că era mai mult decât atât. *Îţi place de ea, tati? Poate? Da, îmi place de ea – și încă foarte tare.* Oricum, simţeam nevoia să o văd, chiar dacă asta mă făcea să mă simt îngrozitor de prost. Un gând bun m-a izbit când am coborât din maşină: *cu atât mai prost ai să te simţi dacă pleci.*

În plus, Christine Johnson făcea parte din cazul complex de omucidere la care lucram. Era un motiv suficient de logic pentru a vrea să stau de vorbă cu ea. Doi elevi de la şcoala ei au fost omorâţi. Doi dintre copiii ei. De ce la şcoala asta? De ce a trebuit ca asasinul să vină acolo? Atât de aproape de casa mea.

M-am dus la uşa din faţă bucuros că toate luminile din casă erau aprinse. Nu voiam ca soţul ei sau vecinii din Mitchellville să mă vadă apropiindu-mă de casă camuflat de umbre şi de întuneric.

Am sunat la uşă, am auzit clopoţelul melodios şi am aşteptat ca o statuie de portal. Un câine s-a pornit tare pe lătrat, undeva în casă. Apoi Christine Johnson apăru la uşa din faţă.

Purta o pereche de blugi uzaţi, un pulover galben ponosit, şosete

albe şi n-avea pantofi. Un pieptene din os îi strângea părul într-o parte şi purta ochelarii. Arăta ca şi cum şi-ar fi luat de lucru acasă. Lucra la ora asta târzie. *Eram ca două boabe de mazăre într-o păstaie, nu-i aşa?* Nu chiar. De fapt, eram departe de păstaia mea.

— Detectivul Cross, exclamă ea surprinsă – şi era de înţeles. Eu însumi eram surprins într-un fel că mă găsesc acolo.

— Nu e nimic grav, m-am grăbit să o asigur. Am doar câteva întrebări.

Nu minţeam. *Să n-o minţi, Alex. Să nu îndrăzneşti s-o minţi. Nici măcar o dată. Niciodată.*

Zâmbi. Ochii păreau să râdă şi ei. Erau foarte mari şi foarte căprui, şi a trebuit să încetez să mă uit la ei.

— Dumneata chiar că munceşti prea mult, fie şi în asemenea împrejurări, zise ea.

— N-am putut să-mi scot din cap ororile astea, astă-seară. De fapt, sunt două cazuri. Şi iată-mă aici. Dacă nu e momentul potrivit, am să trec mâine pe la şcoală. Nu-i nicio problemă.

— Nu, intră, spuse ea. Ştiu cât eşti de ocupat. Îmi închipui. Intră, te rog. Casa e o mizerie, ca şi guvernul nostru, toate se leagă.

M-a condus printr-un antreu pavat cu marmură crem în camera de zi, în care se vedea sofaua confortabilă şi dominau culorile pământului: siena, ocru şi umbra arsă.

Totuşi, nu era un tur de onoare. N-a insistat să ştie de ce-am venit. Dintr-o dată se instalase un pic prea multă linişte. Energia *chi* mi se scurgea pe undeva.

M-a dus în bucătăria imensă. A deschis frigiderul, unul mare cu uşi duble care s-a deschis cu un fâşâit.

— Să vedem, avem bere, cola dietetică, ceai rece. Pot să fac cafea sau ceai fierbinte, dacă vrei. Munceşti prea mult, serios. Sunt sigură.

Mi se părea că începuse să vorbească pe un ton profesoral. Înţelegătoare, dar îmi amintea cu blândeţe că mai e loc de îmbunătăţiri.

— Aş bea o bere, am spus.

M-am uitat în jur la bucătăria care era cel puţin de două ori mai mare decât a noastră. La perete erau rânduite şiruri de dulapuri albe. O lampă în tavan. Pe frigider un slogan declama: „Demonstraţi pentru cei fără adăpost“. Avea un cămin minunat, ea şi George aveau.

Pe un uscător, pe perete, era un ştergar brodat în limba swahili: *kwenda mzuri.* E un rămas-bun care înseamnă „mergi cu bine“. O aluzie discretă? Un sfat înţelept?

— Mă bucur că vrei o bere, spuse ea zâmbind. Asta înseamnă că măcar te pregăteşti să-ţi închei ziua de lucru. E aproape zece jumătate. Ştiai? Cât arată ceasul dumitale?

— E chiar atât de târziu? Îmi pare rău, am spus. Putem lăsa pe mâine.

Christine aduse o Heineken şi un ceai rece pentru ea. Stătea în faţa mea la tejgheaua ce despărţea în două bucătăria. În casă nu era nici pe departe mizeria de care-mi pomenise la venire. Avea un aer plăcut de casă locuită. Pe un perete erau expuse încântător desene făcute de copiii de la şcoala Truth. O pânză frumoasă şi mânjită de vopsele, agăţată pe un suport, îmi atrase şi ea atenţia.

— Ei bine, doctore, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce vânt te-aduce dincolo de centură?

— Să-ţi spun cinstit, n-am putut să dorm. Am plecat să mă plimb cu maşina. Am luat-o încoace. După aceea mi-a venit ideea genială că am putea să lucrăm ceva la caz… sau poate am vrut doar să vorbesc cu cineva, am mărturisit eu până la urmă şi m-am simţit mult mai bine. Într-un fel.

— Păi e-n regulă. E perfect. Îmi convine explicaţia. Nici eu n-am putut să dorm, spuse ea. Mă simt bântuită încă de moartea lui Shanelle Green. Nu mai pomenesc de sărăcuţul Vernon Wheatley. Îngrijeam plantele cu televizorul deschis, ca să am zgomot de fond. Sună cam jalnic, aşa-i?

— Nu tocmai. Nu mi se pare ciudat. „ER“ e un serial bun. Apropo, ai o casă tare frumoasă.

Din bucătărie se vedea ecranul televizorului din camera de zi. Un Sony uriaş pe care se desfăşura o dramă medicală. Un câine negru de vânătoare, un căţelandru, intră din direcţia unui hol îngust, cu trepte acoperite de un covor de culoarea făinii de ovăz.

— Ea e Meg. Şi ea se uită la „ER“. Meg apreciază o melodramă bună.

Câinele mă mirosi, apoi îmi linse mâna. Nu ştiu de ce am vrut să-i spun, dar i-am spus.

— Uneori, seara, cânt la pian. Casa noastră are o verandă, aşa că zdrăngănitul infernal nu-i deranjează prea tare pe copii. Ori s-au obişnuit să-l ignore. Un pic de Gershwin, Brahms, Jellyroll Morton la unu noaptea nu poate să facă rău nimănui.

Christine Johnson zâmbea şi părea să se simtă în largul ei într-o asemenea conversaţie. Era o persoană foarte stăpână pe ea.

— Damon ne-a povestit la şcoală despre concertele dumitale nocturne. Ştii, uneori se făleşte cu dumneata în faţa profesorilor. E un băiat tare drăguţ, lăsând la o parte faptul că este un hipercerebral. Îl iubim cu toţii, enorm.

— Mulţumesc. Şi eu îl iubesc. A avut noroc că şcoala Sojourner Truth e atât de aproape.

— Da, cred că da, spuse Christine. O mulţime de şcoli din D.C. sunt o ruşine şi e atât de trist. Şcoala Truth e un mic miracol pentru copii.

— Miracolul tău?

— Nu, nici vorbă. O grămadă de oameni sunt responsabili pentru acest miracol, iar eu sunt ultima pe listă. Firma de avocaţi a soţului meu a contribuit şi ea cu nişte bani – să se mai spele de păcate. Eu doar încerc să ţin în viaţă acest miracol. Cred în miracole, să ştii. Cât a trecut de la moartea soţiei dumitale, Alex?

Schimbase brusc macazul. Doar că la Christine Johnson întrebarea părea naturală şi conversaţională, chiar dacă nu era. Mă luase prin surprindere, oricum. Simţeam că nu sunt obligat să răspund dacă nu vreau.

— În curând se împlinesc cinci ani, am spus ţinându-mi răsuflarea. Acum, în martie. Jannie era un bebeluş atunci. Nu-mplinise încă un an. Ţin minte că m-am dus la ea şi am ţinut-o toată noaptea în braţe. N-avea cum să ştie cât de tare m-a liniştit.

Stăteam amândoi de vorbă, confortabil, la tejgheaua din bucătărie. Amândoi ne-am deschis inimile. La început pălăvrăgeală, apoi chestiuni serioase. Despre asasinul de la Sojourner Truth. Util poate pentru anchetă. Am continuat aşa până aproape de miezul nopţii.

I-am spus într-un târziu că trebuie să plec acasă. Nu m-a contrazis. Citeam în ochii ei că înţelesese tot ceea ce se petrecuse între noi în seara aceea şi că, în ceea ce o priveşte, totul este în regulă.

La uşa din faţă, Christine mă surprinse din nou. Mă sărută pe obraz.

— Mai treci, Alex, spuse, dacă vrei să stăm de vorbă. Am să fiu aici, îngrijindu-mi plantele, în casa mea ostentativă. *Kwenda mzuri*, adăugă ea.

Şi am plecat. Mergi cu bine. Un tablou straniu într-o perioadă stranie a vieţii noastre. N-aveam nici cea mai vagă idee dacă soţul ei, avocatul, era sau nu acasă. Să fi dormit într-un dormitor de sus? Oare chiar îl chema George? Mai erau împreună?

Încă un mister de rezolvat într-o zi, dar nu azi.

Pe drumul spre casă m-am gândit dacă trebuie să mă simt prost pentru vizita neconvenţională şi surprinzătoare acasă la Christine Johnson. Am hotărât că nu trebuie, nici acum şi nici altădată. Era posibil, datorită ei. Cu Christine lucrurile mergeau de la sine. Absolut incredibil. Şi dureros într-un fel.

Ajuns acasă am cântat la pian în jur de o oră. Beethoven, după aceea Mozart. Aveam chef de muzică clasică. M-am dus sus la Jannie şi la Damon. I-am sărutat uşor pe obraji, aşa cum mă sărutase pe mine Christine Johnson. Am adormit în sfârşit pe canapeaua de la parter. Nu-mi mai venea să-mi plâng de milă, dar mă simţeam tare singur.

Am dormit până când m-a trezit soneria pătrunzătoare a telefonului, adrenalina scuturându-mă mai ceva decât curentul electric.

Erau din nou Jack şi Jill.

55

Galeria Tysons din Tysons Corner era, laolaltă cu Tysons Corner Mall din apropiere, unul dintre cele mai mari complexe comerciale din Statele Unite, poate din lume. Sam Harrison lăsă maşina în enorma parcare a Galeriei puţin după ora şase dimineaţa.

Cel puţin o sută de maşini erau deja în parcare, deşi Versace şi Neiman Marcus, FAO Schwarz şi Tiljengrist nu deschideau înainte de ora zece. Maryland Bagels era deschis şi mirosul de la populara brutărie umplea aerul. Însă nu pentru gogoşile cu afine venise Jack la Tysons Corner.

Din parcare plecă alergând spre Chain Bridge Road, în McLean. Purta o bluză Fila alb cu albastru şi pantofi de sport şi arăta ca şi când ar fi locuit în cartierul cu case între patru şi cinci sute de mii de dolari. Era una dintre regulile cele mai importante ale jocului: omul potrivit la locul potrivit.

Cu părul lui blond scurt şi cu constituţia lui atletică aducea cu un pilot de pe liniile comerciale USAir sau Delta. Sau poate cu unul dintre doctorii sau avocaţii din cartier, ceva de genul ăsta. Părea de-al locului. Arăta ca şi când ar fi fost.

Ştiuse de la început că va trebui să se ocupe singur de acest asasinat. Jill nu trebuia să fie văzută aici, în McLean Village. De data asta, lui personal n-avea să-i vină uşor. De data asta avea să fie extrem de greu, chiar şi pentru Jack şi Jill, chiar şi pentru jocul jocurilor.

Acţiunea din dimineaţa asta va fi extrem de riscantă. E posibil ca

această ţintă să ştie că este vizată. Numărul patru o să fie greu de atins, extrem de greu. Se gândea la toate acestea în timp ce se îndrepta în pas egal de jogging spre destinaţia finală din suburbia Washingtonului.

La încrucişarea cu strada Livingston, încercă să-şi cureţe mintea de orice alt gând în afară de teribila crimă pe care urma să o comită.

Era din nou în pielea lui Jack, brutalul asasin de celebrităţi. Avea să o dovedească peste câteva minute.

Încercarea asta avea să fie mai dură, era adevărat, cea mai grea dintre toate. Omul pe care urma să-l omoare fusese unul din cei mai buni prieteni ai lui.

În jocul vieţii şi al morţii asta nu avea nicio importanţă.

Nu are prieteni buni. Nu are niciun prieten.

56

Mă cheamă Sam. Eu sunt Sam, gândea el în timp ce alerga.

În realitate, nu era Sam Harrison.

Nu avea părul blond, nici nu purta echipament de jogging la modă, cu eticheta firmei pe buzunarul de la piept.

Cine dracu' sunt eu? Ce se alege de mine? se întreba în timp ce picioarele lui izbeau cu putere pavajul.

Ştia că la numărul 31 de pe strada Livingston casa era protejată de un sistem sofisticat de alarmă. Nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Slăbise puţin ritmul. În cele din urmă viră de pe drumul de macadam şi se făcu nevăzut printre tufişuri şi pini. Continuă să alerge prin pădure.

Era în formă şi nu transpirase cine ştie ce. Îl ajuta şi vremea rece. Era iute, proaspăt, gata să ducă jocul la bun sfârşit, gata să omoare din nou.

Socotise că se poate apropia destul de mult, poate chiar la vreo

zece metri de casă, fără să fie văzut. Apoi urma un salt până la garaj.

Pe acei zece metri urma să fie în loc deschis. Complet expus. Nu exista o altă posibilitate, Dumnezeu ştia cât se chinuise să găsească o alternativă.

Era pe cale să atace o casă în McLean. I se părea incredibil. Era ca în război. Un război purtat acasă. Nu un război, o revoluţie.

Din pădurea rară se mai puteau vedea încă două case mari în stil colonial. Luminile erau încă stinse; nimeni nu părea să se fi trezit pe strada Livingston. Până acum avusese noroc. Noroc sau pricepere, sau o combinaţie din amândouă.

Din câte-şi dădea seama nu se trezise nimeni la numărul 31. Nu putea să ştie cu siguranţă înainte să pătrundă în casă şi atunci avea să fie prea târziu să mai dea înapoi.

E posibil ca cei de la FBI să-l aştepte în casă sau să pândească în pădure. Nu s-ar mira de nimic. Orice i s-ar putea întâmpla, oricând, fie lui, fie lui Jill.

Se hotărî să iasă dintre copaci mergând calm şi apăsat. Ca şi când ar fi fost de-al casei. Ridică uşa de la garaj fără să facă prea mult zgomot. Se strecură pe sub uşa parţial deschisă şi se trezi *înăuntru.*

Se duse drept spre panoul sistemului de securitate Nutone şi tastă codul. Asta era înalta securitate din suburbii. Nu exista protecţie eficientă, e evident. Nu împotriva unor oameni ca el.

Pătrunse în corpul principal al clădirii. Inima îi bătea în piept ca un berbece. Acum gâtul îi strălucea de sudoare. Îi veni în minte chipul lui Aiden. Îl vedea ca şi cum ar fi fost lângă el.

În casă domnea tăcerea, pacea şi ordinea. Frigiderul torcea uşurel. Desene de copil la şcoală şi un meniu pentru masa de prânz erau fixate pe uşă cu magneţi. Asta îi făcu inima să tresară. *Copiii lui Aiden.*

Aiden junior avea nouă ani. Charise şase. Soţia lui, Merryl, avea treizeci şi patru de ani, cu cincisprezece ani mai puţin ca soţul ei. Ea era la a doua căsătorie, el la a treia. Păreau să fie foarte îndrăgostiţi unul de altul ultima oară când îi întâlnise.

Jack ajunse repede în camera de zi. I se tăie respiraţia.

În camera de zi era cineva.

Jack se răsuci spre stânga. Smulse pistolul şi-l îndreptă spre bărbat. *Doamne, Dumnezeule, era doar o afurisită de oglindă!* Se uita la propria-i imagine.

Reuşi să-şi recapete răsuflarea şi îşi continuă misiunea, cu inima încă bubuind în piept. Străbătu grăbit camera de zi. Era atât de familiară, încât o sumedenie de amintiri îi asaltară conştiinţa. Gânduri dureroase. Le goni din minte.

Începu să urce treptele acoperite cu covoare moi, apoi se opri o secundă. Pentru prima oară avea îndoieli.

Nu e loc de îndoieli! Îndoiala şi nesiguranţa nu sunt permise! Nu acum. Nu pentru Jack şi Jill.

Revăzu în minte holul de la etaj – ştia foarte bine casa. Fusese aici înainte în calitate de *prieten.*

Dormitorul stăpânului casei era ultima uşă pe dreapta.

În dormitor existau arme. Un A .357 în sertarul noptierei şi o armă automată sub pat.

Ştia. Ştia tot.

Dacă Aiden îl auzise deja, totul era pierdut. Jocul s-ar fi sfârşit aici. S-ar fi sfârșit cu Jack şi Jill.

Ce nebunie! Ce gânduri stranii! Prea multe gânduri.

Noaptea trecută se dusese în sfârșit să vadă *Pulp Fiction.* Nu se relaxase, deşi izbucnise de câteva ori în râs. *Poveste bolnavă; el era şi mai bolnav; iar America era cea mai bolnavă.*

Nu te mai gândi, îşi spuse el. *Acţionează! Şi fă-o bine. Acum. Fă-o repede. Şi pleacă de aici!*

Jack omoară celebrităţile Americii. Lovituri variate şi faimoase. Asta face el. Fii Jack!

Dar el nu era Jack.

El nu era Sam Harrison.

Nu mai gândi, îşi ordonă el şi se grăbi să străbată holul de sus spre dormitorul stăpânului casei.

Fii Jack!
Omoară!

57

Jack – sau cine dracului era – mai avea trei sau patru paşi până la dormitorul stăpânului casei când uşa lăcuită de lemn se deschise brusc.

Un bărbat înalt şi pleşuv păşi în hol. Mâini şi picioare extrem de păroase. Picioare osoase şi desculţe. Cu degetele răsfirate. Numai pe jumătate treaz. În mijlocul unui căscat de-i trosneau fălcile.

Avea pe el o pereche de boxeri albaştri şi nimic altceva. O constituţie bună, încă atletică; numai o idee de carne în plus peste elasticul chiloţilor. Arăta încă impresionant, după atâţia ani de dejunuri de afaceri cu puternicii din D.C.

Generalul Aiden Cornwall!

— Tu! *Fiu de căţea!* murmură el văzându-l pe Jack în hol. M-am gândit că s-ar putea să fii tu.

Da, Aiden Cornwall înţelegea orice într-o clipă. Rezolvase misterul; o mulţime de mistere, de fapt. Îi înţelegea pe Jack şi Jill. Şi ce vor să facă, *de ce trebuie să se întâmple astfel. De ce nu există cale de întoarcere.*

Jack apăsă de două ori pe trăgaciul pistolului Beretta cu amortizor şi ţinta se clătină. Jack făcu repede câţiva paşi înainte şi prinse în braţe corpul fără viaţă, înainte să atingă podeaua.

Ţinu cadavrul în braţe, lăsându-l încet pe covor. *Prietenul lui,* ce-o mai fi însemnat şi asta acum. Rămase în genunchi timp îndelungat. Inima-i bătea gata să explodeze.

Nu crezuse până acum că are să fie atât de greu. Până în clipa aceasta. Coborî privirea spre ochii albaştri-cenuşii, uimiţi, ai *fostului* membru al statului major şi membru al echipei de criză Jack şi Jill.

Unul dintre copoi ieşise din joc. Pur şi simplu. Jack şi Jill loviseră cutezător în mijlocul vânătorilor. Îşi arătaseră încă o dată puterea.

Scoase din buzunar un bileţel. Lăsă pe pieptul lui Aiden Cornwall o carte de vizită.

Jack şi Jill în capitală
Vor să facă zarvă mare.
De-atac v-aţi pregătit
Dar ei au găsit
O breşă-n Apărare.

Un zgomot pe hol! Ridică ochii şi îl văzu pe băiatul lui Aiden.

— Ah, doamne, nu! Simţi cum i se face rău. Ar fi vrut s-o ia la fugă.

Băiatul îl recunoscuse. Cum altfel? Micul Aiden îi cunoştea pe proprii lui copii. Ştia prea mult. *Doamne sfinte, ai milă de mine! Te rog, fie-ţi milă!*

Jack trase din nou.

Era război.

58

Am fost chemat la o întrunire de urgenţă cu echipa de criză, la Casa Albă, la ora opt dimineaţa pe zece decembrie. În ultimele câteva zile provocasem acolo ceva probleme. Ancheta mea internă ridicase valuri şi-i făcuse pe câţiva să se zburlească. Cotoilor graşi de pe Capitoliu nu le plăcea să fie consideraţi suspecţi, dar, cel puţin în agenda mea, toţi erau.

Jay Grayer mă prinse chiar în clipa în care intram în aripa de vest. Ochii lui Jay erau opaci, reci şi duri. Mă strângea de umăr cu putere.

— Alex, vreau să vorbesc ceva cu tine, îmi spuse. E important.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat eu pe agentul Serviciului Secret. Nu arăta prea bine. Avea cearcăne întunecate sub ochi. Ceva se întâmplase. Puteam să jur.

— Aiden Cornwall a fost asasinat azi-dimineaţă. S-a întâmplat în casa lui din McLean. Au fost Jack şi Jill. Ne-au sunat din nou. Ca şi cum nouă ar fi trebuit să ne dea raportul. Clătină din cap cu tristeţe în semn că nu-i vine să creadă. L-au omorât şi pe băiatul de nouă ani al lui Aiden.

M-am trezit că mă clatin pe picioare. Ceea ce-mi spusese Jay Grayer n-avea nicio noimă; n-aducea deloc a stilul Jack şi Jill. Lua-i-ar dracu'! Nu se ţineau de reguli. O făceau cu siguranţă dinadins.

— Vreau să merg acolo chiar acum, am spus. Trebuie să văd casa. Trebuie să fiu acolo, nu aici.

— Înţeleg, dar stai o clipă, Alex, spuse el. Aşteaptă. Lasă-mă să-ţi spun ce mai am de spus. E din ce în ce mai rău.

— Ce poate fi mai rău? am replicat eu. Doamne, Jay!

— Crede-mă, se poate. Fii atent puţin.

Agentul Grayer continuă să vorbească în şoaptă pe holul de la Casa Albă, în timp ce ne îndreptam spre camera unde erau adunaţi ceilalţi. Mă trase după el într-o parte, la câţiva paşi de sala de şedinţe.

— Preşedintele este trezit întotdeauna la cinci fără un sfert de agentul de serviciu. În fiecare dimineaţă. Azi-dimineaţă preşedintele s-a îmbrăcat şi s-a dus în bibliotecă, unde citeşte ziarele de dimineaţă şi programul zilei, pregătit pentru el înainte să se trezească.

— Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? l-am întrerupt pe Jay. Începusem să transpir. Jay, *ce s-a întâmplat?*

Era foarte meticulos şi metodic.

— La ora cinci a sunat telefonul din bibliotecă. Pe linia privată era Jill. Voia să vorbească cu preşedintele. A reuşit să ajungă la el, *şi aşa ceva e pur şi simplu imposibil.*

Capul mi se clătină involuntar înainte şi înapoi. Eram de acord cu

Grayer: aşa ceva nu se putea. Conceptul, ideea ca preşedintele să fie ţinta unui atentat era extraordinar de tulburătoare. Era şi mai rău că până acum nu fuseserăm în stare să-i oprim.

— Cred că ştiu de ce telefonul n-ar fi trebuit să fie posibil, dar spune-mi oricum, am zis. Voiam să aud de la el.

— Fiecare telefon spre Casa Albă trece printr-o centrală proprie. Apoi semnalul este monitorizat de un al doilea operator de la serviciul special de comunicaţii din Casa Albă, care face parte şi din divizia noastră de contrainformaţii. Fiecare telefon, mai puţin acesta. Semnalul a ocolit pur şi simplu sistemul de control. Nimeni nu ştie cum dracului a fost posibil. Dar s-a întâmplat.

— Acest apel care n-ar fi trebuit să aibă loc a fost înregistrat?

— Da, bineînţeles. Este deja în mâinile celor de la FBI, de la Bell Atlantic şi de la White Oak, pentru prelucrare. Jill a folosit iarăşi un dispozitiv de filtrare pentru a-şi modifica vocea, dar s-ar putea să existe o modalitate de descifrare. Jumătate din laboratoarele de înaltă tehnologie de la Bell se ocupă de asta.

Iar am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred ce aud.

— Ce-a avut de spus Jill?

— A început prin a se prezenta. A spus: *„Bună, Jill la telefon”*. Sunt sigur că i-a trezit atenţia preşedintelui mai bine decât ceaşca de cafea de dimineaţă. Apoi a spus: *„Domnule preşedinte, sunteţi gata să muriţi?*

59

Simţeam nevoia să văd casa. Simţeam nevoia să fiu în casa unde generalul Cornwall şi fiul lui fuseseră omorâţi. Simţeam nevoia să ştiu totul despre asasini şi despre „modus operandi”.

Dorinţa mi se împlini. Am ajuns în McLean înainte de ora nouă dimineaţa. Ziua de decembrie se arăta mohorâtă şi noroasă. Casa Cornwall avea ceva suprarealist, mi s-a părut goală şi rece când

m-am apropiat şi am intrat pe uşa din faţă. Şi înăuntru era frig. Fie familia Cornwall refuza să creadă că a venit iarna, fie puneau deoparte banii de încălzire.

Dublul asasinat fusese comis la etajul al doilea. Generalul Aiden Cornwall şi băiatul lui de nouă ani zăceau încă întinşi pe spate, pe holul de la etaj.

Asasinatul fusese unul rece, calculat şi foarte profesional. Îngrozitorul loc al crimei arăta ca desprins dintr-un manual sau din notiţele mele. Ca în manualul medicului legist, ca la carte.

Tehnicienii FBI şi cei de la medicină legală erau peste tot. Să fi fost vreo douăzeci de oameni în casă.

Puţin după ce am intrat a început să plouă tare. Maşinile şi carele de reportaj care au ajuns imediat după mine aveau farurile aprinse. Era o imagine de vis urât.

Jeanne Sterling m-a găsit în holul de sus. Pentru prima oară părea răvăşită. Presiunea severă şi continuă ne marcase pe toţi. *Anumiţi indivizi voiau să ajungă la preşedintele Statelor Unite şi păreau să fie buni.* Şi foarte brutali, pe deasupra.

— Ce zici de asta, Alex? întrebă Jeanne.

— Ce cred eu n-are cum să ne facă misiunea mai uşoară, am replicat. Cred că singurul tipar în care se înscriu cu adevărat este că n-au niciun tipar. În afară de bilete, de poeme. E clar că aceste două victime n-au nimic de-a face cu latura sexuală. Încă ceva: din câte ştiu eu, Aiden Cornwall era conservator, nu liberal ca celelalte victime. Un amănunt care va face ca o groază de teorii despre Jack şi Jill să nu mai stea în picioare.

În timp ce vorbeam cu Jeanne Sterling, am mai aruncat o privire asupra notiţei lăsate de Jack şi Jill. *Poate că poezia ne spunea ceva important. Specialiştii lingvişti de la FBI nu găsiseră încă nimic, dar nu-mi păsa. Acela care scria versurile, Jill probabil, voia să ne comunice ceva… exista oare o ordine în ceea ce făceau? Voiau să creeze şi nu să distrugă? Trebuia ca versurile să aibă un sens. Eram aproape sigur.*

— Ţie cum îţi merge, Jeanne? Ai găsit ceva?

Jeanne clătină din cap şi îşi muşcă buza de jos cu dinţii ei mari.

— Nimic.

60

Fusese o zi lungă şi grea şi probabil că avea s-o ţină tot aşa. La zece seara am ajuns la birourile FBI de pe strada Pennsylvania. Mintea îmi zburda cu rapiditate în liftul care mă ducea la etajul doisprezece. Luminile aprinse ale clădirii străluceau deasupra oraşului ca nişte focuri mici de tabără. Îmi imaginam că Jack şi Jill îi făcuseră pe mulţi să aibă o noapte albă. Eu nu eram decât unul dintre ei.

Venisem la FBI ca să ascult mesajul telefonic pe care Jill îl transmisese dimineaţă preşedintelui. Mi s-au pus la dispoziţie toate probele importante. Fusesem primit *înăuntru.* Mi se permisese să fac valuri la Casa Albă. Ştiam totul despre multiplul asasinat, plăcere de care nu se bucurau mulţi din echipa de criză.

Fără reguli.

Garda m-a condus în biroul echipat cu aparatură audio, de la etajul doisprezece. Un casetofon NEC mă aştepta cu o casetă în el – copie după înregistrarea cu vocea lui Jill.

— E o copie, doctore Cross, dar e foarte bună pentru ce vă trebuie, mi s-a spus.

Un tehnician FBI, cu părul lung şi tot tacâmul, mi-a mai spus că erau siguri că vocea de pe bandă a fost alterată sau filtrată electronic. Experţii FBI nu credeau că înregistrarea i-ar putea ajuta să identifice persoana de la telefon. Încă o dată, Jack şi Jill se pricepuseră să şteargă urmele.

— Am vorbit cu cineva de la laboratoarele Bell, am zis. Mi-a spus acelaşi lucru. Dacă încă doi experţi îmi confirmă asta, sunt gata să cred.

Tehnicianul FBI cu aspect nonconformist mă lăsă în sfârşit singur cu înregistrarea. Aşa am vrut eu. Câteva momente am stat liniştit, cu ochii ţintă la clădirea departamentului de Justiţie de peste drum.

Jill era alături de mine.

Avea ceva de mărturisit, despre ea, ceva ce simţise nevoia să ne comunice. Marele şi întunecatul ei secret.

Banda se derulase. În tăcerea şi singurătatea biroului, vocea ei m-a făcut să tresar.

Jill vorbea.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Azi e zece decembrie. Ora cinci a.m. Vă rog, nu închideţi. Jill e la telefon. Da, *Jill*. Voiam să vă vorbesc, să vă fac să înţelegeţi că situaţia vă priveşte personal. M-aţi înţeles?

— E ceva mai mult decât „personal". Preşedintele Byrnes îi vorbea calm. De ce omorâţi oameni nevinovaţi? De ce vrei să mă omori, *Jill?*

— A, există câte un motiv foarte serios şi câte o explicaţie satisfăcătoare pentru toate actele noastre. Poate că ne place teribil să-i punem pe jar pe *cei mai puternici oameni din lume.* Poate că ne face plăcere să vă trimitem un mesaj din partea tuturor oamenilor *neînsemnaţi* pe care i-aţi speriat cu deciziile voastre şi cu mandatele atotputernice de sus. Şi, oricum, niciunul dintre cei ucişi n-a fost *nevinovat,* domnule preşedinte. Toţi meritau să moară, pentru un motiv sau altul.

Jill izbucni în râs. Vocea alterată electronic părea copilărească.

M-am gândit la fiul generalului Cornwall. De ce merita să moară un copil de nouă ani? În acel moment am simţit că o urăsc pe Jill – oricine-ar fi fost, oricare i-ar fi fost motivaţiile.

Preşedintele Byrnes nu dădu înapoi. Vocea lui era calmă, măsurată.

— Vreau să-ţi fie foarte clar un lucru: nu mă speriaţi. Poate că vouă ar trebui să vă fie frică, Jill. Ţie şi lui Jack. Sunteţi încolţiţi. Nu aveţi unde să vă ascundeţi. Nu există niciun loc sigur pe pământ

pentru voi. Niciunul.

— O să avem asta în vedere, fără îndoială. Mulţumesc mult pentru avertisment. Foarte sportiv din partea dumneavoastră. Vreau să vă spun şi eu ceva: sunteţi un om mort, domnule preşedinte. Sunteţi ca şi ucis.

Banda se termina aici. Ultimele cuvinte pe care Jill i le spusese preşedintelui Byrnes fuseseră pronunţate cu răceală şi cu duritate.

Jill, DJ-ul de dimineaţă. Jill poeta. Cine eşti, Jill?

Sunteţi ca şi ucis.

Voiam să mai vorbesc o dată cu preşedintele Byrnes. Voiam să vorbesc cu el chiar atunci. Aş fi vrut să fie alături de mine acolo, în birou, să ascultăm împreună mesajul ameninţător şi bolnav. Poate că preşedintele ştia ceva ce nu spusese nimănui. Cineva trebuia să ştie.

Am mai pus de câteva ori banda. Nu ştiu cât am stat în biroul de la FBI, uitându-mă lung la luminile liniştitoare ale oraşului. Erau undeva acolo. Jack şi Jill erau undeva acolo. Punând la cale probabil un alt asasinat. Sau poate că nu. Poate că era altceva la mijloc.

Sunteţi un om mort, domnule preşedinte.

Sunteţi ca şi ucis.

De ce ne avertizau?

De ce ne ţineau la curent cu ce aveau de gând să facă?

61

Trecuse de zece şi jumătate, dar încă mai aveam de făcut o vizită importantă. L-am sunat pe Jay Grayer şi i-am spus că sunt în drum spre Casa Albă. Că vreau să-l văd iarăşi pe preşedintele Byrnes. Poate să mă ajute?

— Aşteaptă până mâine dimineaţă, Alex. Trebuie să aştepţi.

— Nu suferă amânare, Jay. Am în cap nişte teorii care-mi sfredelesc creierul. Am nevoie să vorbesc cu preşedintele. Dacă

preşedintele Byrnes zice că asta poate să aştepte până mâine, atunci poate. Vorbeşte cu Don Hamerman sau cu cine e nevoie să vorbeşti. E o investigaţie într-un caz de omucidere, încercăm să prevenim alte omoruri. Eu oricum am pornit spre Casa Albă.

Am ajuns la Casa Albă, unde mă aştepta Don Hamerman. Împreună cu John Fahey, consilierul şef, şi James Dowd, procuror general şi prieten apropiat al preşedintelui. Toţi păreau nervoşi şi foarte tensionaţi. Se pare că încălcasem procedura de la Casa Albă.

— Ce dracu' înseamnă toate astea? mă repezi Hamerman.

Îi aşteptasem cu nerăbdare reacţia. În fond, văzusem şi mai rele.

— Dacă aşa vreţi, aştept până mâine. Dar ceva îmi spune că nu trebuie, i-am spus eu cu un ton scăzut dar ferm.

— Spune-ne nouă ce vrei să-i spui, vorbi James Dowd. Ca să putem decide.

— Mă tem că ceea ce am de spus nu e decât pentru urechile preşedintelui. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, exact ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.

Hamerman explodă.

— Iisuse Hristoase, ticălos arogant ce eşti! Uiţi că noi te-am adus aici.

— Atunci bănuiesc că voi sunteţi responsabili. V-am spus că am venit să conduc o investigaţie într-un caz de omucidere şi că metodele mele n-au să vă fie pe plac. Preşedintelui i-am spus acelaşi lucru.

Hamerman se îndepărtă ca o furtună, dar se întoarse în câteva minute.

— Te aşteaptă la etajul trei. De data asta n-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Să nu stai mai mult de câteva minute.

— Rămâne de văzut ce părere are preşedintele.

62

Ne-am întâlnit în sera în care dă apartamentul de la etajul trei. Fusese încăperea favorită a lui Reagan. Dincolo de ferestre se vedeau strălucind luminile din Washington. Mă simţeam ca într-o scenă din *Toţi oamenii preşedintelui.*

— Bună seara, Alex. Ai vrut să mă vezi, îmi spuse preşedintele şi îmi păru destul de calm şi liniştit. Bineînţeles că n-aveam de unde să-i cunosc adevăratele sentimente. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi cămaşă sport albastră.

— Îmi cer scuze pentru vizită şi pentru că am provocat neplăceri, am spus eu.

Preşedintele îmi făcu semn din mână să termin cu scuzele.

— Alex, eşti aici pentru că te-am chemat să faci exact ceea ce faci. Ştiam că nimeni din interior n-ar fi avut curajul s-o facă. Acum, spune-mi ce e. Cu ce te pot ajuta?

M-am relaxat puţin. *Cum m-ar putea ajuta preşedintele?* O întrebare pe care cei mai mulţi dintre noi ar fi vrut s-o audă.

— Toată ziua m-am gândit la telefonul de azi-dimineaţă şi la asasinatele din McLean. Domnule preşedinte, *nu cred că mai avem prea mult timp.* Jack şi Jill au lăsat să se vadă asta limpede. Sunt nerăbdători şi foarte violenţi; îşi asumă din ce în ce mai multe riscuri. Este evident că au psihologic nevoie să ne-o arunce în faţă.

— Crezi că vor doar să-şi flateze ego-urile, Alex?

— Se poate, sau poate că vor să vă sape autoritatea. Am vrut să ne vedem între patru ochi pentru că ceea ce vreau să vă spun este strict confidenţial. Ştiţi că am verificat pe toată lumea care lucrează la Casa Albă. Serviciul Secret s-a dovedit cooperant. Ca şi Don Hamerman.

Preşedintele schiţă un zâmbet.

— N-aş spune asta despre Don.

— Ba da, în felul lui. Un câine de pază e un câine de pază, totuşi. După cele aflate până acum, i-am pus sub supravegherea Serviciului

Secret pe trei membri ai personalului. E de preferat să fie supravegheaţi decât concediaţi. I-am adăugat pe lista de şaizeci şi şapte de suspecţi din Washington.

— Serviciul Secret are mereu sub supraveghere un număr de potenţiali atentatori la viaţa preşedintelui, remarcă Thomas Byrnes.

— Aşa e. Dar sunt precauţii necesare. Nu am mari speranţe în ceea ce-i priveşte pe cei trei de la Casa Albă. Sunt bărbaţi toţi trei. Mă aşteptam să ajung la Jill. Dar n-a fost să fie.

Figura preşedintelui se întunecă.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu Jill şi să stăm puţin de vorbă în particular. Mi-ar plăcea mult.

Am încuviinţat. Treceam acum la chestiunea mai dificilă a problemei.

— Sunt nevoit să abordez un subiect mai delicat Trebuie să discutăm despre ceilalţi oameni din jurul dumneavoastră, *cei apropiaţi.*

Thomas Byrnes se aplecă în scaun. Puteam să jur că nu-i place subiectul.

— Domnule preşedinte, avem toate motivele să credem că cineva cu acces la Casa Albă este implicat în afacere. Este evident că Jack şi Jill ajung cu uşurinţă la cele mai sus-puse personalităţi. Oamenii din jurul dumneavoastră trebuie verificaţi, şi verificaţi cu mare atenţie.

Între noi se lăsă o tăcere bruscă. Aproape că-l vedeam pe Don Hamerman aşteptând afară, jucându-se cu cravata lui de mătase.

Am rupt tăcerea penibilă.

— Ştiu că sunt lucruri despre care aţi prefera să nu vorbiţi.

Preşedintele oftă.

— De-asta eşti aici. De-asta eşti aici.

— Mulţumesc, am spus. Nu e niciun motiv să n-aveţi încredere în mine. Aţi spus-o şi dumneavoastră, eu sunt din afară. N-am nimic de câştigat.

Thomas Byrnes oftă pentru a doua oară. Simţeam că l-am convins, măcar pentru moment.

— În unii dintre ei am încredere totală. Don Hamerman e unul, buldogul meu, cum bine ai sesizat. *În cine n-am încredere?* Nu prea ştiu ce să zic de Sullivan şi de Thompson, de la Apărare. Nu bag mâna-n foc nici pentru Bowen de la FBI. Mi-am făcut deja duşmani puternici pe Wall Street. Influenţa lor la Casa Albă e mare. Am înţeles că nici crima organizată nu e prea mulţumită de politica mea. Şi n-au fost niciodată mai bine organizaţi decât acum. Am sfidat un sistem vechi, puternic şi foarte al dracului şi sistemului nu-i convine. Acelaşi lucru l-au făcut şi cei doi Kennedy, mai ales Robert Kennedy.

Am simţit dintr-o dată că respir cu greutate.

— Şi mai cine? Voiam să-i ştiu pe toţi duşmanii.

— Helene Glass din Senat mi-e duşman… câţiva dintre conservatorii din Senat şi din Cameră îmi sunt duşmani… cred că… vicepreşedintele Mahoney mi-e duşman, sau aproape. Înainte de convenţie am făcut un compromis ca să câştig alegerile. Mahoney trebuia să aducă Florida şi alte câteva state din sud. S-a ţinut de cuvânt. Eu trebuia să fac nişte servicii unor susţinători ai lui. Nu m-am ţinut de cuvânt. M-am jucat cu sistemul, Alex, şi asta nu se face.

L-am ascultat pe Thomas Byrnes fără să mi se clintească un muşchi de pe faţă. Conversaţia mea cu preşedintele mă năucise. Se vedea după expresia feţei lui cât îl costase pe Thomas Byrnes să-mi mărturisească asemenea lucruri.

— Aceşti oameni trebuie puşi sub supraveghere, am spus eu.

Preşedintele clătină din cap.

— N-am să permit una ca asta. Nu acum. Nu pot, Alex. Preşedintele se ridică în picioare. Le-au plăcut copiilor suvenirurile?

Am dat din cap. Nu voiam să mă las dus.

— Gândiţi-vă la vicepreşedinte şi la senatorul Glass. Conduc o anchetă. Vă rog să nu-i protejaţi pe cei care ar putea fi implicaţi. Vă rog, ajutaţi-ne… indiferent cine ar fi.

— Noapte bună, Alex, spuse preşedintele pronunţând cuvintele tare şi răspicat. Ochii nu-i clipeau.

— Noapte bună, domnule preşedinte.

— Succes, spuse el. Apoi îmi întoarse spatele şi ieşi din seră.

Don Hamerman îşi făcu apariţia.

— Ne vedem afară, spuse el înţepat. Era rece şi neprietenos.

Poate că şi eu îmi făcusem un inamic la Casa Albă.

63

— Sfinte Sisoe, nu se poate! Imposibil. Imposibil. Aşa ceva nu se poate. Bine-aţi venit la întâlnirea dintre *Dosarele X, Zona Crepusculară* şi Autostrada Informaţiei.

La un metru optzeci şi o sută zece kilograme, Maryann Maggio era o forţă. Îşi spunea singură „cenzorul celor obscene şi periculoase" de pe reţeaua interactivă Prodigy. Sarcina ei era să-i protejeze pe călătorii de pe autostrada informaţiei. Un caz flagrant era acum înaintea ochilor ei. Un intrus pe reţea.

Aşa ceva nu se putea. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ecranul IBM-ului.

— De acord, suntem în epoca interactivităţii. Gata, băieţi, pregătiţi-vă. Vine depanarea.

Maryann Maggio era cenzor la Prodigy – proprietate IBM – de aproape şase ani. Cel mai popular serviciu oferit de Prodigy era de departe grupul de discuţii. Paginile erau folosite de membri ca mijloc de contact, pentru mesaje personale, planuri de vacanţă, pentru a găsi un restaurant nou, lucruri de genul ăsta.

De obicei mesajele erau inofensive: subiecte banale, întrebări şi răspunsuri despre orice, de la reformă socială la cel mai tare proces de omucidere al lumii.

Dar nu mesaje ca cel la care se uita acum lung. Era nevoie de Cenzor, de protectorul minţilor tinere, aşa cum îi plăcea uneori să se vadă. „Sora mai mare", vorba bărbatului ei bărbos de o sută cincizeci de

kilograme, „Tommy piratul“.

Începuse să monitorizeze mesajele unui abonat din Washington, D.C. de pe la unsprezece seara. La început sensul mesajelor fusese echivoc şi stătuse pe gânduri. Să-l cenzureze sau să-l reţină? În fond, Prodigy era în concurenţă cu Internetul, pe care puteai să lansezi orice aiureală.

Se întreba dacă emiţătorul ştia asta. Ciudaţii ăştia mai ştiau câte ceva. Le plăcea să forţeze nota. Uneori nu voiau altceva decât să ia contact cu cineva, chiar şi cu ea. Cu cenzorul gândurilor şi faptelor. *Sora mai mare veghează.*

Primele mesaje cereau punctul de vedere „sincer“ al altor abonaţi asupra unui subiect controversat. Era descris cazul a doi copii asasinaţi în Washington, D.C. Apoi abonaţii fură întrebaţi care dintre cazuri, al copiilor sau al lui Jack şi Jill, merita mai multă atenţie din partea poliţiei şi a presei. Care caz era mai important, din punct de vedere moral şi etic?

Maryann Maggio se văzuse nevoită să retragă două dintre primele mesaje. Nu pentru conţinutul lor în sine, ci din cauza folosirii repetate a unor cuvinte de trei-patru litere, mai ales cele care începeau cu *f* şi *p.*

Retragerea mesajelor provocă se pare abonatului din Washington o explozie emoţională incredibilă. Mai întâi veni o diatribă lungă şi dezagreabilă despre „plaga cenzurii obscene şi inutile de la Prodigy“. Îi sfătuia vehement pe ceilalţi abonaţi să treacă pe CompuServe sau pe alt sistem de servicii on-line. Bineînţeles că CompuServe şi America Online aveau şi ele cenzorii lor.

Mesajele continuară să zboare din Washington mai repede ca trenul D.C. – New York. Unul era un apel pentru Prodigy „să-l dea afară în şuturi pe cenzorul ăla incompetent“. Maryann Maggio îl cenzură.

Un alt mesaj folosea cuvântul care începe cu *f* de unsprezece ori în două paragrafe. Îl cenzură.

Apoi emiţătorul de mesaje deveni ceva mai mult decât o gură

spurcată – începu să emită obscenităţi pe foc automat. La 1:17 abonatul din Washington pretinse că e responsabil de asasinarea celor doi copii.

Abonatul pretinse că el e ucigaşul şi că o poate dovedi, *în direct pe Prodigy*. „Sora mai mare“ retrase mesajele imediat.

O chemă şi pe şefa ei în cabina de la Prodigy din White Plains, New York. Trupul ei uriaş tremura ca piftia când intră şefa, aducând două cafele. Cafea? Maryann simţea nevoia de două pizze „cu de toate“ pentru a reuşi să facă faţă acestui dezastru.

Deodată, un mesaj nou-nouţ de la abonatul din Washington umplu ecranul, mesaj coerent şi destul de inteligent, dar plin de furie şi absolut nebunesc. Ultimul mesaj conţinea o listă de detalii sângeroase despre asasinarea unui băiat negru, „detalii pe care poliţia din Washington le cunoaşte“ – aprecia abonatul.

— Iisuse, Maryann, ăsta e nebun de legat, îi spuse şefa uitându-se peste umărul ei. Toate mesajele sunt aşa?

— Aproape, Joanie. Şi-a mai domolit limba, dar violenţa a rămas întreagă. Ca în cărţile horror. De la primul mesaj pe care l-am prins.

Ultimul mesaj continua să se desfăşoare sub ochii lor. *Părea* să descrie o omucidere reală a unui copilaş de culoare în parcul Garfield. Asasinul pretindea că a folosit o bâtă scurtată de base-ball întărită cu bandă izolantă. Zicea că l-a lovit pe copil de douăzeci şi trei de ori şi că a *numărat* atent fiecare lovitură.

— Opreşte tâmpeniile astea îngrozitoare! Taie-i accesul, hotărî şefa rapid.

Şefa luă apoi o decizie şi mai importantă. Se hotărî să informeze poliţia din Washington despre abonatul suspect. Nici ea, nici Maryann Maggio nu ştiau dacă povestea cu copilul omorât este reală, dar aşa părea.

La unu şi jumătate dimineaţa şefa de la Prodigy reuşi să contacteze un detectiv de la secţia 1 de poliţie din D.C. Îşi notă gradul şi numele acestuia în agenda personală: detectivul John Sampson.

64

M-am dus la culcare la unu fără ceva. Nana a venit să mă trezească la cinci fără un sfert. I-am auzit târşâitul papucilor pe lemnul neacoperit al podelei din dormitor. Apoi mi-a vorbit în şoaptă la ureche. M-a făcut să mă simt ca un copil de şase ani.

— Alex, Alex, te-ai trezit?

— Mm, hm. Tu ce crezi? Da, acum sunt treaz.

— Prietenul tău e jos în bucătărie. Mănâncă şuncă cu roşii din tigaie ca şi cum ar şti că nu mai apucă ziua de mâine. Mănâncă mai repede decât reuşesc eu să pregătesc.

Mi-am reţinut un geamăt dureros. Am clipit de două ori şi mi-am simţit ochii umflaţi. Aveam gâtul uscat şi amar.

— A venit Sampson? am reuşit eu să îngaim.

— Da, şi zice că s-ar putea să aibă o pistă în cazul de la şcoala Truth. Nu e un mod minunat de a-ţi începe ziua?

Mă tachina. Ca întotdeauna. Nu era nici măcar ora cinci dimineaţa şi Nana găsise de cuviinţă să mă scuture puţin.

— Sunt treaz, am şoptit. N-arăt, dar sunt treaz.

În mai puţin de douăzeci de minute, Sampson şi cu mine parcam în faţa unei case de cărămidă din piaţa Seward. Recunoscuse că *are nevoie* de mine. Rakeem Powell şi un detectiv alb pe nume Chester Mullins, cu o pălărie antică pe cap, ne aşteptau lângă maşinile lor. Arătau amândoi extrem de tensionaţi şi stingheriţi.

Strada se afla în partea de sus a parcului Seward, la ceva mai mult de doi kilometri distanţă de şcoala Sojourner Truth. Probabil că făcea parte din sectorul lui Mullins.

— Casa e bijuteria aia albă de pe colţ, spuse Rakeem arătând cu mâna o casă mare, la un cvartal mai departe. Nene, îmi place să lucrez în cartierul ăsta cu chirii mari. Nu vă miroase a trandafiri?

— E soluţie de curăţat geamurile, l-am informat eu.

— Halal poliţist mai sunt, râse Rakeem Powell, secondat de partenerul lui, Chester.

— Poate că în casa frumuşică de colo nu stau tocmai nişte potârnichi, îi avertiză Sampson. Zonă frumoasă, stradă liniştită – tot tacâmul, dar poate că înăuntru ne aşteaptă un maniac asasin. Aţi priceput?

Sampson se întoarse spre mine.

— Tu ce părere ai, dragule? Aceleaşi gânduri urâte te bântuie? Ai angoase?

Sampson mă pusese la curent cu ce ştia în timpul scurt cât am ajuns cu maşina în piaţa Seward. Un abonat al serviciului interactiv Prodigy, militar de carieră, colonelul Frank Moore, trimisese pe reţea mesaje în care se referea la asasinarea celor doi copii. Părea să cunoască detalii pe care numai poliţia şi adevăratul asasin puteau să le ştie. *Părea* să fie nebunul nostru.

— Nu-mi place ce-am auzit de la tine, domnule John. Crimele sugerează un om cu crize de mânie şi, în acelaşi timp, foarte prevăzător. Şi acum ce face, strigă după ajutor? Ne aduce de mână până-n faţa casei? Nu prea-mi vine să cred. Şi nici nu-mi place. Asta-i părerea mea, deocamdată.

— Aşa gândeam şi eu, încuviinţă Sampson cu ochii ţintă la casa cu pricina. Suntem aici, în fond. Putem foarte bine să aruncăm o privire la ce vrea colonelul să ne arate.

— Nu vreau cadavre mutilate, se plânse Rakeem şi încruntă sprâncenele. Nu luni la cinci dimineaţa. Nu vreau să văd copilaşi făcuţi terci în casa aia mare.

— Alex şi cu mine intrăm pe uşa din dos, îi spuse Sampson lui Rakeem. Tu şi cu Popeye Doyle aici de faţă acoperiţi uşa din faţă. Fiţi cu ochii pe garaj. Dacă asta e casa asasinului, ne putem aştepta la surprize. E toată lumea atentă? Treziţi-vă!

Rakeem şi albul cu pălărie dădură din cap.

— Ochii-n patru şi coada-n sus, spuse Rakeem simulând

entuziasmul.

— Sunteţi acoperiţi. Chester Mullins deschisese gura pentru prima oară.

Sampson dădu din cap.

— Atunci să trecem la treabă. Nu s-a luminat de ziuă, poate-i încă în coşciug.

La cinci şi douăzeci a.m. adrenalina mi se revărsa în sânge. Într-o carieră întreagă apucasem să cunosc mai mulţi monştri umani decât simţeam nevoia. Nu ţineam să-mi adâncesc experienţa în domeniu.

— M-ai chemat aici să-ţi păzesc fundul? l-am interpelat pe Omul-Munte pe când ne îndreptam spre casa arătoasă de pe colţ.

— Ai priceput, dragule. Am nevoie de tine. Tu ştii cum să-i iei pe psihopaţii ăştia.

— Mersi, am mormăit eu.

Aveam capul greu de parcă tocmai venisem de la dentist. *Nu vreau să fac cunoştinţă cu un alt psihopat; nu vreau să fac cunoştinţă cu colonelul Franklin Moore.*

Am tăiat-o peste o pajişte mătăsoasă, spre porticul încadrat de iederă.

Un bărbat şi o femeie erau în bucătărie. Înăuntru se treziseră deja doi oameni.

Bărbatul mânca ceva aplecat deasupra mesei din bucătărie. Am reuşit să disting nişte tarte cu căpşuni, o cutie de carton cu lapte degresat şi ediţia de dimineaţă a ziarului *Washington Post.*

— Ce familie cumsecade, i-am şoptit eu lui John. Nu-mi place deloc. Practic ne-a adus la el acasă.

— Asasin maniac, spuse el scrâşnind din dinţii lui albi. Nu te lăsa păcălit. Numai psihopaţii mănâncă porcăriile alea.

— Nu-s uşor de păcălit.

— Aşa am auzit. La treabă, dragule. Să facem iar pe eroii anonimi.

Ne-am aplecat amândoi sub nivelul ferestrei – nu ne-a fost chiar uşor. De acolo nu-i mai puteam vedea pe cei doi, şi nici ei pe noi.

Sampson puse mâna pe clanţă şi apăsă uşor.

65

Uşa din spate a casei Moore era descuiată şi Sampson o deschise. Am năvălit amândoi în bucătăria care mirosea proaspăt a tarte şi a cafea. Eram în zona centrală a Washingtonului, pe lângă Capitoliu. Casa şi bucătăria arătau ca atare. Ca şi familia Moore. Totuşi, Sampson şi cu mine am refuzat să ne lăsăm păcăliţi de aparenţa de normalitate. Mai văzusem din astea, în casele altor psihopaţi.

— Mâinile la ceafă! Amândoi. Ridicaţi mâinile încet! urlă Sampson la bărbatul şi femeia surprinşi în bucătărie.

Ne ţineam amândoi pistoalele îndreptate spre colonelul Moore. Nu părea cine ştie ce ameninţător: un tip scund, slab şi cu început de chelie şi de burtă. Purta ochelari. Era îmbrăcat în uniformă standard, dar nici asta nu-i îmbunătăţea imaginea.

— Suntem detectivi de la poliţia din Washington, ne prezentă Sampson pe amândoi.

Cei doi Moore păreau în stare de şoc. Nu era vina lor. Sampson şi cu mine puteam să şocăm în anumite circumstanţe, şi aceasta era una dintre ele.

— E o greşeală, o eroare grosolană, spuse într-un sfârşit colonelul Moore, rostind cuvintele încet şi cu precauţie. Sunt colonelul Franklin Moore. Ea e soţia mea, Connie Moore. Adresa la care vă aflaţi este 418 Seward Square North. Accentua fiecare cuvânt. Vă rog să lăsaţi armele jos, domnilor ofiţeri. Aţi greşit adresa.

— Adresa este corectă, domnule, i-am spus colonelului. *Şi mata eşti ţicnitul de pe reţea pe care-l căutăm. Ori eşti ţicnit, ori eşti asasin.*

— Îl căutăm pe colonelul Frank Moore, completă Sampson.

Nu-şi coborâse pistolul niciun centimetru, un milimetru măcar. Şi nici eu.

Colonelul Moore rămăsese destul de calm. Asta mă îngrijora şi

alarma mea interioară se pornise pe ţiuit.

— Vreţi să ne spuneţi atunci despre ce este vorba? Repede, dacă se poate. Niciunul dintre noi n-a fost vreodată arestat. N-am luat niciodată măcar o amendă pentru depăşirea limitei de viteză.

— Sunteţi abonat la Prodigy, domnule colonel? îl întrebă Sampson. Întrebarea o dată pusă părea stranie, ca tot ce se întâmplase în ultima vreme.

Colonelul Moore aruncă o privire înspre nevastă-sa, apoi se întoarse spre noi.

— Suntem abonaţi, pentru băiatul nostru, Sumner. Noi n-avem vreme de pierdut cu jocuri pe calculator. Nu prea le-nţeleg, şi nici nu vreau.

— Ce vârstă are fiul dumneavoastră? am întrebat eu.

— Are vreo importanţă? Sumner are treisprezece ani. E-n clasa a noua la şcoala Theodore Roosevelt. E un elev eminent. Un copil minunat. Despre ce e vorba, domnilor ofiţeri? Vreţi să-mi spuneţi ce căutaţi aici?

— Unde e Sumner acum? întrebă Sampson pe un ton ridicat şi ameninţător.

Fiindcă era posibil ca Sumner să tragă cu urechea de undeva din casă. Poate că exact atunci asasinul de la şcoala Sojourner Truth ne auzea.

— Se trezeşte de obicei cu jumătate sau trei sferturi de oră mai târziu decât noi. *Vă rog, spuneţi-mi ce înseamnă toate acestea?*

— Trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră, domnule colonel, i-am spus eu. Mi se părea clar de-acum.

— Ar trebui mai bine…

— Nu, niciun mai bine, îl întrerupse Sampson. Trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră chiar acum. E vorba de o investigaţie într-un caz de omucidere, domnule colonel. Doi copii au fost deja omorâţi. E posibil ca fiul dumneavoastră să fie implicat în amândouă omorurile. *Trebuie să-l vedem.*

— O, Doamne, Frank! Doamna Moore vorbi pentru prima oară. Ţineam minte că o cheamă Connie. Nu e posibil. Sumner n-a făcut

nimic.

Colonelul Moore părea şi mai confuz decât atunci când năvălisem în casă, dar devenise atent.

— Vă conduc în camera lui Sumner. Nu vreţi măcar să vă băgaţi pistoalele în tocuri?

— Mă tem că nu putem face asta, am replicat eu.

Expresia din ochii lui era vecină cu panica. La doamna Moore nu m-am mai uitat.

— Vă rog, arătaţi-ne unde este dormitorul băiatului, insistă Sampson. Nu trebuie să facem zgomot. E în interesul lui Sumner. Înţelegeţi ce vă spun?

Colonelul Moore încuviinţă dând din cap încetişor. Chipul lui era trist şi fără expresie.

— Frank? şopti doamna Moore.

Era albă ca varul.

Am urcat scările toţi trei. Înaintam în şir indian. Mai întâi eu, apoi colonelul Moore, urmat de Sampson. Încă-l mai aveam în vedere pe Franklin Moore ca suspect, potenţial nebun, ca asasin.

— Care-i camera? l-a întrebat Sampson în şoaptă. Vocea aproape nu s-a auzit. Ultimul dintre războinicii Masai. Într-un caz de o importanţă capitală, în Washington, D.C.

— A doua uşă pe stânga. Vă garantez, Sumner n-a făcut nimic. Are treisprezece ani. E premiantul clasei.

— Are vreun zăvor pe dinăuntru? am întrebat eu.

— Nu… nu cred… s-ar putea să fie un cârlig. Nu prea ştiu. E un băiat bun, domnule detectiv.

Sampson şi cu mine ne-am poziţionat fiecare de câte o parte a uşii închise. Cel dinăuntru ar fi putut fi un asasin. *Băiatul lor cel bun ar fi putut fi un asasin de copii.* Colonelul Moore şi soţia lui ar fi putut să n-aibă nicio idee de ce era capabil băiatul lor.

Treisprezece ani. Eram încă sub impresia acestui fapt. Era posibil ca un băiat de treisprezece ani să comită două crime atât de odioase? Asta ar explica amatorismul trădat de cele două scene ale crimei. Dar

furia, dar deosebita violenţă? Dar ura?

E un băiat bun, domnule detectiv.

Uşa băiatului nu era încuiată cu zăvorul sau cu vreun cârlig. *Acum. Acum.* Am năvălit alături de Sampson în dormitor, cu pistoalele pregătite.

Camera era un refugiu obişnuit de adolescent, cu ceva mai mult echipament audio şi tehnică de calcul decât de obicei. O uniformă gri de cadet atârna de uşa dulapului. Cineva o făcuse franjuri.

Sumner Moore nu era în dormitor. Nu profita de acea jumătate de oră-n plus de somn.

Camera era goală.

O hârtie bătută la maşină se afla pe aşternuturile mototolite, astfel încât să-ţi sară-n ochi.

Pe hârtie scria doar atât: *Nimeni a plecat.*

— Ce înseamnă asta? îngăimă colonelul Moore citind-o. Ce se petrece? *Ce se-ntâmplă?* Vrea cineva să-mi explice? Ce se-ntâmplă aici?

Am crezut că m-am prins, că am înţeles mesajul băiatului. Sumner Moore era Nimeni – aşa se simţea. Iar acum Nimeni plecase. Un articol de îmbrăcăminte aflat lângă notiţă era partea a doua a mesajului lăsat pentru acel ce ar fi intrat primul în cameră. Ne lăsase bluziţa lui Shanelle Green. Bluza mititică de un albastru aprins era plină de sânge.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth era un băiat de treisprezece ani. Era în plină criză. Şi era liber undeva în Washington.

Nimeni a plecat.

66

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth hoinărea alene pe strada M citind *Washington Post* de la cap la coadă. Cerşise toată dimineaţa şi

adunase aproape zece dolari. *Fie-vă milă!*

Ţinea ziarul larg deschis şi nu vedea pe unde merge, aşa că tot intra în cretinii din faţa lui. Ziarul era plin de reportaje despre Jack şi Jill, dar nimic despre el. Niciun paragraf, nici măcar un cuvânt despre faptele lui. Ziarele astea erau o tâmpenie, o glumă proastă. Mint de-ncheagă apele, iar lumea trebuie să le creadă, nu-i aşa?

Dintr-o dată se simţea atât de rău, de confuz, încât ar fi vrut să se întindă pe caldarâm şi să plângă, pur şi simplu. N-ar fi trebuit să-i omoare pe copiii ăia, ceea ce probabil nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat să ia medicamentele. Dar Depakote îi dădea o senzaţie de drogat, o detesta ca pe stricnină.

Viaţa lui era acum un dezastru. Era un fugar. Viaţa lui se terminase înainte de a începe.

Se găsea pe străduţele sordide şi se gândea să trăiască aşa mereu. Nimeni e aici. Şi nimeni nu-l poate opri pe nimeni.

Se întorsese la şcoala Sojourner Truth. Băiatul lui Alex Cross învăţa aici şi al dracului ce-l călca pe nervi Alex Cross. Detectivul nu prea-şi bătea capul cu el. Nici măcar nu-l însoţise pe Sampson la şcoala Teddy Roosevelt. Cross continua să-l sfideze.

Se apropia pauza de prânz la şcoala Truth şi se hotărî să mai caşte gura pe-aici, eventual să se apropie de gardul curţii unde fusese găsită Shanelle Green. Unde el o adusese. Poate era timpul să provoace destinul. Să vadă dacă există un Dumnezeu în ceruri. Sau nu.

Capul îi vâjâia de rock-and-roll. Auzea acum Nine Inch Nails, Green Day şi Oasis. Urmară „Black Hole Sun“ şi „Like Suicide“ cu Soundgarden. Apoi „Chump“ şi „Basket Case“ cu Green Day.

Se regăsise, îşi revenise.

Nene, o luase razna rău de tot pentru câteva minute. Îşi ieşise complet din minţi. Oare cât durase? se minuna.

Lucrurile se înrăutăţeau. Sau mergeau înspre bine? Poate ar fi trebuit să ia o doză de Dekapote. Să vadă dacă îl aducea măcar mai aproape de sistemul solar.

Deodată o văzu pe cățeaua aia de negresă-amazoană că vine spre el. Era prea târziu să încerce să ocolească uraganul.

O recunoscuse imediat. Era directoarea atotputernică de la şcoala Sojourner Truth. Îl ţintuise cu privirea, nu-l lăsa să-i scape din ochi. Nene, ar fi trebuit să aibă pe ea un tricou din ăla pe care scrie FĂRĂ FRICĂ. *M-ai luat la ochi – am să te iau şi eu la ochi. Mă îndoiesc că vrei să te am în vedere. Crede-mă!*

Striga la el sau aproape, oricum, ridicase vocea.

— *La ce şcoală înveţi? De ce nu eşti la ore? N-ai ce căuta aici.* Striga tare şi continua să vină spre el.

TE F…, TÂRFĂ NEAGRĂ. VEZI-ŢI DE TREBURILE TALE.

CU CINE MAMA DRACULUI CREZI CĂ VORBEŞTI?

CU… MINE… VORBEŞTI?

— N-auzi, domnule? Eşti surd, ce ai? Aici e o zonă liberă de droguri, aşa că, valea! *Acum!* Şcoala asta nu-i loc de vagabondaj. Cu tine vorbesc, tu, ăla cu salopetă. Pleacă! Hai, du-te acasă.

Du-te dracului. O să plec când o să am chef.

Venea drept spre el şi era mare. Mult mai mare ca el, în orice caz.

— Dispari imediat. N-am chef de porcăriile tale. N-am niciun chef. Du-te acasă. M-ai auzit?

Fir-ar al dracului să fie. Plecă fără să-i dea satisfacţia de a rosti un cuvânt. De la distanţă văzu toţi elevii strânşi în curtea cu gard înalt, care nu însemna cine ştie ce protecţie. *Nu mă puteţi opri*, gândi el.

Se uită după băiatul lui Cross, cercetând cu atenţie curtea. Îl găsi fără mari probleme. Înalt pentru vârsta lui. Frumuşel, nu-i aşa? Al dracului de drăguţ. Damon e numele lui, la, la, la.

Directoarea era încă în curte, uitându-se în urma lui, uitându-se la el cu ochi răi. Doamna Johnson e numele ei, la, la, la.

Ei bine, era un om mort. Cucoana era deja istorie. Exact ca bătrâna Sojourner Truth – fosta sclavă, aboliţionista. *Toţi sunt morţi*, gândea asasinul hotărându-se în sfârşit să se urnească. Avea lucruri mai bune de făcut decât să caşte gura, pierzându-şi timpul lui preţios. De-acum era un mare star. Era important. Era cineva.

Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.

— Cine crede asta, se adresă el nu cuiva anume, ci vocilor nebune din capul lui, e mai nebun decât mine. Nu sunt fericit. Nu există bucurie.

Dădu colţul şi văzu o maşină de poliţie luând-o pe strada şcolii. Era timpul să plece dracului de-aici, dar – nicio grijă – se va întoarce.

67

A doua zi după-amiază mi-am adunat toate dosarele şi însemnările din cazul Jack şi Jill. Am plecat iarăşi la Langley, în Virginia. N-am mai ascultat muzică în maşină de data asta. Numai sfârâitul molcom al cauciucurilor pe asfalt. Jeanne Sterling îmi ceruse să-i arăt ce-am aflat până acum. Mă sunase de vreo zece ori. Promisese că de data asta o să se revanşeze. *Tu îmi arăţi ce ai, îţi arăt şi eu. OK?* De ce nu? Mi se părea corect.

O funcţionară a agenţiei, îmbrăcată într-un costum în stil cazon, puţin trecută de douăzeci de ani, m-a condus la sala de conferinţe de la etajul şapte. Încăperea era luminată strălucitor şi nu se compara cu birouaşul meu de la subsolul Casei Albe. Că veni vorba de Casa Albă, nu auzisem ca Serviciul Secret să fi avut de gând să caute posibili suspecţi printre cei cu funcţii înalte. Aveam să insist pe idee la întoarcerea în D.C.

— Înainte, pe timp frumos puteai să vezi de aici monumentul Washington, spuse Jeanne Sterling apropiindu-se din spate pe nesimţite. Acum nu se mai poate. Calitatea aerului în districtul Fairfax e îngrozitoare. Ce reacţie ai avut în faţa dosarelor asasinilor noştri de elită? Te-au şocat? Surprins? Plictisit? Ce zici, Alex?

Începusem să mă obişnuiesc cu stilul ei rapid de a vorbi. Mi se părea bună de profesoară la Facultatea de drept.

— Prima mea impresie a fost că avem nevoie de săptămâni întregi

ca să analizăm posibilitatea ca unul dintre ei să fie un psihopat. Sau ca unul dintre ei să fie Jack, am spus.

— Sunt de acord cu dumneata, încuviinţă ea. Dar să presupunem că trebuie să ne limităm cercetarea la douăzeci şi patru de ore – şi cam atât avem la dispoziţie. Atunci, ai în minte nişte posibili suspecţi? Dumneata ai găsit ceva, Alex. Spune-mi, ce e?

Am ridicat trei degete. Până acum aveam trei *ceva.*

Zâmbi larg. Zâmbeam amândoi. Trebuie să înveţi să râzi de nebunia care te înconjoară, altminteri te prinde şi nu mai există cale de întoarcere.

— OK. E perfect. Asta voiam să aud. Lasă-mă să ghicesc, spuse ea şi continuă imediat. Jeffrey Daly, Howard Kamens, Kevin Hawkins.

— Oho, interesant, făcui eu. În sfârşit, ceva revelator. Să începem mai bine cu numele pe care-l avem amândoi pe listă. Ce ştii despre Kevin Hawkins?

68

Jeanne Sterling avu nevoie de douăzeci de minute ca să mă informeze despre Kevin Hawkins.

— Ai să te bucuri dacă-ţi spun că l-am pus deja sub supraveghere pe Kevin Hawkins, îmi spuse în liftul care ne ducea în garajul de la subsol unde erau parcate maşinile noastre.

— Vezi, n-aveţi nevoie de ajutorul meu, în fond.

Mă înviorasem la gândul că eram pe cale să facem un oarecare progres. Nu mă mai simţisem aşa de bine de multe zile.

— O, ba da, Alex. Nu l-am adus la interogatoriu pentru că n-avem nimic concret împotriva lui. Doar câteva suspiciuni extrem, extrem de urâte. Plus nevoia acută de a prinde pe cineva. Nu trebuie să uităm asta. Acum şi dumneata eşti suspicios.

— Asta-i tot ce am, i-am amintit eu, suspiciuni.

— Uneori e suficient, ştii bine. Uneori trebuie să fie suficient.

Ajunseserăm în micul garaj privat de sub complexul CIA din Langley. Era plin cu maşini de genul familial, de pildă camionete Taurus, dar erau şi câteva maşini sport ultrarapide, Mustang, Bimmer, Viper. Maşinile se asortau foarte bine cu personalul pe care-l văzusem la etaj.

— Eu zic să ne luăm fiecare maşina, sugeră Jeanne, şi mi s-a părut firesc. Am să mă întorc aici după ce terminăm. Iar dumneata poţi să te întorci în D.C. Hawkins locuieşte la Silver Spring. Acum e acasă. Facem jumătate de oră pe centură, maxim.

— Vrei să-l ridici acum? am întrebat-o eu. Aşa mi s-a părut.

— Cred că ar fi bine, nu? Doar cât să stăm puţin de vorbă.

M-am dus la maşină. Ea s-a îndreptat spre camioneta ei.

— Ştii, omul ăsta la care mergem în vizită, e un asasin de profesie, am strigat eu.

Când mi-a răspuns, vocea ei se lovea cu ecou de betonul armat al pereţilor.

— Din câte ştiu, e unul dintre cei mai buni pe care-i avem. Nu e nostim?

— Are alibi pentru măcar unul din asasinate?

— Noi n-am găsit. Trebuie să-l întrebăm pe el – în detaliu.

Am urcat fiecare în maşina lui şi am pornit motoarele. Băgam de seamă că inspectorul general CIA nu era un birocrat; era clar că nu se ferea să-şi murdărească mâinile. Şi nici pe ale mele. Mergeam la întâlnire cu o altă „fantomă". O fi Jack? Să fie atât de uşor? Se întâmplaseră lucruri mai stranii.

Am făcut treizeci de minute pline până la casa surorii lui Hawkins din Silver Spring, Maryland. Casele aveau preţuri cam piperate, dar încă era considerată o zonă pentru clasa mijlocie. Nu clasa mea mijlocie. A altcuiva.

Jeanne a tras Volvo-ul pe dreapta, alături de un Lincoln negru parcat la aproape un cvartal de casa surorii. A lăsat geamul de la scaunul din dreapta şi a vorbit cu cei doi agenţi din maşina parcată.

Una dintre echipele ei de supraveghere, bănuiam. Sau poate întreba unde este ascunzătoarea asasinului, ceea ce mi s-a părut hazliu. Nu mai râsesem de mult.

Deodată, am văzut un bărbat ieşind din casa în stil Cape Cod.

L-am recunoscut pe Kevin Hawkins după fotografia din dosar. Nu aveam niciun dubiu.

A aruncat o privire rapidă de-a lungul străzii şi ne-a văzut, probabil. A început să alerge. A sărit apoi pe o motocicletă Harley-Davidson parcată pe alee.

Am strigat „Jeanne", prin geamul lăsat, şi am pornit motorul în acelaşi timp.

Am pornit în urmărirea lui… *Jack?*

69

Cum s-a urcat pe motocicletă, Kevin Hawkins a tăiat-o brusc peste pajiştea acoperită cu brumă ce separa două case cu magazine la parter. A mai trecut de câteva case, dintre care una cu o piscină pe terasă, acoperită pentru iarnă cu o prelată albastru pastel.

Mi-am mânat bătrânul Porsche pe traseul deschis de Kevin Hawkins. Din fericire, frigul din ultimele zile întărise pământul. Mă întrebam dacă vreun locatar din case a observat motocicleta sau maşina care goneau nebuneşte în zigzag prin curţile lor din spate.

Motocicleta făcu brusc dreapta pe drumul în construcţie de lângă ultimul şir de case. Am urmat-o îndeaproape. Maşina se hurduca rău. Apoi se lovi puternic de trotuarul înalt. Ateriză cu zgomot pe asfalt, iar eu am dat cu capul de acoperiş.

Aproape de intersecţia cu o străduţă laterală ne ajunseră camioneta Volvo şi Lincolnul. Câţiva copii din cartier care jucau fotbal în ciuda vremii mizerabile se opriră să se uite, cu ochii măriţi, la urmărirea ca-n filme de pe strada lor.

Aveam Glockul la îndemână şi geamul lăsat. N-aveam de gând să trag decât dacă ar fi început el. Kevin Hawkins nu era încă acuzat de un delict anume. Nu aveam mandat de arestare. De ce fugea? De ceva era el vinovat.

Hawkins îşi angajă motocicleta într-o curbă strânsă şi intră în viteza a patra. Îmi aducea aminte de o altă viaţă şi alt timp, petrecute pe motocicletă. Nu uitasem cât de uimitor de manevrabilă este. Beţia vitezei. Să simţi cum pielea ţi se strânge pe craniu. Mi-am adus aminte de Jezzie Flanagan şi de motocicleta *ei.*

Motocicleta lui Hawkins icni gutural când porni să urce drumul în pantă ca o rachetă de şosea.

Mă străduiam să nu-l pierd şi reuşeam să fac treabă bună. Ciudat, nici cei din Volvo şi din Lincoln nu erau mai prejos. Urmărirea era o scenă dementă, liniştita suburbie părea că îşi pierduse controlul.

Era Jack cel din faţa mea?

Hawkins e Jack?

Îl vedeam pe Kevin Hawkins încordat peste coarnele motocicletei. Ştia să meargă pe ea. Ce altceva mai ştia oare să facă asasinul profesionist?

Acceleră într-a cincea, prinzând probabil peste o sută cincizeci la oră pe străduţa îngustă, plină de indicatoare care-ţi indicau viteza maximă cincizeci de kilometri.

Undeva în faţă era *trafic!*

Blestemul lumii modeme mi-a apărut deodată drept cea mai bine venită privelişte cu putinţă.

Circulaţie oprită!

Câteva maşini şi dubiţe părăseau deja artera supraaglomerată şi porneau în direcţia de unde veneam noi.

Un minibuz de şcoală portocaliu era oprit pe străduţă la intersecţie. Lăsa să coboare copiii în şir subţire, cum făcea probabil în fiecare zi la aceeaşi oră.

Totuşi, Hawkins nu se grăbea să încetinească. Brusc, începu să meargă chiar pe linia dublă a şoselei. Nu încetinise deloc.

Am înţeles ce avea de gând să facă. *Voia să treacă printre maşinile oprite şi să meargă mai departe.*

Am apăsat pe frână şi am înjurat cu voce tare. Ştiam ce am de făcut.

Am părăsit iarăşi drumul şi am luat-o peste pajişte. O femeie în geacă şi blugi strigă după mine din faţa casei, agitând lopata de curăţat zăpada.

Mă îndreptam către locul unde artera principală făcea o buclă înainte de a se intersecta cu străduţa în care fusesem blocat cu câteva secunde în urmă.

Jeanne Sterling mă urma în camioneta ei. Şi Lincolnul era aproape. Nebunie şi harababură în Silver Spring.

Era Jack cel pe care-l urmăream? Eram pe cale să-l încolţim pe vânătorul şi ucigaşul de celebrităţi?

Eram optimist. Eram mult prea aproape de el. La mai puţin de o sută de metri.

Nu-mi luam ochii de la motocicleta care gonea şi sălta nebuneşte. Pe neaşteptate, căzu!

Motocicleta se lăsase într-o parte lăsând în urmă o dâră de scântei portocalii şi albe, la contactul cu asfaltul. Câţiva copii mergeau în şir între autobuz şi zona de trafic oprit.

Şi Hawkins căzu!

Se lăsase să cadă pentru a-i evita pe copii.

Căzuse pentru a nu-i lovi pe copii!

Hawkins era jos pe asfalt.

E posibil ca acesta să fie Jack?

Şi dacă nu, cine e pentru numele lui Dumnezeu?

Coborâsem din maşină, cu pistolu-n mână, fugind ca un nebun spre locul bizarului accident. Alunecam pe gheaţă şi pe zăpadă, dar nu puteam să-l las să-mi scape.

Jeanne Sterling şi cei doi agenţi coborâseră şi ei din maşini dar nu se descurcau prea bine pe zloată. Îmi pierdeam acoperirea.

Kevin Hawkins reuşise să iasă din îngrămădeală. Se uită în spate.

Ne văzu venind. Văzu armele îndreptate spre el.

Avea un pistol în mână, dar nu trase. În schimb alergă spre un Camaro negru decapotabil care se afla în fruntea şirului de maşini oprite.

Ce mama dracului voia să facă?

Am văzut cum urla la şoferul maşinii sport oprite. Apoi, poc, trase un foc prin geamul lăsat.

Hawkins trase de uşa maşinii şi un corp căzu pe caldarâm.

Iisuse Hristoase, îl împuşcase pe şofer! Pur şi simplu.

Văzusem cu ochii mei, dar nu-mi venea să cred.

Asasinul de profesie porni maşina. Omorâse pe cineva pentru o maşină. În schimb, fusese la un pas să se sinucidă încercând să evite nişte copii nevinovaţi.

Fără reguli… sau, mai degrabă, fiecare cu regulile lui.

M-am oprit din alergat şi am rămas neajutorat în mijlocul străzii din Silver Spring. *Fusesem oare la un pas de a-l prinde pe Jack? La un pas de rezolvarea cazului?*

70

Nana Mama nu se culcase încă la unsprezece şi jumătate, când am ajuns acasă. *Sampson era cu ea.*

Am simţit cum îmi creşte adrenalina când am văzut că mă aşteaptă. Arătau amândoi mai prost decât mă simţeam eu după acea zi interminabilă.

Se întâmplase ceva. Se întâmplase ceva rău acasă la noi. Puteam să jur. Sampson şi Nana nu obişnuiau să-şi facă vizite de curtoazie după ora unsprezece seara.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat eu intrând pe uşa bucătăriei. Mi se strânsese stomacul. Nana şi Sampson erau aşezaţi la masă. Stăteau de vorbă, puneau ceva la cale.

— Ce e? am insistat eu. Ce dracu' se-ntâmplă?

— Cineva a sunat întruna la telefon, Alex, toată seara. Şi închidea după ce răspundeam, îmi zise bunica după ce m-am aşezat la masă între ea şi Sampson.

— De ce nu m-ai chemat imediat? am întrebat-o eu blând, dar cu fermitate. Ai numărul meu de pager. Pentru asta l-au inventat, Nana.

— L-am sunat pe John, replică Nana. Ştiam că eşti ocupat cu protecţia preşedintelui şi a familiei sale.

Am ignorat obişnuita aluzie răutăcioasă. Nu era momentul potrivit pentru asta, sau pentru ciondăneală.

— Şi n-a spus nimic? N-ai reuşit să vorbeşti cu el?

— Nu. Au fost douăsprezece apeluri între opt jumate şi zece. După care au încetat. Îl auzeam cum respiră, Alex. Aproape mi-am stricat fluierul din cauza lui.

Nana ţine lângă telefon un fluier de arbitru. Replica ei la telefoanele obscene. De data asta aproape că doream să-şi fi stricat afurisitul de fluier.

— Acum mă duc să mă culc, zise ea şi scoase un oftat uşor, aproape inaudibil. Îşi arăta vârsta, pentru prima oară. Acum că sunteţi amândoi aici.

Se întinse şi se ridică din scaunul de bucătărie care scârţâi. Se duse întâi la Sampson. Se aplecă puţin şi-l sărută pe obraz.

— Noapte bună, Nana, şopti el. N-ai de ce să-ţi faci griji. Avem noi grijă de toate, oricât de greu ţi-ar părea acum.

— John, John, îl certă ea cu blândeţe. Am de ce să-mi fac griji, şi o ştim amândoi. Nu-i aşa?

Veni spre mine şi mă sărută.

— Noapte bună, Alex. Mă bucur că eşti acasă. Mă îngrijorează ucigaşul ăsta de copii. E foarte grav. Foarte grav. Ai încredere în instinctul meu.

I-am îmbrăţişat trupul fragil şi am simţit cum creşte în el mânia. Am strâns-o aproape şi m-am gândit la diavolul a cărei ameninţare

ea o simţea, dracul gol care mă urmărise până acasă. Niciun om întreg la minte nu ameninţă familia unui poliţist. Şi nu credeam că asasinul e întreg la minte.

— Somn uşor, Nana. Îţi mulţumesc că eşti alături de noi, i-am murmurat eu în obraz, simţindu-i mirosul pudrei de liliac. Am să ţin minte ce mi-ai spus. Să ştii că sunt de acord cu tine.

Când ieşi din cameră, Sampson clătină din cap. Apoi zâmbi.

— Dură ca întotdeauna, amice. E o figură. Să ştii că o iubesc. O iubesc pe bunică-ta.

— Şi eu. De cele mai multe ori.

Rămăsesem cu ochii la lampa din tavan, încercând să mă concentrez asupra unui lucru pe care sunt în stare să-l înţeleg, cum ar fi electricitatea, becurile sau cornişa. Nimeni nu poate înţelege pe deplin un nebun asasin. Sunt ca extratereştrii, pentru noi.

O dată în viaţă îmi pierise graiul. Mă simţeam violat, furios la culme, în plus, speriat pentru viaţa familiei mele. Poate că aceste telefoane nu însemnau nimic, dar n-aveam de unde să ştiu.

Am scos două beri din frigider şi le-am deschis. Voiam să stau de vorbă cu Sampson, oricum. Toată ziua aşteptasem momentul.

— Se teme pentru viaţa copiilor. Asta a făcut-o să se zburlească. Să-şi scoată ghearele, mi-a spus Sampson, după care a luat o înghiţitură sănătoasă de bere.

— Şi ce gheare! Am reuşit să schiţez un zâmbet pe jumătate, în ciuda împrejurării extraordinar de rele şi a îngrijorării.

Am ascultat amândoi tăcerea din casa veche de pe strada Cinci. La un moment dat a fost întreruptă de zgomotul înfundat şi familiar al ţevilor de apă caldă. Am băut amândoi. Nu ne supăra niciun telefon. Poate că fluierul Nanei nu era o idee chiar aşa de rea.

— Cum v-a mers cu căutarea lui Moore? am întrebat eu. Aţi aflat ceva astăzi? Ai vreo veste de la ceilalţi? Ştiu că aţi fost nevoiţi să întrerupeți supravegherea din lipsă de oameni.

Sampson ridică din umerii lui laţi şi se foi pe scaun. În ochi îi apăru o sclipire dură şi întunecată.

— Am găsit urme de machiaj în camera lui. Poate că a folosit machiaj ca să facă pe bătrânul. O să-l găsim, Alex. Crezi că el a fost la telefon?

Mi-am aruncat mâinile în lături, apoi am făcut semn că da.

— Ar fi logic. E evident că vrea să i se acorde toată atenţia, să i se dea importanţă. O fi având impresia că Jack şi Jill îl lipsesc de atenţia cuvenită, că nu e pus în lumină din cauza lor. Poate că ştie că mă ocup de Jack şi Jill şi e supărat pe mine.

— O să-l întrebăm personal pe junele cadet, spuse Sampson. Îmi zâmbi cu cel mai răutăcios zâmbet al lui, cel mai bun, sau cel mai rău, depinde cum o dai. Şi eu vreau să fiu popular ca tine, dragule. Pe mine nu mă sună ţicniţii noaptea. Nu-mi trimit mesaje aiurite acasă. Nimic de soiul ăsta.

— N-au curaj, am remarcat eu. Nimeni nu-i atât de nebun, nici măcar asasinul de la şcoala Sojourner Truth.

Am râs amândoi, un pic prea tare. Râsul e de obicei cea mai bună – şi singura – modalitate de apărare într-o anchetă a unui caz dur de omucidere. *Poate că Jack şi Jill m-au sunat acasă. Sau poate Kevin Hawkins. Sau poate chiar Gary Soneji, care umblă liber pe undeva aşteptând momentul să-şi regleze conturile cu mine.*

— Specialiştii o să fie aici mâine dimineaţă, la prima oră. Să-ţi pună un sistem de ascultare la telefon. Un detectiv o să stea de pază. Măcar până îl găsim pe băiat. Am vorbit cu Rakeem Powell. O să vină bucuros.

Am dat din cap.

— Perfect. Mulţumesc că ai venit şi că ai fost alături de Nana.

Lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Eram ameninţat în propria-mi casă, îmi ameninţau familia. Nu ştiam cine. Monştrii erau în faţa uşii.

După ce Sampson a plecat n-am putut să adorm.

N-aveam chef să cânt la pian. Muzica mă refuza în acel moment. Nu îndrăzneam s-o sun pe Christine Johnson. M-am dus sus şi m-am uitat la copii. Pisica Rosie m-a însoţit, frecându-se de picioarele mele.

I-am vegheat aşa cum mă veghease Jannie în dimineaţa de ieri. Mă temeam pentru ei.

Până la urmă am aţipit pe la trei dimineaţa. Telefonul n-a mai sunat, slavă Domnului.

Am adormit pe verandă, cu Glockul în poală. Casă, dulce casă.

71

M-am trezit în chiotele şi hârjonelile copiilor. Râdeau tare şi asta m-a înviorat şi m-a întristat în acelaşi timp.

Mi-am adus aminte pe loc în ce situaţie suntem: *monştrii erau în faţa uşii. Ştiau unde locuim.* Nu mai existau reguli. Nimeni, nici măcar propria mea familie, nu mai era în siguranţă.

M-am gândit o vreme la Sumner Moore, stând întins pe canapeaua veche din verandă. Ciudat, nimic din trecutul lui nu avea vreo legătură cu cele două crime. Pur şi simplu nu se potrivea. Luam în considerare şi posibilitatea monstruoasă ca un băiat de treisprezece ani să comită două crime din motive pur existenţiale. Aveam stocate în cap o grămadă de materiale despre acest subiect. Îmi aminteam vag de „Aventurile lui Lafcadio“a lui André Gide, pe care am citit-o în şcoală. Personajul principal aruncă un străin din tren numai pentru a-şi dovedi că trăieşte.

Am aruncat o privire la ceasul deşteptător portabil de lângă pat. Şapte şi zece, deja. Mirosul tare de cafea începuse să se răspândească în toată casa. Am refuzat să mă întristez la gândul că nu făcusem niciun progres. Aveam o vorbă pentru asemenea ocazii: eşecul nu înseamnă să cazi… ci să rămâi la pământ.

M-am ridicat. M-am dus în camera mea, am făcut duş, mi-am pus haine curate şi m-am grăbit să cobor. *Nu eram la pământ.*

I-am găsit pe marţienii mei favoriţi alergând în jurul mesei, jucându-se nu ştiu ce joc la şapte dimineaţa. Am deschis gura şi am

imitat ţipătul tăcut dintr-un tablou de Edvard Munch.

Jannie se porni pe râs. Damon imită şi el un ţipăt tăcut. Se bucurau să mă vadă. Erau cei mai buni camarazi, cei mai buni prieteni.

Cineva a sunat aseară la noi.

Sumner Moore?

Kevin Hawkins?

— 'Neaţa, Nana, am spus eu şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea din ibricul aburind.

Nimic nu e mai bun dimineaţa. Am sorbit din cafeaua care era şi mai bună decât mirosea. O femeie care găteşte. O femeie care vorbeşte, gândeşte, iluminează, irită.

— 'Neaţa, Alex, spuse ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat în seara precedentă. Tare ca piatra. Nu voia să-i supere pe copii, să-i sperie în vreun fel. Nici eu.

— O să vină cineva să se uite la telefon, i-am spus eu ce aflasem de la Sampson. O să mai vină şi altcineva, să stea aici vreo câteva zile. Un detectiv. Se poate să fie Rakeem Powell. Îl cunoşti pe Rakeem.

Nanei nu-i plăcea deloc ce-i spuneam.

— Sigur că-l cunosc pe Rakeem. Mi-a fost elev, pentru numele lui Dumnezeu. Da să ştii că Rakeem n-are ce să caute aici. E casa *noastră*, Alex. E îngrozitor. Nu ştiu dacă am să fac faţă… la ce se întâmplă *aici.*

— Ce-are telefonul nostru? se interesă Jannie.

— Merge, am lămurit-o eu pe fetiţa mea.

72

Cele două cazuri de omucidere începuseră să se comporte ca un coşmar unic şi implacabil. Nu mai puteam să-mi trag răsuflarea. Mă durea stomacul şi n-avea să-mi treacă probabil pe toată durata

investigaţiei. Situaţia era desprinsă parcă din Kafka şi dăduse peste cap toate forţele poliţiei metropolitane. Nimeni nu ţinea minte să se mai fi întâmplat aşa ceva.

M-am hotărât să-l ţin acasă pe Damon, să stea cu Nana şi Rakeem Powell câteva zile. Ca măsură de siguranţă în plus. Speram să-l găsim pe tânărul de treisprezece ani destul de repede, să se termine măcar pe jumătate povestea de groază.

Continuam să cred că Sumner Moore voia să fie prins, sau că oricum va fi prins curând. Neglijenţa cu care acţionase băiatul o indica. Speram să nu apuce să mai omoare un copil înainte să-l găsim.

M-am gândit să-i mut pe Nana şi pe copii la una dintre mătuşi, dar am renunţat. Mai bine să stea acasă, cu Rakeem alături. Era şi-aşa destul haos şi dezordine în viaţa lor. Cel puţin pentru moment.

În plus, aveam siguranţa că Nana nu s-ar fi dus să stea cu surorile ei fără să se lase cu război şi cu răniţi. Strada Cinci era căminul ei. Mai degrabă s-ar fi luptat decât să se mute. Cum mai făcuse.

Am plecat la Casa Albă dimineaţa devreme. M-am înfundat în biroul de la subsol, împreună cu un ibric de cafea şi cu un teanc de juma' de metru de hârtii pe care trebuia să le citesc şi să le cântăresc. Sute de rapoarte CIA şi dosare interne despre Kevin Hawkins şi celelalte „fantome" ale CIA.

M-am întâlnit cu Don Hamerman, cu procurorul generai James Dowd şi cu Jay Grayer, la nouă şi ceva. Într-o sală de conferinţe frumos amenajată din aripa de vest, lângă Biroul Oval. Mi-am amintit că la început Casa Albă a fost concepută cu scopul de a intimida vizitatorii, mai ales demnitarii străini. Simţeam încă acest efect, mai ales în împrejurările de faţă. „Casa americană" era imensă şi fiecare cameră avea un aer oficial şi impunător.

Surprinzător, Hamerman se mai potolise.

— L-ai impresionat pe preşedinte, spuse el. Şi ai fost convingător.

— Şi acum? am întrebat. Ce trebuie să facem? Aş vrea să fiu de

folos.

— Am iniţiat o anchetă extrem de delicată, spuse Hamerman. Cei de la FBI se ocupă de asta. Hamerman se uită în jur. Mi s-a părut că îi revine încrederea în sine.

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui? am întrebat după o tăcere de câteva secunde.

— Deocamdată atât. Dumneata ai început şi e ceva. Nu e puţin lucru.

— E mare lucru, am izbucnit eu. E o investigaţie nenorocită de omucidere, la Casa Albă!

M-am ridicat şi am plecat la mine în birou. Aveam de lucru. Îmi tot repetam că fac parte din „echipă".

Pe la unsprezece şi jumătate Hamerman îşi strecură capul pe uşă. Ochii lui erau mult mai mari decât de obicei. Am crezut că s-a răzgândit cu privire la anchetă sau că altcineva a gândit pentru el.

Arăta schimbat.

— Preşedintele vrea să ne vadă acum.

73

Preşedintele Byrnes ne salută personal, unul câte unul, pe toţi cei din echipa de criză. Ne aflam în Biroul Oval, care era într-adevăr oval.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Bună ziua, Jay, Ann, Jeanne, Alex. Ştiu că sunteţi foarte ocupaţi şi sub o presiune extraordinară, începu el în timp ce noi ne ocupam scaunele.

Echipa de criză era adunată în păr, dar preşedintele era cel care domina încăperea şi prezida şedinţa neprevăzută. Era îmbrăcat într-un costum de afaceri, albastru închis. Părul de culoarea nisipului părea proaspăt tuns şi nu m-am putut abţine să mă întreb dacă nu cumva se tunsese de dimineaţă şi, dacă da, când avusese

timp.

Ce se întâmplase de data asta? Să fi contactat din nou Jack şi Jill Casa Albă?

Am aruncat o privire spre Jeanne Sterling. A dat din umeri şi a făcut ochii mari. Nici ea nu ştia ce se petrece. Nimeni nu părea să ştie ce vrea preşedintele, nici măcar Hamerman.

După ce ne-am aşezat cu toţii, preşedintele luă cuvântul. Stătea în picioare flancat de două drapele, unul al armatei şi altul al aviaţiei. Părea să-şi controleze emoţiile, ceea ce nu-i de colo.

— Harry Truman spunea, începu el, că dacă vrei să ai un prieten la Casa Albă trebuie să-ţi cumperi un câine. Cred că am ajuns să înţeleg sentimentele care i-au inspirat această remarcă. De fapt, sunt sigur.

Preşedintele era un vorbitor neobişnuit de convingător. Ştiam asta deja din discursul rostit de el în Convenţie şi din alte cuvântări televizate – semăna la stil cu Franklin Delano Roosevelt. Fără îndoială că era în stare să se folosească de talentul lui oratoric chiar şi în faţa unei audienţe reduse, chiar şi a unei adunături cinice cum eram noi.

— Ce pacoste regală poate să fie şi poziţia asta a mea. Nu ştiu cine a spus că „n-am să candidez, nici dacă sunt rugat; n-am să servesc, nici dacă sunt ales“, dar bine a spus. Credeţi-mă pe cuvânt.

Preşedintele zâmbi. Avea darul de a te face să crezi că ţi se adresează personal. Mă întrebam dacă o făcea dinadins. Cât din toate acestea era joc actoricesc de înaltă clasă?

Ochii albaştri ai preşedintelui se opriră pe rând asupra fiecăruia. Părea să ne judece şi, mai mult, să comunice cu fiecare, individual.

— M-am gândit mult la situaţia nefericită în care ne aflăm. Am discutat cu Sally noaptea târziu, câteva nopţi la rând. Ca să fiu sincer, m-am gândit prea mult la Jack şi Jill. De câteva zile, acest circ nenorocit a fost problema şi distracţia majoră a executivului acestei ţări. A perturbat deja şedinţele guvernului şi a dat peste cap programul tuturor. Această situaţie nu mai poate fi tolerată. E rău

pentru ţară, pentru oameni, pentru sănătatea noastră mentală, inclusiv a mea şi a lui Sally. Restul lumii ne vede slăbiciunea şi instabilitatea. Nu e permis ca ameninţarea a doi ţicniţi să perturbe guvernarea Statelor Unite. Nu putem permite aşa ceva. În consecinţă, am luat o hotărâre dificilă şi era de datoria mea să decid. Vreau să vă împărtăşesc această hotărâre, pentru că veţi fi afectaţi cu toţii, alături de Sally şi de mine.

Preşedintele Byrnes controlă încă o dată din priviri încăperea. Nu ştiam încă unde vrea să ajungă, dar procedeul mă fascina. Preşedintele înainta câte un pas, după care verifica dacă-l urmăm. Era evident că avea să ne dea un ordin, dar încă mai părea să încerce să ne aducă la consens.

— La Casa Albă lucrurile trebuie să-şi reia cursul firesc. N-avem încotro. America nu poate să fie ţinută ostatică de pericole sau ameninţări, imaginare sau reale. Asta e decizia pe care am luat-o şi la sfârșitul zilei de azi va deveni operativă. Trebuie să mergem mai departe, să ne ţinem de program.

Un freamăt de nelinişte umplu încăperea după anunţarea deciziei preşedintelui. Ann Roper suspină cu voce tare. Don Hamerman lăsă capu-n jos, aproape s-atingă genunchii. Am rămas cu ochii ţintă la preşedinte.

— Înţeleg perfect că vă îngreunez sarcina, şi asta nu exprimă nici pe departe adevărata situaţie. Cum naiba să mă protejaţi dacă eu nu cooperez, nu vă urmez recomandările? Ei bine, nu mai pot să cooperez. Nu şi dacă asta înseamnă să spun lumii întregi că doi psihopaţi sunt în stare să ne dea guvernul peste cap. Adică exact ce se petrece acum. Asta se întâmplă, oameni buni. Începând de mâine, revin la agenda mea obişnuită. De-acum încolo nu mai discut despre această problemă. Iartă-mă, Don. Se uită la şeful personalului în timp ce-i respingea oficial sfaturile. De asemenea, am hotărât să fac vizita anunţată la New York, miercuri. Don, îţi cer scuze încă o dată. Sper să avem cu toţii mult noroc în ceea ce întreprindem. Faceţi-vă datoria, vă rog. Eu încerc să mi-o fac pe a mea. Nu vor exista niciun

fel de regrete, indiferent de ce se va întâmpla de acum înainte. S-a-nţeles?

— Am înţeles. Toată lumea dădu din cap în semn că da. Toţi ochii erau aţintiţi asupra preşedintelui, inclusiv ai mei. Preşedintele Byrnes fusese pasional şi impresionant în acelaşi timp.

Categoric, nu vor exista regrete, mi-am repetat în minte. Eram sigur că am să ţin minte aceste cuvinte toată viaţa, indiferent ce se va întâmpla, indiferent de planurile de viitor ale lui Jack şi ale lui Jill.

Thomas Byrnes tocmai îşi punea viaţa-n joc, cu adevărat în joc.

Preşedintele îşi punea viaţa-n mâinile noastre.

— Apropo, Don, îi spuse preşedintele lui Hamerman la sfârşit, pune pe cineva să se intereseze şi fă-mi rost de un nenorocit de câine. Cred că am nevoie de un prieten.

Am izbucnit cu toţii în râs, chiar dacă nu ne venea a râde.

74

În noaptea aceea zăpada se așternuse de câțiva centimetri pe străzile din Washington. Frigul îți pătrundea în oase. Asasinul de la Sojourner Truth se trezi cu o senzaţie de frică. Se simţea foarte singur. Şi *foarte încolţit.* Mai mult decât atât, îl îneca tristețea.

Nici fericire, fericire. Nici bucurie, bucurie.

Era scăldat în sudoare rece şi dezgustătoare. Îşi amintea că visase cum omora oameni pe care-i îngropa apoi sub vatra căminului din casa de ţară a bunicilor, din Leesburg. Era acelaşi vis care-l urmărea de ani de zile, de când ţinea minte, încă de când *era copil.*

E oare doar un vis, sau chiar am comis faptele alea înspăimântătoare? se întreba el deschizând ochii. Încercă să-şi concentreze privirea pe lucrurile care-l înconjurau. *Unde mama dracului sunt?*

Îşi aminti apoi unde se afla, unde venise să-şi petreacă noaptea. Era năucitor. Ce idee genială avusese!

Un cântec, *cântecul lui,* îl obseda:

Sunt un ratat, baby,
Ce-ar fi să mă omori?

Ascunzătoarea era meseriaşă. Sau poate fusese doar tâmpit şi neglijent. Meseriaşă? Sau tâmpită? Una din două, judecaţi singuri.

Se găsea în propria lui casă, la etajul trei.

Încercă să-şi bage-n cap ideea că era în siguranţă. Nene, ce mult îi plăcea ideea asta.

Stăpânea situaţia. Nimic nu-i scăpase de sub control. Putea să fie la fel de tare şi de important ca Jack şi Jill. La dracu', putea să fie mai tare şi mai bun decât ticăloşii ăia. Ştia că e în stare. Putea să le dea cu tifla.

Bâjbâi în jur pe podea după rucsacul lui credincios. *Unde dracu' l-am pus?… Perfect, e aici. Meserie!* Răscoli în rucsac şi găsi lanterna. O aprinse.

— Să fie lumină, şopti el. Tra-la-la.

Măi, să fie, chiar se afla acasă, în pod. Nu visase. *Era* asasinul de la şcoala Sojourner Truth, în persoană. Îndreptă fasciculul luminos spre ceasul de la mână. Cadou de ziua lui, când împlinise doisprezece ani. Genul ăla de ceas sofisticat de-l poartă piloţii. Uau, ce impresionat fusese! Poate că merita să încerce să devină pilot de avion, până la urmă, când totul avea să se termine. Să piloteze un F-16.

Ceasul arăta ora 4:00 a.m. *Înseamnă că atâta este.*

— Ora vârcolacilor, spuse el în şoaptă. Era vremea să coboare din pod. Era vremea să arate lumii ce poate în continuare. Era timpul ca ceva nemaipomenit şi uluitor să se întâmple.

Crime perfecte.

Trebuie, trebuie, trebuie.

75

Coborî masiva scară pliantă încet şi cu mare atenţie, până atinse etajul al doilea al casei. Casa lui. Dacă întâmplarea ar face ca părinţii lui adoptivi să se trezească chiar acum să se uşureze, ce probleme ar mai avea.

Dar şi ei ar avea o surpriză.

Neplăcută surpriză, dacă vă interesează.

Avea mici probleme cu respiraţia. Nu era treabă uşoară. Trebuia să aşeze scara grea şi voluminoasă, uşor, pe podeaua de la etajul doi, dar scara izbi duşumeaua cu zgomot.

— Fir-ai al dracului de tâmpit, îşi spuse el.

Încă nu-şi recăpătase complet răsuflarea. Avea trupul acoperit cu un strat gros de sudoare, asemeni cailor dimineaţa. Observase fenomenul la ferma bunicilor. Nu putea să uite: *sudoarea care se transformă în faţa ochilor tăi într-o cremă spumoasă.*

— Fricosule, se admonestă el, încercând să-şi ia în derâdere laşitatea. Gunoi sperios. Mucosule. Eşti un ratat.

Refrenul cântecului său.

Aşteptă să-i mai treacă puţin panica şi nervozitatea de gheaţă. Aşezat în capul scării pliante, respira adânc şi ritmic. Experienţa era traumatizantă – să trăieşti aşa ceva pe bune, în viaţa adevărată.

Într-un târziu porni să coboare pe scara instabilă de lemn, cu *picioarele instabile, de lemn,* de parcă era pe picioroange. Era cât se poate de atent să nu facă zgomot.

Ajuns jos se simţi un pic mai bine. Terra firma.

Coborî în vârful picioarelor scara ce ducea la etajul unde se afla dormitorul principal. Deschise uşa şi o rafală de aer rece îl izbi în faţă.

Tatăl lui adoptiv dormea cu fereastra deschisă chiar şi în decembrie, chiar dacă ningea. Căldura polară nu-i lăsa probabil să crească părul blond-argintiu, tuns milităreşte. Economisea banii de

frizer. Labagiul dracului!

— Îţi arde de amor pe frigul şi întunericul ăsta? şopti el în barbă. Era aproape sigur de asta.

Se apropie mai mult de patul lor imperial. Foarte aproape. De altarul dragostei lor, de tronul lor sacru.

De câte ori îşi imaginase momentul acesta? Exact momentul ăsta.

Câţi alţi copii şi-au visat un asemenea moment de mii de ori? Fără să facă totuşi nimic să-şi împlinească visul. Rataţii! Era plină lumea de ei.

Era la limita celei mai rele crize, cu adevărat rea. I se ridicase părul pe ceată.

Vedea în roşu toate detaliile din dormitor. Un roşu ceţos. Ca şi cum ar fi privit în infraroşu.

Era… pe… cale… să… izbucnească…

Simţea că explodează într-un miliard de… bucăţele. Deodată, urlă cu toată puterea:

— *Treziţi-vă şi mirosiţi împuţita aia de cafea!*

Plângea. Pentru ce motiv, nu ştia. Nu-şi amintea să mai fi plâns aşa de când era mic, un copil cu adevărat mic.

Îl durea pieptul ca şi când cineva i-ar fi dat un pumn cu putere. Sau l-ar fi lovit cu o bâtă de base-ball de juma' de metru. Simţea că e pe cale să dea înapoi. Băiatul bun din el câştiga teren. Se simţea ca Holden Caulfield. Simţea căinţa. Nevoia să cântărească de trei ori fiecare împuţită de mişcare înainte şi după.

— Poc, urlă el din toate puterile.

— Poc, strigă încă o dată.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

— Poc.

Şi cu fiecare urlet ce-ţi îngheţa sângele-n vene apăsa pe trăgaciul pistolului Smith & Wesson. Mai băga câte un glonţ în cele două siluete adormite. *Douăsprezece focuri,* dacă numărase corect – şi el era genul care număra totul foarte corect. Douăsprezece gloanţe, exact câte primiseră Jose şi Kitty Menendez.

În sfârşit îi folosea la ceva educaţia militară primită la şcoala Roosevelt, îi trecu lui prin cap. Până la urmă, se dovedise că profesorii lui aveau dreptate. Colonelul Wilson ar fi fost mândru de felul în care ţintise şi mai presus de toate de fermitatea execuţiei, de simplitatea planului şi de curajul extraordinar de care dăduse astăzi dovadă.

Părinţii lui adoptivi erau anihilaţi, complet înfrânţi şi aproape dezintegraţi de rafala a cărei ţintă fuseseră. Nu simţea nimic – poate doar mândrie pentru ce făcuse, pentru profesionalismul cu care o făcuse.

Nimeni era aici. Nimeni a făcut asta.

Scrise mesajul cu sângele lor.

După care fugi afară să se joace în zăpadă. Curtea se umplu de sânge, sângele era peste tot. Putea să facă ce voia, oameni buni. Putea să facă orice i-ar fi trecut prin cap, acum. Nimeni nu putea să-l oprească pe Nimeni.

76

A mai fost descoperit un copil ucis.

Băiat. În urmă cu mai puţin de o oră.

John Sampson primi ştirea pe la şapte seara. Nu-i venea să creadă. Nu putea şi nu voia să accepte ceea ce i se spunea. Era vineri, treisprezece. Data fusese aleasă deliberat?

Încă un copil omorât în parcul Garfield. Corpul fusese lăsat acolo. Voia din tot sufletul să pună mâna pe Sumner Moore, şi asta chiar acum.

Sampson parcă pe strada Şase şi o porni pe jos prin parcul dezolant şi lugubru. *Se-ngroaşă gluma,* gândea el apropiindu-se de luminile roşii şi galbene ale ambulanţelor, care străluceau în faţă.

— Detectivul Sampson, faceţi loc, spuse el croindu-şi drum prin cercul de uniforme ale poliţiei.

Una dintre uniforme ţinea în lesă o potaie gri cu alb care nu contenea să hămăie. O tuşă stranie în tabloul straniu.

— Ce-i cu câinele ăsta? Al cui e?

— Câinele a descoperit victima. Proprietarul l-a lăsat liber în parc când s-a întors de la lucru. Corpul băiatului a fost acoperit cu trei crengi. Nimic altceva. Ca şi când cineva ar fi vrut să fie descoperit.

Sampson dădu din cap. Apoi făcu o mişcare care-l apropie de cadavru. Victima era evident mai în vârstă decât Vernon Wheatley ori Shanelle Green. Sumner Moore renunţase la copii foarte mici. Strigoiul cel mic o luase razna de tot.

Un fotograf de la poliţie făcea poze şi blitzul puternic avea, în contrast cu pătura de zăpadă care acoperea parcul, un efect dramatic.

Gura şi nasul băiatului erau acoperite cu bandă izolantă. Sampson trase aer în piept şi se aplecă spre medicul legist, o femeie pe care ştia că o cheamă Esther Lee.

— De când crezi că e mort? o întrebă Sampson.

— Greu de spus. Poate de treizeci şi şase de ore. Procesul de descompunere este mult încetinit pe frigul ăsta. Am să ştiu mai mult după autopsie. Băiatul a fost bătut cu brutalitate. Cu un drug de metal sau o rangă, ceva greu, oricum. A încercat să se apere. Are vânătăi pe amândouă mâinile, pe braţe. Îmi pare rău, săracul băiat.

— Ştiu, Esther. Şi mie-mi pare rău.

Ceea ce Sampson putea să vadă din gâtul băiatului era umflat şi lipsit de culoare. Gândăcei negri mişunau la limita părului. O linie

subţire de viermi marca o despicătură a scalpului, deasupra urechii drepte.

Sampson înghiţi în sec, se strâmbă şi se forţă să ocolească trupul băiatului pentru a-l putea privi din cealaltă parte. Nu ştia nimeni, nici măcar Alex, ca asta era partea cu care nu se împăca din munca lui. Cadavre în descompunere.

— N-o să-ţi placă, îl avertiză Esther Lee înainte să arunce o privire. Te previn.

— Ştiu că n-o să-mi placă, mormăi el. Îşi suflă în pumni, dar asta nu-l ajută cine ştie ce.

Vedea acum faţa băiatului. O vedea, dar nu-i venea să creadă. Ce vedea nu-i plăcea, fără îndoială. Esther Lee avusese dreptate,

— Iisuse Hristoase! strigă el. Iisuse, Iisuse, Iisuse! Fă să înceteze chestia asta îngrozitoare!

Sampson se ridică în picioare. Avea doi metri, dar nu era suficient de înalt, nu era destul de mare. Nu-i venea să-şi creadă ochilor – *chipul băiatului.*

Acest omor era prea mult pentru el, deşi văzuse ceva în viaţa lui de poliţist în D.C.

Băiatul ucis era Sumner Moore.

Partea a V-a

Fără reguli. Fără regrete

77

Nimic nu începe cu adevărat atunci când credem noi. Şi totuşi, cred că atunci a început cu adevărat.

Jannie şi cu mine eram în bucătărie şi vorbeam în limba noastră specială. Cuvintele acelea nu însemnau neapărat ceva, sentimentele contau.

— Ştii, astăzi aniversăm ceva, i-am spus eu. O aniversare deosebită, am adăugat atingându-i obrazul delicat. Delicat ca pântecele unui fluturaş.

— Serios? replică Jannie şi îmi aruncă una din cele mai sceptice priviri ale Nanei.

— Dacă-ţi zic! Azi e ziua în care ţi-am citit pentru a cincea suta oară *The Stinky Cheese Man.*

— Bine, fie, spuse ea zâmbind în pofida voinţei ei. Mai citeşte-o o dată. Îmi place cum o citeşti.

Am citit povestea încă o dată. După ce am terminat cu Stinky Cheese, am mai stat puţin cu Damon, apoi cu Nana. După care am urcat să-mi fac bagajul.

M-am întors şi am discutat pe verandă cu Rakeem Powell. Rakeem îşi aştepta schimbul. Sampson avea să preia tura de noapte. Omul-Munte întârzia, ca de obicei, şi nu trimisese vorbă – ceea ce nu-i stătea în obicei, dar ştiam că are să vină.

— Cum te simţi? l-am întrebat pe Rakeem.

— Nu-ţi fă griji, mulţumesc. Vine el, Sampson, până la urmă. Ai grijă de tine.

M-am dus la maşină. Am intrat şi am pus o casetă care mi se părea potrivită momentului, sau stării mele. Finalul celui de-al doilea concert pentru pian de Saint-Saëns. Visul meu dintotdeauna era să fiu în stare să cânt bucata asta la pianul meu de pe verandă. Visuri,

visuri.

Am ascultat muzica vrăjită pe drumul spre aeroportul Andrews, unde *Air Force One* se pregătea să decoleze.

Preşedintele Byrnes pleca la New York şi eu îl însoţeam.

Fără regrete.

78

S-au spus versiuni contradictorii, dar iată ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat. Ştiu, pentru că am fost acolo.

Luni seara, nouă zile înainte de Crăciun, pe o ceaţă gri-albăstruie şi pe o ploaie uşoară, am aterizat pe aeroportul La Guardia din Long Island. Presa nu cunoştea mare lucru despre programul vizitei preşedintelui Byrnes, dar acesta voia să-şi respecte angajamentul de a ţine o cuvântare la New York a doua zi de dimineaţă. Thomas Byrnes avea reputaţia unui om care-şi respectă angajamentele, care se ţine de cuvânt.

S-a hotărât să ne deplasăm din La Guardia în Manhattan cu maşina, nu cu elicopterul. Preşedintele refuza să se mai ascundă. *Mizaseră oare Jack şi Jill pe un asemenea curaj sau pe o asemenea aroganţă din partea lui?* mă întrebam. Îl vor urma Jack şi Jill pe preşedinte la New York? Eram aproape sigur de asta. Se potrivea cu ceea ce ştiam despre ei până acum.

— Vino cu noi în maşină, îmi spuse Don Hamerman pe când ne grăbeam să străbatem pista, cu ploaia rece de decembrie în faţă. Hamerman, Jay Grayer şi cu mine coborâsem din *Air Force One* împreună. În timpul zborului am stat laolaltă şi am pus la punct planul de apărare a preşedintelui Byrnes împotriva unei eventuale tentative de asasinare la New York. Am fost atât de prins în discuţie, încât n-am luat aminte la condiţiile speciale ale zborului.

— Maşina noastră o să fie imediat în urma preşedintelui. Putem

să ne continuăm mica noastră conversaţie pe drumul spre Manhattan, adăugă Hamerman.

Ne-am urcat într-un Lincoln sobru, albastru, parcat la nici cincizeci de metri de avion. Era aproape ora zece seara şi în acea parte a aeroportului se luaseră măsuri de securitate. Oameni ai Serviciului Secret, agenţi FBI şi poliţişti din New York erau peste tot. Cele cinci limuzine ale coloanei prezidenţiale erau înconjurate de cel puţin trei duzini de maşini alb-albastre ale poliţiei din New York, fără să mai socotim echipele pe motociclete Harley. Agenţii din Serviciul Secret se uitau ţintă la cerul înnorat, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Jack şi Jill să aterizeze din clipă-n clipă pe pista din La Guardia.

Am aflat că NYPD avea cel puţin cinci mii de ofiţeri de poliţie însărcinaţi cu protecţia preşedintelui pe toată durata vizitei. Plus peste o sută de detectivi. Serviciul Secret încercase să-l convingă pe preşedinte să stea la baza Gărzii de Coastă, din Governors Island, sau la Fort Hamilton, Brooklyn. Preşedintele insistase că e o chestiune de principiu să stea în Manhattan. *Fără regrete.* Cuvintele rostite de el în Biroul Oval mi se învârteau încontinuu în cap.

M-am aşezat în scaunul confortabil de piele al maşinii. Mă simţeam ameţit. Să mergi în coloana prezidenţială, în spatele maşinii preşedintelui, pe care Serviciul Secret o numea „diligenţa".

Două echipaje NYPD şi-au luat locul în frunte. Luminile roşii şi galbene au început să se învârtească repede în cercuri caleidoscopice. Coloana prezidenţială părăsea aeroportul La Guardia.

Don Hamerman vorbi primul, deîndată ce maşina porni.

— Nimeni nu l-a văzut pe Kevin Hawkins în ultimele zile, nu-i aşa? Hawkins pare să se fi evaporat de pe faţa pământului.

În voce i se simţea frustrarea, mânia şi obrăznicia lui obişnuită. Îi plăcea mult să-i ia de sus pe ceilalţi, însă nici eu, nici Grayer n-aveam de gând să-i facem jocul.

— Nimeni nu ne cunoaşte traseul, continuă Hamerman. Am

stabilit ruta abia acum câteva minute.

N-am putut să tac.

— Noi cunoaştem traseul. Băieţii din NYPD cunosc traseul – dacă nu, îl vor cunoaşte imediat. Kevin Hawkins se pricepe să pătrundă mistere. Kevin Hawkins e bun, punct. E unul dintre cei mai buni *oameni ai noştri.*

Jay Grayer privea ţintă prin geamul şiroind de ploaie la traficul rapid de pe autostradă. Vocea lui părea să vină de departe.

— Ce crezi despre Kevin Hawkins? mă întrebă.

— N-am nicio îndoială că Hawkins e implicat într-un fel sau altul. E de extremă dreapta. Are legături cu anumite grupuri opuse politicii şi planurilor preşedintelui. A mai avut probleme. E suspectat de omucidere în interiorul CIA. Pare omul perfect.

— Dar ai şi reţineri în ceea ce-l priveşte? rosti întrebător Grayer. Învăţase destul de repejor să mă cunoască.

— Din ceea ce am citit despre el, n-a avut niciodată un colaborator apropiat. Hawkins a fost întotdeauna un singuratic, cel puţin până în prezent. Se pare că are probleme în relaţiile cu femeile, în afară de sora lui din Silver Spring. Nu prea ştiu cum se potriveşte treaba cu Jill aici. Nu-l văd pe Hawkins lucrând dintr-o dată cu o femeie.

— Poate că a găsit în sfârşit un suflet geamăn. Se mai întâmplă, spuse Hamerman.

Mă îndoiam că era şi cazul lui Hamerman.

— Ce altceva se mai spune despre Hawkins? continuă Grayer.

Mă asculta cu ochii închişi.

— Toate profilele lui psihologice alcătuite de FBI sugerau că era posibilă oricând o scăpare de sub control. Nu ştiu cum se poate justifica faptul că a fost ţinut activ atâţia ani în Asia şi America de Sud. Urmează partea cea mai interesantă: Hawkins e în stare să se dedice unei cauze în care crede. Crede cu putere în importanţa serviciilor de contrainformaţii pentru apărarea noastră naţională. Preşedintele Byrnes nu crede, lucru pe care l-a declarat public în câteva ocazii. Aşa s-ar putea explica scenariul Jack şi Jill. *Ar putea fi*

explicat. Hawkins are destulă experienţă şi suficiente resurse pentru a putea fi atras în asasinat. E posibil ca el să fie Jack. Şi dacă-i aşa, va fi tare greu de oprit.

Începuserăm să traversăm podul străzii Cincizeci şi nouă spre Manhattan. New York, New York. Coloana prezidenţială era o paradă stranie şi ireală de sirene asurzitoare şi lumini strălucitoare. Insula Manhattan se întindea în faţa noastră.

New York-ul arăta incredibil de mare şi de copleşitor, capabil să ne înghită cu totul. *Aici se poate întâmpla orice,* mi-am zis eu, şi aşa gândeau şi Don Hamerman şi Jay Grayer, puteam să jur.

Bum!

Bum!

Bum!

Am sărit în sus cu toţii pe bancheta din spate a limuzinei. Am pus mâna pe armă – gata pentru aproape orice, gata pentru Jack şi Jill.

Ne uitam îngroziţi la automobilul preşedintelui, la *diligenţă.* În maşină se lăsase o tăcere desăvârşită. Îngrozitoare tăcere. Apoi am izbucnit cu toţii în hohote de râs.

Zgomotele pe care le auzisem nu erau focuri de armă. Semănau, atâta tot. Alarmă falsă. Dar ne trecuseră fiori reci.

Trecuserăm peste grătarul vechi şi deformat al rampei de ieşire de pe pod. La zgomotul brusc şi neaşteptat fuseserăm gata să facem cu toţii atac de cord. Fără îndoială că acelaşi lucru se petrecuse şi în maşina preşedintelui.

— Iisuse, oftă tare Hamerman. Deci, cam aşa ar fi. Doamne, Dumnezeule!

— Eram acolo, la Washington Hilton, când Hinckley a tras în Reagan şi în Brady, spuse Jay Grayer cu o voce tremurătoare.

Am înţeles că retrăise adineauri acea experienţă, alături de Reagan şi James Brady. Că se întorsese în timp, o experienţă pe care nu i-o doream nimănui.

Mă întrebam ce rol ar putea să joace astăzi Grayer. Mă îndoiam de fiecare din echipă.

M-am uitat cum maşina preşedintelui era înghiţită de străzile aglomerate şi luminate feeric ale New Yorkului. Steagurile Americii fluturau frenetic în briza râului.

Fără regrete.

79

Fotoreporterul sosise la New York luni, 16 decembrie, după-amiaza devreme, gata de treabă.

Se hotărâse să facă drumul de la Washington cu maşina. Era mult mai sigur aşa. Acum se plimba pe Park Avenue, pe unde avea să treacă mâine dimineaţă coloana preşedintelui – peste numai câteva ore. Se relaxa înainte de ziua istorică, atent la priveliştile şi sunetele New Yorkului în sărbătoare.

Lui Kevin Hawkins îi veneau în minte imagini aleatoare – fotografii mentale din cazurile pe care le studiase: asasinarea lui JFK, a lui Martin Luther King şi a lui Robert Kennedy, chiar şi lamentabilul atentat împotriva lui Roland Reagan.

De un lucru nu se îndoia, că acest atentat nu se va sfârşi lamentabil. *Era ca şi făcut. Thomas Byrnes n-avea nicio şansă. Nicio cale de scăpare.*

Se apropie de hotelul Waldorf-Astoria unde ştia că aveau să stea preşedintele şi soţia lui. Era tipic pentru preşedinte să nu asculte de sfaturile consilierilor săi. O trăsătură esenţială a profilului său psihologic.

Nu ascultă de experţi. Repară ce nu e stricat. Nebun arogant şi nefolositor. Trădător al poporului american.

Noaptea era rece şi frumoasă de când ploaia uşoară se oprise. Aerul rece, în contact cu pielea, îi dădea o senzaţie plăcută. Era sigur că nu putea fi identificat drept Kevin Hawkins. Avusese grijă de asta. Erau cel puţin o sută de uniforme NYPD în jurul hotelului.

N-avea nicio importanţă. Nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte acum. Nici propria lui mamă, nici tata.

Strada din faţa hotelului era relativ aglomerată pentru ora târzie. Erau spectatori care veniseră în speranţa să vadă cum este împuşcat preşedintele. Nu ştiau când şi unde trebuie să sosească, dar ştiau care erau hotelurile eligibile din centru. Erau mari şanse să fie Waldorf.

Ziarele locale, chiar şi *New York Times*, aveau manşete uriaşe despre Jack şi Jill şi drama în curs. Răstălmăceau totul, ca de obicei, dar asta nu putea decât să-i fie de folos în curând.

Kevin Hawkins se amestecă în gloata zgomotoasă şi aproape festivă, unii dintre gură-cască fiind în drum spre pomul de Crăciun din Rockefeller Center. Vânătorii de senzaţional adunaţi în faţa hotelului erau ironici şi suficienţi şi îi dispreţuia pentru cinismul afişat, pentru aerele de superioritate. Îi dispreţuia chiar mai mult decât pe preşedintele inutil pe care venise să-l omoare.

Se ţinea la limita exterioară a mulţimii – în caz că ar fi avut nevoie s-o ia din loc rapid. Nu-i plăcea că e nevoit să stea atât, însă coloana prezidenţială nu respecta orarul pe care îl avea el, *orarul ce-i fusese dat.*

Într-un târziu, văzu gâturi întinse şi priviri îndreptate spre stânga. Se auzea zgomotul maşinilor care veneau pe Park Avenue. Coloana se apropia de hotel. Nu putea fi altceva.

Mai mult de o duzină de maşini opriră în faţa intrării acoperite de pe Park Avenue. După care lui Kevin Hawkins aproape că nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Ticălosul dracului se hotărâse să intre în hotel pe intrarea din stradă, în loc să folosească garajul de la subsol. Voia să fie văzut – să fie fotografiat. Voia ca toată lumea să-i admire curajul… să vadă lumea că lui Thomas Byrnes nu-i e frică de Jack şi Jill.

Fotoreporterul îl urmări cu privirea pe încrezutul şi vanitosul şef de stat cum coboară din maşină. Ar fi putut să-l omoare pe Thomas Byrnes pe loc. O dată cu decizia fostului director de uzină de a-şi

relua programul normal de lucru, reuşita asasinilor era garantată.

Amatorii iau decizii de amatori, Hawkins ştia asta. Întotdeauna. Era un lucru pe care conta în meseria lui.

Aş putea să-l omor chiar acum. Aş putea să-l omor pe preşedinte chiar aici, pe Park Avenue.

Ce senzaţii îmi provoacă acest lucru? Nerăbdare! Nu simt vinovăţie. Ce om ciudat am devenit, gândea Kevin Hawkins.

Acesta era motivul pentru care venise aici astă-seară – testarea propriilor reacţii emoţionale.

Aceasta era repetiţia cu costume pentru marea premieră. Singura repetiţie de care avea nevoie şi de care avea parte.

Băieţii din Serviciul Secret îl conduseră cu profesionalism şi delicateţe pe preşedinte înăuntru. Se descurcaseră excelent. Trei rânduri strânse în jurul lui PP, persoana protejată.

Securitatea preşedintelui era foarte bună, dar nu de-ajuns de bună. Nicio securitate nu-i de-ajuns de bună. Nu pentru ce avea de gând Kevin Hawkins.

Un atac kamikaze! Un atac sinucigaş. Preşedintele nu va reuşi să scape. Nimeni n-ar fi în stare. Era ca şi făcut.

Rămase să urmărească restul echipei cum coboară din maşinile negre şi albastre, strălucitoare, şi recunoscu aproape fiecare personaj. Făcu obişnuitele fotografii mentale. Duzini de fotografii pentru arhivă – arhiva din capul lui.

În sfârșit, o văzu pe Jill. Părea teribil de calmă şi nepreocupată. Era şi ea o psihopată în felul ei, nu? Jill rămăsese în picioare în mijlocul harababurii şi înghesuielii. Apoi se făcu nevăzută în hotel alături de ceilalţi.

În sfârșit, fotoreporterul o porni agale în jos, pe Park Avenue, spre sediul MetLife, fost odată sediul Pan Am. Pe acoperiş se vedea silueta lui Snoopy pe capra saniei lui Moş Crăciun.

Preşedintele ar trebui să-şi facă o asigurare pe viaţă, gândea el, *oricât l-ar costa. E ca şi mort. Lucru garantat.*

Dar ceea ce Kevin Hawkins nici măcar nu bănuia, habar n-avea,

era că el însuşi fusese urmărit. Era sub supraveghere atentă, chiar atunci, în New York.

Jack îl urmărea pe Kevin Hawkins cum se plimba agale pe Park Avenue.

80

Jack – *cel inteligent.*

Jack – *cel ager.*

După ce Kevin Hawkins se făcu nevăzut pe Park Avenue, Sam Harrison părăsi zona aglomerată de lângă Waldorf. New York-ul era deja la fel de răscolit de fenomenul Jack şi Jill ca şi Washington, D.C. Asta era bine. Le uşura sarcina.

Acum avea altceva de făcut. Trebuia s-o facă, oricât de mare ar fi fost riscul. Era lucrul cel mai important pentru el.

La intersecţia dintre Lexington Avenue şi strada Patruzeci şi şapte era o cabină de telefon. Surprinzător, drăcia chiar funcţiona. Probabil că era singura în stare de funcţionare din zonă.

Formă numărul şi urmări cu privirea o târfă în culori ţipătoare care se punea în valoare peste drum, pe Lexington. Nu departe, un homosexual încerca să agaţe un adolescent blond. Băieţi şi fete intrau într-un bar tipic newyorkez pe nume Ride'm High. Plângea după vechiul New York, după ceea ce fusese America, după bărbaţii adevăraţi care nu mai erau.

La New York avea de făcut o treabă importantă şi necesară. Jack şi Jill se apropiau de punctul culminant. Era convins că avea să ia cu el în mormânt adevărul. Nu se putea altfel.

Întotdeauna adevărul a fost mult prea periculos pentru a fi cunoscut de oameni. Adevărul nu-i face liberi, îi face doar mai nebuni. Cei mai mulţi oameni nu sunt în stare să privească adevărul în faţă.

În sfârşit, cineva în Maryland îi răspunse la telefon. Îşi asumase un mic risc dând acest telefon, dar merita. Trebuia s-o facă pentru

propria lui integritate mentală.

În receptor se auzi vocea unei fetiţe. Simţi imediat o uşurare incredibilă, precum şi o bucurie pe care nu o mai cunoscuse de multe zile. Vocea fetiţei se auzea ca şi cum ar fi fost chiar aici, în New York.

— Karon la telefon. Cu ce vă pot fi de folos? spuse ea. El o învăţase să răspundă la telefon.

Închise ochii şi toată atmosfera viciată a New York-ului, tot ceea ce urma să facă dispărură fără urmă. Pentru o clipă, mintea lui fu eliberată până şi de Jack şi Jill. Era în zona de siguranţă. Era acasă.

Fetiţa lui era acum singurul lucru cu adevărat important. Singurul lucru care mai conta. I se dăduse voie să aştepte trează telefonul lui.

Nu era Jack cel care-şi apăsa acum receptorul de bărbie.

Nu era Sam Harrison.

— Tăticu' la telefon, spuse el celui mai mic dintre copiii săi. Salut, dulceaţă mică. Mi-e un dor nebun de tine. Ce mai faci? Unde-i mămica? Sper că aveţi grijă unul de altul. Vă e dor de mine? Eu mor după voi.

De s-ar termina mai repede, gândea el în timp ce vorbea cu fiica lui, apoi cu soţia. Trebuia ca Jack şi Jill să reuşească. Urma să schimbe istoria. N-avea voie să se întoarcă acasă pe catafalc. În dizgraţie. Ca cel mai mare trădător al Americii de la Benedict Arnold[10] încoace.

Nu, catafalcul era pregătit pentru preşedintele Thomas Byrnes. El era cel care merita să moară. Ca şi ceilalţi. Fiecare fusese trădător, în felul său.

Jack şi Jill în capitală
au venit la curăţat.

În curând – foarte curând – totul avea să se sfârşească.

[10] General american, 1741-1801, în războiul de independenţă, care a devenit trădător (n.tr.).

81

Ceva mergea prost la hotel. Nu mă aflam decât de câteva minute înăuntru şi eram deja conştient că există o breşă în securitate. Văzusem felul în care agenţii Serviciului Secret îl înconjuraseră pe preşedinte şi pe soţia lui pentru a-i introduce în foaierul strălucitor.

Thomas şi Sally Byrnes fuseseră escortaţi rapid spre apartamentul lor de la etajul douăzeci şi unu. Ştiam instrucţiunile pe de rost. Detectivii din NYPD colaboraseră îndeaproape cu Serviciul Secret. Verificaseră fiecare cale posibilă sau imposibilă de infiltrare în hotel, inclusiv metroul, canalizarea şi pasajele subterane. Câini poliţişti antrenaţi pentru detectarea de bombe fuseseră aduşi în hotel cu puţin înainte de venirea noastră. Câinii fuseseră duşi de asemenea la Plaza şi la Pierre, celelalte două hoteluri în care ar fi putut sta preşedintele.

— Alex, m-am auzit strigat din spate, Alex, vino aici. Aici, Alex. Jay Grayer îmi făcea semn cu mâna. A apărut deja o mică problemă. Nu ştiu cum au reuşit, dar e clar că sunt în New York. Jack şi Jill sunt aici.

— Ce mama dracului se petrece aici, Jay? l-am întrebat în timp ce străbăteam amândoi culoarul mărginit de vitrine de sticlă, cu parfumuri în flacoane de un litru şi accesorii scumpe.

Jay Grayer mă conduse în biroul directorului hotelului, situat exact în spatele recepţiei din holul central. Camera gemea deja de agenţi din Serviciul Secret sau FBI şi de poliţişti din New York. Fiecare părea să asculte atent în aparatele de emisie-recepţie. Păreau ieşiţi din minţi, inclusiv directorul hotelului şi şeful securităţii acestuia; se alesese praful de mândria lor că toţi preşedinţii americani de la Hoover încoace au stat la Waldorf.

— Hai să aruncăm o privire. Arătaţi-mi mesajul, vă rog. Notiţa se afla pe biroul de mahon alături de un buchet de trandafiri roşii ca sângele. Am citit-o, cu Grayer uitându-se peste umărul meu:

Jack şi Jill din capitală
Au venit la Şef cu flori.
Suntem aici
Și socotim
Câte ore ţi-au mai rămas până să mori.

— Vor să ne facă să credem că sunt un cuplu de măscărici, i-am spus lui Jay.

— Şi-i crezi?

— Al dracului să fiu dacă-i cred, dar văd că o ţin pe-a lor. Face parte din plan. E evident că ei ştiu ce fac, pe când noi n-avem nicio idee.

Că Jack şi Jill erau în New York, n-aveam nicio îndoială.

82

Uşa masivă de lemn de la dormitorul preşedintelui Byrnes se deschise la câteva minute după miezul nopţii. Apartamentul prezidenţial de la Waldorf era alcătuit din patru dormitoare şi două saloane, în zona turnului. Nu mai erau alţi oaspeţi la acelaşi etaj, nici la etajul imediat următor sau la cel de dedesubt.

— Cine e? Preşedintele ridică privirea din cartea pe care o citea pentru a-şi calma nervii. Cartea era *Truman*, de David McCullough. Preşedintele aproape că scăpase din mâini volumul masiv, la zgomotul neaşteptat făcut de uşă.

Thomas Byrnes zâmbi la vederea siluetei care stătea între uşă şi dulapul uriaş.

— O, tu erai. Credeam că e Jill. Am impresia că mă place, în secret. Ceva îmi spune că, de fapt, mă iubeşte, spuse el râzând.

Sally Byrnes se strădui să zâmbească.

— Sunt doar eu. Voiam să-ţi spun noapte bună. Şi să văd dacă

totul este în regulă, Tom.

Preşedintele se uită drăgăstos la soţia lui. De câţiva ani dormeau în dormitoare separate. Avuseseră probleme. Erau însă prieteni apropiaţi. El credea că încă se mai iubesc şi că se vor iubi totdeauna.

— N-ai venit să mă seduci? Ce păcat!

— Bineînţeles că şi de asta am venit. În seara asta meriţi să fii sedus.

Bărbatul ei zâmbi într-un fel care-i aducea aminte de vremuri mai bune, vremuri mult mai bune. Putea să fie fermecător când voia. Sally Byrnes o ştia prea bine. În plus, Tom se pricepea să-ţi frângă inima. Sally ştia şi asta. Din anii pe care-i petrecuseră împreună. *Agonie şi extaz* – aşa numea ea relaţia lor. Adevărul era – ca să fim drepţi – că fusese mai mult extaz decât agonie. Credeau asta amândoi, cu tărie.

Thomas Byrnes bătu uşor cu mâna pe marginea patului imperial cu baldachin. Sally se apropie şi se aşează lângă el. El se întinse după mâna pe care ea i-o oferi de bună voie. Îi plăcea să-l ţină de mână pe Tom al ei. Simţea că-l iubeşte în ciuda rănilor pe care i le pricinuise în trecut, în ciuda tuturor necazurilor. Îl ierta pentru legăturile lui. Ştia că nu însemnaseră nimic pentru el. Era sigură de asta. Sally Byrnes îl înţelegea pe soţul ei mai bine decât oricine altcineva. Ştia cât de abătut era în acest moment, cât de speriat şi de vulnerabil era.

Şi îl iubea cu adevărat, cu toate ale lui, cu aroganţa, timiditatea, neîncrederea şi egoismul lui. Era conştientă că şi el o iubea şi că vor rămâne prieteni pe viaţă – ca două suflete gemene.

— Să-ţi spun ceva straniu, spuse el trăgând-o mai aproape şi îmbrăţişând-o cu tandreţe pe cea care-i era soţie de douăzeci şi şase de ani.

— Spune-mi. Aştept o dezvăluire totală, Mr. King. Era o replică din piesa „Nebunia lui George al III-lea“, la care râseseră amândoi la Londra. Regina îi spunea lui George al III-lea Mr. King, când se aflau în pat.

— Cred că e cineva pe care îl cunoaştem. Am avut o discuţie cu

detectivul acela de la Omucideri. A fost singurul care a avut tupeul să-mi spună-n faţă aşa ceva. Cred că e cineva apropiat, Sally. Asta face situaţia şi mai oribilă.

Sally Byrnes încercă să nu-şi arate teama. Ochii ei măsurară pereţii înalţi ai dormitorului. Stucatura se înălţa până la jumătatea pereţilor, restul fiind tapetat în albastru şi crem pastel. Doamne, cât de mult îşi dorea să se întoarcă amândoi acasă, în Michigan. Asta era dorinţa ei cea mai puternică, ca ea şi Tom să se întoarcă acasă.

— I-ai spus asta lui Don Hamerman?

— Ţi-am spus ţie, şopti el. În tine am încredere. Numai în tine cred cu adevărat.

Sally îl sărută blând pe frunte, apoi pe obraji şi pe buze.

— Eşti sigur?

— Sută la sută, spuse el. Deşi ai câteva motive serioase să mă omori. Mai serioase decât Jack şi Jill, pot să jur.

— Ia-mă în braţe, şopti ea. Şi nu-mi mai da drumul.

— Strânge-mă, spuse el. *Tu* să nu-mi dai drumul. Aş sta aşa toată viaţa. Sally, iartă-mă.

Cineva apropiat. Cineva foarte apropiat. Preşedintele Byrnes nu-şi putea alunga gândul din minte. *Cineva apropiat.*

— Ce-ţi doreşti de Crăciun, Tom? Ştii cum e presa – pe toate vor să le ştie.

Preşedintele Byrnes se gândi câteva clipe.

— Linişte. Vreau ca treaba asta să se termine.

83

Venise vremea să arate că e mai bun ca Jack şi Jill. În sinea lui, o ştia. De departe. Jack şi Jill erau nişte idioţi.

Casa familiei Cross era în beznă, întinzându-şi umbra pe strada Cinci din Southeast. Părea că toată lumea din casă adormise. *Vom*

vedea imediat. Avem noi grijă de asta, îşi zicea asasinul.

Numele lui era Danny Boudreaux – dacă vă interesează. Veghease casa luminată de felinarele de pe stradă, ascuns de pâlcul de eucalipţi – singura ascunzătoare de pe stradă, altminteri.

Se gândea cât de mult îi urăşte pe Cross şi familia lui.

Alex Cross îi aducea aminte de propriul lui tată, un poliţist devotat şi el meseriei sale pentru care îi părăsise pe el şi pe mama lui. Îi abandonase ca pe un scuipat. Apoi mama s-a sinucis şi el s-a ales cu părinţi adoptivi.

Familiile îi făceau greaţă, iar deşteptul de Cross se străduia să fie tăticul perfect. Un papagal, un cabotin, asta era. Mai rău, Cross îl subestimase rău şi îl provocase în câteva rânduri.

Danny Boudreaux fusese coleg de clasă cu Sumner Moore la Theodore Roosevelt. Sumner Moore fusese mereu cadetul al dracului de perfect, elevul perfect, atletul-împuţit perfect. De astă-vară, Moore fusese afurisitul lui de *tutore.* Danny Boudreaux trebuise să meargă acasă la familia Moore de două ori pe săptămână. Îl urâse de la prima vedere pe Sumner Moore, pe micul labagiu ascultător şi condescendent. Ura întreaga familie Moore, cu condescendenţa lor cu tot. Ei bine, îi învăţase el minte. Le arătase el cine era *tutorele.*

Prima idee nemaipomenită fusese să facă în aşa fel încât Sumner Moore – *cadetul perfect* – să fie luat drept asasin. Se folosise de adresa lui de pe Prodigy şi îi momise pe poliţai drept la el acasă. Ce festă urâtă le jucase – cea mai tare festă. După aia se hotărâse să scape de Sumner. Asta fusese a doua idee nemaipomenită. Îi făcuse plăcere să-l omoare pe Sumner, mai ceva decât pe copii.

Acum voia să-l înveţe minte şi pe Cross. Era evident că Cross nu credea că merită să-şi piardă prea mult din timpul lui preţios cu asasinul de la Sojourner Truth. Danny Boudreaux nu se compara cu Gary Soneji, în ochii lui Alex Cross. Nici cu Jack şi Jill. Era un Nimeni, aşa-i?

Ei bine, o să mai vedem, dragă doctore Cross. Avem noi grijă să-i

surclasăm pe Jack şi Jill şi pe ceilalţi. Uită-te bine la asta, doctore Rahat Defectiv. Ai nevoie de o lecţie.

Peste o oră sau cam aşa ceva, o groază de oameni aveau să ştie că Danny Boudreaux nu trebuie subestimat, nu trebuie dispreţuit.

Danny Boudreaux traversă strada Cinci, cu grijă să nu iasă de sub protecţia umbrei copacilor. Intră direct în curtea bine întreţinută a casei Cross.

Avea treisprezece ani, dar era scund pentru vârsta lui. Nu depăşea un metru şaizeci şi cincizeci de kilograme şi n-arăta nici de-atât. Ceilalţi cădeţi îi spuneau Fetiţa, pentru că izbucnea în lacrimi de câte ori îl tachinau, ceea ce se întâmpla tot timpul. *Pentru Danny Boudreaux viaţa era un iad de când începuse anul şcolar. Nu, dintotdeauna, toată viaţa lui de până atunci fusese un iad. Iisuse, cu câtă plăcere îl omorâse pe Sumner Moore! Ca şi cum omorâse întreaga afurisita aia de şcoală!*

Îşi dăduse cu fard închis de pleoape pe toată faţa, pe gât şi pe mâini cât stătuse în ascunzătoare. Purta blugi negri şi cămaşă neagră şi o mască neagră de camuflaj pe faţă. Ca să se asorteze cu cartierul afro-american, v-aţi prins? Nu-i dăduse nimeni vreo atenţie specială pe strada Şase, şi nici pe strada E, în drum spre strada Cinci.

Danny Boudreaux atinse patul armei semiautomate Smith & Wesson din buzunarul adânc al ponchoului. Un pistol cu douăsprezece gloanţe. Încărcat la maxim. Îi dispăruse siguranţa de sine. Începu iar să plângă. Lacrimi fierbinţi îi brăzdau faţa. Le șterse cu mâneca. Gata cu Fetița.

El era asasinul perfect.

84

Nimic în cer sau pe pământ nu mai putea salva drăguţa familie a lui Alex Cross. Le venise rândul să moară. Era următoarea mişcare.

Lucrul potrivit la timpul potrivit. Hei, hei, ce mai vrei?

Danny Boudreaux se apropia cu paşi mici de treptele intrării din spate. Nu făcuse niciun zgomot.

Putea să fie un cadet al dracului de bun la nevoie. Un soldăţel minunat. În seara asta executa o manevră, atâta tot. Era în misiune nocturnă.

Caută şi distruge.

Din casă nu se auzea niciun zgomot. Nici măcar sonorul televizorului. Nu tu Letterman, Leno, nu tu Beavis şi Butthead, sau reclame NordicTrack. Nu cânta nimeni la pian. Asta pentru că şi Cross dormea, probabil. Foarte bine. Somnul celor drepţi, nu-i aşa?

Atinse clanţa şi aproape imediat vru să-şi retragă mâna. Degetele simţiră răceala ca de gheaţă a metalului. Se abţinu, totuşi. Apăsă pe clanţă încet, încet. Apoi trase spre el.

Afurisita de uşă era încuiată! Din nu ştiu ce motiv nebunesc, îşi imaginase că n-o să fie. Asta nu-l împiedica nicidecum să pătrundă în casă, dar însemna să facă ceva zgomot.

Şi aşa ceva nu se făcea.

N-ar fi fost *perfect.*

Se hotărî să înconjoare casa şi să vadă cum stau lucrurile în faţă. Ştia că există o verandă. O verandă cu un pian. Unde cântă Cross când e trist – vai, ce trist o să mai fie bunul doctor Cross. După seara asta, numai tristeţea o să se aleagă de viaţa lui.

În continuare, niciun zgomot nu venea din casă. Ştia că Cross nu-şi mutase familia pentru a o feri de primejdie. Altă dovadă de lipsă de respect la adresa lui. Cross nu se temea de el. Ei bine, ar trebui să-i fie frică. La dracu', Cross ar trebui să facă pe el de frica lui!

Danny Boudreaux întinse mâna spre mânerul uşii de la verandă. Tânărul asasin simţi cum se îneacă în propria-i sudoare. De-abia mai respira. Era ca în cel mai rău dintre coşmaruri, şi coşmarurile lui nu erau lucru de colo.

Detectivul John Sampson se uita drept la el! Uriaşul negru era pe verandă. Îl aştepta. Stătea acolo, negru ca infernul.

Fusese prins! Iisuse! Fusese atras în capcană. Se lăsase prins ca un ageamiu.

Dar – hei, stai puţin! Stai niţel!

Ceva nu se potrivea în tablou… sau se potrivea cum nu se poate mai bine!

Danny Boudreaux clipi din ochi, după care privi cu mare atenţie. Se concentră puternic. Sampson *dormea* în fotoliul miţos şi enorm de lângă pian.

Picioarele încălţate numai cu şosete se sprijineau pe o perniţă asortată cu fotoliul. Tocul cu pistolul erau pe o măsuţă, la mai puţin de treizeci de centimetri de mâna lui dreaptă. Pistolul era în toc.

Treizeci de centimetri. Hmmm. Numai treizeci de centimetri, gândea asasinul cântărind situaţia.

Danny Boudreaux se ţinea de clanţa uşii ca de un colac de salvare. Nu se mişca. Îl durea pieptul ca şi când ar fi încasat un pumn.

Ce să facă? Ce să facă? Ce mama dracului să facă… treizeci de centimetri nenorociţi…

Mintea îi zbura cu un milion de kilometri pe secundă. Atâtea gânduri se învălmăşeau în creier, că se temea să nu explodeze.

Ar fi vrut să-l omoare pe Sampson. Să intre şi să-l cureţe pe cioroiul uriaş. După aia să se repeadă pe scări şi să termine cu familionul. Aşa de tare i-ar fi plăcut, încât simţea cum gândul îl arde pe dinăuntru, îi prăjeşte creierul.

Frânturi din educaţia lui militară îi veneau în cap. *Valoarea curajului şi toate prostiile alea. Logica e mai presus de toate.* Ştia ce are de făcut.

Mai încet decât la venire, coborî scările de la veranda casei. Încă nu-i venea să creadă cât de aproape fusese să dea drept peste silueta enormă şi ameninţătoare a detectivului.

Poate că ar fi reuşit să-l cureţe pe cioroi – să-i zboare creierii. Dar poate că nu. Era ditamai lepădătura.

Nu, asasinul de la şcoala Sojourner Truth nu trebuia să rişte. Se distra mult prea bine, fusese atât de nostim până acum, nu merita să strice totul.

Avea de-acum ceva experienţă. Era din ce în ce mai bun.

Se făcu nevăzut în întuneric. Avea alternativă, erau câteva lucruri pe care le putea duce la bun sfârșit. Danny Boudreaux era liber în D.C. și se distra teribil. Prinsese gustul. Avea tot timpul pentru Cross şi familia lui tâmpită, mai târziu.

Aproape că uitase asta atunci când îl umflase plânsul, cu câteva minute mai înainte. Nu-şi luase doctoria de şapte zile – mult-detestata Depakote, medicamentul afurisit care-i făcea greaţă.

Purta hanoracul lui preferat, din nou. *Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.*

85

M-am trezit tresărind şi tremuram tot. Aveam pielea de găină şi inima îmi bătea cu furie.

Un vis urât? Se întâmplase ceva groaznic, în realitate sau în vis? În cameră era întuneric-beznă, toate luminile stinse, şi mi-a luat o secundă să-mi dau seama unde – pentru numele lui Dumnezeu – eram.

Apoi mi-am adus aminte. Mi-am amintit totul. Făceam parte din echipa însărcinată cu protecţia preşedintelui, iar preşedintele făcuse totul ca sarcina să ne fie cât mai dificilă. Preşedintele hotărâse să plece din Washington, să iasă în lume, să demonstreze că nu-i e frică de teroriştii şi scrântiţii de orice soi.

Mă găseam în New York City la hotelul Waldorf-Astoria de pe Park Avenue. Jack şi Jill erau şi ei în New York. Erau atât de siguri de ei că ne lăsaseră încă o carte de vizită.

Am bâjbâit după lampa de la capul patului, apoi după afurisitul ăla de întrerupător. L-am găsit până la urmă şi-am apăsat pe el. M-am uitat la deşteptător. Ora două cincizeci şi cinci.

— E minunat, mi-am zis în sinea mea. E nemaipomenit.

M-am gândit să dau un telefon la copiii mei din Washington. S-o sun pe Nana. Nu mi s-a părut o idee genială, dar m-a urmărit o vreme. M-am gândit la Christine Johnson. M-am gândit să-i dau un telefon acasă. *Nici să nu te gândeşti*! Numai că de gândit m-am gândit şi tare mult îmi plăcea ideea să stau de vorbă cu ea la telefon.

Mi-am pus o pereche de pantaloni kaki, o pereche de pantofi Converse uzaţi şi un hanorac vechi. Am ieşit pe coridor. Simţeam nevoia să ies din camera de hotel. Simţeam nevoia să ies din propria-mi piele.

Hotelul Waldorf-Astoria era scufundat în somn. Cum era şi firesc. Excepţie făceau agenţii foarte treji din Serviciul Secret postaţi peste tot, în fiecare hol pe care l-am străbătut. Schimbul de noapte din garda preşedintelui era de veghe. Cei mai mulţi erau bărbaţi cu alură atletică. Din echipă făceau parte numai două femei.

— Ce faceţi, domnule detectiv, aveţi chef de o fugă prin New York? mă întrebă una dintre agentele Serviciului Secret, pe nume Camille Robinson. Era serioasă şi foarte dedicată, aşa cum păreau să fie cei mai mulţi din Serviciul Secret. Păreau să-l placă mult pe preşedintele Byrnes, destul de mult pentru a se lăsa împuşcaţi pentru el.

— Mintea mi s-a trezit şi a luat-o la fugă, de asta sunt sigur, am spus eu reuşind să zâmbesc. Până dimineaţă, are timp de vreo două maratoane. Totul e-n regulă? Aveţi nevoie de ceva, o cafea poate?

Camille scutură din cap în semn că nu şi rămase serioasă. Poţi să ai şi o femeie drept câine de pază. Am văzut destule. Am salutat-o şi am plecat mai departe.

Câteva gânduri nu-mi dădeau pace pe când mă plimbam prin hotelul în care domnea o linişte ireală. Mintea îmi alerga nebuneşte.

Moartea lui Charlotte Kinsey era o piesă care nu se prea potrivea în puzzle. Era posibil ca asasinatul acesta să fi fost executat de altcineva, nu de Jack şi Jill. Să fi fost vorba de un al treilea asasin? Ce rost avea un al treilea asasin? Care putea să fie logica?

Am continuat să merg pe coridor, urmând în acelaşi timp în gând

o altă pistă.

Dar dacă era vorba de o conspiraţie de o mai mare amploare? Ca în Dallas, când cu JFK? Ca în Memphis, când cu dr. King? Unde puteam să ajung dacă urmam pista asta nebunească? Lista posibililor conspiratori era mult prea lungă şi, oricum, eu nu aveam resursele necesare pentru a ajunge la cei mai mulţi dintre suspecţi. În echipa de criză se discuta mult despre conspiraţii. FBI era obsedat de conspiraţii.. Ca şi CIA… dar un fapt anume nu putea fi negat: la treizeci de ani de la asasinarea celor doi Kennedy, nimeni nu era prea sigur că măcar uneia dintre cele două crime i s-a dat de capăt.

Cu cât mă scufundam mai mult în teorii ale conspiraţiei, cu atât înţelegeam mai bine că era imposibil să ajungi undeva. Nimeni nu reuşise, de asta eram sigur. Vorbisem cu câteva persoane de la arhive şi de la Centrul pentru Cercetare din Washington, care ajunseseră la aceeaşi concluzie. Sau fundătură.

Mă plimbam pe coridorul de la etajul douăzeci şi unu, unde dormea preşedintele. Mi-a trecut prin cap gândul înfiorător că s-ar putea să fie mort în patul lui; că Jack şi Jill au apucat să lovească şi că au lăsat un bilet, încă un poem pe care-l vom găsi de dimineaţă.

— Totul e-n regulă? i-am întrebat pe agenţii din faţa uşii de acces în apartamentul prezidenţial.

M-au cercetat cu atenţie, ca şi cum s-ar fi întrebat „ce caută ăsta aici?“.

— Deocamdată, răspunse unul, înţepat. N-am avut nicio problemă.

În sfârșit, am făcut un cerc larg şi m-am întors în camera mea. Era aproape patru dimineaţa.

M-am strecurat în cameră. M-am aşezat pe pat. M-am gândit la conversaţia pe care o avusesem cu Sampson, cu o seară înainte, despre moartea lui Sumner Moore. Se pare că nu Sumner Moore era asasinul de la şcoala Sojourner Truth. Am încercat să nu mă mai gândesc la niciunul dintre cazuri.

Am aţipit şi m-am trezit la şase când a pornit deşteptătorul cu

radio – ca o alarmă de incendiu – chiar lângă capul meu.

Urla muzică rock-and-roll. „K-Rock“ în New York. Howard Stern îmi vorbea. Lucrase în Washington, cu ani în urmă. Howard zicea: „Preşedintele e-n oraş. E posibil ca Jack şi Jill să fie departe?“

Toată lumea era la curent. Coloana prezidenţială pleca prin Manhattan la unsprezece. Diligenţa era gata de drum.

86

În New York era timpul să se scrie istoria. Venise vremea. Jocul încetase să mai fie un joc.

Jack alerga în forţă, cu pasul egal, prin Central Park. Era aproape şase dimineaţa. Alerga de la cinci şi ceva. Avea la ce să gândească. Ziua Z venise, în sfârșit. New York era zona de război, nu-şi putea imagina una mai potrivită.

Se uita la linia în care Manhattanul se întâlneşte cu cerul – uimitoare privelişte – şi alerga paralel cu strada Cinci, îndreptându-se spre sud. Deasupra liniei înalte şi inegale a clădirilor, cerul era de culoarea cărbunelui văzut prin hârtie de mătase. Fulgi uriaşi de fum pluteau deasupra construcţiilor de la începutul secolului.

Era al dracului de frumos, trebuia să recunoască. Aproape măreţ. Diferit de felul în care se gândea de obicei la New York. *Totuşi, nu era decât o faţadă. Ca Jack şi Jill,* gândea el.

Alerga pe lângă un autobuz albastru care se înscrisese pe strada Cinci şi se gândea dacă nu cumva are să moară peste câteva ore. Trebuia să fie pregătit pentru o asemenea posibilitate, să fie pregătit pentru orice.

Kamikaze, gândea el. *Planul final era mortal şi sigur – pe cât poate fi de sigur acest fel de lucruri.* Nu credea că ţinta va supravieţui atacului. Nimeni n-ar supravieţui. Vor mai fi şi alţi morţi. Erau în război, în

fond, iar oamenii mor în război.

Jack ieşi în sfârșit din parc la intersecţia dintre străzile Cinci şi Cincizeci şi nouă. Continuă să o ţină spre sud, mărind pasul.

Câteva momente mai târziu intră în holul cu aer oficial şi atrăgător al hotelului Peninsula, din West Fifties. Era şase şi zece dimineaţa. Hotelul Peninsula era la distanţă de vreo douăzeci de străzi de Madison Square Garden, unde preşedintele era aşteptat la unsprezece douăzeci şi cinci. Tocmai fusese adus în hol *New York Times.* Manşeta îi reţinu atenţia: JACK ŞI JILL AMENINŢĂ VIZITA PREŞEDINTELUI ÎN NEW YORK. Era impresionat. Chiar şi *Times* se ocupa de ei.

Jack o văzu apoi pe Jill. Intrase în hol la ora stabilită. *Punctuală, ca întotdeauna.* Ajunsese la Peninsula, conform planului. *Conform planului, ca întotdeauna.*

Purta un costum de jogging argintiu cu albastru, dar nu părea obosită după drumul de la Waldorf până aici. Se întreba dacă alergase sau făcuse drumul la pas. Sau dacă nu cumva luase un taxi.

N-o înţelegea întru totul. Intră într-unul dintre lifturi şi merse la etajul unde stătea. Sara avea să urce cu liftul următor.

Ajunse în cameră şi o aşteptă. O singură bătaie în uşă. La timp. La mai puţin de şaizeci de secunde în urma lui.

— Arăt îngrozitor, spuse ea. Primele cuvinte ale Sarei. Pe un ton tipic pentru ea, pentru neîncrederea ei în sine, pentru părerea ei despre sine, pentru vulnerabilitatea ei. Sara cea aiurită.

— N-ai dreptate, o asigură el. Arăţi frumos pentru că *eşti* frumoasă.

Nu arăta prea bine, totuşi. Încordarea din ultimele ore lăsase urme. Chipul ei era o mască de griji şi îndoieli, prea mult machiaj, rimel şi ruj de buze. *Ziua Z.* Părul ei blond dat cu spray părea casant.

— La Waldorf toată lumea e deja-n picioare, raportă ea. Sunt convinşi că astăzi va avea loc un atentat. Sunt pregătiţi, cel puţin aşa cred ei. Cinci mii de oameni ai poliţiei din New York, plus Serviciul Secret şi FBI. Au o armată la-ndemână.

— N-au decât să se creadă pregătiţi, spuse Jack. O să vedem curând, nu-i aşa? Acum, vino-ncoace, zâmbi el. N-arăţi rău deloc. Niciodată n-ai arătat rău. Eşti răpitoare, Sara. Îmi dai voie să te răvăşesc un pic?

— Acum? protestă Sara slab. Vocea ei se auzi ca o şoaptă. O voce mică, vulnerabilă şi nesigură. Dar nu putea să reziste îmbrăţişării lui puternice. Nu fusese niciodată în stare să-i reziste – şi asta făcuse parte din plan. Totul fusese anticipat, de aceea n-aveau cum să dea greş.

Jack îşi scoase cămaşa deja desfăcută, lăsând la vedere pieptul strălucitor de sudoare. Părul de pe piept era înmuiat de transpiraţie. Se lipi de Sara. Corpul ei se arcui în contact cu al lui. Inimile le băteau cu putere. *Jack şi Jill. În New York. Atât de aproape de sfârşit.*

Jack îi simţea bătăile inimii accelerând, ca unui mic animal încolţit. Sara nu se mai putea controla. Era speriată acum, şi avea toate motivele să fie.

— Te rog, spune-mi că o să ne mai vedem, chiar dacă minţi. Spune-mi că nu se va termina totul astăzi, Sam.

— Nu se va termina, Monkey Face. Sunt la fel de speriat ca şi tine, acum. E normal, e sănătos să te simţi astfel. Eşti sănătoasă. Amândoi suntem.

— În câteva ore o să părăsim New York-ul. Vom lăsa în urmă tot ce înseamnă Jack şi Jill, murmură ea. O, te iubesc, Sam. Mă sperie că te iubesc atât de tare.

Era de speriat. Mai mult decât putea Sara să ştie. Mai mult decât putea cineva să ştie, decât avea să ştie cineva vreodată. Istoria nu era pentru public, niciodată nu fusese.

Încet şi cu grijă, scoase Ruger-ul pe care-l ţinea la spate, susţinut de banda elastică a pantalonilor de trening. Mâinile îi asudaseră. Îşi ţinea respiraţia. Puse pistolul la tâmpla Sarei şi trase în tâmplă într-un unghi uşor coborâtor. Un singur foc.

O execuţie profesionistă.

Fără pasiune.

Aproape fără pasiune.

Ruger-ul avea amortizor. Împuşcătura se auzi în camera de hotel nu mai puternic decât un trosnet uşor. Impactul dur al glonţului de 9 mm i-o smulse din braţe. Tremură involuntar văzând trupul fără viaţă de pe covorul de hotel.

— S-a sfârşit, spuse el. S-a terminat cu durerea din viaţa ta, cu toată amărăciunea şi suferinţa. Îmi pare rău, Monkey Face.

Puse biletul în mâna dreaptă a lui Jill. Îi strânse apoi pumnul astfel încât biletul să se boţească. Ţinu mâna Sarei pentru ultima oară.

Iar Jill făcu o tumbă. Îi veniră în gând versurile din poezia pentru copii.

Dar Jack nu va cădea.

Ziua nebuniei finale începuse.

Jack şi Jill începuse, în cele din urmă.

Partea a VI-a

Nimeni nu mai este în siguranţă –

Nimeni

87

Documentul voluminos din mâna mea purta titlul *Vizita preşedintelui Statelor Unite în New York City, 16-17 decembrie.* Avea optzeci şi nouă de pagini şi includea efectiv toate momentele de când preşedintele avea să coboare din *Air Force One* pe aeroportul La Guardia, până la reîmbarcarea lui în jur de două după-amiaza şi călătoria de întoarcere la Washington.

Erau incluse planuri ale tuturor locurilor unde urma să se afle preşedintele: aeroportul La Guardia, hotelul Waldorf, Felt Forum din Madison Square Garden, traseele coloanei prezidenţiale, traseele alternative.

10:55 a.m. Preşedintele şi doamna Byrnes urcă în automobil.

Notă: La hotelul Waldorf-Astoria preşedintele şi doamna Byrnes trec printr-un cordon de poliţişti din NYPD.

11:00 a.m. Coloana motorizată părăseşte hotelul Waldorf şi se îndreaptă spre Madison Square Garden, Felt Forum, pe traseul (cod C).

Sosire aproape imediată.

Presa nu a fost anunţată.

Mi-am ocupat mintea cu puzzle-ul Jack şi Jill, aşteptând să se facă ora plecării de la Waldorf, când coloana de limuzine, maşini ale poliţiei şi motociclete avea să se îndrepte spre centru. De trei zile încoace, FBI, Serviciul Secret şi poliţia din New York laolaltă

pregăteau un plan de capturare a lui Jack şi Jill pentru cazul în care aceştia chiar aveau de gând să-şi facă apariţia în Madison Square Garden. Aproape o mie de agenţi şi detectivi în civil vor asculta discursul preşedintelui din interior. Ne îndoiam cu toţii că protecţia va fi eficientă.

Toată dimineaţa mă obsedase un gând nebunesc: *Nimeni nu poate să oprească un glonţ criminal. Nimeni nu poate opri un glonţ, nimeni în afară de victimă.*

Ce vor face Jack şi Jill? Cum vor proceda? Eram sigur că vor veni la Madison Square Garden. Bănuiam că o vor face de aproape. Şi că plănuiseră o cale de scăpare.

Preşedintele şi doamna Byrnes au fost conduşi sub escortă la maşina lor exact la unsprezece fără cinci. O falangă de doisprezece agenţi din Serviciul Secret i-au însoţit ca o umbră de la apartamentul din turn până la limuzina blindată care-i aştepta în garajul de la subsolul hotelului.

Mergeam imediat în spatele escortei principale. Rolul meu nu era să-l protejez fizic pe preşedinte. Îi spusesem deja lui Jay Grayer cum credeam eu că va avea loc atentatul. *Vor acţiona de aproape. Va fi spectaculos. Şi au un plan de scăpare.*

Încă de dimineaţă intervenise o schimbare în program. *Se renunţase la cordonul de ofiţeri superiori de poliţie de la intrarea din spate a hotelului. Nu se vor face fotografii.* Preşedintele se lăsase convins să nu mai treacă a doua oară prin holul principal de la Waldorf.

I-am văzut pe doamna Byrnes şi pe preşedinte urcându-se în maşină pentru plimbarea de trei kilometri. Se ţineau de mână. Eram martor la o scenă înduioşătoare. Se potrivea cu ceea ce ştiam deja despre Thomas şi Sally Byrnes.

Fără regrete.

Coloana s-a pus în mişcare exact la ora stabilită. Era formaţia pe care cei din Serviciul Secret o numeau „coloana oficială strânsă". Douăzeci şi opt de maşini. Şase echipe pregătite de contraatac. Una dintre maşini – contrainformaţiile – ţinea legătura prin computere cu

cei însărcinaţi cu supravegherea. Mă întrebam dacă Jack şi Jill nu erau cumva la curent cu programul, poate chiar cu numărul de maşini.

Limuzinele din coloană au ieşit într-un unghi aproape drept de pe rampa abruptă a garajului. Trapele s-au zgâlţâit cu zgomot sub cauciucuri. Drumul către auditorium începea pe Park Avenue, după care cotea spre vest pe strada Patruzeci şi şapte către strada Cinci.

Eram în maşina lui Don Hamerman, a treia după a preşedintelui. Până şi Hamerman era mai potolit şi distant în acea dimineaţă. Nu se întâmplase încă nimic. Îşi schimbaseră Jack şi Jill planurile? Erau ocupaţi să-şi șteargă urmele? Aveau să iasă la lumină abia atunci când nu ne vom mai aştepta? Urmau să-mi facă o surpriză şi să atace coloana motorizată?

Urmăream tabloul prin geamul maşinii. Atmosfera dimineţii era ireală. Oamenii aliniaţi pe marginea străzii erau plini de entuziasm, băteau din palme şi salutau coloana care trecea. Unul din motivele pentru care preşedintele Byrnes luase hotărârea să nu se mai ascundă în Casa Albă. Poporul, chiar şi newyorkezii, voia o bucăţică din el. Se dovedise un preşedinte bun, popular şi curajos totodată.

Cine voia să-l omoare pe Thomas Byrnes şi de ce? Erau mulţi inamici potenţiali, dar nu puteam să nu ţin cont de lista preşedintelui. Senatorul Glass, vicepreşedintele Mahoney, câţiva reacţionari din Congres, câţiva oameni puternici cu legături pe Wall Street. Declarase că vrea să schimbe sistemul, iar sistemul respingea cu groază schimbarea.

Sistemul respingea cu groază schimbarea!

Sirenele poliţiei urlau şi păreau să fie peste tot în jurul nostru. Un zid de zgomot potrivit cu situaţia. Ochii mei lunecau de la mulţimea care aclama la şirul de maşini care se mişca rapid – coloana prezidenţială – şi înapoi.

Eram parte din ea şi totuşi mă simţeam detaşat. Nu puteam să nu mă gândesc la Dallas, John Kennedy, Robert Kennedy şi dr. King. Tragediile istoriei noastre. Trista noastră istorie. Nu-mi puteam

dezlipi ochii de pe „diligenţă“.

Mi se părea aproape imposibil, de neimaginat, că două dintre cele trei mari asasinate majore au rămas învăluite în mister pentru cei mai mulţi dintre oameni. Două dintre cele trei mari cazuri de omucidere din istoria secolului nostru n-au fost niciodată rezolvate satisfăcător.

Garajul VIP de sub Madison Square Garden era un buncăr de beton zugrăvit în alb strălucitor. Trebuie să fi fost pe puţin o sută de agenţi din Serviciul Secret şi poliţişti adunaţi acolo să ne întâmpine. Toţi agenţii Serviciului Secret aveau în urechi căşti care-i legau de reţeaua celulară a Serviciului.

I-am urmărit pe Thomas şi Sally Byrnes cum au coborât încet din maşina blindată. M-am uitat în ochii preşedintelui. Părea liniştit, încrezător şi concentrat. Poate că ştia ce face: poate că pentru el nu era altă cale.

Eram la vreo trei metri de preşedinte şi soţia lui. Fiecare secundă în care erau expuşi mi se părea o eternitate. Erau prea mulţi oameni acolo, în garaj. Oricare dintre ei ar fi putut fi un asasin.

Preşedintele şi Sally Byrnes zâmbeau şi vorbeau voioşi cu persoane influente din New York care veniseră să-i salute. Se pricepeau amândoi la asta. Înţelegeau rolul extraordinar pe care-l avea ceremonialul pentru funcţia lor. Simbolismul şi puterea absolută. Iată motivul pentru care se aflau aici. Apreciam enorm simţul datoriei şi al responsabilităţii pe care-l aveau. Eram sigur că sunt amândoi persoane cumsecade care încearcă să procedeze bine. Înţelegeam cât de dificilă era sarcina lor. Nu realizasem asta înainte să ajung la Casa Albă.

Preşedintelui şi lui Sally Byrnes nu trebuie să li se întâmple nimic, gândeam eu – ca şi când un simplu act de voinţă ar putea opri un glonţ ucigaş, ar putea împiedica să se petreacă ceva odios acolo, în garaj, sau în sala de conferinţe Felt Forum.

Oricare dintre aceşti oameni ar putea fi Jack şi Jill, îmi trecea prin minte privind mulţimea.

Scoate-i de aici pe preşedinte şi pe soţia lui. Acum! Să mergem, să mergem!

Kennedy Center din D. C. Împuşcarea studentei la drept. Charlotte Kinsey a fost împuşcată într-un loc public, exact ca acesta! Mintea mi se oprise la acea crimă anume.

Ceva se întâmplase acolo, ceva revelator pentru cazul Jack şi Jill. Tiparul fusese spart. Care era adevăratul tipar?

Am început să urcăm scările spre sala care gemea de lume.

Dacă Jack şi Jill sunt gata să moară, atentatul va reuşi aici cu uşurinţă. Cu uşurinţă!

Şi totuşi, aveam impresia că au de gând să scape. Aceasta era partea consistentă a tiparului lor. Nu vedeam cum ar putea să scape din Madison Square Garden, dacă aici aveau să atace.

Adevăraţii Jack şi Jill – preşedintele şi prima doamnă a Statelor Unite – îşi făcuseră intrarea. Exact la timp.

88

O picătură de sudoare mi s-a rostogolit cu încetineală de pe vârful nasului.

Pe piept simţeam apăsarea unui compresor.

Vuietul tunător ce răzbătea prin pereţii de beton armat ai sălii de conferinţe făcea să crească haosul şi confuzia care mi se instalaseră în creier. Înăuntru, decibelii au devenit asurzitori. Aproape zece mii de oameni umpluseră auditoriumul înainte de venirea noastră.

Împreună cu restul grupului de securitate, m-am îndreptat către primul rând de bănci. Agenţi din Serviciul Secret şi FBI, şerifi şi agenţi de poliţie erau postaţi pretutindeni în jurul preşedintelui. L-am căutat cu privirea pe Kevin Hawkins. Speram s-o găsesc lângă el pe Jill.

Preşedintele Byrnes şi-a menţinut zâmbetul şi pasul neezitant de

la intrarea în auditorium. Mi-am amintit cuvintele lui: „E inadmisibil ca un cuplu de ţicniţi să perturbe activitatea guvernului Statelor Unite. Nu putem permite ca aşa ceva să se întâmple".

Era cald în clădire, dar eram inundat de o sudoare rece ca vântul de gheaţă de pe râul Hudson. Eram la mai puţin de treizeci de metri de scena masivă, plină până la refuz cu celebrităţi şi politicieni bine cunoscuţi, în frunte cu guvernatorul şi popularul primar al oraşului.

Aparatele de fotografiat fulgerau lumini orbitoare din toate unghiurile posibile. Un vaiet răsuna dintr-unul din microfoanele de pe scenă. Mi-am pus o stea în cinci colţuri pe buzunarul din stânga al hainei. Steaua avea culoarea de cod a zilei. Arătam astfel că fac parte din echipa Serviciului Secret. Culoarea de cod a zilei era verdele. Speranţă?

Jack şi Jill îşi ţinuseră toate promisiunile până acum. Ar fi putut să găsească o modalitate de a introduce arme în sală. Erau înăuntru aproximativ o mie de pistoale, dar şi carabine şi puşti. Armele poliţiei şi agenţilor de securitate.

Oricare dintre ei ar putea să fie Jack sau Jill.

Fără îndoială că unul dintre ei este Kevin Hawkins.

Don Hamerman se afla lângă mine, dar era prea mult zgomot ca să ne putem înţelege pe un ton normal. Din când în când ne apropiam şi ne urlam în urechi.

Chiar şi aşa, mai mult de o propoziţie izolată nu se auzea.

— Îi ia prea mult timp să ajungă la scenă! a spus Hamerman.

Aşa am înţeles.

— Ştiu. Mie-mi spui! am răspuns eu.

— Uită-te cum se mişcă mulţimea, a strigat el spre mine. Un foc de armă şi o să intre în panică. Preşedintele stă prea mult în mulţime. Ce face, îi provoacă pe asasini? Ce vrea să demonstreze?

Şeful personalului avea dreptate, desigur. Preşedintele părea să-i sfideze pe Jack şi Jill. Oricum, mulţimea putea funcţiona ca o capcană pentru ei.

Brusc, mulţimea începu cu adevărat să intre în panică. Gloata se

despărţea.

— Omoară-l pe puiul de căţea! Omoară-l! strigătele se auzeau în rândurile din faţă. M-am pus în mişcare rapid, am împins şi mi-am croit drum prin mulţime.

— Fii atent, tâmpitule, mi-a strigat o femeie.

— Omoară-l, ce mai stai! am auzit în faţă.

— Daţi-mi voie! urlam eu cât puteam de tare.

Bărbatul care provocase dezordinea avea părul blond, lung până la umeri. Purta o geacă neagră largă şi rucsac.

L-am apucat în acelaşi timp cu un alt individ din partea cealaltă. L-am pus pe blond la pământ repede şi fără fasoane. Craniul i s-a izbit de podeaua de ciment.

— Poliţia din New York! a urlat celălalt individ la blond.

— Poliţia din D.C. Securitatea Casei Albe! am strigat şi eu în timp ce-l percheziţionam pe suspect. Poliţistul newyorkez ţinea pistolul îndreptat spre faţa suspectului.

Nu mi s-a părut că blondul era Kevin Hawkins, dar n-aveam cum să ştiu asta cu siguranţă şi nu ne puteam permite să riscăm. *Trebuia să-l imobilizăm… n-aveam încotro.*

— Omoară-l pe ticălos! Omoară-l pe preşedinte! ţipa blondul în continuare.

Era nebun de legat – toată situaţia era o nebunie.

— Mă doare! a ţipat el la mine şi la celălalt poliţist. *Nebun?* mă întrebam.

Simulare?

Diversiune?

89

Un atac kamikaze! *Dintr-o clipă într-alta. Un asasin gata să se sinucidă. Iată motivul pentru care nu putea fi oprit. Iată de ce președintele*

Byrnes era ca şi mort.

Kevin Hawkins nu avu nicio problemă să-şi găsească o poziţie bună în sala aglomerată şi gălăgioasă. Cu imaginaţia şi cu talentul lui neobişnuit îşi crease o identitate cu totul nouă.

Hawkins era acum o brunetă înaltă îmbrăcată în pantaloni şi jachetă de culoare închisă. Nu era o femeie cine ştie ce arătoasă, trebuia să recunoască, dar cu atât mai puţin atrăgea atenţia asupra sa.

Hawkins mai avea şi o legitimaţie FBI, autentică de la timbru până la grosimea cartonului. Îl identifica drept Lynda Cole, agent special din New York. Fotoreporterul era aşezat pe scaunul Lyndei Cole din rândul al şaselea şi urmărea atent ce se petrecea cu mulţimea.

Clic!

Clic!

Făcu câteva fotografii imaginare, una după alta, îndeosebi concurenţilor lui. Adică celor din Serviciul Secret, FBI, NYPD. Nu credea însă că are nişte concurenţi serioşi.

Kamikaze. Cine l-ar putea opri? Nimeni. Poate Dumnezeu însuşi. Poate nici măcar Dumnezeu.

Era impresionat totuşi de numărul celor din echipa adversă. Chiar aveau de gând să-i oprească pe Jack şi Jill în dimineaţa asta. Mai ştii? Poate că vor reuşi, având în vedere numărul lor şi al armelor de foc. S-au întâmplat lucruri mai stranii.

Numai că Hawkins nu-i credea în stare. Mai avuseseră o şansă înainte ca el să pătrundă în clădire, nu acum. Fotoreporterul contra FBI, Serviciului Secret, NYPD. Lui i se părea rezonabil. O partidă destul de echilibrată.

Privea cu ironie pregătirile laborioase ale adversarilor. *Planul lor de joc era parte integrantă din planul lui.* Ceea ce făceau acum, fiecare pas, totul fusese anticipat şi era chiar necesar pentru ca atacul *kamikaze* să reuşească.

Imnul naţional izbucni printre cei de faţă, iar Hawkins aplaudă

alături de ceilalţi. În fond, era un patriot. N-avea s-o creadă nimeni după cele ce urmau să se întâmple, el ştia însă că aşa era.

Kevin Hawkins era unul dintre ultimii patrioţi veritabili.

90

Nimeni nu poate opri un glonţ criminal.

Un foc îmi ardea în piept. Mă mişcăm cu viteză printre oameni, căutându-l pe Kevin Hawkins.

Simţeam fiecare nerv din trup, întins la maximum. Mâna dreaptă mi se odihnea pe patul dur al pistolului. Nu-mi ieşea din minte că oricare dintre cei de faţă putea să fie Jack ori Jill. În gloata zgomotoasă, pistolul mi se părea inutil.

Reuşisem să ajung pe rândul al doilea, chiar în dreapta scenei înalte de trei metri. Lumina din sală mi se părea mai slabă, dar poate că era doar lumina din capul meu. Sau din sufletul meu?

Preşedintele tocmai păşea pe treptele de metal cenuşiu. Strângea mâna cuiva din mulţime. Preşedintele îl bătea pe un altul pe umăr. Părea să-şi fi alungat din minte ideea de pericol.

Sally Byrnes urca treptele înaintea soţului ei. Îi vedeam trăsăturile feţei. M-am abţinut să mă gândesc că şi Jack şi Jill ar fi putut s-o vadă la fel de distinct. Tot spaţiul liber de lângă scenă colcăia de agenţi secreţi.

Eram acolo când s-a întâmplat, în sfârşit. *Eram lângă preşedintele Byrnes.*

Jack şi Jill au lovit cu o înverşunare teribilă.

A explodat o bombă. Cel mai răsunător trăsnet cu putinţă a lovit chiar lângă scenă – poate chiar pe scenă. Explozia le-a luat prin surprindere pe gărzile de corp care-l înconjurau pe preşedinte. Detonase în interiorul perimetrului de apărare.

Haos! O bombă în loc de focuri de armă! În ciuda faptului că sala de

conferinţe fusese verificată de dimineaţă, gândeam, în timp ce m-am repezit înainte. Am băgat de seamă că o mână îmi sângera – probabil de la ţicnitul de adineauri, sau poate de la explozie.

Cea mai tâmpită secvenţă cu putinţă a început să se deruleze cu rapiditate. Pistoale şi carabine scoase din tocuri peste tot în mulţime. Nimeni nu părea să ştie exact unde lovise bomba, sau cum, sau care erau pagubele reale. *În ce scop fusese detonată?*

Toată lumea din primele douăzeci de rânduri şi de pe scenă s-a aruncat la podea.

Fumul gros şi negru se ridicase la tavan şi atârna de grinzile transversale de oţel. Aerul mirosea a păr pârlit. Oamenii ţipau. Nu vedeam clar câţi au fost răniţi. Nu-l mai vedeam pe preşedinte.

Bomba explodase lângă scenă. Foarte aproape de locul unde cu câteva clipe mai înainte preşedintele strânsese mâini şi vorbise cu oamenii. Zgomotul exploziei îmi răsuna încă în urechi.

Mi-am croit cu violenţă drum spre scenă. Nu puteai să-ţi dai seama câţi oameni fuseseră răniţi sau ucişi de explozie. Nu-i localizasem încă pe preşedinte sau pe doamna Byrnes, din cauza fumului şi a oamenilor cuprinşi brusc de isterie. Cameramanii de televiziune se apropiau şi ei de locul dezastrului.

Am zărit într-un târziu un grup de agenţi din Serviciul Secret strânşi în jurul preşedintelui. Îl puseseră pe picioare. Thomas Byrnes era în viaţă; era în siguranţă. Agenţii îl conduceau departe de pericol. Gărzile de corp ale Serviciului Secret acţionau ca un scut uman pentru preşedinte, care nu părea să fi fost rănit.

Aveam Glockul în mână, îndreptat spre tavan, şi strigam: „Poliţia!" Câţiva dintre agenţii secreţi şi poliţiştii din New York făceau acelaşi lucru. Ca să ne recunoaştem între noi. Ca să nu fim împuşcaţi şi să nu împuşcăm pe cineva, în dezordinea înspăimântătoare. Oameni din mulţime plângeau isteric.

Am continuat să-mi fac loc spre ieşirea dinspre sud-est pe unde Serviciul Secret îl condusese pe preşedinte la venire. Spre calea de salvare stabilită dinainte.

Dincolo de plăcuţa luminoasă pe care scria IEŞIRE se întindea un tunel lung de beton, care ducea în parcarea cu acces limitat de pe malul râului. Maşinile blindate ne aşteptau acolo. *Ce altceva ne mai aşteaptă oare?* mă întrebam. O voce striga în capul meu în timp ce goneam din toate puterile. *Jack şi Jill au fost întotdeauna cu un pas înaintea noastră. L-au ratat! De ce au ratat?*

Ei nu greşesc.

Eram la aproximativ zece metri în urma preşedintelui şi a gărzilor lui de corp când m-am prins, când am înţeles în sfârşit ceea ce nimeni altcineva nu înţelesese încă.

— *Schimbaţi calea de retragere!* am strigat cât am putut. *Schimbaţi calea de retragere!*

91

Nu m-a auzit nimeni. Abia mă auzeam eu în balamucul acela. Era prea multă gălăgie şi confuzie în Madison Square Garden.

Oricum, m-am năpustit disperat înainte, încercând să ajung din urmă falanga care, aşa cum o vedeam eu, arăta ca o gloată disperată. Fumul exploziei avea un efect năucitor.

— *Schimbaţi calea de retragere! Schimbaţi calea de retragere!* strigam eu întruna.

Am intrat în sfârşit în tunelul de beton cu pereţii văruiţi în alb. Pereţii amplificau ciudat fiecare sunet. Eram chiar în spatele ultimului dintre agenţi.

— *Nu pe-aici! Opriţi-l pe preşedinte!* strigam eu în deşert.

Tunelul era plin de invitaţii de onoare întârziaţi şi de oamenii serviciului de securitate, care continuau să sosească. Eram împinşi din faţă de un val care mergea în cealaltă direcţie.

Era prea târziu acum pentru a schimba traseul de retragere. Am împins şi mi-am croit drum cât mai aproape de preşedinte şi de

doamna Byrnes. Căutam disperat în mulţime figura lui Kevin Hawkins. Mai era o şansă.

Toate feţele pe care le priveam exprimau stupoarea. Ochii pe care i-am văzut erau măriţi de spaimă şi *mă căutau.* Deodată răsunară câteva pocnete în tunel. Focuri de armă!

Cinci focuri de armă păreau să fi explodat în interiorul falangei care-l înconjura pe preşedinte. Cineva reuşise să se strecoare în perimetrul de apărare. Corpul mă durea ca şi cum eu aş fi fost cel împuşcat.

Cinci împuşcături. Trei rapide, urmate de alte două.

Nu vedeam ce se întâmplă în faţă, dar un sunet straniu a ajuns până la mine. Un vaiet prelung şi pătrunzător.

Cinci împuşcături! Trei rapide, urmate de alte două.

Vaietul sfâşietor venea din locul unde zărisem ultima oară imagini fugare ale preşedintelui, acolo unde se auziseră explodând împuşcăturile.

Mi-am împins trupul, cu toată greutatea, în mulţimea compactă cu gândul să ajung în epicentrul coşmarului.

Mă simţeam ca şi cum aş fi încercat să înot în nisipuri mişcătoare, să mă eliberez din ele.

Cinci focuri. Ce se întâmplase acolo?

Apoi am văzut. Totul mi s-a aşternut brusc în faţa ochilor.

Gura mi s-a uscat. Ochii mi s-au umezit. Tunelul cu aspect de buncăr devenise dintr-o dată extrem de tăcut. Preşedintele Byrnes era jos pe podeaua de ciment. Sângele îi curgea în şuvoaie şi se răspândea pe cămaşa albă.

Sânge roşu strălucitor se scurgea din partea dreaptă a feţei sau poate că rana era undeva în partea de sus a gâtului. Nu-mi dădeam seama din locul unde mă găseam.

Focuri de armă. Ca o execuţie.

O lovitură de profesionist.

Jack şi Jill, lua-v-ar dracu'!

Era stilul lor, sau pe-aproape.

Am împins fără menajamente, măturându-i pe cei din calea mea. I-am zărit pe Don Hamerman, Jay Grayer şi pe Sally Byrnes. Mi se părea că asist la o reluare cu încetinitorul.

Sally Byrnes încerca să ajungă la soţul ei. Prima doamnă nu părea să fie rănită. Totuşi, mă întrebam dacă fusese şi ea în vizor. Poate ţinta lui Jill? Agenţii din Serviciul Secret o ţineau pe doamna Byrnes, încercau să o protejeze. Voiau să o reţină departe de măcel, de soţul ei, de un posibil pericol.

După aceea am văzut un al doilea cadavru. Am simţit şocul ca pe o lovitură în stomac. Nimeni n-ar fi putut anticipa acel tablou îngrozitor.

O femeie căzuse lângă preşedinte. Fusese împuşcată în orbita ochiului drept. Mai avea o a doua rană în gât. Părea să fi murit. O armă semiautomată zăcea lângă trupul ei dezarticulat.

Ucigaşa?

Jill?

Cine altcineva ar fi putut să fie?

92

Jack stătea liniştit şi privea calm mulţimea de maşini blocate bară lângă bară pe strada West, lângă intrarea în pasajul subteran Holland.

Radioul tuna în cele două boxe ale Jeepului său negru. Se uita la feţele neliniştite şi dezorientate ale oamenilor din maşini. O femeie între două vârste, într-un Lexus verde-crud, izbucnise în lacrimi. Sirenele urlau ca un milion de bocitoare lăsate slobode în centrul New Yorkului.

Jack şi Jill au venit în capitală… Toată lumea ştia acum de ce, sau măcar credea că ştie.

Toată lumea înţelegea acum cât de serios fusese jocul.

Daţi drumul la ştiri, ar fi vrut să le spună tuturor acestor oameni de bine care voiau să străbată tunelul de ieşire din New York. *Ceea ce s-a întâmplat n-are a face cu niciunul dintre voi. Vorbesc serios. Nu veţi şti niciodată adevărul. Nimeni nu-l va cunoaşte vreodată. Oricum n-aţi şti ce să faceţi cu el. N-aţi înţelege, chiar dacă m-aş opri şi aş sta să vă explic acum, pe loc.*

Intră în tunelul lung şi claustrofobic de sub râul Hudson şi încercă să nu se gândească la Sara Rosen. Dincolo de tunel, o luă spre sud prin bariera New Jersey, apoi pe I-95 spre Delaware, ţinând-o tot spre sud.

Sara era trecut, iar trecutul nu avea nicio importanţă. Trecutul nu există, decât ca o lecţie pentru viitor. Sara dispăruse. Se gândi la ea când se opri să mănânce lângă ieşirea de la barieră, la Talleyville. Era important să o plângă. Pe Jill, nu pe preşedintele Byrnes. Sara făcea cât o duzină de-alde Thomas Byrnes. Îşi făcuse bine treaba, o treabă aproape perfectă, chiar dacă fusese folosită, de la început. Nu era nicio îndoială că Sara Rosen fusese folosită. Fusese ochii şi urechile lui în interiorul Casei Albe. Fusese iubita lui. Săraca Monkey Face.

Pe la şapte seara, în apropiere de Washington, făcu un jurământ: să nu se mai înduioşeze niciodată pentru soarta Sarei. Ştia că e în stare. Că poate să-şi controleze sentimentele. Era mai bun decât Kevin Hawkins, un foarte bun soldat altminteri.

Fusese Jack.

Acum nu mai era Jack.

Jack nu mai exista.

Nu mai era nici Sam Harrison. Sam Harrison fusese o faţadă, o măsură de precauţie, o parte a planului complex. *Sam Harrison nu mai există.*

Acum se putea întoarce la viaţa lui simplă şi în general bună. Era aproape de casă. Îşi îndeplinise Misiunea Imposibilă, cu succes. Totul mersese aproape perfect.

Şi iată-l *acasă,* cotind pe aleea rotundă familiară, pavată cu prundiş şi cochilii colorate, pe care zăceau uitate câteva jucării.

Îşi văzu fetiţa ieşind în goană din casă, cu părul blond fluturând. Îşi văzu soţia urmând-o îndeaproape, în fugă. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei, ca şi pe ai lui. Nu se mai temea să plângă. Nu se mai temea de nimic.

Mulţumesc, Iisuse, războiul se terminase. Inamicul, cel rău, era mort. Cei buni câştigaseră şi cel mai preţios mod de viaţă de pe pământ era în siguranţă pentru o vreme – măcar pentru cât vor trăi copiii lui.

Nimeni nu va şti vreodată cum şi de ce s-a întâmplat şi cine era responsabil cu adevărat.

Exact cum se întâmplase cu JFK în Dallas.

Şi cu RFK în Los Angeles.

Şi cu Watergate şi cu Whitewater şi cu aproape fiecare eveniment important din istoria noastră recentă. Adevărul e că istoria noastră *nu se cunoaşte.* E protejată cu mare atenţie împotriva adevărului. În stilul american.

— Te iubesc aşa de mult, îi şopti soţia lui în obraz. Eroul meu. Ai făcut un lucru atât de bun şi de curajos!

El credea acelaşi lucru. Din toată inima.

Nu mai era Jack. Jack nu mai exista.

93

Nu se terminase!

Trecuse puţin de amiază când Serviciul Secret fu informat de poliţia din New York despre un alt asasinat. Aveau motive puternice să creadă că avea legătură cu împuşcarea preşedintelui Byrnes.

Jay Grayer şi cu mine ne-am grăbit să ajungem la Peninsula Hotel, în centru. Eram complet năuciţi de oroarea întâmplată de dimineaţă şi încă nu-mi venea să cred că preşedintele fusese împuşcat. În halul în care eram, am primit raportul despre cealaltă omucidere. O

cameristă de la hotel descoperise un cadavru într-un apartament de la etajul douăzeci. În cameră mai era un poem lăsat de Jack şi Jill. *Un ultim poem?*

— Ce-au zis cei din NYPD? l-am întrebat pe Jay în maşină pe drumul spre centru. Au dat detalii?

— Conform raportului iniţial, femeia moartă ar putea să fie Jill. E posibil ca Jill să fi fost omorâtă sau să se fi sinucis. Sunt destul de siguri că biletul e autentic.

Mistere în misterul odios. Să fi fost şi această moarte parte din planul Jack şi Jill? Mi se părea plauzibil şi credeam că mai aveam destule straturi de îndepărtat înainte de a ajunge la inima ororii.

Am ieşit alături de Grayer din liftul cu pereţi auriţi şi am ajuns la locul crimei. Era plin de poliţişti din NYPD. Erau acolo medici de la urgenţă, echipe SWAT cu căşti de protecţie şi măşti de plexiglas pe faţă, multe uniforme, detectivi de la Omucideri. Scena era de balamuc. Mă temeam de contaminarea probelor şi de scurgeri în presă.

— Ce-i cu preşedintele? ne întrebă unul dintre detectivi. Ştiţi ceva? E vreo speranţă?

— Se luptă. Sigur, sunt şanse să scape, spuse Jay Grayer.

Apoi ne-am îndepărtat de grămada de detectivi. Sunetul ameninţător al sirenelor de poliţie ajungea la noi din stradă. Se auzeau clopote de biserică, probabil de la Catedrala Sf. Patrick din apropiere.

Cadavrul unei femei blonde zăcea pe covorul de pluş cenuşiu, lângă patul dublu răvăşit. Faţa, gâtul şi pieptul erau pline de sânge. Era îmbrăcată într-un costum de jogging argintiu cu albastru.

O pereche de ochelari cu rame subţiri se aflau pe covor, lângă pantofii ei de sport Nike.

Fusese executată – aşa cum fuseseră executate primele victime ale lui Jack şi Jill.

Un singur foc, de aproape.

O execuţie de profesionist. Cu sânge rece.

Fără pasiune.

— A fost vreodată pe vreuna din listele de suspecţi? l-am întrebat pe Grayer.

Ştiam amândoi că femeia moartă era Sara Rosen. Făcea parte din personalul de la Casa Albă. Nu fusese detectată la niciuna dintre investigaţiile de profunzime la care fusese supus personalul, şi ăsta era cel mai grav lucru deocamdată.

— Nu, după ştiinţa mea. Era unul dintre oamenii de bază de la oficiul de comunicaţii din Casa Albă. Toată lumea o admira pentru eficienţa şi profesionalismul ei. Era un om de încredere. Iisuse, ce nenorocire. Ce dezastru! Era un om de încredere, Alex.

O parte a obrazului stâng dispăruse, ca smulsă de un animal. Jill arăta ca luată prin surprindere. Sprâncenele erau arcuite. În ochi nu i se citea frică.

Avusese încredere în asasin. Fusese Jack cel care apăsase pe trăgaci? Am observat fumul de lângă rană, cercul cenuşiu. Trăsese de aproape. Jack fusese. *Profesionist. Fără pasiune. O altă execuţie.*

Dar e chiar Jill? m-am întrebat aplecându-mă peste cadavru. Asasinul de profesie Kevin Hawkins murise la spitalul St. Vincent's, în centru. Hawkins se deghizase în agentă FBI pentru a intra în Madison Square Garden. Folosise bomba drept mijloc de diversiune, pentru a-şi atrage ţinta acolo unde-i convenea, la momentul care-i convenea. Aşteptase în tunelul de la ieşire îmbrăcat ca o femeie. Îi mersese. Care erau relaţiile dintre Kevin Hawkins şi femeia aceasta? Ce mama dracului se petrecea?

— A lăsat un poem. Cineva a lăsat un poem. Seamănă cu celelalte, îmi spuse Jay Grayer. Biletul era într-o pungă de plastic, din acelea folosite de poliţie pentru probe. Mi-o înmână. Testamentul lui Jack şi Jill, adăugă el.

— Crimă perfectă, am mormăit eu, mai mult pentru mine decât pentru Grayer. Jack şi Jill au murit amândoi la New York. Caz închis, aşa-i?

Agentul Serviciului Secret se uită lung la mine, după care scutură

încet din cap.

— Acest caz nu va fi niciodată închis. Nu cât trăim noi, oricum.

— Glumeam.

Am citit ultimul bilet.

Jack şi Jill în capitală au venit
Însă Jill s-a curăţat.
Jocu-i sfârşit
Jill a plătit
Deşi pentru o cauză dreaptă a luptat.

— Du-te dracului, Jill, m-am adresat eu în şoaptă cadavrului. Focurile iadului să te ardă pentru ce-ai făcut azi. Sper că există un infern special numai pentru tine şi Jack.

94

Nicăieri nu provocă mai multă stupoare atentatul decât la Washington. Thomas Byrnes era iubit şi era detestat, dar era al oraşului, mai ales acum.

Christine Johnson fu şocată, ca şi prietenii ei apropiaţi, ca aproape toţi cunoscuţii ei. Profesorii de la şcoala Sojourner Truth şi copiii fură distruşi când auziră ce i s-a întâmplat la New York preşedintelui. Era înspăimântător şi adevărat, dar şi insuportabil de trist şi ireal.

Din cauza atentatului, toate şcolile din Washington se închiseră la ora prânzului. Christine urmărise reportajele televizate despre atentatul ucigaş imediat după ce se întorsese de la şcoală. Încă nu-i venea să creadă. Nimănui nu-i venea să creadă. Preşedintele era încă în viaţă. Nu se spunea nimic altceva.

Christine nu ştia dacă Alex Cross fusese prezent la Madison Square Garden, dar bănuia că da. Îşi făcea griji şi pentru Alex. Îi

plăcea sinceritatea detectivului, tăria lui interioară, dar mai ales vulnerabilitatea şi compasiunea pe care le ghicea în el. Îi plăcea cum arată, cum vorbeşte, cum se poartă. Îi mai plăcea şi felul în care îşi creştea copilul, pe Damon. O făcea să-şi dorească şi mai tare să aibă copii. Va trebui să vorbească cu George. Trebuia să stea de vorbă cu George.

El veni acasă cu puţin înainte de şapte seara, cu o oră sau două mai devreme decât de obicei. George Johnson muncea din greu pentru firma lui. Avea treizeci şi şapte de ani şi o figură frumoasă şi copilăroasă. Era un om bun, deşi uneori cam egoist şi – să fim sinceri – nu tocmai manierat, câteodată.

Christine îl iubea, cu toate acestea; acceptase binele şi răul. Aşa se gândea acum, când îl îmbrăţişa cu ardoare în pragul uşii. Nu avea nicio îndoială. Ea şi George se întâlniseră la Universitatea Howard şi erau împreună încă de pe atunci. Aşa era normal să stea lucrurile, în ceea ce o privea.

— Oamenii sunt încă pe străzi, cu ochii în lacrimi, spuse George. După ce o îmbrăţişase îşi agăţase în cuier haina de lână Brooks Brothers şi îşi slăbise cravata, dar nu plecase sus să se schimbe. Îşi încălcase toate regulile astăzi. Cu atât mai bine pentru el.

— N-am votat pentru preşedintele Byrnes, dar treaba asta m-a clătinat, Chris. Mare păcat.

Avea lacrimi în ochi, constată ea cu surprindere. În mod normal George îşi ţinea pentru el sentimentele, totul sub capac. Christine se simţea mişcată de emoţia soţului ei. Şi încă foarte tare.

— Am plâns de vreo două ori, se destăinui ea. Ştii cum sunt eu. Eu am votat pentru preşedinte, dar nu de-aia plâng. Am impresia că s-a pierdut orice urmă de respect pentru orice instituţie. Ne pierdem respectul pentru viaţa umană cu o viteză îngrijorătoare. Se vede până şi în ochii unui copil de şase ani. O văd în fiecare zi la şcoala Truth.

George Johnson o luă încă o dată în braţe, o strânse cu afecţiune. Aveau aceeaşi înălţime. Christine îşi lăsă capul să se odihnească pe

obrazul lui. Mirosea a parfum de lămâie. Îl folosea la şcoală. O iubea atât de mult. Nicio femeie, nicio persoană pe care o cunoscuse vreodată nu era ca ea. Se simţea extraordinar de bucuros să o aibă, să fie iubit de ea, să o strângă în braţe ca acum.

— Ai auzit ce-am spus? îl întrebă ea. Voia să vorbească cu George astă-seară, nu trebuia să-l lase să dispară, cum se întâmpla adeseori.

— Bineînţeles. E ceea ce simte toată lumea, Crissie. Cu toate astea, nimeni nu ştie ce să facă.

— Am să pregătesc ceva de mâncare. Între timp, ne uităm la CNN, spuse ea. O parte din mine nu vrea să se uite la ştiri, dar cealaltă simte nevoia.

— Te ajut şi eu cu haleala, se oferi George, lucru rar la el.

Ea spera să-l poată vedea mai des astfel, să nu fie nevoie de o tragedie naţională pentru ca el să-şi exteriorizeze emoţiile. Ştia, desigur, că foarte mulţi bărbaţi sunt aşa. Erau lucruri şi mai rele într-o căsătorie.

Mâncară o salată de bame şi deschiseră o sticlă de Chardonnay. Nici nu terminaseră bine masa în faţa televizorului, când se auzi clopoţelul de la uşă. Era aproape nouă şi nu aşteptau pe nimeni. Mai treceau vecinii, uneori.

CNN prezenta un reportaj de la New York University Hospital, unde fusese dus în grabă preşedintele. Alex Cross apăru pe ecran alături de alţi ofiţeri prezenţi la locul dezastrului, dar nu spuse mare lucru presei. Alex părea supărat, consumat şi – ei bine – nobil. Christine nu-i spusese lui George că-l cunoaşte. Acum se întreba de ce. Nu-i spusese lui George nici despre vizita târzie pe care i-o făcuse Alex acasă. El dormea atunci – aşa era George.

Înainte ca George să apuce să se ridice de pe canapea, soneria sună a doua oară. Apoi, încă o dată. Oricine-ar fi fost, nu se lăsa cu una cu două.

— Răspund eu, Crissie, spuse el. Habar n-am cine naiba poate să sune la ora asta. Ai vreo idee?

— Nu.

— Gata, vin acum, strigă el. Christine se pomeni că zâmbeşte. George cel nerăbdător revenise.

— Vin, pentru numele lui Moş Crăciun. Viu acu'. Mai rabdă puţin, că vin, spuse el şi se repezi la uşă încălţat numai cu şosete.

Se uită pe vizor şi se întoarse spre Christine cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Un copil alb.

95

Danny Boudreaux stătea pe terasa strălucitoare, vopsită în alb, a casei profesoarei. Era îmbrăcat într-o haină de ploaie militară, mult prea mare pentru el, care îl făcea să arate oarecum mai important. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth în carne şi oase! În plină glorie acum. Cu toată buna dispoziţie excepţională, simţea că ceva nu este în ordine cu el.

Nu se simţea bine, şi începuse să fie trist – era în plină criză depresivă, de fapt. Maşinăria începuse să se strice. Doctorii n-ar fi ştiut să spună dacă era vorba de tulburare bipolară sau tulburare a coordonării. Dacă ei nu ştiau, de unde dracu' să ştie el? Şi ce dacă era un pic impulsiv, ce dacă trecea rapid dintr-o stare în alta, complet opusă, ce dacă era neintegrat social? Fitilul era aprins. Mai avea puţin şi sărea în aer. Cui îi păsa?

Încetase să mai ia Depakote. Trebuise doar să spună nu. Fredona un refren ininteligibil, „mmm mm mm", la nesfirşit. Crash Test Dummies. Muzica tristă şi violentă nu înceta să-i umple capul, ca pe MTV.

Butonul lui de „nebunie" se cam blocase pe poziţia deschis – permanent.

Era furios pe Jack şi Jill. Furios la culme pe Alex Cross. Furios pe directoarea de la şcoala Truth. Furios pe absolut oricine de pe

planetă. Era furios chiar şi pe sine, în momentul de faţă. Un nenorocit care-o dă în bară. Aşa a fost întotdeauna.

Aşa va fi mereu.

Sunt un ratat, baby.

Ce-ar fi să mă omori?

Reveni brusc la realitate când un împuţit de cioroi îmbrăcat în cămaşă albastră pepit, pantaloni de costum şi bretele galbene a deschis uşa. Salut, bine-aţi venit în suburbie!,

La început, Danny Boudreaux nu reuşea să priceapă cine poate fi tâmpitul negru cu mutra rotundă. Se aşteptase să-i deschidă doamna mare-sculă directoare, sau poate chiar Alex Cross, în cazul în care Cross nu era plecat la New York. Îi văzuse pe Cross şi pe directoare de trei ori împreună. Păreau să se-nţeleagă bine.

Nu ştia de ce îl înnebunea chestia asta, dar aşa era. Cross era leit afurisitul de taică-său, adevăratul lui tată. Alt caraliu împuţit care-l lăsase baltă, care nu credea că face nici cât o ceapă degerată. Se mai şi culca cu profesoara.

Stai puţin, stai aşa, Danny Boudreaux înţelese în sfârşit. Într-o străfulgerare. *Kunta Kinte ăsta băţos e bărbatul ei, nu-i aşa? Bineînţeles!*

— Da? Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă George Johnson pe tânărul răvăşit, cu aspect ciudat, de pe terasă.

Nu-l cunoştea pe băiatul care aducea ziarele în cartier, poate că ăsta era. Din nu ştiu care motiv, băiatul alb îi aducea aminte de un film tulburător, *Kids,* pe care-l văzuse împreună cu Christine. Băiatul arăta ca şi când ar fi fost chiar atunci într-un mare necaz.

După umila părerea a lui Danny Boudreaux, individul de culoare arăta tare neprietenos şi arogant ca dracu'. Mai ales pentru un nimeni – soţul unei profesoare oarecare. Asta îl enervă şi mai tare. Îl făcu să vadă în jur de douăsprezece nuanţe diferite de roşu. Să-şi iasă din minţi.

Simţea cum se apropie una dintre cele mai urâte crize. *Uraganul Daniel e pe cale să lovească Mitchellville.*

— Nuuuuuu! aproape că urlă. Nu te poţi ajuta nici pe tine. Să fiu

al dracului dacă-mi eşti de vreun ajutor!

Danny Boudreaux smulse din buzunar pistolul semiautomat. George Johnson se uită incredul la armă. Se retrase rapid din pragul uşii. Ridică ambele mâini ca pentru a se apăra.

Fără nicio ezitare, Boudreaux trase două focuri.

— Uite ce-ţi dau eu, şoarece negru tâmpit ce eşti! strigă el lăsându-şi vocile interioare să-şi facă de cap.

Cele două gloanţe îl loviseră pe George Johnson în piept. Se prăbuşise pe spate prin uşa deschisă ca şi cum ar fi fost lovit cu un baros. Se izbi cu zgomot de marmura de pe jos.

Individul era mort, fără îndoială. Sângele ţâşnea prin cele două găuri din piept.

Apoi asasinul de la şcoala Sojourner Truth intră în casa profesoarei. Păşi peste trupul căzut ca şi cum n-ar fi fost acolo. Nu simţea *nimic.*

— Am să intru, mersi, îi spuse el omului mort de pe podea. Mi-ai fost de mare ajutor.

Christine Johnson se ridicase la auzul împuşcăturilor de pe canapeaua din camera de zi. Uitase cât de înaltă este. Danny Boudreaux o văzu din holul de la intrare. Christine îl văzu şi ea, văzu şi corpul soţului ei.

Nu mai părea atât de atotputernică şi sigură pe ea. Îi dăduse un şut în fund. Pe care îl şi meritase. Îl jignise atunci, când se întâlniseră prima oară. Probabil că nici măcar nu mai ţinea minte incidentul.

— Mă mai ţii minte? o întrebă el. Mai ţii minte când m-ai certat, căţea? La şcoala Truth. Mă ţii minte, nu-i aşa?

— O, Doamne! O, George! Doamne, Dumnezeule, murmură ea. Un tremur îi zguduia trupul. Părea gata să leşine.

La televizor se ocupau tot de nenorociţii ăia de Jack şi Jill. Nu-l lăsau să le-o ia înainte. Nici aici, nici măcar acum!

Danny Boudreaux ar fi putut să bage mâna-n foc că profesoara avea un chef nebun s-o ia la sănătoasa. N-avea pe unde, însă. Dacă nu cumva ar fi luat-o direct prin fereastra care dădea pe gazon. Îşi

pusese mâna la gură. Parcă şi-ar fi lipit-o de gură cu lipici. Se şocase, probabil.

Stimată doamnă, cine nu e şocat în zilele noastre?

— Să nu mai ţipi, o avertiză el pe un ton ascuţit. Dacă mai ţipi o dată, te-mpuşc. Pot s-o fac şi am s-o fac. Te-mpuşc cum l-am împuşcat pe portar.

Se apropie de ea. Ţinea pistolul Smith & Wesson îndreptat spre ea. Voia ca ea să vadă cât de familiarizat era cu pistolul, că era un expert în arme de foc – şi chiar era, graţie educaţiei de la şcoala Teddy Roosevelt.

Mâna îi tremura uşor, şi ce dacă? N-avea cum s-o rateze de la o asemenea distanţă.

— Bună, doamnă Johnson, spuse el oferindu-i cel mai dur şi înspăimântător zâmbet de care era în stare. Eu sunt cel care i-a omorât pe Shanelle Green şi Vernon Wheatley. Toată lumea mă caută. Ei bine, cred că *tu* m-ai găsit. Felicitările mele, fetiţo. Bine lucrat.

Danny Boudreaux plângea acum şi nu-şi putea aduce aminte ce îl întrista aşa de tare. Ştia doar că era furios la culme. Pe toată lumea. De data asta îl călcaseră rău pe nervi, toţi. Niciodată nu fusese mai rău ca acum.

Nici fericire, fericire. Nici bucurie, bucurie.

— Eu sunt asasinul de la şcoala Sojourner Truth, repetă el. Nu-ţi vine să crezi? Ai priceput? E adevărat. O poveste adevărată, de să-ţi rupă inima. Nu mă ţii minte? Nu sunt memorabil? În schimb, eu te ţin minte.

96

M-am grăbit să mă întorc în Washington, D.C. în noaptea aceea, la unsprezece. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth îşi ieşise din

minţi. Prevăzusem că va izbucni, dar faptul că avusesem dreptate nu mă ajuta cu nimic. Să-l fi putut opri, ar fi fost altceva.

Poate că nu era o întâmplare faptul că lovise în aceeaşi zi cu Jack şi Jill. Voia să fie mai bun ca ei, nu-i aşa? Voia să fie important, faimos, în luminile rampei. *Nu suporta să fie Nimeni.*

În timpul scurt petrecut în avion am încercat să mă gândesc la altceva. Mă simţeam prost. M-am uitat pe ultimele ediţii ale ziarelor, toate cu reportaje, pe prima pagină, despre preşedintele Byrnes şi tentativa de asasinat de la New York. Preşedintele era în stare extrem de critică la Spitalul Universitar din Manhattan. Jack şi Jill erau consideraţi amândoi morţi. Medicii de la Spitalul Universitar nu ştiau dacă preşedintele va supravieţui până dimineaţa.

Eram eu însumi năuc, dezorientat, sătul până la refuz de toate şi la limita şocului provocat de nesomn. Iar acum lucrurile se înrăutăţiseră. Nu eram sigur că am să fac faţă, dar n-aveam de ales.

Asasinul ceruse să mă vadă. Pretindea că eu sunt detectivul *lui* şi că m-a tot căutat acasă în ultimele câteva zile.

Un echipaj de poliţie urma să mă aştepte la Baza Aeriană Andrews. De acolo aveam să fiu dus în localitatea Mitchellville, din apropiere, unde Danny Boudreaux o ţinea ostatică pe Christine Johnson. Până acum Danny Boudreaux omorâse doi copii mici, un coleg de clasă pe nume Sumner Moore şi pe părinţii săi adoptivi. Era un palmares ieşit din comun, iar cazul ar fi meritat mult mai multă atenţie din partea poliţiei metropolitane.

Echipajul de poliţie mă aştepta, aşa cum mi se promisese. Cineva îmi pregătise un material despre Daniel Boudreaux. Băiatul era ţinut sub supraveghere de un psihiatru de când avea şapte ani. Suferise o depresie puternică. Se pare că comisese câteva acte bizare de tortură asupra unor animale, pe la şapte ani. Mama adevărată a lui Daniel Boudreaux murise când era mic şi el se considera vinovat. Tatăl adevărat se sinucisese. Tatăl fusese poliţist în Virginia. *Tot poliţist*, am remarcat eu. Probabil că în capul lui se produsese un fel de transfer.

Am recunoscut strada Summer imediat cum am ieşit de pe autostrada John Hanson. Un detectiv din districtul Prince George stătea lângă mine pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Îl chema Henry Fornier. Se strădui să mă pună la curent cu situaţia ostaticilor pe cât era posibil, având în vedere împrejurările neobişnuite.

— Din câte am înţeles, doctore Cross, George Johnson a fost împuşcat şi e posibil să fie mort în casă. Băiatul nu ne permite să-l ridicăm sau să i se acorde îngrijire medicală. Un ticălos nemaipomenit, crede-mă, labagiul ăsta mic.

— Boudreaux era în tratament pentru depresia lui, pentru crizele lui periodice. Lua Depakote. Pariez pe orice că nu mai ia medicamentul, am spus. Gândeam cu voce tare, încercam să mă pregătesc pentru orice m-ar fi aşteptat nu departe de străduţa asta liniştită.

Faptul că Boudreaux avea numai treisprezece ani n-avea nicio importanţă. Omorâse deja de cinci ori. Asta făcuse: omorâse. Încă un monstru. Un monstru foarte tânăr şi înspăimântător.

L-am zărit pe Sampson, care era mai înalt cu jumătate de cap decât ceilalţi poliţişti din faţa casei Johnson. M-am străduit să observ toate detaliile. O mulţime de poliţişti, dar şi soldaţi în costume de camuflaj. Maşini şi dube cu numere de înmatriculare oficiale erau parcate pe toată strada.

M-am dus direct la Sampson. El ştia ce voiam să aud şi cum să-mi vorbească.

— Hei, ce faci, dragule, mă salută cu o urmă din zâmbetul lui ironic. Mă bucur că ai reuşit să ajungi la petrecere.

— Mda, şi eu mă bucur să te văd.

— Un amic de-al tău vrea să te vadă. Vrea să vorbească cu dr. Cross. Ai dracului prieteni mai ai şi tu!

— Da, ce să-i faci! i-am spus eu lui Sampson. El era unul dintre ei. Au refuzat să tragă pentru că e un copil? Asta s-a întâmplat?

Sampson dădu din cap. Aveam dreptate.

— Nu e decât un asasin cu sânge rece, Alex, spuse el. Să nu uiţi

asta. Nu e decât un asasin.

97

Un ucigaş în vârstă de treisprezece ani.

M-am uitat cu mai multă atenţie la dispozitivul organizat în jurul casei Johnson. Chiar şi efectivele relativ reduse ale poliţiilor locale ajunseseră să se priceapă la astfel de lucruri. Teroarea începuse să invadeze orăşele cu nume ca Raby Ridge sau Waco, iar acum Mitchellville.

O dubiţă albastră ultimul tip, cu uşile din spate deschise, conţinea monitoare TV, echipament de sunet, telefoane, o staţie de emisie. Un tehnician pitit după o salcie doborâtă de vânt asculta cu ajutorul unui microfon ce se petrece în casă. Microfonul putea capta sunetul vocilor de la mai bine de o sută de metri distanţă.

Fotografii ale locului şi ale băiatului erau fixate pe un panou sprijinit de o maşină. Un elicopter arunca fascicule luminoase de mare intensitate pe copaci şi pe acoperişurile caselor. Întreaga dramă a ostaticilor, aşa cum o ştim şi o iubim.

De data asta într-o suburbie.

Un băiat de treisprezece ani pe nume Danny Boudreaux.

Încă un asasin cu sânge rece.

— Pe cine au adus să vorbească cu el? l-am întrebat pe Sampson apropiindu-mă de casă. Văzusem un Lexus negru parcat pe alee. Maşina lui George Johnson? Cine e negociatorul?

— L-au adus pe Paul Losi, cum au aflat că a luat ostatici şi că e al dracului de grav.

Am încuviinţat şi m-am simţit uşurat când am auzit numele negociatorului.

— Perfect. Losi e tare. Se descurcă şi sub presiune. Şi cum comunică băiatul din casă?

— La început a vorbit la telefon. După aia a cerut un megafon. A luat-o razna. A amenințat că o omoară pe profesoară și că se sinucide. Așa că băiatul cel rău și-a căpătat goarna. Se folosește de ea. El și cu Paul Losi nu se înțeleg tocmai bine.

— Ce e cu Christine Johnson? E teafără? Ce-ai auzit?

— Se pare că e-n regulă, deocamdată. S-a ținut tare. Credem că-l ține pe băiat într-un fel sub control, de bine de rău. E dură.

Măcar atâta lucru știam și eu. *E chiar mai dură decât tine, tăticule.* Speram ca Damon să fi avut dreptate sută la sută. Speram să fie mai dură ca noi toți.

George Pittman se învârtise între Sampson și mine cât stătuserăm de vorbă. Șeful detectivilor era ultima persoană de pe lume pe care aveam chef să o văd, categoric ultima. Încă-l mai suspectam că mă oferise „voluntar" la Casa Albă.

Am înghițit toată mânia pe care o simțeam; o dată cu ea și mândria.

— FBI a adus lunetiști, mă informă Pittman. Problema e că șefii nu ne dau voie să-i folosim. L-au avut pe ticălosul ăla mic în cătare de câteva ori.

I-am răspuns calm. Încă mai avea un pistol îndreptat spre capul meu. Eram amândoi conștienți de asta.

— Problema e că are treisprezece ani. Și e probabil gata să se sinucidă, am replicat.

Nu făceam altceva decât să ghicesc, dar eram sigur că am dreptate. Se înfundase singur în casa familiei Johnson, de unde începuse să strige *vino să mă iei.*

Fața lui Pittman deveni amenințătoare. Era toată pătată cu roșu, ca și gâtul lui de taur.

— I se pare amuzant că a comis până acum cinci asasinate. Așa i-a spus nenorocitul ăla mic negociatorului. Vrea să vorbească cu tine, numai cu tine. Îl umflă râsul când vorbește de cele cinci victime. Acum ce părere mai ai despre lunetiști? se răsti Pittman la mine înainte să plece.

Sampson clătină din cap.

— Nici să nu te gândeşti să intri acolo şi să te joci cu Danny cel rău, mă admonesta el.

— Vreau să-l înţeleg mai bine. Pentru asta trebuie să stau de vorbă cu el, am mormăit şi m-am uitat înspre casă. La parter era o mulţime de lumini aprinse. Niciuna la etaj.

— Îl înţelegi deja al dracului de bine, dar nu vrei să recunoşti. Îi înţelegi aşa de bine pe toţi ticniţii, că ai s-o iei şi tu razna. Mă auzi? M-ai înţeles?

Îl înţelegeam. Îmi cunoşteam destul de bine puterea şi propriile-mi slăbiciuni. De cele mai multe ori, măcar. Poate că nu şi în noaptea asta.

O voce în megafon ne întrerupse. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth se hotărâse să vorbească.

— Hei! Hei, voi de colo! Hei, tâmpiţilor! N-aţi uitat nimic? Vă amintiţi de mine?

L-am auzit pe Danny Boudreaux pentru prima oară. Avea o voce de copil. Nazală, piţigăiată, cum nu se poate mai obişnuită. Avea treisprezece ani.

— Ce faceţi, pui de căţea? Vă jucaţi cu mine, nu-i aşa? scrâşni el. Bine, am să-mi răspund singur la întrebare. Da, vă jucaţi. Dar v-aţi găsit naşul.

Paul Losi tună în megafon.

— Aşteaptă! Ştii bine că nu-i adevărat, Danny. Tu singur controlezi situaţia. Ştii bine, Danny. Hai, să fim cinstiţi.

— Mănânci rahat! replică Danny Boudreaux agresiv. E atâta rahat în ce spui că mă dor urechile numai când te aud. Îmi faci greaţă, Losi. Mai mult, mă scoţi din sărite, Losi, dacă vrei să ştii.

— Spune-mi ce problemă ai, spuse negociatorul pe un ton calm. Vorbeşte, Danny. Vreau să stăm de vorbă. Nu ştiu dacă mă crezi, dar e adevărat.

— Ştiu că vrei, idiotule. Asta-i meseria ta, să mă ţii de vorbă. Problema mea e că m-ai înşelat, m-ai minţit, mi-ai spus că mă iubeşti.

Ai minţit! Aşa că nu mai faci parte din echipa mea. Un singur cuvânt dacă mai aud de la tine, o omor pe doamna Johnson. Numai din vina ta. O omor chiar acum. Jur pe Dumnezeu, o omor. Chiar dacă a fost atât de drăguţă că mi-a făcut un sandviş cu ouă mai devreme. POC!… POC! Şi e moartă!

Poliţiştii erau peste tot în jurul casei familiei Johnson, începuseră să-şi coboare măştile de plexiglas. Scuturile se ridicau încet. Poliţia se pregătea de asalt. Dacă porneau, Christine Johnson avea toate şansele să moară.

— Care e problema ta? îl întrebă precaut negociatorul. Vorbeşte! O să ne înţelegem amândoi, Danny. O să ajungem la o soluţie care să-ţi convină.

Pentru o clipă, liniştea ireală s-a aşternut în curte şi pe stradă. Se auzea vântul bătând prin sălcii şi prin tufişuri.

După aceea Danny Boudreaux începu să strige.

— Care-i problema mea? Mă întrebi ce problemă am? Că eşti idiot şi ipocrit e o parte a problemei… Cealaltă parte e că *omul meu* e aici. Alex Cross e aici şi tu nu mi-ai spus. A trebuit să aflu de la televizor. Ai exact treizeci de secunde, domnule Cross. Douăzeci şi nouă. Douăzeci şi opt. Abia aştept să te întâlnesc, tâmpitule. Douăzeci şi şapte. Douăzeci şi şase. Douăzeci şi cinci…

Asasinul de la școala Sojourner Truth mă chema la ordine. Un băiat de treisprezece ani.

98

— Aici e Alex Cross, i-am strigat eu asasinului adolescent.

Eram la marginea exterioară a pajiştii îngheţate. N-aveam nevoie de megafon pentru ca Danny Boudreaux să mă audă. *Detectivul tău e aici. Totul merge exact cum vrei tu să meargă.*

— Sunt detectivul Alex Cross, am strigat iarăşi. Ai dreptate, am

venit. Numai că abia am sosit. Sunt aici pentru că m-ai chemat. Toată lumea te ia în serios. Nimeni nu se joacă cu tine. Nimeni n-ar îndrăzni.

Nu încă. Dă-mi jumătate de şansă numai, şi ai să vezi cum o să ne jucăm. Mi-am adus aminte de sărmana Shanelle Green. Mi-am adus aminte de Vernon Wheatley, băieţelul de şapte ani. M-am gândit la Christine Johnson, prinsă în capcană alături de tânărul asasin care îi omorâse bărbatul sub ochii ei. Îmi doream să am şansa să mă joc cu Daniel Boudreaux.

Boudreaux izbucni în râs în megafon – un chicotit ascuţit, ca de fată. Răutăcios al dracului. Câţiva din mulţimea de gură-cască râseră alături de băiat. E bine să ştii că ai prieteni printre ei.

— Păi, era şi timpul, domnule *detectiv* Alex Cross. Mă bucur că ai reuşit să-ţi găseşti timp şi pentru mine, cu o agendă aşa de încărcată. Doamna Johnson e de aceeaşi părere. Stăm aici şi te aşteptăm, te tot aşteptăm… aşa că, vino-ncoace. Hai să ne distrăm.

Băiatul mă provoca deschis, pe mine şi autoritatea mea. Simţea nevoia să comande. Analizam totul în minte, fiecare mişcare a lui. Schizofrenie paranoidă era un diagnostic posibil. Tulburare bipolară sau de coordonare părea şi mai plauzibil. *Trebuia să vorbesc cu el pentru a afla şi restul.*

Danny Boudreaux părea coerent. Acţiunile lui erau legate. Mă întrebam dacă nu cumva a început iar să ia medicamentul.

O voce din spatele meu spuse:

— Alex, vino aici, lua-te-ar dracu'. Vreau să-ţi spun ceva, Alex. Vino aici.

M-am întors. Sampson căscase o gură cât o şură.

— Nu ne trebuie încă un *ostatic* acolo, spuse el în termeni categorici. Era deja supărat pe mine. Ochii întunecaţi, sprâncenele încruntate. Nu l-ai auzit bătând câmpii înainte, noaptea trecută. Băiatul cel rău e ţicnit de-a binelea. E nebun de legat. Nu vrea decât să mai omoare pe cineva.

— Cred că am să mă descurc cu el, i-am spus. E genul meu. Gary

Soneji, Casanova, Danny Boudreaux, toţi sunt genul meu. În plus, n-am de ales.

— Ai de ales, dragule. Bun-simţ n-ai, aia n-ai.

M-am uitat iar spre casă. Christine Johnson era înăuntru cu asasinul. Dacă nu intram, o omora. O declarase şi îl credeam. Ce puteam să fac? Unde mai pui că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, am dreptate?

Pittman îmi făcu semn că din partea lui aveam cale liberă. Depindea de mine. De doctorul-detectiv Cross.

Am tras aer în piept şi am traversat gazonul ud până la casă. Blitzurile fotoreporterilor prezenţi îmi luminară calea cele câteva secunde cât mi-a trebuit să ajung la uşa din faţă. Toate camerele TV se îndreptaseră brusc spre mine.

Danny Boudreaux mă îngrijora cu adevărat. În acest moment era extrem de periculos. Simţea nevoia să ucidă. Cinci asasinate la întâmplare în ultimele săptămâni. Iar acum era încolţit. Mai rău, se pusese singur în această situaţie.

Mâna mea atinse mânerul de la uşă. Mă simţeam paralizat şi oarecum afară din chestiune. Vedeam totul ca într-un tunel. M-am concentrat asupra uşii vopsite în alb.

— E deschis, spuse o voce de dincolo de uşă.

O voce de băiat. Puţin scrâşnită. Mică şi fragilă în lipsa megafonului care o amplifica.

Am deschis uşa din faţă şi l-am văzut în sfârşit pe asasinul de la şcoala Sojourner Truth, în toată gloria lui bolnavă.

Danny Boudreaux n-avea mai mult de un metru şaizeci. Avea ochi mici şi saşii de rozător, urechi mari şi o tunsoare nefericită. Avea o înfăţişare ciudată, de paria, fără îndoială. Îmi dădeam seama că ceilalţi copii n-aveau cum să-l placă, că era un singuratic, că aşa fusese toată viaţa.

Avea un Smith & Wesson semiautomat îndreptat spre mine, la înălţimea pieptului.

— Şcoala militară, îmi aminti el. Sunt un ţintaş de elită, domnule

Cross. N-am nicio problemă când e vorba de ţinte umane.

99

Inima mi se zbătea în cuşca strâmtă de metal care era pieptul meu. Aveam încă în cap un bâzâit enervant, ca paraziţii la un radio. Nu mă simţeam chiar ca un erou-poliţist. Îmi era frică. Era mai rău decât de obicei. Poate pentru că asasinul avea treisprezece ani. Danny Boudreaux ştia să folosească semiautomatul pe care-l strângea în mână şi, mai devreme sau mai târziu, avea s-o facă. Singurul lucru din univers care avea importanţă pentru mine atunci era să pun mâna pe pistolul lui.

Priveliştea din faţa mea cerea toată atenţia: un băiat subţirel şi plin de coşuri, în vârstă de treisprezece ani, cu o armă puternică şi mortală. Un semiautomat era îndreptat spre capul meu. Deşi mâna lui Boudreaux era destul de sigură, părea să fie mai dărâmat fizic şi mental decât crezusem. Era în plin proces de decompensare, probabil. Era de aşteptat să se comporte din ce în ce mai bizar. Instabilitatea era evidentă şi înspăimântătoare. I se vedea în ochi. Ochii îi alergau ca păsările prinse sub un balon de sticlă.

Îl vedeam cum se clatină uşor aşa cum stătea în holul casei şi mă ameninţa cu arma, mişcând-o spre mine în cercuri mici. Purta un hanorac curios, pe care era imprimat FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE.

Părul lui scurt era ud de sudoare. Ochelarii erau uşor aburiţi pe margini. În spatele lentilelor, ochii erau împăienjeniţi şi umezi. Arăta a asasinul de la şcoala Sojourner Truth. Mă îndoiesc că cineva îl plăcuse prea mult pe Danny Boudreaux vreodată.

Corpul lui filiform luă poziţia de drepţi.

— Bine aţi venit la bord, domnule detectiv, *să trăiţi!*

— Bună, Danny, i-am spus eu, atât de încet şi de neamenințător

cât am fost în stare. M-ai chemat, sunt aici.

Eu sunt cel care o să te potcovească!

Se ţinea la distanţă. Nu era decât un mănunchi de nervi şi de mânie în stare pură. O marionetă fără păpuşar. Nu putem şti ce-o să se întâmple de-acum încolo. Era evident că suferă din cauza renunţării la medicamentul prescris. Danny Boudreaux prezenta tot pachetul de simptome: agresiune, depresie, psihoză, hiperactivitate, deteriorare comportamentală.

Un asasin cu sânge rece în vârstă de treisprezece ani. Cum să fac să-i iau pistolul?

Christine Johnson era în spatele lui, în camera de zi pe jumătate scufundată în întuneric. Stătea nemişcată. Părea să fie hăt departe şi mi se părea mică, cu toate că ştiam cât e de înaltă. Părea speriată, tristă şi obosită.

La dreapta ei era căminul pretenţios din gresie. Nu văzusem mare lucru din camera de zi data trecută. Acum o studiam îndeaproape. Căutam cu privirea ceva ce mi-ar fi putut servi ca armă. Orice ne-ar fi putut ajuta.

George Johnson zăcea pe marmura alb-crem din hol. Christine sau băiatul acoperiseră corpul cu o pătură roşie.

Avocatul ucis arăta ca şi cum s-ar fi întins să aţipească puţin.

— Christine, eşti bine? am întrebat-o eu. Ea dădu să vorbească, după care se răzgândi.

— E bine, dom'le. E cum nu se poate mai bine, jigodia. E foarte bine, se răsti Boudreaux. Rostea cuvintele şuierat. Ea e-n regulă, eu sunt cel care am probleme aici. Era vorba de mine!

— Îmi dau seama cât eşti de obosit, Danny, am răspuns. Bănuiam că trecea printr-o stare de ameţeală, combinată cu incapacitate de concentrare şi greutate în exprimare.

— Mda, te-ai prins. Ce altceva mai ai de spus în apărarea ta? Alte pilde de înţelepciune despre comportamentul meu maniacal?

Bang! Trânti cu piciorul uşa din spatele nostru. Era din ce în ce mai impulsiv. Eram definitiv prins în joc. Avea încă grijă să păstreze

distanţa şi să aibă permanent arma îndreptată spre mine.

— Pot foarte bine să te împuşc, fiu de căţea, îmi spuse el, în caz că nu ştiam cu cine am de-a face. Îmi întări impresia de paranoia extremă, agitaţie şi nervozitate.

Era extrem de preocupat de părerea mea despre el, voia să ştie dacă îl consideram competent. Mă confunda cu adevăratul lui tată. Tatăl poliţist care-i părăsise pe el şi pe mama lui. Aflasem despre asta pe drum, se lega de restul. Se potrivea perfect.

Mi-am spus încă o dată că băiatul nervos, slăbuţ şi jalnic din faţa mea e un asasin. Nu-mi era greu să urăsc un asemenea scelerat. Băiatul avea totuşi şi ceva tragic în el. Danny Boudreaux era un singuratic şi un inadaptat.

— Ştiu că ţinteşti foarte bine, i-am spus eu cu voce scăzută. Era ceea ce voia să audă.

Te cred.

Cred că eşti un asasin cu sânge rece. Cred că eşti un tânăr monstru, probabil incurabil.

Cum să fac să-ţi iau arma?

S-ar putea să fiu nevoit să te omor înainte să ne omori tu, pe mine şi pe Christine Johnson.

100

Mă uitam la cuvintele FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE. Ştiam exact de unde era fragmentul de pe hanorac.

Nickelodeon, programul de televiziune pentru copii. Damon şi Jannie îl adorau. Şi eu, într-un fel. Nickelodeon era despre familii şi asta îl înfuria probabil pe Danny Boudreaux.

Îmi zâmbi! Avea un zâmbet răutăcios, ca de la casa de nebuni.

Apoi mi se adresă încet, pe acelaşi ton ca şi mine. Instinctele lui erau iuţi şi crude. Mă sperie încă o dată. Îmi venea să mă duc la el şi

să-l iau la bătaie.

— Nu-i nevoie să vorbeşti în şoaptă. Nimeni nu doarme aici. Adică nimeni în afară de George portarul.

Izbucni într-un râs nebunesc şi complet nelalocul lui. Aveam de-a face cu un psihopat adevărat. *Danny era un ucigaş teribil, autentic, încă de la treisprezece ani.*

— Eşti bine? am întrebat-o eu iarăşi pe Christine.

— Nu. Nu tocmai, şopti ea.

— Tăceţi dracului din gură! urlă Boudreaux la noi. Îndreptă pistolul spre Christine, apoi spre mine. Când spun ceva, vorbesc serios.

Mi-am dat seama că n-am să pot să-i iau pistolul. Trebuia să găsesc altceva. Părea să fie aproape de limită, mult prea aproape.

M-am decis să acţionez imediat.

M-am concentrat asupra băiatului încercând să-i speculez slăbiciunea. Îl priveam în aşa fel, încât să nu mă vadă că-l privesc.

Am făcut cu încetineală doi paşi spre fereastra din camera de zi. Un antic scăunel de muls african se afla acolo. M-am uitat afară, la cordonul de poliţişti de pe gazonul din faţă, aşezaţi în formaţie, dar păstrând distanţa. Vedeam scuturile şi măştile de plexiglas, uniformele de asalt, vestele antiglonţ, armele. Iisuse, ce privelişte. Numai din cauza unui băiat.

— Sper că n-ai vreo idee genială, mi se adresă el din cealaltă parte a încăperii.

Mi-a venit deja o idee genială, Dannyboy. Am făcut deja mişcarea. Gata! Nu te-ai prins? Eşti chiar atât de deştept pe cât credeai, scârnăvie?

— De ce nu? l-am întrebat. Nu-mi răspunse. Avea de gând să ne omoare. Ce altceva putea face?

Aveam motivele mele să mă apropii de fereastră. Voiam să mă plasez în locul diametral opus lui Christine Johnson.

Am reuşit! Aproape am reuşit.

Boudreaux nu părea să bage de seamă.

— Ce zici de mine acum? lătră el. Ia zi, mă compar cu ageamiii ăia

de Jack şi Jill? Dar cu marele Gary Soneji, ce zici? Mie poţi să-mi spui adevărul. N-ai să-mi răneşti sentimentele. Pentru că eu nu am sentimente.

— Am să-ţi spun adevărul, i-am zis eu, din moment ce asta vrei să auzi. Niciun ucigaş nu m-a impresionat vreodată şi nici tu nu mă impresionezi. În niciun fel.

Gura i se strâmbă şi se porni pe ţipat.

— Aşa? Ei bine, nici tu nu mă impresionezi, să ştii, doctore Rahat Cross. Dar la cine-i arma?

Danny Boudreaux se uită lung la mine pentru câteva momente. Ochii lui, dincolo de ochelari, aveau privirea crucişă şi pupilele strălucitoare. Părea gata să mă împuşte. Inima îmi bătea cu putere. M-am uitat la Christine Johnson.

— Trebuie să te omor. Ştii şi tu, declară ca şi când ar fi pronunţat cel mai logic enunţ de pe lumea asta. Adoptase brusc un ton plictisit, deconcertant ca naiba. Tu şi Christine trebuie să muriţi.

Se uită la ea. Ochii îi erau ca două găuri negre.

— Căţea neagră! Căţea alunecoasă şi înşelătoare. M-ai supărat rău de tot, atunci, la şcoala aia tâmpită. Cum îndrăzneşti să nu mă respecţi? izbucni el.

— Nu-i adevărat, replică Christine Johnson. Vorbea tare. Voiam doar să-i protejez pe copiii din curte. N-avea nicio legătură cu tine, personal. Habar n-aveam cine eşti. De unde să fi ştiut?

El bătu violent din piciorul încălţat cu bocanc negru. Era susceptibil, nerăbdător, neiertător. O scârnăvie mică, în toate privinţele.

— Să nu-mi spui mie ce să cred. N-ai de unde să ştii ce gândesc. Nu ştii tu ce e-n capul meu. Nimeni nu ştie.

— Şi de ce crezi că trebuie să mai omori pe cineva? l-am întrebat pe Boudreaux.

Îmi aruncă o privire ucigătoare. Ridică arma.

— Să nu care cumva să încerci să faci pe doctorul de nebuni cu mine. Să nu îndrăzneşti!

— Nici nu-mi trece prin cap. Nu-mi plac minciunile şi nici cei care se ţin de şmecherii ieftine.

Fără veste, îndreptă arma spre Christine.

— *Trebuie să omor oameni* pentru că… asta-i meseria mea. Îl pufni iarăşi râsul şi se porni pe un chicotit ca de pe altă lume.

Christine Johnson simţea primejdia care se apropia. Ştia că trebuie să facem ceva înainte ca Danny Boudreaux să explodeze.

Băiatul se întoarse iarăşi spre mine. Îşi unduia şoldurile şi se maimuţărea. *Îi place să se vadă jucându-se astfel,* mi-am dat seama. *Îi place la nebunie.*

— Vrei să mă păcăleşti, spuse el. De-aia umbli cu şoapte. Ţi-e frică de mine, aşa că nu eşti chiar atât de puternic şi ameninţător. Te-am ghicit.

— Ai dreptate, am spus, dar numai parţial. Am vorbit aşa de blând… pentru că am vrut să-ţi distrag atenţia de la ce făceam. Ţi-ai dat peste cap socotelile, cu mâna ta. *Ai pierdut! Cap sec ce eşti! Pui de căţea!*

101

— Nu ne poţi împuşca pe amândoi, i-am spus lui Danny Boudreaux.

Am rostit cuvintele tare şi răspicat. În acelaşi timp, m-am aşezat în profil. Să-i ofer o ţintă cât mai mică.

Am mai făcut un pas. Am mărit distanţa dintre Christine Johnson şi mine.

— Ce mama dracului vrei să spui? Ce tot îndrugi acolo, Cross? Vorbeşte, Cross! Ţi-am spus să vorbeşti!

Nu i-am răspuns. L-am lăsat să se gândească şi singur. Ştiam că poate. Era un băiat rău şi inteligent.

Daniel Boudreaux se uită lung la mine, aruncă apoi o privire spre

Christine. Înţelegea. Vedea capcana, aşa subtilă cum era.

Simţeam cum ochii lui îmi sfredeleau creierul. Ştia ce se întâmplase. Unul dintre noi avea să ajungă la el dacă îl împuşca pe celălalt. Ar fi pierdut clipa lui de glorie.

— Rahat tâmpit ce eşti! se burzului el. Vocea era joasă şi ameninţătoare. Atunci n-ai decât să crăpi primul.

Ridică pistolul. Eu continuam să mă uit lung la el.

— VORBEŞTE, TICĂLOSULE!

— Ajunge! strigă Christine din partea cealaltă a camerei. Rezista incredibil sub presiune, în împrejurările acelea nenorocite. Ai omorât destul, îi spuse ea lui Boudreaux.

Danny Boudreaux intră în panică. Ochii sălbatici ieşiseră din capul care pendula neîncetat între noi doi.

— Ba nu. N-am omorât destui roboţi inutili şi nenorociţi. De-abia m-am pornit!

Avea pielea de pe oasele capului ciudat de întinsă.

Îndreptă pistolul înspre Christine. Braţele care îl ţineau erau întinse şi rigide. Corpul îi tremura şi se înclinase uşor spre stânga.

— *Danny!* I-am strigat numele şi am pornit spre el. Ezită preţ de o clipă. După care smuci arma şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o explozie asurzitoare.

Trăsese în Christine!

Ea încercase să se ferească. Nu-mi dădeam seama dacă reuşise.

Am continuat să alerg şi am sărit.

Danny Boudreaux îndreptase automatul spre mine. Ochii lui exprimau teroare şi o ură imensă. Tremura de frică, ură şi disperare. Şi dacă totuşi ne putea împuşca pe amândoi? Poate că reuşea.

M-am mişcat mult mai repede decât mă credea în stare. L-am apucat de braţ şi de pistol.

Am intrat în Danny Boudreaux ca şi cum ar fi fost un om mare, unul înarmat şi periculos. L-am izbit în plin. Mi-a făcut plăcere să-l lovesc.

Am căzut amândoi grămadă şi am început să ne rostogolim. Eram

o masă de mâini şi picioare care se loveau, se împleteau. Pistolul se mai descărcă o dată. N-am simţit nicio durere, dar am simţit gust de sânge.

Băiatul izbucni în vaietul lui ascuţit şi tânguitor. Se tânguia! I-am smuls arma din mână. A încercat să mă muşte, să-mi sfâşie carnea. După care a început să scrâşnească din dinţi.

Intrase într-o criză convulsivă, probabil din cauza lipsei medicamentului. Un şoc major de activitate cerebrală i se descărca în corp. Zvâcnea din mâini şi din picioare. Pelvisul i se arcuise şi îmi presa piciorul.

Îşi dădu ochii peste cap şi se înmuie brusc. Gura îi era plină de spume. Braţele şi picioarele continuau să se răsucească. Pentru o secundă sau două mi s-a părut că-şi pierduse cunoştinţa. Aiura şi scotea sunete nedesluşite, părea că se îneacă.

I-am dat o palmă. Avea buzele vinete-albăstrui. Ochii se întoarseră la loc în orbite. Începu să clipească cu rapiditate. Spasmele îl lăsară tot aşa de repede precum veniseră. Zăcea moale pe podea, o grămadă de băiat nebun şi rău.

Cei de afară auziseră focurile de armă. Camera de zi era plină de poliţişti. De carabine şi pistoale scoase din tocuri. Camere de luat vederi şi emiţătoare radio. Christine Johnson se dusese lângă soţul ei. Împreună cu doi medici de la urgenţă.

A doua oară când am ridicat privirea, Christine îngenunchea lângă mine. Nu părea să fi fost rănită.

— Cum te simţi, Alex? mă întrebă ea într-o şoaptă răguşită.

Îl ţineam încă în braţe pe Danny Boudreaux. Nu părea să-şi dea seama unde se află. Din el curgea şiroaie o sudoare rece şi uleioasă. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth era trist acum, pierdut şi îngrozitor de confuz. Avea treisprezece ani. Şi cinci asasinate la activ, poate mai multe.

— Îi e rău? mă întrebă Christine.

Am dat din cap în semn că da.

— Aşa cred. De prea multă distracţie, presupun.

Danny Boudreaux încerca să spună ceva, dar nu-l puteam auzi. Scuipa în continuare valuri de spumă albă.

— Ce-ai spus? Ce e? l-am întrebat. Aveam vocea răguşită şi mă durea gâtul. Eu însumi tremuram şi eram acoperit de sudoare.

Vocea lui era o şoaptă firavă, ca şi cum nu mai era nimeni înăuntrul lui.

— Mi-e frică, îmi spuse el. Nu ştiu unde sunt. Mi-e frică permanent.

Am dat din cap înspre faţa mică şi oribilă care mă privea.

— Ştiu, i-am spus tânărului asasin. Ştiu ce simţi.

Ăsta era lucrul cel mai de speriat dintre toate.

102

Vânătorul de monştri a supravieţuit, dar câte vieţi mai am oare? De ce-mi puneam mereu viaţa-n joc? Doctore, vindecă-te pe tine însuţi.

Am mai rămas în casa Johnson ceva mai mult de o oră, până când Danny Boudreaux şi corpul lui George Johnson au fost luaţi de acolo. Trebuia să-i pun câteva întrebări lui Christine Johnson, pentru raportul meu. După care am dat telefon acasă şi am vorbit cu Nana. Am rugat-o frumos să se ducă la culcare. Pentru că scăpasem cu bine, eram zdravăn şi sănătos. Cel puţin deocamdată.

— Te iubesc, Alex, şoptise ea în receptor. Nana părea la pământ şi la fel de obosită ca mine.

— Şi eu te iubesc, bătrânico.

În noaptea aceea, minunea minunilor, mă lăsă să am ultimul cuvânt.

Mulţimea de curioşi de pe Summer Street se spărsese. Chiar şi cei mai insistenţi reporteri şi fotografi plecaseră. Una dintre surorile lui Christine Johnson venise ceva mai devreme pentru a fi alături de ea

în acele împrejurări cumplite. Am strâns-o cu putere la piept pe Christine înainte să plec.

Încă mai tremura. Suferise o pierdere imensă, de nedescris. Petrecuserăm amândoi o noapte în infern.

— Nu pot să simt nimic. Totul mi se pare ireal, îmi spuse ea. Ştiu că n-a fost un vis urât, dar nu mă pot abţine să cred că nu poate fi altfel.

Sampson mă conduse acasă la unu noaptea. Nu puteam să clipesc. Mintea îmi alerga cu o viteză de un milion de kilometri pe oră, aveam în cap un bâzâit enervant.

Ce se va alege de lumea asta? Gary Soneji, Bundy, strangulatorul de pe Hill Side, Koresh, McVeigh, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Gandhi a fost întrebat odată ce crede despre civilizația occidentală. „Ar putea fi o idee bună", a replicat el.

Eu nu prea plâng. Pentru că nu pot. Ca foarte mulţi dintre poliţiştii pe care îi cunosc. Aş vrea să pot plânge din când în când, să mă eliberez de frica şi de otrava din mine, dar nu-i chiar aşa de uşor. Se adună acolo înăuntru.

Şedeam pe scara interioară din casa noastră. Mă duceam spre dormitor, dar n-am reuşit s-ajung. Încercam să plâng, dar nu puteam.

M-am gândit la soţia mea, Maria, care a fost împuşcată accidental în timpul unei lupte de stradă, în urmă cu câţiva ani. Maria şi cu mine ne potriveam minunat. Nu era vorba de memorie selectivă din partea mea. Ştiam cât de frumoasă este dragostea – ştiam că a fost cel mai bun lucru din viaţa mea – şi iată-mă, totuşi, singur. Îmi puneam viaţa la bătaie. Spuneam la toată lumea că totul merge bine, dar nu mergea.

Nu ştiu cât am rămas acolo în întuneric cu gândurile mele. Poate zece minute, poate mai mult decât atât. Casa era tăcută şi familiară, dar în noaptea aceea nu-mi găseam liniştea.

Ascultam sunetele pe care le auzeam de ani de zile. Mi-am adus aminte de mine copil, crescând alături de Nana şi minunându-mă de

ce aveam să devin. Acum ştiam răspunsul la acea întrebare. Eram expert în omucideri multiple şi lucram la cele mai mari şi mai nesuferite cazuri. Eram vânător de monştri.

Am reuşit într-un târziu să urc restul de trepte şi m-am oprit în camera lui Jannie şi Damon. Amândoi dormeau buştean în dormitorul pe care-l împărţeau în casa noastră mică.

Îmi place să-i privesc pe Jannie şi pe Damon când dorm, îmi plac încrederea şi inocenţa lor. Pot să mă uit la ei minute în şir, chiar şi într-o noapte aiuritoare ca asta. N-aş şti să spun de câte ori m-am strecurat până la ei şi am rămas pur şi simplu în cadrul uşii. Ei mă ţin în viaţă, datorită lor n-o iau razna în nopţi ca aceasta.

Adormiseră cu nişte ochelari de soare zăpăciţi, în formă de inimă, la ochi, ca aceia pe care-i poartă copiii din grupul vocal Innocence. Foarte drăguţi. Şi scumpi. M-am aşezat pe marginea patului lui Jannie. Mi-am scos pantofii şi i-am aşezat pe podea cu grijă să nu fac zgomot.

Apoi m-am întins la picioarele lor, la capătul paturilor alăturate. Mi-am ascultat oasele trosnind. Voiam să fiu lângă copiii mei, să fiu cu ei, voiam ca noi toţi să ne simţim în siguranţă. Nu mi se părea că cer prea mult de la viaţă, că e o răsplată prea mare pentru ziua infernală prin care trecusem.

Am sărutat talpa şosetei de pijama a lui Jannie.

Am pus mâna uşor pe piciorul gol şi rece al lui Damon.

Am închis în sfârşit ochii şi am încercat să alung din minte scenele criminale şi haotice. N-am reuşit. Monştrii erau pretutindeni în acea noapte. Mă înconjuraseră cu adevărat.

Sunt al dracului de mulţi. Ca valurile mării. Tineri şi bătrâni, şi între ei toată gama. De unde vin aceşti monştri care au năpădit America? Ce anume i-a creat?

Alături de cei doi copii ai mei am reuşit până la urmă să adorm. Pentru câteva ore. Am fost în stare să uit cel mai îngrozitor lucru dintre toate, motivul întristării şi supărării mele groaznice.

Aflasem vestea înainte să plec de la familia Johnson. Preşedintele

Thomas Byrnes murise dimineaţă devreme.

103

O ţineam în braţe pe Rosie şi o mângâiam uşor. Prin uşa deschisă de la bucătărie mă uitam chiorâş la Sampson care era afară.

Aştepta într-o ploaie rece ca gheaţa. Arăta ca o stâncă mare şi neagră în ploaia care turna cu găleata – sau poate ceea ce îndura el atât de stoic era grindină.

— Coşmarul continuă, îmi spuse el.

O propoziţie simplă, enunţiativă. Devastatoare.

— Mda, ce chestie! Dar poate că nu mă mai interesează.

— Da, da. Şi poate că anul ăsta Bullets o să câştige campionatul NBA, Orioles o să câştige Cupa şi amatorii ăia de la Redskins vor ajunge în Supercupă. Nu se ştie niciodată.

Trecuse o zi de la lunga noapte petrecută în casa familiei Johnson şi de la şi mai lunga dimineaţă din New York. Timp nici pe departe suficient pentru vindecare, sau măcar pentru plâns. Cu o zi mai înainte preşedintele Mahoney depusese jurământul. Era necesar, după lege, dar mie mi se părea aproape indecent.

Aveam pe mine nişte pantaloni de bumbac şi un tricou alb. Stăteam cu picioarele goale pe linoleumul rece. O cană aburindă cu cafea în mână. Aveam o convalescenţă plăcută. Nu-mi curăţasem favoriţii, cum numea Jannie actul bărbieritului. Aproape că mă simţeam iarăşi om.

Nu-l poftisem pe Sampson înăuntru.

— Bună dimineaţa, dragule, insistă Sampson. Apoi îşi întinse buza de sus şi-mi arătă nişte dinţi. Zâmbetul lui era voios într-un mod brutal. Am fost nevoit să-i zâmbesc şi eu lui Sampson, destinul meu.

Era puţin trecut de ora nouă şi abia mă dădusem jos din pat. Era

târziu pentru mine. O comportare ruşinoasă după standardele Nanei. Nu mă săturasem încă de somn, eram traumatizat, în pericol să-mi pierd restul minţilor, să vomit ceva scârbos şi imprevizibil. Dar, mă simţeam mult mai bine. Arătam bine; arătam excelent.

— N-ai de gând să-mi spui bună dimineaţa? întrebă Sampson prefăcându-se jignit.

— 'Neaţa, John. Nu vreau să ştiu nimic, nu vreau să ştiu ce te aduce pe la mine în această dimineaţă rece şi mohorâtă.

— Primul lucru inteligent pe care-l aud din gura ta de ani de zile, spuse Sampson, dar mă tem că nu-ţi dau crezare. Tu vrei să ştii întotdeauna totul. Simţi nevoia să ştii, Alex. De-aia citeşti câte patru ziare în fiecare afurisită de dimineaţă.

— Nici eu nu vreau să ştiu, se amestecă Nana din spatele meu, din bucătărie. – Era trează de ore întregi, bineînţeles. Eu nu simt nevoia să ştiu. Aşa că, dispari. Du-te şi plimbă ursul. Pleacă după potcoave de cai morţi, Johnny, băiatule.

— E timp pentru micul dejun? l-am întrebat eu.

— Nu prea, spuse el reţinându-şi cu grijă zâmbetul, dar hai să mâncăm, totuşi. Cine-ar putea rezista?

— El te-a invitat, nu eu, îl avertiză Nana de lângă aragaz.

Îl tachina pe Sampson. Îl iubeşte ca pe propriul ei copil, ca pe un frate al meu mai mare, adică mai puternic. Ne pregăti la amândoi ouă jumări, cârnaţi de casă, cartofi prăjiţi şi pâine prăjită. Se pricepe la gătit şi ar putea hrăni cu uşurinţă toată echipa Redskins în cantonament. N-ar fi o problemă pentru Nana.

Sampson aşteptă să mâncăm înainte să mă pună la curent cu ce mama dracului mai intervenise de data asta. Micul lui secret murdar. Ar putea să pară ciudat, dar când viaţa ta e plină cu omoruri şi alte tragedii de soiul ăsta, trebuie să înveţi să-ţi păstrezi timp pentru tine însuţi. Omorurile pot să aştepte. Omorurile te aşteaptă întotdeauna.

— Amicul tău, Grayer, m-a sunat adineauri, zise Sampson pe când îşi turna a treia ceaşcă de cafea. Mi-a spus să te las vreo două

zile să te odihneşti că se descurcă ei cu asta. Când aud de *ei* îmi amintesc de horror-ul ăla vechi care băga spaima în noi pe vremuri.

— M-ai făcut suspicios şi m-ai şi speriat. Cu ce să se descurce? l-am întrebat.

Tocmai terminam ultima felie de pâine prăjită arămie, pâine groasă de casă. Avea gust – vă spun cinstit, nu glumesc – dumnezeiesc. Nana pretinde că a fost acolo în Rai şi a furat câteva reţete. Înclin s-o cred. Am văzut şi am gustat dovada spuselor ei.

Sampson aruncă o privire la ceasul lui de mână, un Bulova antic dăruit de tatăl lui când a împlinit paisprezece ani.

— Tocmai percheziţionează biroul lui Jill de la Casa Albă. Apoi se vor duce în apartamentul ei de pe strada Douăzeci şi patru. Vrei să mergi? Eşti invitatul meu. Ţi-am făcut rost de o invitaţie de onoare, aşa, să fie.

Bineînţeles că voiam să mă duc. Trebuia să mă duc. Simţeam nevoia să ştiu totul despre Jill, aşa cum bine spusese Sampson.

— Eşti dracu' gol, îi şuieră Nana lui Sampson.

— Mulţumesc, Nana. Îi străluceau ochii şi cei o mie unu de dinţi. Mulţumesc de compliment.

104

Am ajuns la apartamentul Sarei Rosen în Nissanul negru şi rapid al lui Sampson. Micul dejun fierbinte al Nanei mă adusese înapoi la lumea reală. Mă simţeam revigorat parţial. Fizic măcar, dacă nu şi emoţional.

Eram deja curios la culme să vizitez apartamentul lui Jill. Voiam să-i văd biroul de la Casa Albă, de asemenea, dar m-am gândit că asta poate să mai aştepte o zi, două. *Dar casa ei! Era irezistibil pentru detectivul şi pentru psihologul din mine.*

Sara Rosen locuise într-o clădire cu zece etaje de la intersecţia

străzilor Douăzeci şi patru şi K. Blocul avea un fel de recepţioner cu aer oficial, care ne-a studiat atent legitimaţiile şi ne-a lăsat în silă să mergem mai departe. Altminteri, holul de la intrare era primitor. Covoare pe jos, o mulţime de plante în ghivece. Nu era genul de clădire unde te-ai aştepta să locuiască un asasin.

Numai că Jill locuise aici, nu-i aşa?

De fapt, apartamentul se potrivea cu imaginea pe care ne-o făcuserăm deja despre Sara Rosen. Fusese unicul copil al unui colonel de armată şi al unei profesoare de liceu. Crescuse în Aberdeen, Maryland, şi urmase colegiul Hollins din Virginia. Avea diplome universitare în istorie şi în literatură engleză, o absolventă strălucită. Venise la Washington cu şaisprezece ani în urmă, la douăzeci şi unu de ani. Nu fusese niciodată măritată, deşi se ştia de câțiva iubiți în viața ei. Colegii de la oficiile de presă şi comunicaţii din Casa Albă o numiseră „fata bătrână sexy".

Apartamentul ei era la etajul cinci. Era luminos şi avea vedere spre curtea interioară. Băieţii de la FBI erau deja la treabă, înăuntru. Dintr-un casetofon stereo se auzea Chopin în surdină. Domnea o atmosferă relaxată, aproape plăcută, de lasă-mă-să-te-las. În fond, cazul era închis. Sampson şi cu mine ne-am petrecut câteva ore împreună cu tehnicienii de la FBI care scotoceau apartamentul în căutare de indicii care ar fi putut să dezvăluie ceva despre Sara Rosen.

Jill locuise aici.

Cine dracu' ai fost, Jill? Cum de ţi s-a întâmplat aşa ceva? Ce s-a întâmplat, Jill? Spune ceva. Ştii bine că vrei să vorbeşti, fată singuratică.

Apartamentul avea două camere şi o debara micuţă, pe care le-am examinat centimetru cu centimetru. Femeia care locuise aici dăduse o mână de ajutor în asasinarea preşedintelui Thomas Byrnes. Debaraua fusese folosită drept cameră de montaj pentru filmul lor. Apartamentul avea acum o importanţă istorică. Atâta vreme cât clădirea va rămâne în picioare, oamenii o vor arăta cu degetul şi vor spune: „aici a stat Jill".

Jill avusese mobilier banal. Ornamente în genul clasei de mijloc. O sofa şi un fotoliu acoperite cu o stofă aspră de bumbac. Etichete ale magazinelor de mobilă locale: Mastercraft Interiors, Colony House din Arlington. Culori reci şi dure, în fiecare cameră. O mulţime de lucruri în culori ivorii. Un covor albastru. Un şifonier din lemn de pin în stare jalnică.

Pe pereţi atârnau înrămate felicitări de Crăciun primite din partea notabililor de la Casa Albă: secretarul de presă actual, şeful personalului, chiar şi un mesaj scurt de la Nancy Reagan. Nicio fotografie a „inamicilor" de care îmi vorbise preşedintele Byrnes. *Sara Rosen avea ceva pentru staruri, nu-i aşa? Fusese oare Jack un star pentru ea? Fusese Kevin Hawkins Jack?*

Spune-ne ceva, Jill. Ştiu că vrei să vorbeşti. Spune ce s-a întâmplat de fapt. Dă-ne un indiciu.

Pe o masă micuţă era corespondenţă de la Heritage Foundation şi Cato Institute, două organizaţii conservatoare. Câteva exemplare din *U.S. News & World Report, Southern Living, Gourmet.*

Mai erau pliante despre viitoare recitări de poezie la Chapters, pe strada K, şi de la librării din Washington. *Fusese Jill poeta?*

Un poem tăiat dintr-o carte era lipit pe peretele de lângă birou:

> Ce groaznic – Cineva să fii!
> Şi-n faţa lumii toate,
> Ca un Broscoi, numele tău
> Să-l strigi uimitei Gloate.
>
> — Emily Dickinson

Aparent, Emily Dickinson avea aceeaşi opinie despre celebrităţi ca Jack şi Jill.

Pereţii din debara şi din dormitor erau acoperiţi cu cărţi. Pereţii erau adevărate rafturi de cărţi. Ficţiune, nonficţiune, poezie. Cărţi de prima mână şi de duzină. Jill fusese o cititoare. Jill fusese o singuratică. Jill, fata bătrână sexy.

Cine eşti tu, Jill? Cine eşti tu, Sara Rosen?

Exista chiar şi ceva care arăta că de-acolo nu lipsea simţul umorului. Un afiş înrămat, în holul de la intrare: cântă la acordeon şi ai să-nfunzi puşcăria. Aşa spune legea.

Cine eşti tu, Sara Jill?

Te-a băgat cineva în seamă până acum? De ce ai ajutat la comiterea acestor crime oribile? A meritat? Să mori în felul ăsta, o fată bătrână singuratică? Cine te-a omorât, Jill? A fost Jack?

Dacă aş găsi măcar o părticică de adevăr indiscutabilă, numai una, restul ar urma de la sine şi am reuşi în sfârşit să înţelegem. Aşa îmi plăcea să cred.

M-am uitat prin dulapurile cu haine ale lui Jill. Cele mai multe erau costume sobre de serviciu, în culori închise. Etichete pe care scria Brooks Brothers şi Ann Taylor. Pantofi cu tocul jos, pantofi de sport, din cei mai obişnuiţi. Câteva rânduri de echipament de sport pentru alergare sau exerciţii fizice.

Nu prea multe rochii de seară.

Cine ai fost, Sara?

Am cercetat casa căutând pereţi falşi, podele false, orice loc unde ar fi putut să ţină jurnale intime, ceva ce ne-ar fi putut ajuta să închidem definitiv acest caz, sau să-l deschidem larg.

Haide, Sara, lasă-ne să pătrundem în viaţa ta secretă. Spune-ne cine ai fost cu adevărat.

Pentru ce ai trăit, Jill? Cine erai, Sara? O fată bătrână sexy? Vrei să ştim. Ştiu ca vrei. Eşti încă aici, în apartament. Te simt. Îţi simt singurătatea oriunde îmi întorc privirile.

Vrei să ştim ceva. Ce anume, Sara? Mai dă-ne o rimă. Numai una.

Sampson s-a apropiat de mine, în timp ce stăteam la fereastra dormitorului şi cercetam curtea.

— Ai rezolvat-o? Ai înţeles totul, nu-i aşa, dragule?

— Nu încă. Ceva îmi scapă. Mai dă-mi două zile aici. Sampson oftă. Am oftat şi eu. Dar ştiam că trebuia să mă întorc. Sara Rosen lăsase ceva pentru posteritate. Eram aproape sigur.

Jill, poeta.

105

Eram poate un nesăţios în materie de crimă şi pedeapsă, dar a doua zi de dimineaţă, foarte devreme, m-am întors singur în apartamentul ei. Am ajuns până-n opt, cu mult înaintea oricui altcuiva. Am bătut micul apartament în lung şi-n lat, ciugulind în acelaşi timp dintr-o cutie de Nutri-Grain.

Ceva-mi scăpa în ceea ce o privea pe fata bătrână cea sexy şi vizuina ei. Era o presimţire de detectiv sau o intuiţie de psiholog.

Am stat aproape o oră chircit în scaunul de la fereastra cu vedere la strada K. M-am uitat fix la un afiş lipit pe peretele unei staţii de autobuz, o reclamă la un parfum de Calvin Klein numit Escape. Fotomodelul de pe poster arăta înduioşător de tristă şi îndepărtată. *Ca Jill?* Cineva scrisese un text într-un cerc desenat deasupra capului femeii: „Vă rog, daţi-mi ceva de mâncare".

Cine a ajutat-o pe Sara Rosen? mă întrebam uitându-mă la oraş prin fereastră. Care era secretul ei? Ce a determinat-o să participe la nebunia vânătorii de celebrităţi – sau cum s-o fi numit activitatea ei dinainte de a fi omorâtă la Peninsula Hotel? Fusese omorâtă la New York. Ce o lega de Jack?

Care era povestea întreagă? Care era povestea adevărată? Ce secret mai rămăsese de dezvăluit?

Am început cu masiva colecţie de cărţi care domina fiecare încăpere, chiar şi bucătăria. Sara fusese o cititoare vorace. Mai ales ficţiune şi istorie, aproape în întregime americană. Intelectuala Sara, inteligenta şi ciudata Sara.

Diplomacy de Henry Kissinger, *Special Trust* de Robert McFarland, *Caveat* de Alexander Haig, *Kissinger* de Walter Isaacson. Şi aşa mai departe. Ficţiune de Anne Tyler, Robertson Davies, Annie Proulx,

dar şi de Robert Ludlum şi John Grisham. Poezie de Emily Dickinson, Sylvia Plath, Anne Sexton. Un volum intitulat *Woman Alone.*

Am deschis fiecare volum în parte şi l-am scuturat cu atenţie. Erau mai bine de o mie de volume în apartament. Poate două mii. O mulţime de cărţi am avut de deschis.

În unele erau foi de hârtie scrise de mână. Fişe scrise de Sara. Am citit şi ultima bucăţică de hârtie. Orele au trecut. Am sărit peste mese. N-aveam chef de mâncare.

Înăuntrul unei biografii a lui Napoleon şi a lui Josephine, Sara Rosen notase: „N. considera că inteligenţa superioară la femei e o aberaţie. A lovit-o pe J. în public peste sâni. Jigodia! Dar J. a primit exact ceea ce merita. Scroafa!"

Jill poeta. Jill bibliofila. Femeia mister, femeia fantezie, enigma. Asasina.

În debara erau câteva casete video cu filme şi am început să le deschid.

Videoteca Sarei Rosen conţinea bine cunoscute filme de dragoste, de acţiune şi thrillere romantice. *The Prince of Tides*, *No Way Out*, *Disclosure,* trilogia *The Godfather, Gone with the Wind, An Officer and a Gentleman.*

Îi plăcuseră de asemenea filmele vechi, cele de mister negru mai ales, Raymond Chandler, James Cain şi Hitchcock.

Am scos fiecare casetă, rând după rând, una după alta. Mi se părea important să fac asta, mai ales că era vorba de cineva aşa de ordonat ca Sara. Dacă Sampson ar fi fost prin preajmă, mi-ar fi fost imposibil s-o fac. M-ar fi crezut mai ţicnit ca Jack şi Jill.

Am scos o casetă din cutia pe care scria *Notorious,* filmul lui Hitchcock. Nu ţineam minte să-l fi văzut, dar pe etichetă figura unul dintre actorii preferaţi ai lui Hitchcock, Cary Grant.

Pe casetă nu scria nimic. Nu părea să conţină un film. Din curiozitate, am băgat-o în video. Era a patra sau a cincea casetă pe care nu scria nimic la care mă uitam.

Nu era *Notorious.*

M-am trezit uitându-mă la o înregistrare care înfăţişa asasinarea senatorului Daniel Fitzpatrick.

Părea să fie varianta nemontată, considerabil mai lungă decât filmul care fusese trimis la CNN.

Secvenţele netăiate erau şi mai tulburătoare, mai grăitoare decât ceea ce văzusem la postul de televiziune. Frica din glasul senatorului Fitzpatrick era teribilă la ascultat. Îi implorase pe asasini să-i cruţe viaţa, după care începuse să plângă, să se vaiete cu voce tare. Acea parte fusese tăiată cu grijă la montajul casetei pentru CNN. Era mult prea dură. Era insuportabil de brutală. Îi punea pe Jack şi Jill în cea mai proastă lumină cu putinţă.

Erau ucigaşi neînduplecaţi. Fără milă, fără pasiune, fără umanitate.

Am apăsat brusc pe butonul de pauză. Asta era! Cadrul următor începuse cu senatorul Fitzpatrick şi se lărgise, poate ceva mai mult decât se intenţionase.

Asasinul nu era Kevin Hawkins!

M-am întrebat atunci dacă Jill lăsase caseta special pentru ca cineva s-o găsească. Bănuise oare că va fi trădată? Se răzbuna astfel pe Jack? Mi se părea plauzibil: *Jill i-o făcuse lui Jack, de-acolo din infern.*

Am studiat imaginea care mi-l dezvăluia pe adevăratul Jack. Avea părul scurt, blond-cenuşiu. Un bărbat atrăgător care se apropia de patruzeci de ani. Nu era nici urmă de emoţie pe faţa lui când a apăsat pe trăgaci.

— Jack, am şoptit eu. Te-am găsit până la urmă, Jack.

106

FBI, Serviciul Secret şi poliţia din Washington erau angajate laolaltă într-o vânătoare de mare anvergură şi extrem de importantă.

Cu toţii ardeau de nerăbdare să rezolve cazul, cel mai grav caz de omucidere: fusese omorât un preşedinte. Adevăratul asasin era încă în libertate. Jack era în viaţă, sau cel puţin aşa speram.

Şi aveam dreptate!

Dimineaţa devreme, în ziua de 20 decembrie, mă uitam la Jack printr-un binoclu. Nu-mi puteam lua ochii de la asasinul şi creierul întregii afaceri.

Mi-ar fi plăcut să-l împuşc. Cu mâna mea. Trebuia totuşi să am răbdare. Era planul lui Jay Grayer. Era ziua lui, spectacolul lui, planul lui de bătaie.

Jack ieşi dintr-o casă cu trei etaje în stil colonial. Se îndreptă spre un Ford Bronco roşu aprins, care se afla în parcarea circulară din faţa casei. Aflasem deja cine e, unde locuieşte, ştiam aproape totul despre el. Asta ne ajutase să înţelegem mult mai bine afacerea Jack şi Jill. Ochii ni se deschiseseră foarte, foarte mari.

— Uite-l pe Jack. Uite-l pe băiatul nostru, îmi spuse Jay Grayer.

— N-arată a ucigaş, nu-i aşa? am spus eu. Acum că şi-a făcut treaba. El a făcut totul. El i-a omorât pe toţi oamenii aceia.

Jack trăgea după el un băiat şi o fetiţă. Foarte drăguţi copii. Ştiam că-i cheamă Alix şi Artie. Mai veneau după ei la plimbare cei doi câini ai familiei: Shepherd şi Wise Man, un ogar de zece ani şi un căţelandru collie neastâmpărat.

Jack şi copiii lui.

Jack şi câinii lui.

Jack şi casa lui frumoasă din suburbie.

Jack şi Jill în capitală au venit… să-l omoare pe preşedinte. După care Jack a ucis-o pe partenera şi amanta lui, Jill. A executat-o pe Sara Rosen cu sânge rece. Jack crezuse că va scăpa nepedepsit pentru crimele lui, că va fi liber şi ferice. Jack avusese un plan aproape măreţ. Dar acum îl aveam pe Jack în bătaia puştii. Mă uitam la Jack. Toţi ne uitam.

Era genul tatălui perfect din zona suburbană a Washingtonului, în aproape orice privinţă. Purta o haină militară desfăcută la fermoar,

în ciuda vremii friguroase. Jacheta desfăcută lăsa să se vadă cămaşa de flanel albastră şi pantalonii prespălaţi. Ghete maro închis şi şosete de lână cenuşie.

Avea părul scurt, tuns milităreşte. Era castaniu închis acum. Era un bărbat de o frumuseţe severă. Treizeci şi nouă de ani. Asasinul preşedintelui. Ucigaşul cu sânge rece al mai multor inamici politici.

Un conspirator.

Un trădător de prima mână.

Un ticălos fără inimă, de asemenea.

Este prototipul asasinului american perfect, mă gândeam eu observându-l la comanda micii trupe ascultătoare de copii şi animale. Un asasin aproape perfect. Era tată, era soţ, toate cele. Arăta dincolo de orice suspiciune, categoric. Avea chiar şi alibiuri, cu toate că niciunul nu putea să ţină, din cauza secvenţei filmate la moartea senatorului Fitzpatrick. Un şacal al zilelor noastre, al ţării noastre, al naivului şi foarte periculosului nostru mod de viaţă.

Mă întrebam dacă urmărise la televizor ceremonia înmormântării preşedintelui, sau dacă nu cumva luase chiar parte la ea, cum făcusem eu.

— Mama lui de nemernic! exclamă Jay Grayer.

Stătea lângă mine pe scaunul din faţă al maşinii fără însemne. Nu-l auzisem pe Jay Grayer înjurând până azi. Murea să pună mâna pe Jack.

Exact asta aveam de gând să facem. Avea să fie o dimineaţă plină de glorie pentru noi toţi.

Exact când Jack credea că a scăpat basma curată.

— Fiţi gata să porniţi în urmărirea lui Jack, rosti Grayer în microfonul de mână. Dacă-l pierdeţi, n-aveţi decât s-o ţineţi drept înainte, cu toţii. Indiferent de direcţia pe care-aţi apucat.

— Nu-l pierdem. Nici nu cred c-o să fugă, am remarcat eu. E un băiat de casă, Jack al nostru. E tătic. Are rădăcini adânci în comunitate.

În ce ţară ciudată trăim. Atâţia ucigaşi, atâţia monştri. Şi atâţia

oameni cumsecade buni de hăituit.

— S-ar putea să ai dreptate, Alex. Stai aşa. Nu pricep încă prea bine, nu-l înţeleg întru totul, dar cred că ai dreptate. L-am încolţit, aşa-i? Dar pe cine avem aici de fapt? Ce l-a determinat s-o facă? De ce-a făcut-o?

— Banii, am început eu să-i împărtăşesc teoria mea despre Jack. Caută banii. Asta te va ajuta să ajungi la adevăr, să simplifici lucrurile. Un pic de politică, oleacă de cauză şi mulţi bani. Ideologie şi profit financiar. Asta-i forţa epocii noastre venale.

— Aşa crezi?

— Da, aşa cred. Pariez pe orice. Are câteva convingeri ferme, una dintre ele e că el şi familia lui merită un trai bun. Aşa că, da, cred că banii au jucat un rol important în afacerea asta. Bănuiesc că printre cunoştinţele lui sunt oameni cu mulţi bani şi cu putere, dar nu atât de multă putere cât le-ar plăcea să aibă.

Maşina lui Jack demarase, iar noi am urmat-o la distanţă confortabilă. Jack era un şofer atent cu preţioasa lui încărcătură. Îi impresiona probabil pe copii, poate şi pe câini, pe vecini fără îndoială.

Jack şacalul.

Mă întrebam care o fi fost ultimul gând al lui Jill în faţa trădării lui Jack la New York. Se aşteptase oare? Ştiuse că Jack o va trăda? Să fi fost ăsta motivul pentru care lăsase caseta în apartament?

Jay avea chef de vorbă, sau poate că în acele clipe simţea nevoia să-şi ocupe mintea cu ceva.

— Îi duce la şcoala de se vede colo. Viaţa lui a reintrat în normal. Ceea ce s-a întâmplat n-a schimbat nimic. N-a făcut altceva decât să întocmească planul şi să ajute la executarea preşedintelui. Asta-i tot. Mare lucru. Viaţa merge înainte.

— Din câte am văzut în dosarul lui din armată, a fost un soldat de prima mână. S-a retras din armată cu gradul de colonel. A fost trecut în rezervă cu onoruri. A participat la „Furtuna în deşert“, i-am spus eu.

— Jack erou de război. Ce să spun, m-a dat pe spate. Aşa de al dracului mă impresionează individul ăsta, că nu pot să-ţi spun. Poate c-am să-i spun lui.

Jack era erou de război – *oficial.*

Jack era un patriot – *neoficial.*

Conducând mai departe mi-am amintit de inscripţia de pe monumentul soldatului necunoscut din Cimitirul Naţional din Arlington. *Aici odihneşte în glorie eternă un soldat american cunoscut numai de Dumnezeu.* Mi-a trecut prin cap că probabil aşa gândeşte şi Jack despre sine însuşi. *Un soldat-erou ştiut numai de Dumnezeu.*

Credea probabil că va scăpa nepedepsit pentru cele câteva crime – fapte de arme *într-un război drept.*

Ei bine, nu. Era pe cale să fie prins.

I-a lăsat pe copii la şcoala Bayard-Wellington. Era un loc minunat, cu ziduri de piatră şi pajişti acoperite de brumă. Genul de şcoală la care mi-ar fi plăcut să-i trimit pe Damon şi pe Jannie; genul de şcoală unde ar trebui să predea Christine Johnson.

Ştii, poţi să te muţi din D.C., mi-am spus eu privindu-l pe Jack cum îşi sărută pe rând copiii.

Şi de ce nu te muţi? De ce nu pleci cu Damon şi Jannie de pe strada Cinci? De ce nu faci pentru copiii tăi ce face măgarul ăsta împuţit pentru ai lui?

Jay Grayer vorbea din nou în microfon.

— Părăseşte chiar acum şcoala Bayard-Wellington. Se întoarce pe drumul principal. *Dumnezeule, ne aflăm în Jackville, nu-i aşa?* Îl săltăm la semaforul din faţă. Un singur imperativ: *trebuie prins viu!* Vom fi patru maşini la semafor, cu el. Patru maşini ca să-l prindem pe Jack. Avem nevoie de el în viaţă.

— Ai dreptul să nu spui nimic, am zis eu.

— Ce dracu' spui acolo? zise Jay Grayer întorcându-se spre mine.

— Vorbeam şi eu aşa. N-are niciun drept. E terminat, de-acum.

Grayer îmi oferi un zâmbet ipocrit. Ştiam amândoi de ce. Partea frumoasă abia urma. Singura parte frumoasă din întreaga afacere.

— Chestie tare, ha? Să mergem atunci. Să-l umflăm pe puiul de căţea.

— Perfect. Vreau ca Jack şi cu mine să stăm de vorbă pe îndelete.

Voiam să-l duc în şuturi tot drumul de la semafor la Washington.

Voiam să fac cunoştinţă cu *adevăratul* Jack.

107

Nimeni nu-și făcuse până acum o idee despre complotul asasin. Nici unul dintre noi nu se apropiase măcar de adevăr. Nimeni nu fusese în stare să rezolve misterul Jack şi Jill înainte de a fi prea târziu. Poate că măcar acum puteam să descâlcim întreaga afacere.

Eram la mai puţin de o sută de metri de capturarea lui Jack. Maşina lui se angajase pe panta abruptă care se termina la un semafor.

Scena era pitorească. Imagine impresionantă, că în filmele cu buget mare. Lumina semaforului s-a făcut roşie şi Jack s-a oprit – un cetăţean care respectă legile. Fără urmă de îngrijorare.

Un om liber.

Jay Grayer şi cu mine ne-am oprit exact în spatele maşinii lui, pusă deja pe direcţia de ieşire din şoseaua principală. Puteam citi abţibildul de pe bara din spate a maşinii: *D.A.R.E. pentru a-i feri de droguri pe copii.*

Capcana de urşi era numele de cod al operaţiunii noastre. Aveam patru vehicule pentru acţiunea principală. Încă o jumătate de duzină de maşini şi două elicoptere pentru acoperire. Nu vedeam cum ar putea să ne scape Jack. Mă gândeam deja la multiplele ramificaţii la care ne va duce capturarea asasinului, la surprizele mult mai şocante care aveau să vină.

Lucrurile au să meargă din ce în ce mai rău, mult mai rău.

— Număr până la trei şi pornim, spunea Jay Grayer în microfon.

Era extrem de calm acum, profesionist ireproşabil, cum se dovedise încă de la început. Îmi plăcea enorm să lucrez cu el. Nu era un egomaniac, îşi făcea doar treaba şi era bun.

— O să fie uşor, am spus eu.

Capcana de urşi funcţiona.

Am fost unul dintre cei şase care au sărit din maşinile de intercepţie la semaforul de pe drumul de ţară cu aspect idilic şi inocent. Era o onoare.

Mai erau două maşini, cu civili, oprite la semafor. O Honda cenuşie şi un Saab.

Trebuie să li se fi părut că se dezlănţuise nebunia pe pământ. Şi chiar aşa era, ba încă mai rău decât se vedea. Tipul din Bronco îl omorâse pe preşedinte. Era ca şi când l-am fi arestat pe Lee Harvey Oswald, pe Sirhan Sirhan sau pe John Wilkes Booth. La un semafor obişnuit din Maryland.

Eram acolo! Eram bucuros că mă aflu acolo! Aş fi plătit oricât ca să mă aflu acolo.

Am ajuns la portiera din faţă dreapta în timp ce un agent din Serviciul Secret s-a repezit la portiera dinspre şofer. S-a întâmplat ca noi doi să avem picioarele cele mai iuţi. Sau poate că noi îi doream cel mai tare capul lui Jack.

Jack îşi întoarse privirea spre mine şi nimeri exact în unicul ochi al ţevii Glockului meu.

Văzu moartea, într-o secundă.

Ca o execuţie!

Foarte profesionist!

— Nu mişca! Să nu care cumva să respiri. Să nu te mişti un milimetru, i-am spus. Nu vreau un pretext, aşa că nu mi-l oferi.

Fusese luat prin surprindere. Se vedea după şocul întipărit pe faţa lui. Crezuse că va scăpa basma curată. Crezuse că era liber să meargă acasă.

Ei bine, se înşelase grosolan, o dată-n viaţa lui.

Jack făcuse în sfârşit o greşeală.

— Serviciul Secret. Eşti arestat. Ai dreptul să nu scoţi un cuvânt şi asta ar fi o idee foarte bună! lătră unul din agenţi. Faţa îi era roşie de revoltă şi mânie împotriva omului care-l omorâse pe preşedintele Thomas Byrnes.

Jack se uită la agentul din Serviciul Secret, apoi la mine. Mă recunoscuse. Ştia cine sunt. Şi ce altceva mai ştia?

Fusese surprins la început, dar acum îşi recăpăta calmul. Era uimitor să-l vezi cum revine la siguranţa şi răceala obişnuită. E calm ca moartea, m-am gândit.

N-ar fi trebuit să mă mire. *El era adevăratul Jack. El era asasinul preşedintelui.*

— Foarte bine, spuse el lăudându-ne pentru cum ne-am descurcat, pentru profesionalism. Puiul de căţea dădea din cap a admiraţie. Sunt mândru de voi. V-aţi făcut foarte bine treaba.

M-a făcut să-mi fiarbă sângele-n vene, dar cunoşteam imperativul zilei: îl vrem viu. Capcana de urşi trebuia să fie blândă.

Se dădu jos încet din maşina strălucitoare roşu-aprins. Ţinea amândouă mâinile sus. Nu se opuse arestării; nu dorea să fie împuşcat.

Fără veste, unul din agenţii din Serviciul Secret îl pocni, îi aplică o dreaptă fix în falcă. Nu-mi venea să cred că a făcut-o, dar mi-a părut bine.

Capul lui Jack se smuci înapoi şi omul căzu ca un bolovan. Jack era inteligent. Rămase jos. Nu-l provocase pe agent să-l pocnească, nu exista vreo scuză – în afară de faptul că ţicnitul căzut pe jos îl omorâse pe preşedinte cu sânge rece.

Jack îşi scutura capul şi îşi masa falca în timp ce ne măsura cu privirea de jos, de pe asfalt.

— Cât de multe ştiţi? întrebă.

Nu îi răspunse nimeni. Niciunul dintre noi nu rosti măcar un afurisit de cuvânt. Era rândul nostru să ne jucăm. Aveam câteva surprize pentru Jack.

108

Jack nu era decât începutul. Ştiam că nu e decât o bucăţică din complexul puzzle pe care urma să-l punem cap la cap. Hotărâsem să-l ridicăm pe el mai întâi, însă acum venise momentul crucial.

Ne întorceam cu maşina înapoi la casa lui de pe strada Oxford şi simţeam cum mă desprind de toate, parcă mă priveam pe mine însumi în vis. Îmi reveneau în memorie cele câteva întâlniri cu Thomas Byrnes. Ne spusese la toţi să nu avem regrete, dar sfatul lui nu putea fi urmat acum, chiar când se întâmplase. Preşedintele era mort şi aveam să mă simt toată viaţa parţial responsabil, cu toate că n-aveam nicio vină.

Nu mă gândeam numai la moartea preşedintelui. Mai era şi Danny Boudreaux, băiatul de treisprezece ani. Simţeam o legătură neliniştitoare între cele două cazuri. O bănuisem chiar de la început. Asasinate şi violenţă fără precedent, peste tot. Ca şi cum o boală infecţioasă ciudată ameninţa să se întindă pe toată planeta, cu precădere aici, în America. Văzusem destul din efectele ei. Nu ştiam cum să fac să înceteze acest coşmar. Nici eu, nici altcineva.

Nu se terminase.

Ajunsesem în sfârşit la începutul îngrozitorului mister.

De aici începuse.

Din casa asta care tocmai se arăta în zare.

Jay Grayer începuse să vorbească în microfon.

— Dr. Cross şi cu mine vom merge pe aleea din faţă. Restul ne acoperă. Nu trage nimeni. Nici măcar dacă se trage în noi, pe cât posibil. A-nţeles toată lumea?

Toţi ceilalţi agenţi înţelegeau şi ştiau ce e în joc. „Capcana de urşi" nu se terminase încă.

Grayer trase maşina neagră pe dreapta aleii care ducea la uşa din faţă.

— Gata de încă un împuţit de asalt? Îţi convine cum merg

lucrurile, Alex?

— Mai bine nu se poate, am răspuns. Îţi mulţumesc că m-ai ţinut în echipă. Simţeam nevoia să fiu aici.

— Fără tine n-am fi ajuns aici. Să mergem.

Ne-am dat amândoi jos din maşină şi am pornit cu pas rapid pe aleea de cărămidă roşie. Ne-am potrivit paşii, unul după altul.

De aici pornise totul.

Casa cea mare şi întreaga stradă aveau un aspect inocent şi fermecător. O casă albă, frumoasă, în stil colonial se afla în faţa noastră. Casa avea un pridvor uriaş sprijinit pe coloane. Totul aici părea curat. Numai o aparenţă? Bineînţeles.

Jay Grayer sună la uşă şi clopoţelul părea un colind de Crăciun. *Jack şi Jill au venit în capitală…* Dar Jack şi Jill plecaseră de aici, nu-i aşa? Chiar din casa asta.

Uşa se deschise şi apăru o femeie îmbrăcată cu o rochie roşie care părea scoasă direct din catalogul colecţiei J. Crew. O coroană din viţă de vie, una din acele chestii ornamentale care imitau cununa de spini a lui Iisus, era agăţată pe uşă pentru sărbători. Era legată cu o fundă mare roşie.

Uite-o pe Jill, gândeam eu.

Adevărata Jill, în sfârşit.

109

— Alex, Jay. Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ce mai e acum? Să nu-mi spuneţi că e o vizită de curtoazie.

Jeanne Sterling stătea în pragul uşii. În spate se vedea o scară lăcuită de stejar. O sufragerie sobră era vizibilă dincolo de uşa întredeschisă, din stejar lăcuit şi ea. Un maldăr de cadouri împachetate sărbătoreşte pentru Crăciun zăcea lângă o masă şi o oglindă de aproape doi metri, în foaier.

Casa lui Jill. Inspectorul general CIA. Jeanne cea curată.

— Ce s-a întâmplat? Tocmai am făcut cafea. Vă rog, intraţi.

Vorbea ca şi când Jay Grayer şi cu mine am fi fost vecinii ei de peste drum. O vizită de curtoazie, da? Zâmbea, şi dinţii ei proeminenţi îi transformau zâmbetul într-o grimasă.

Ce s-a întâmplat? A fost călcată o casă din vecini? Tocmai am făcut cafea. Cafea bună de la Starbucks. Hai să pălăvrăgim.

— Aş bea o cafea, spuse Jay, arătând că e în stare să stea la palavre cu cei mai buni dintre ai lor.

Am intrat în casa pe care o împărţea cu copiii şi cu soţul ei. Cu Jack.

Eram cu ochii la detalii – totul mi se părea important, grăitor, *probă.* Culorile vii şi stilul exuberant din interior striga „american", dar erau câteva accente care sugerau călătorii prin întreaga lume. Gravuri franţuzeşti. Ţesături flamande. Porţelanuri chinezeşti.

Jill călătoarea. Jill spioana.

În cărţile clasice de mister e o vorbă veche căreia nu i-am găsit niciodată prea multă logică – *cherchez la femme.* Caută femeia. Eu o actualizasem pentru a mă folosi de ea în rezolvarea misterelor noastre modeme – *cherchez l'argent.* Caută banii.

Nu credeam că Jeanne Sterling şi soţul ei acţionaseră de capul lor. Nu credeam aşa ceva, cum nu crezusem o secundă că Jack şi Jill sunt asasini de celebrităţi. Se pare că Aldrich Ames a primit două milioane şi jumătate pentru a deconspira o duzină de agenţi americani. Cât primise familia Sterling pentru a elimina un preşedinte american nonconformist – o ameninţare la adresa sistemului?

Şi cine le dăduse banii? *Cherchez l'argent.* Poate că Jeanne avea să ne spună dac-o strângeam puţin cu uşa, ceea ce aveam de gând să fac.

Cine câştigase cel mai mult de pe urma asasinării preşedintelui Thomas Byrnes? Vicepreşedintele, acum preşedinte? Wall Street-ul? Crima organizată? CIA? Trebuia s-o pun pe Jeanne să-mi răspundă

la această întrebare. Poate chiar acum, deasupra ceştilor aburinde de cafea. Poate că puteam să trăncănim puţin despre asta.

Ne întoarse spatele şi ne conduse în bucătărie. Era extrem de calmă şi de adunată. Continuam să observ mobilierul, decoraţiile antice, curăţenia absolută, în ciuda prezenţei a trei copii în casă. Credeam că ştiu cum de îşi pot permite Jeanne şi soţul ei o asemenea minune de casă aici, în Chevy Chase. *Cherchez l'argent.*

— Aţi aflat ceva, spuse ea întorcându-se să se uite la noi. M-aţi zăpăcit complet, n-am nicio idee ce-ar putea fi. Ce s-a întâmplat? Vorbiţi.

Îşi freca mâinile bucuroasă. Ce joc. Ce actriţă desăvârşită.

— Am aflat ceva, am spus eu. Am aflat câteva lucruri interesante despre Jack.

Şi am hotărât să-l ridicăm pe el primul. Acum ţi-a venit rândul.

— Excelentă veste, se bucură Jeanne Sterling. Vreau să-mi spuneţi tot, vă rog. În fond, Kevin Hawkins era unul de-ai noştri.

Am intrat în bucătăria spaţioasă pe care mi-o aminteam de la prima mea vizită aici. Pereţii erau acoperiţi cu plăci de teracotă şi dulapuri de bucătărie din lemn preţios. Jumătate de duzină de ferestre dădeau în curtea cu gazon şi spre terenul de tenis.

— L-am arestat pe soţul dumitale, pe Brett, pentru asasinarea preşedintelui, spuse Jay Grayer pe un ton rece şi egal. Acum e în închisoare. Am venit să te arestăm şi pe dumneata.

— E al dracului de greu să controlezi fiecare detaliu, nu-i aşa? O singură scăpare a fost de-ajuns, i-am spus eu. Sara a făcut o greşeală. Cred că s-a îndrăgostit de soţul dumitale. Ştiai? Trebuie să fi ştiut de relaţia dintre Sara şi Brett.

— Alex, ce tot spui? Ce vrei să spui, Jay? Aţi luat-o razna amândoi.

— Sigur că da, Jeanne. Sara Rosen a păstrat la ea acasă, în apartamentul ei din D.C., o copie după filmul cu asasinarea senatorului Fitzpatrick. Soţul dumitale e pe casetă. Se îndrăgostise de el, săraca fată bătrână. Poate că a fost ideea dumitale. Trebuie să fi

bănuit măcar. Am găsit chiar şi o amprentă parţială a soţului dumitale în apartamentul Sarei Rosen din Foggy Bottom. Acum că ştim ce căutăm o să găsim mai multe.

Se întunecase la faţă şi ochii i se îngustaseră ca două fante. Am simţit că era posibil să nu fi ştiut chiar totul despre „legătura apropiată" a soţului ei cu Sara Rosen.

Sigur că ştia despre Sara. În ultimele zile descoperisem că Sara Rosen fusese spionul Agenţiei la Casa Albă. Fusese cârtiţa Agenţiei vreme de opt ani. Aşa o găsise Jack, aşa aflase că poate conta pe loialitatea ei. Sara Rosen fusese o Jill perfectă. Sara credea în „cauză", atât cât i se spusese despre ea. Era de extremă dreapta. Thomas Byrnes venea cu schimbări majore pentru Pentagon şi CIA. Un grup influent crezuse că schimbările pot distruge ţara, că vor distruge ţara. Şi atunci hotărâseră să-l distrugă pe preşedintele Byrnes. Astfel se născuse Jack şi Jill.

— Ştii, are să fie mai rău decât în cazul Aldrich Ames. Mult, mult mai rău, spuse Grayer.

Jeanne Sterling dădu încetişor din cap.

— Da. Bănuiesc că va fi mai rău. Bănuiesc, continuă ea cu ochii făcând naveta între Jay şi mine, că sunteţi mândri să daţi o mână de ajutor la distragerea celor câteva, foarte puţine, avantaje pe care Statele Unite le au asupra restului lumii. Serviciul nostru de contrainformaţii era cel mai bun. Şi mai este încă, în opinia mea. Preşedintele a fost un amator care a vrut să dezmembreze armata şi contrainformaţiile. În numele a ce? A schimbării de dragul schimbării? Ce bătaie de joc, ce joc trist şi periculos. Thomas Byrnes a fost un vânzător de maşini din Detroit! Nu era în stare să ia deciziile care i se cereau. Cei mai mulţi dintre preşedinţii de până la el au înţeles. Puţin îmi pasă ce credeţi despre noi. Soţul meu şi cu mine suntem patrioţi. Ne-am înţeles? Ne-am înţeles, domnilor?

Jay Grayer o aşteptase să termine înainte de a vorbi.

— Tu şi soţul tău sunteţi nişte trădători nenorociţi. Sunteţi nişte asasini, amândoi. Ne-am înţeles? Într-o anumită privinţă ai dreptate,

însă. Sunt mândru că v-am dat de urmă. Îmi creşte inima de bucurie. Nu glumesc, Jeanne.

O lumină bruscă izbucni în bucătărie. Un foc de armă.

Un pocnet asurzitor răsună din unul din cele mai neaşteptate locuri. Corpul lui Jay Grayer se arcui. Căzu pe spate şi se lovi de tejgheaua din bucătărie, răsturnând în cădere câteva scaune de lemn.

Jeanne Sterling îl împuşcase fără să stea pe gânduri. Avea un pistol ascuns în rochie. Trăsese prin buzunar. Poate că ne văzuse când ne-am apropiat de casă. Sau poate că avea mereu un pistol la-ndemână. Aveam de-a face cu Jill, în fond.

Jeanne îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi îndreptă pistolul spre mine. M-am aruncat la podea, în spatele tejghelei din bucătărie.

Descarcă semiautomatul la întâmplare. Un fulger de lumină. Urmat de tunetul împuşcăturii.

Continua să tragă bătând în retragere. Apoi o luă la fugă. Rochia flutura în urma ei ca o capă.

M-am dus repede spre locul unde căzuse Jay Grayer. Era rănit în partea de sus a pieptului, lângă claviculă. Faţa îşi pierduse culoare. Era conştient, totuşi.

— Du-te după ea, Alex. Prinde-o în viaţă, murmură el. Pune mâna pe ei. Ei ştiu totul.

M-am mişcat cu atenţie, dar rapid prin casa familiei Sterling.

Să n-o omori. Ştie adevărul. Trebuie s-o facem să vorbească. Ştie de ce a fost omorât preşedintele şi cine a dat ordinul. Ea ştie!

Un agent din Serviciul Secret se năpusti deodată pe uşa de la intrare. Un altul era imediat în spatele lui.

Alţi doi agenţi apărură dinspre bucătărie. Toţi aveau armele scoase din toc. Îngrijorarea li se citea pe faţă.

— Ce mama dracului s-a întâmplat aici? strigă unul dintre agenţi.

— Jeanne Sterling e înarmată. O vrem în viaţă, totuşi. Trebuie s-o prindem în viaţă!

Am auzit un zgomot din direcţia holului de la intrare. Două, de

fapt. Am înţeles ce se petrecea şi mi-a sărit inima din piept.

Se auzea motorul unei maşini.

Uşa electrică a garajului se ridicase.

Jill îşi lua tălpăşiţa.

110

Mă durea pieptul, era gata să explodeze, dar inima îmi îngheţase.

Fă ce ştii, dar prinde-o vie! E chiar mai importantă decât Jack.

— Uşa spre garaj era la capătul unui coridor îngust care trecea pe lângă o verandă. Veranda era scăldată în lumina orbitoare a dimineţii. Am tras adânc aer în piept. După care am deschis uşa garajului cu mare grijă, ca şi cum ar fi putut exploda. Se putea întâmpla, ştiam asta. Orice era posibil acum. Mă aflam în casa trucurilor murdare.

Între casă şi garaj era un coridor îngust şi întunecat. Un pasaj de trecere lung de aproximativ un metru şi jumătate. L-am străbătut dintr-o săritură. Era o altă uşă la capătul lui.

Prinde-o vie. E foarte important.

Am dat uşa de perete şi m-am năpustit în ceea ce bănuiam că este garajul. Era.

Am auzit instantaneu trei pocnete puternice. M-am aruncat pe podeaua de ciment.

Împuşcături!

Zgomote înfiorătoare în spaţiul acela restrâns. Mulţumesc lui Dumnezeu, niciun zgomot înăbuşit de pieptul sau de capul meu.

Am văzut-o pe Jeanne Sterling aplecându-se pe fereastra camionetei. Strângea în mână un pistol. M-am lăsat iarăşi la pământ.

Prinde-o vie, auzeam în creier în timp ce mă feream de tirul ei.

Mai văzusem şi altceva în maşină. O luase cu ea pe fetiţa ei cea mai mică. Karon, fetiţa de trei ani. O folosea pe Karon ca pe un scut.

Ştia că nu vom trage dacă riscam să nimerim fata. Fetiţa urla din toate puterile. Era îngrozită. Cum putea Jeanne Sterling să facă asta unui copil?

Eram aplecat în spatele butoiului de benzină, în spaţiul înghesuit şi întunecat. Încercam să găsesc o soluţie.

Am închis ochii pentru o clipă. Cel mult jumătate de secundă. Am tras în piept aerul rece amestecat cu vapori de benzină. Încercam să gândesc coerent. Am luat o decizie şi am sperat să fie cea bună.

Când m-am ridicat în picioare, am tras. Am ţintit cu grijă, la distanţă de fetiţă. Dar am tras.

M-am lăsat la pământ din nou, ascuns în spatele butoiului. Ştiam că nu nimerisem pe nimeni.

Trăsesem în semn de avertisment, unul final. Andrew Klauk avusese dreptate atunci când stătusem de vorbă în curtea din spate a familiei Sterling. „Fantoma" îmi spusese ceea ce aveam nevoie acum să ştiu – *jocul se joacă fără reguli.*

— Jeanne, lasă afurisita aia de armă! am strigat eu. Fetiţa ta e în pericol.

Nu răspunsese nimeni, numai tăcerea înfricoşătoare.

Jeanne Sterling ar fi făcut orice numai să scape. Omorâse un preşedinte, dăduse ordinul să fie omorât şi plănuise fiecare mişcare. Ar fi fost în stare Jeanne Sterling să-şi sacrifice propriul copil, totuşi? Pentru ce? Pentru bani? Pentru cauza în care credea alături de soţul ei? Ce cauză merită să jertfeşti un preşedinte? Sau propriul tău copil?

Prinde-o vie. Cu toate că merită să moară aici în garaj. Executată!

M-am ridicat încă o dată. Am tras a doua oară, în parbrizul din partea şoferului. Sticla se împrăştie în tot garajul. Fragmente de sticlă loviră plafonul şi căzură apoi ca o ploaie pe jos.

În spaţiul acela îngust, zgomotul era asurzitor. Karon urla cât o ţinea gura.

Am văzut-o pe Jeanne Sterling prin mozaicul de sticlă spartă. Era plină de sânge pe o jumătate de faţă. Arăta uluită şi în stare de şoc. Una e să pui la cale un asasinat, cu totul altceva, să fii ţinta unei arme

de foc. Să fii rănit. Să fii nimerit. Să auzi zgomotul de glonţ care se înfundă în propria-ţi carne.

Am străbătut distanţa până la Volvo din trei sărituri. Am apucat uşa şi am deschis-o brusc. Îmi ţineam capul jos, aproape de piept. Dinţii îmi erau atât de încleştaţi că mă dureau.

Am apucat-o cu toată mâna de părul ei blond pe Jeanne Sterling. Apoi am lovit-o. I-am tras lui Jeanne un pumn adevărat. Cum primise şi soţul ei. Obrazul ei drept pârâi la contactul cu pumnul meu.

Jeanne Sterling se prăbuşi peste volan. Avea bărbia de sticlă. Era ea, Jeanne, o asasină, dar nu făcea multe parale în lupta corp la corp. Se prăbuşise de la un pumn. Era acum în mâinile noastre. O prinsesem vie.

Îi aveam în sfârşit pe Jack şi Jill.

Fetiţa ţipa pe scaunul din faţă, dar nu era rănită. Nici mama ei. N-aş fi putut să procedez altcumva, nu avusesem de ales. Îl aveam pe Jack, acum o aveam şi pe Jill. Poate că acum puteam afla adevărul. Nu, chiar aveam să-l aflăm!

Am luat-o pe fetiţă şi am strâns-o la piept. Aş fi vrut să-i pot şterge ultimele clipe din memorie. Nu voiam să ţină minte. Îi repetam întruna: „e bine, e bine, totul e bine".

Nu era bine. Mă îndoiam că va fi vreodată. Nu pentru copiii familiei Sterling, nu pentru proprii mei copii. Pentru niciunul dintre noi.

Nu se mai respectă nicio regulă.

111

În seara zilei în care Jeanne şi Brett Sterling fuseseră capturaţi, toate canalele de televiziune prezentaseră reportaje despre tulburătoarea poveste. Am dat un scurt interviu la CNN, dar în

general am refuzat să comentez. M-am dus acasă şi acasă am rămas.

Preşedintele Edward Mahoney dădu o declaraţie la ora nouă. Jack şi Jill au vrut ca Edward Mahoney să fie preşedinte, am gândit fără să vreau, privindu-l cum se adresează sutelor de milioane de oameni din lumea-ntreagă. Poate că era implicat în atentat, poate nu. Dar cineva îl voise pe el preşedinte în locul lui Thomas Byrnes, iar Byrnes nu avusese încredere în Mahoney.

Tot ce ştiam despre Mahoney era că făcuse avere împreună cu doi cubanezi, în afaceri cu cablu. După care Mahoney devenise guvernator al statului Florida. Ţineam minte că fuseseră băgaţi o mulţime de bani în campania lui electorală. *Caută banii.*

Am urmărit bâlciul dramatic de la televizor împreună cu Nana şi copiii. Damon şi Jannie ştiau deja prea mult pentru a mai putea fi excluşi. Din perspectiva lor, tăticu era un erou. Eram cineva de care puteau fi mândri, de care merita să asculte uneori, cineva căruia puteau chiar să i se supună din când în când. Sau poate nu.

Jannie şi pisica Rosie se ghemuiseră alături de mine pe canapea şi ne uitam cu toţii la defilarea nonstop a noilor detalii ale omorului şi ale prinderii adevăraţilor Jack şi Jill. Ori de câte ori apăream pe ecran, Jannie îmi dădea un sărut pe obraz.

— Eşti mândră de tăticu? am întrebat-o după unul dintre cele mai răsunătoare pupicuri.

— Da, sunt foarte mândră, recunoscu Jannie. Îmi place să te văd la televizor. Şi lui Rosie îi place. Arăţi bine şi vorbeşti tare frumos. Eroul meu!

— Şi tu, Damon, n-ai nimic de zis? am cerut părerea Majestăţii sale asupra ciudatelor evenimente.

Damon zâmbea cu gura până la urechi. Nu se putea abţine.

— Ai făcut faţă destul de bine, admise el. Sunt mândru de tine.

— Aşa, i-am spus puiului meu. Şi nu vii să mă pupi?

A venit şi am înţeles că l-am făcut fericit pentru moment. Era foarte important pentru mine.

— Mater familias? am cerut în sfârşit opinia Nanei. Stătea băţoasă

în fotoliul ei favorit. Urmărise reportajul dramatic cu mâinile strânse la piept şi ochii măriţi.

— Cam de mult nu mai ştii ce e aia familias, oferi Nana un reproş rapid. Ei bine, sunt de acord cu Jannie şi Damon. Totuşi, nu văd de ce individul ăla alb din Serviciul Secret culege laurii. Mi se pare că preşedintele mergea pe mâna lui când a fost împuşcat.

— Mergea pe mâna noastră, a tuturor, când a fost împuşcat, am replicat.

Nana ridică din umerii ei aparent fragili.

— În orice caz, Alex, sunt mândră de tine, ca întotdeauna. Dar asta n-are nimic de-a face cu eroismul. Sunt mândră de tine pentru că ai fost tu.

— Mulţumesc, Nana. Nimeni n-a făcut vreodată cuiva un compliment aşa de frumos.

— Ştiu asta, se grăbi Nana să aibă ultimul cuvânt, după care zâmbi. De ce crezi că ţi-am spus-o?

În ultimele patru săptămâni nu prea stătusem pe-acasă şi ne era tuturor foame să fim împreună. Eram morţi de foame, mai precis. Nu puteam să mă deplasez nicăieri în casă fără să am agăţat de mână sau de picior pe unul din copii.

Chiar şi pisica Rosie se prinsese în joc. Făcea definitiv parte din familie acum şi eram bucuroşi cu toţii că găsise drumul către casa noastră.

Nu mă deranja nimic din toate astea. Niciun minut din toată atenţia pe care mi-o acordau. Eram eu însumi mort după ei. Am avut un moment de regret că Maria, soţia mea, nu era alături de noi într-un asemenea moment deosebit, dar în rest era bine. Destul de bine chiar. Viaţa noastră era pe cale de a reintra în normal. Am jurat că de data asta se va întâmpla.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit ca să-l conduc pe Damon la şcoala Sojourner Truth. Şcoala îşi regăsise deja cursul firesc. Inocenţa are memoria scurtă. Am trecut pe la biroul lui Christine Johnson, dar nu se întorsese încă la lucru.

Nu ştia nimeni când va reveni la şcoală, dar îi simţeau cu toţii lipsa ca unui medicament pentru gripă. Şi eu, şi eu la fel. Avea ceva cu totul special. Speram să-i meargă bine.

În dimineaţa aceea m-am întors acasă la nouă fără un sfert. Casa de pe strada Cinci era incredibil de liniştită şi tăcută. Şi frumoasă. Am pus să ascult Billie Holiday, *The Legacy 1933-1958.* Unul dintre discurile mele preferate.

Telefonul sună pe la nouă. Al dracului de telefon infernal.

Era Jay Grayer. N-aveam nicio idee asupra motivului pentru care mă suna acasă. Aproape că nu voiam să-i aud motivul.

— Alex, trebuie să vii la închisoarea Lorton, spuse pe un ton în care se simţea urgenţa. Te rog să vii chiar acum.

112

Am depăşit orice limită de viteză pe drumul către închisoarea federală din Virginia. Mi se învârtea capul, ameninţa să se smulgă şi să se zdrobească de parbrizul maşinii. Ca detectiv la Omucideri ai nevoie să te gândeşti că eşti un om puternic şi că eşti capabil să înghiţi orice ţi se oferă, dar mai devreme sau mai târziu ajungi să înţelegi că nu se poate. Nimeni nu e în stare.

Mai fusesem la închisoarea Lorton în câteva rânduri. Răpitorul şi asasinul în masă Gary Soneji fusese deţinut acolo în condiţii de securitate maximă, cândva, demult.

Am ajuns pe la zece dimineaţa. Era o dimineaţă geroasă, cu cerul albastru senin. Câţiva reporteri erau în parcare când am ajuns.

— Ce ştiţi, domnule Cross? mă întrebă unul dintre ei.

— Frumoasă dimineaţă, am zis. Îţi dau voie să mă citezi. Ai mână liberă.

Mă aflam în locul unde cei doi Sterling erau deţinuţi, unde guvernul hotărâse ca ei să rămână până la proces.

Alex, trebuie să vii la închisoarea Lorton. Te rog să vii chiar acum.

L-am găsit pe Jay Grayer la etajul patru al clădirii închisorii. Alături de guvernatorul Marion Campbell. Amândoi erau la fel de palizi ca pereţii de stuc ai închisorii.

— Of, fir-ar al dracului să fie, Alex, înjură dr. Campbell când m-am apropiat. Ne-am strâns mâinile cu fermitate. Să mergem sus, spuse el.

Mai mulţi poliţişti şi oameni din personalul închisorii erau postaţi în faţa uşii unei camere de morgă de la etajul cinci. Am intrat cu Grayer imediat în urma guvernatorului şi a ajutoarelor lui. Îmi simţeam inima în gât.

A trebuit să ne punem măşti albastre chirurgicale şi mănuşi de cauciuc. Aveam oricum probleme cu respiraţia, chiar şi fără mască.

— Oh, la dracu'! am murmurat eu intrând în încăpere.

Jeanne şi Brett Sterling erau morţi.

Cele două cadavre erau întinse pe mesele strălucitoare de oţel. Amândoi erau goi puşcă. Lumina de deasupra era strălucitoare şi nemiloasă. Strălucirea ei era insuportabilă.

Întreaga privelişte era dincolo de puterea mea de înţelegere, dincolo de puterea oricui.

Jack şi Jill erau morţi.

Jack şi Jill fuseseră omorâţi într-o închisoare federală.

— Fir-ar al dracului. Să-i ia dracu', am bâiguit prin masca mea chirurgicală.

Brett Sterling era bine clădit şi părea puternic chiar şi acum, mort. Mi l-am imaginat în chip de amant al Sarei Rosen. Am băgat de seamă că tălpile picioarelor lui erau murdare. Probabil că se plimbase toată noaptea în celulă în picioarele goale. Nerăbdător? Aşteptase să vină cineva să-l omoare?

Cine reuşise să pătrundă la Lorton şi să facă una ca asta? Fusese ucis? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrecuse aici? Cum fusese posibil aşa ceva, aici?

Jeanne Sterling avea pielea alb-gălbuie şi nu era într-o formă fizică

tocmai bună. Arătase mult mai bine în costumele ei gri şi albastre decât nudă.

Deasupra părului pubian negru se vedea o cută moale de grăsime. Picioarele erau brăzdate de varice. Îi cursese sânge din nas fie înainte să moară, fie în timp ce murea.

Niciunul dintre ei nu părea să fi suferit prea mult. Era acesta un indiciu? Fuseseră găsiţi morţi în celulele lor la rondul de la ora cinci.

Muriseră aproape în acelaşi timp. Conform planului? Normal. Dar al cui plan?

Jack şi Jill au ajuns la închisoarea Lorton… şi ce s-a întâmplat cu ei aici? Ce mama dracului s-a petrecut aici noaptea trecută? Cine i-a omorât pe Jack şi Jill?

— Amândoi au trecut prin percheziţii corporale serioase când au fost aduşi aici, ne-a explicat guvernatorul Campbell. S-ar putea să fie vorba de sinucidere, în ambele cazuri, dar ar fi trebuit ajutaţi, chiar şi pentru asta. Cineva le-a dat otrava între ora şase aseară şi azi-dimineaţă devreme. Cineva a intrat la ei în celule.

Dr. Marion Campbell se uită cu înţeles la mine. Avea ochii împăienjeniţi şi extraordinar de roşii.

— Sub indexul de la mâna ei dreaptă s-a găsit o cantitate mică de sânge. S-a luptat cu cineva. Jeanne Sterling a încercat să se apere. A fost omorâtă, cel puţin aşa cred. N-a vrut să moară, Alex.

Am închis ochii pentru o secundă sau două. Nu mi-a fost de niciun ajutor. Când i-am deschis la loc, Jeanne şi Brett Sterling zăceau în continuare dezbrăcaţi pe cele două mese de oţel inoxidabil.

Fuseseră executaţi. Cu profesionalism. Fără pasiune. Şi ceea ce era cel mai ciudat – era ca şi cum Jack şi Jill fuseseră vizitaţi şi omorâţi de Jack şi Jill.

Jeanne şi Brett Sterling fuseseră omorâţi de o „fantomă"? Mă temeam că nu vom şti niciodată. Nu trebuia să ştim. Nu eram destul de importanţi pentru a cunoaşte adevărul.

În afară poate de un principiu: nu există reguli.

Cel puţin nu pentru anumiţi oameni.

113

Îmi place lucrul terminat, pus frumos în pachet şi legat cu panglică galbenă şi cu fundă. Îmi place ca în fiecare caz monstrul să fie pe mâna mea. Numai că de fapt nu se întâmplă aşa – probabil că altfel n-ar mai avea niciun haz.

Am petrecut următoarele două zile şi jumătate în casa celor doi Sterling, muncind cot la cot cu Serviciul Secret şi cu FBI. Jay Grayer şi Kyle Craig veniră amândoi în casa din Chevy Chase. Undeva în capul meu persista ideea că poate Jeanne Sterling ne-a lăsat pe undeva un indiciu – ceva care să ne ducă la asasinii ei. Poate. Îmi imaginam că ar fi fost capabilă-de un asemenea act urât şi răzbunător – ultima ei glumă proastă!

După două zile şi jumătate însă n-am găsit nimic în casă. Dacă fusese cumva vreun indiciu, atunci altcineva ajunsese acolo înaintea noastră. Nu ignoram această posibilitate.

Stăteam de vorbă cu Kyle Craig în bucătărie, în după-amiaza celei de-a treia zi. Eram amândoi morţi de oboseală. Am deschis câte o bere din rezerva lui Brett Sterling şi am vorbit despre viaţă, moarte şi infinit.

— Ai auzit vreodată sintagma *prea mulţi suspecţi logici?* l-am întrebat pe Kyle în timp ce sorbeam fiecare din bere în liniştea bucătăriei.

— Nu chiar cu vorbele astea, dar înţeleg cum se poate aplica aici. Avem scenarii care implică CIA, armata, poate marile companii, poate chiar pe preşedintele Mahoney. Istoria curge arareori în linie dreaptă.

Am dat din cap a aprobare la spusele lui Kyle. Ca de obicei, se dovedise un elev atent.

— La treizeci şi cinci de ani de la moartea lui Kennedy singurul

lucru sigur e că la mijloc a fost un fel de conspiraţie, am spus.

— Nu s-au putut lega probele fizice – balistice şi medicale – de ipoteza unui singur trăgător, atunci, în Dallas.

— Atunci avem exact aceeaşi afurisită de problemă – prea mulţi suspecţi logici. Chiar şi azi, nimeni nu poate exclude posibila implicare a lui Lyndon Johnson, a armatei, a CIA, a Mafiei sau a patronului de atunci al FBI. Există câteva paralele evidente cu ceea ce s-a întâmplat aici, Kyle. O posibilă lovitură de stat pentru a-l elimina pe zurbagiul de la Casa Albă şi a-l înlocui cu cineva mai prietenos – LBJ atunci, iar acum Mahoney – care aşteaptă pe tuşă. CIA şi armata au fost extrem de supăraţi şi pe JFK, şi pe Thomas Byrnes. Sistemul respinge schimbarea.

— Ţine minte asta, Alex, mă sfătui Kyle. Sistemul respinge schimbarea, ca şi pe zurbagii.

M-am încruntat dar am aprobat.

— Am să ţin minte. Mulţumesc pentru ajutor.

Kyle îmi întinse mâna. I-am strâns-o.

— Prea mulţi suspecţi logici, am spus. Să fie şi asta parte din planul lor odios? Asta înţeleg ei prin acoperire la lumina zilei? Nu m-ar mira să fie aşa. Nimic nu mă mai poate surprinde. Mă duc acasă la copii.

— E lucrul cel mai bun care-ţi rămâne de făcut, îmi spuse Kyle zâmbind şi îmi făcu semn cu mâna să plec odată de-acolo.

114

M-am dus acasă şi m-am jucat cu copiii – am încercat să fiu alături de ei. Mă obseda însă imaginea fugară a lui Thomas Byrnes. Din când în când îi vedeam pe frumoasa copilă Shanelle Green şi pe Vernon Wheatley, până şi pe bietul George Johnson, soţul lui Christine. Vedeam cadavrele lui Jeanne şi Brett Sterling pe mesele de

oţel inoxidabil de la morga închisorii Lorton.

Câteva zile am lucrat la supa săracului, la St. A's. Am făcut pe „domnul unt de arahide pe pâine" şi am dat din când în când consultaţii pro bono pentru cei mai mult sau mai puţin norocoşi decât mine. Îmi place sincer să fac asta. Primesc chiar mai mult decât dau.

Nu mă puteam concentra prea tare la nimic, totuşi. Eram şi nu eram acolo. Conceptul acela, „fără reguli" îmi stătea în gât ca un os. Mă înecam cu el. Erau într-adevăr prea mulţi suspecţi în cazul morţii lui Thomas Byrnes. Şi existau limite peste care un poliţist din D.C. nu putea să treacă. S-a terminat, încercam să mă conving singur, totul, în afară de ceea ce a rămas pentru totdeauna în tine.

Într-o noapte din săptămâna aceea – târziu – eram afară pe verandă. O mângâiam pe Rosie pe spinare şi ea torcea dulce. Mă gândeam să mă aşez la pian, dar n-am făcut-o. Nu Billie Smith, nu Gershwin, nu Oscar Peterson. Monştrii, furiile şi demonii rupseseră lanţurile şi erau slobozi în mintea mea. Veneau sub toate formele şi mărimile, toate genurile, dar erau monştri umani. Era *Divina Comedie* a lui Dante cu toate cele nouă cercuri şi locuiam cu toţii laolaltă.

Într-un târziu m-am hotărât să cânt la pian. Am cântat „Star Dust", apoi „Body and Soul" şi m-am pierdut curând în sunetele minunate. Nu m-am gândit la telefonul pe care-l primisem săptămâna aceea. Fusesem suspendat din poliţie. O acţiune disciplinară. Îl lovisem pe superiorul meu, pe George Pittman.

Da, îl lovisem. Eram vinovat. Şi ce dacă?

Am auzit o bătaie în uşă. Apoi un răpăit uşor.

Nu aşteptam pe nimeni şi nu doream companie. Speram să nu fie Sampson. Era prea târziu pentru musafiri pe care să-mi facă plăcere să-i văd.

Am apucat pistolul. Din reflex. Puterea obişnuinţei, înfiorător obicei, dacă stai să te gândeşti – şi exact asta am făcut.

M-am ridicat de pe scaunul de la pian şi m-am dus să văd cine e. După toate nenorocirile din ultima vreme aproape că mă aşteptam

să-l văd pe Gary Soneji venit să se răzbune, să-şi încerce măcar norocul.

Am deschis uşa din spate şi m-am pomenit că zâmbesc. Nu, de fapt am înflorit. În capul meu s-a aprins o lumină, sau poate s-a reaprins. Ce surpriză frumoasă. M-am simţit mult, mult mai bine, într-o secundă.

S-a întâmplat pur şi simplu. M-au părăsit toate grijile.

— N-am putut să dorm, a spus Christine Johnson.

Am recunoscut cuvintele pe care le-am rostit odată în casa ei. Mi-am amintit cuvintele lui Damon, *e chiar mai dură decât tine, tăticule.*

— Bună, Christine. Ce mai faci? Doamne, cât mă bucur că eşti tu! am şoptit.

— În loc de cine?

— De toată lumea.

I-am luat mâna într-a mea şi am intrat împreună cu ea în casa de pe strada Cinci.

Acasă.

Unde mai există încă reguli şi toată lumea este în siguranţă şi vânătorul de monştri e sănătos şi voinic.

115

Nu se va termina niciodată acest coşmar crud şi nesfârşit, asaltul diavolilor din infern.

Era ajunul Crăciunului şi şosetele erau agăţate de cămin. Damon, Jannie şi cu mine aproape că terminaserăm cu împodobitul bradului – tuşa finală erau şiragurile lungi de popcom şi de răchiţele roşii strălucitoare.

Afurisitul de telefon a sunat şi am ridicat receptorul. În casă se auzeau colindele lui Nat King Cole. Stratul proaspăt de zăpadă strălucea pe aleea îngustă de afară.

— Alo, am spus.

— Salutare. Doctorul detectiv Cross în persoană! Ce bine că te aud!

N-am avut nevoie să întreb cine e la telefon, am recunoscut vocea. O auzeam de câţiva ani – în coşmarurile mele.

— N-am mai stat de mult de vorbă, spuse Gary Soneji. Mi-a fost dor de tine, doctore Cross. Mi-ai simţit lipsa?

Cu câţiva ani în urmă Gary Soneji răpise doi copii în Washington şi ne făcuse să-l căutăm câteva luni. Din toţi asasinii pe care i-am cunoscut, Soneji era cel mai inteligent. Îi păcălise chiar pe unii dintre noi convingându-i că este schizofrenic. Evadase de două ori din închisoare.

— M-am gândit la tine, am recunoscut eu, adeseori.

— Păi, am sunat să-ţi urez ţie şi familiei tale sărbători fericite. M-am născut din nou, vezi bine.

Nu i-am spus nimic lui Soneji. Am aşteptat. Copiii simţiseră că ceva nu era în regulă. M-au urmărit cu privirile până când le-am făcut semn să termine pomul de Crăciun.

— O, şi mai e ceva, doctore Cross, îmi şopti Soneji după o pauză.

Ştiam că mai era ceva.

— Ce e, Gary? Ce mai e?

— Te bucuri de ea? Trebuia să te întreb. Trebuie să ştiu. Îţi place de ea?

Mi-am ţinut respiraţia. Ştia de Christine, dracu' să-l ia.

— Vezi tu, eu sunt cel care a lăsat-o pe pisicuţa Rosie la voi acasă. Un gest frumos, nu? Aşa că, ori de câte ori te uiţi la scumpa de ea, trebuie să te gândeşti: *Gary e în casă! Gary e aproape!* Pentru că sunt aproape. Un an nou fericit! Ne vedem curând.

Gary Soneji puse receptorul în furcă aproape cu blândeţe.

Şi eu la fel. M-am întors la bradul frumos, la Jannie, la Damon şi la Nat King Cole.

Până data viitoare.